

УНА-МЕРИ ПАРКЪР МОМЕНТ НА ЛУДОСТ

Превод от английски: Таня Танева-Гарабедян, 2003

chitanka.info

*На Стефани Гаенат
С огромна благодарност за помощта ѝ при
проучванията ми за настоящата книга.*

ПЪРВА ГЛАВА

В неделя сутрин винаги се любеха. Набързо, почти плахо, Лусинда извиваше гръб, а дишането на Джулиан се учестяваше, докато се движеха заедно, все по-бързо и по-бързо.

— Изглежда ми забавно! Може ли и аз да се включа? — извика едно гласче от прага.

Младата жена надникна над рамото на мъжа си и видя Дейзи, която скоро бе навършила шест, да ги наблюдава с неприкрит интерес. Джулиан лежеше съвсем неподвижно върху нея, докато смаляващата му се мъжественост му позволи да се оттегли и да се плъзне към своята част от леглото, където се отпусна с плътно затворени очи.

— Много рано си станала, скъпа — отбеляза майката тихо и намести възглавницата под главата си.

— Джейми каза, че с татко ще ни заведете да поплуваме — обяви момиченцето, като се покатери на леглото, а пухкавите му розови крачета се подадоха от крачолите на пижамата със заека Питър.

— Да, но по-късно — обясни Лусинда.

— Защо да не тръгнем след закуска?

— Ами, да, но не веднага.

— Ела, Дейзи! Казах ти, че правят секс — извика Джейми от прага, гледайки гневно по-малката си сестра, която подскачаше немирно по краката на майка им.

Малката извърна лицето си, обрамчено от златисти къдри, и погледна Лусинда с кръглите си, доверчиви сини очи.

— Мамо, какво е секс? — попита объркано.

Джулиан отвори очи и седна. Изглеждаше уморен.

— Време е всички да ставаме — обяви той, като се опитваше да звучи бодро. — Кой иска бъркани яйца за закуска?

— Пфу! — намръщи се отвратено дъщеричката. — Тате, какво е секс?

Синът им влезе в спалнята. Беше удивително красиво осемгодишно момче, с правилни черти, нетрепващи сини очи като на

сестра си и буйни руси коси.

— Секс е онова, от което се раждат бебетата, глупачко — заяви авторитетно той. — Майките и бащите трябва да правят секс, независимо дали желаят или не. Ако искаш да имаш деца, Дейзи, един ден и ти ще трябва да правиш секс.

— Не мисля — отвърна вежливо тя, докато слизаше от леглото. — Тате, може ли да си хапна варено яйце?

— Децата заспаха ли? — попита Джулиан същата вечер, без да вдига поглед, както си беше легнал на дивана във всекидневната и се бе зачел в празничната притурка на „Сънди Таймс“.

Лусинда се отпусна в дълбокото кресло край камината. Дългата ѝ тъмна коса бе хваната високо на конска опашка, единият крачол на дънките ѝ бе изцапан с „Рибена“, тениската ѝ бе смачкана, а гримът по леко загорялото ѝ лице бе почистен.

— Да. Изкъпани, нахранени, почетоха им и вече са заспали.

Беше осем часът и в малката им къща с тераса във Фулъм се бе настанило усещане за приятна отмала. Бяха прекарвали чудесен ден, прекрасно беше, че домът бе изцяло на тяхно разположение, тъй като Делия, домашната им помощница, се бе прибрала при семейството си за уикенда. След плуването си бяха устроили пикник в Ричмънд Парк, излежаваха се на постелката върху меката пролетна трева и съзерцаваха ярките багри на папагалите, които сега се размножаваха на свобода и прелитаха от дърво на дърво. После бащата бе извадил няколко ракети и топки от багажника на колата и бяха играли, докато стана време да се прибират.

Джулиан очакваше почти с нетърпение работата на следващата сутрин. През изминалите дванадесет години бе в екипа на „Хийнидж Антикс“, търговски център в края на Кингс Роуд, където се продаваше всичко — от спални от епохата на империята до ютии от времето на крал Джордж II, задълженията сега му се струваха като целебна почивка в сравнение с развличането на две палави деца. Лусинда обаче усещаше студ и гадене в стомаха, подобно на онова чувство от детството си, когато ваканциите свършваха и трябваше да се върне на училище. Искаше ѝ се всеки ден да е като днешния. Искаше ѝ се да наблюдава как децата ѝ растат, да прекарва цялото си време с тях, да

бъде истинска майка. При малките всичко бе наред, но тя се чувстваше оцетена. Необходимостта да печели пари я лишаваше от подобни дни и понякога у нея се надигаше негодувание.

Какво бе променило младата жена със сериозни професионални амбиции? Преди единадесет години, точно преди да срещне Джулиан, бе постъпила в „Д’Асоар“, огромната френска козметична компания. Решена да се издигне, в началото бе работила по дванадесет-тринадесет часа на ден. Бракът, а после и раждането на Джейми, я бяха накарали да забави темпото, но все още продължаваше да отделя на фирмата по десет часа на ден. Наградата ѝ бе повишението в шеф на маркетинговия отдел на „Д’Асоар“ и седемте други козметични компании в групата.

А сега бе неделя вечер и утре трябваше да стане в шест и половина, да си измие косата и да се гримира, за да изглежда като съвършена реклама на „Д’Асоар“, а после да се пъкне в елегантен тъмен костюм и модни обувки, за да иде на работа.

Въздъхна тежко, с досада от постоянната умора и напрежение. Започваше де се чувства като жонгльор, който се опитва да задържи топките във въздуха, а ѝ се струваше, че се проваля и не върши нищо както трябва.

— Наред ли е всичко, Зайче? — Джулиан бе свалил вестника и я гледаше съсредоточено.

Усмихна се бързо. Не бе виновна, че се налага да работи. Бяха прекалено притеснени материално, за да не го прави.

Съпругът ѝ знаеше как се чувства и това събуждаше вина у него. И той бе претоварен от работа, пътуваше за търгове из цялата страна в търсене на подходящи мебели и предмети на изкуството за „Хийнидж Антикс“. Но щом възнамеряваха да плащат за образованието на Джейми и Дейзи наред с всички други стотици невидими разходи по семейния живот, се нуждаеха и от нейната заплата.

— Добре съм — отвърна безгрижно тя, докато посягаше към „Сънди Мейл“, а си мислеше, че би трябвало да приготви нещо за вечеря.

— Да отворя ли бутилка? — изправи се Джулиан. Усмивката ѝ се разтегна, стана естествена. Точно това обичаше у него. Разгадаваше чувствата ѝ и винаги знаеше какво да каже или направи, за да повдигне духа ѝ отново.

Докато пиеха приятното червено бордо, което бе купил чрез винарския клуб, в който членуваше, Лусинда усещаше, че се размеква. Божичко, имаше късмет, че е омъжена за Джулиан, размишляваше тя, като изпъна краката си. Докато много от приятелките ѝ все още се мъчеха да си отговорят дали някога изобщо ще открият подходящия мъж, или пък се занимаваха с отвратителни разводи, тя самата бе щастливо омъжена, имаше две прелестни — е, през повечето време — деца и хубава къща.

За всичко това трябваше да благодари на баба си.

Сара Уелс, вече осемдесет и две годишна, но все още активна, сякаш бе двадесет години по-млада, винаги бе играла важна роля в живота на Лусинда. През детството ѝ никога не отказваше да я погледа, както и по-големите ѝ братя, Том и Хари. Разходките до музеи и галерии се бяха превърнали във весели събития. Още когато внучката бе едва шестгодишна, а и докато растеше, бабата я бе водила на обяд на места като „Клариджис“ и на чай в „Риц“.

— Лусинда трябва да бъде отракана — заявяваше Сара, мислейки за собствената си младост през тридесетте, — така че, когато млади мъже я извеждат, да се чувства уверена. Няма нищо по-лошо от момиче, което се разтреперва при вида на менюто и не знае къде е клозетът.

Семейството негласно бе приело, че тя е любимката на баба си.

Когато Лусинда бе на двадесет и две, Сара, която с помощта на икономката си все още посрещаше гости няколко пъти седмично, я покани на вечеря в апартамента си на първия етаж в Рутланд Гейт, Найтсбридж. Гостите ѝ бяха най-разнородни и сред тях можеха да се появят архиепископ, актьор, чуждестранен посланик, херцогиня вдовица или растафариански^[1] поет. Сякаш безразборно колекционираше хора. Канеше ги, ако ѝ се стореха интересни. Ако се окажеха и забавни, тогава повтаряше поканата. В този случай бе решила да покани няколко „младежи“, както наричаше всички под тридесет и пет години.

Когато Лусинда пристигна, закъсняла след работа и малко позадъхана, получи топло приветствие и чаша охладено шампанско.

— Ела да се запознаеш с един очарователен младеж, скъпа. Леля му е моя приятелка, а ми беше необходим още един мъж, за да изравня бройката тази вечер — прошепна чистосърдечно Сара.

Хвана Лусинда за ръка и я поведе към висок строен мъж, не много по-възрастен от самата нея, с широки рамене, непокорна кестенява коса и мрежа от малки, смеещи се бръчици по слабото загоряло лице. Кафявите му очи сякаш преливаха от забавление, докато се свеждаха към нея.

— Значи вие сте внучката, за която Сара постоянно говори? — попита усмихнат той. — Толкова съм слушал за вас, имам чувството, че вече ви познавам.

— Значи имате преимущество пред мен — отвърна тя, като отчаяно се опитваше да не демонстрира особен интерес, а после се надяваше, че не е прозвучала твърде хладно. — Мисля, че не познавам леля ви. Коя е тя?

— Мария Менърс.

— Актрисата?

Мъжът кимна.

— Баба ми има някои удивителни познати, но не знаех, че Мария Менърс е сред тях — каза Лусинда с искрен интерес. — Беше прекрасна в „Лъвът през зимата“. И вие ли се занимавате с театър?

Едва изрекла тези думи, вече се надяваше, че той не е някой известен актьор, за когото би трябвало да е чувала. Понякога, помисли си разтревожено, изобщо не внимаваше какво говори.

— Господи, не! — засмя се и тя въздъхна облекчено. — Работя в „Хийнидж Антикс“. Всъщност в момента съм само момче за всичко, но работата ми харесва — добави с обезоръжаваща откровеност.

Това можеше да приеме. Изглеждаше весел и съвсем безгрижен. От нейна страна нямаше да са нужни особени интелектуални усилия, за да поддържа разговора. Поне веднъж да не ѝ се налага да се напруга. Напоследък всички млади мъже, с които се бе запознала, бяха надуты, арогантни и се мъчеха да правят впечатление. В резултат тя моментално се отдръпваше, обезпокоена и нервирана, а едва по-късно осъзнаваше, че причината е в приликата им с баща ѝ.

Но в онези първи мигове разбра, че Джулиан Котърел е различен. Беше интелигентен, забавен и привлекателен, и излъчваше топлина, която я караше да се чувства съвсем удобно в неговата компания.

Всъщност имаше извънредно странното чувство, че вече го познава. Сякаш се вираше в огледало и виждаше част от себе си.

По-късно я закара до апартамента на Глостър Роуд, който тя делеше с две други момичета.

— Ще ти се обадя — каза ѝ и се усмихна, докато я изпращаше до входната врата.

Лусинда му благодари, че я е докарал, и се обърна бързо, за да не прочете той надеждата, изписана на лицето ѝ.

Онази нощ почти не мигна. Копнееше да разпита баба си за всичко около него. Беше ли толкова приятен, колкото ѝ се бе сторил? Какво беше мнението на прочутата му леля за него? Какви бяха предишните му връзки с жени? Когато на следващия ден се канеше да ѝ позвъни, се обади самият Джулиан.

— Откъде взе номера ми? — изтърси Лусинда, изненадана и зарадвана.

— Нали спомена, че работиш в „Д’Асоар“ — отвърна меко той.

— О, да, разбира се — чувстваше се смутена и развълнувана.

— Питам се дали си свободна утре — продължи мъжът. — Мислех си, че може да идем на кино и да хапнем нещо след това.

— Да, би било чудесно — Лусинда отчаяно се опитваше да приеме факта, че Джулиан всъщност я кани на среща.

— Какво би искала да гледаме? — запита той. — Има един нов филм за Джеймс Бонд.

— С удоволствие бих го гледала — съгласи се бързо тя. Беше по-безопасно, отколкото някой романтичен филм, от който можеше да се разчувства и да се разплаче, би било толкова смущаващо.

— Отлично. Ще купя билети. Да се срещнем ли във фоайето на „Кензигтън Одеон“ около седем и двадесет?

Толкова бе погълната от богатия тембър на гласа му, че едва следеше думите му.

— Да, чудесно — отвърна бързо, когато се съвзе.

И така започна вихрената им връзка. Влюбиха се мигновено и отчаяно. Скоро започнаха да прекарват всеки свободен миг заедно и тогава Джулиан предложи да се премести при него в малкия му апартамент във Виктория. Съгласи се без колебание. В края на краищата, беше на двадесет и две, защити се тя, когато майка ѝ възрази. Година по-късно Джулиан ѝ предложи брак с трогателна

официалност, въпреки че и двамата знаеха в каква посока са тръгнали. Оттогава той все се шегуваше, че женитбата им била „нагласена“, защото ги запознала Сара.

Единственият, който беше против, бе Майлс Скот-Форбс, бащата на Лусинда. Той ѝ се бе подиграл заради суетенето и разносните покрай сватбата и разправяше, че въпреки всичко е твърде млада, за да се омъжва, а Джулиан никога нямало да постигне нищо и само се надявал да не дотърчат при него за пари, когато изпаднат във финансови затруднения, което било несъмнено.

Сега, като се върнеше назад, Лусинда бе доволна, че никога не се бе налагало да опрат до баща ѝ за каквото и да било. А скоро щяха да празнуват десетата годишнина от сватбата си.

Влудяващите пискливи звуци на будилника я вдигнаха в шест и половина сутринта. Седмицата бе започнала и тя знаеше, че следващите пет дни ще препуска презглава. Докато си вземаше душ, чуваше как Делия събужда децата и ги усмирява, докато врецяха за загубени обувки или чанти, липсваща четка за коса или чиста риза.

— На стола са, Дейзи — повтаряше тя с тих търпелив глас. — Под носа ти са, Джейми!

Докато майката си облече бял дантелен сутиен и бикини, прозрачни чорапогащи и морскосиня рокля без ръкави с подходящо сако, вече долавяше мириса на препечени филийки от кухнята на долния етаж, а после и изкусителния аромат на прясно кафе.

— Виждала ли си някъде ключовете ми? — попита Джулиан.

Днес бе небрежно облечен в панталон от молескин, отворена край врата риза и светлосин пуловер, защото заминаваше на търг в Уилтшър.

Лусинда спря да се гримира, за да се огледа из стаята.

— Снощи бяха у теб, значи са тук някъде — отговори леко раздражено. Защо мъжете все си губят ключовете, помисли си, като се обърна отново към огледалото.

— Възможно ли е да са на масата в хола? — попита съпругът ѝ почти безпомощно.

— Ако потърсиш, ще ги намериш — отвърна му хапливо. Джулиан излезе начумерено от спалнята. Всъщност сутрин и той не

беше по-стока от нея, мислеше си Лусинда.

Когато слезе, Дейзи и Джейми се караха чий ред е да седне за закуска на високия червен стол до плота в кухнята.

— Вчера ти седя на него — крещеше ядосано момчето, като се опитваше да го издърпа изпод дупето на сестра си.

Тя бе увиснала на плота с решителността на удавник, вкопчил се в перилата на „Титаник“.

— Не съм! — пицеше момиченцето с пламнало лице. — Днес е мой ред!

— Не, не е, глупачко такава! Мой ред е! — изкрещя в отговор брат ѝ.

Тази битка се разиграваше всяка сутрин и на Лусинда ѝ бе писнало.

— Стига! — кресна тя, като вдигна Дейзи с една ръка, а с другата взе самия стол. — Ще го прибера в шкафа за метлата и никой от вас няма да го получи.

— Не е честно — протестира Дейзи и избухна в сълзи.

— Ти си виновна! — извика ѝ Джейми. — И все пак беше мой ред.

— И няма да наричаш Дейзи глупачка! — надвика глъчката Лусинда.

После си наля чаша кафе, което изпи на крак, облеgnата на уелския скрин.

Джулиан се дотътри в кухнята като уголемено, но не по-малко разстроено копие на сина си.

— Делия, виждала ли си ключовете ми? Търсих ги навсякъде, но не мога да ги намеря, а трябва да стигна в Солсбъри до десет.

— До сушилника са — погледна го тя с развеселено изражение.

— Значи там били! — изкиска се Лусинда, като срещна погледа на помощницата.

Видът им сякаш говореше, че са разумни жени, които трябва да се справят с капризни мъже.

Дейзи, която вече бе седнала на зеления стол, хълцаше тихичко над купичката си. Майка ѝ я прегърна и я притегли към себе си.

— Успокой се, миличка — прошепна ѝ.

— Не искам да отиваш на работа, мамо — заплака детето. Вкопчи се в майка си и избърса изцапаната си с мляко уста в старото ѝ

сако. — Джейми се държи така гадно с мен!

Лусинда се протегна и привлече и момчето в прегръдката.

— Не бих го нарекла гадно, ако е бил негов ред да седне на червения стол — обясни търпеливо тя.

После ги целуна и двамата и за един ужасен миг и на нея ѝ се доплака. Какво правеше с живота си? Работеше за някаква тъпа козметична компания, когато трябваше да възпитава децата си.

Четиридесет и пет минути по-късно пристигна в британското седалище на групата „Д’Асоар“. То заемаше специално построена административна сграда на Грейс Ин Роуд, близо до тази на Ай Ти Ен. Вдигната сякаш от акри стъкло и с почти открит план, със стъклени асансьори, които се спускаха и изкачваха към различните етажи в единия ѝ край, тя представляваше последна дума на съвременния минимализъм. Понякога на Лусинда ѝ се струваше, че се носи из въздуха, докато седеше в мекия въртящ се стол зад извитото си бюро, заобиколена от зашеметяващата гледка на Лондон под носещите се в небето облаци.

Асансьорът, който вече бе претъпкан от около дузина служители, я отведе плавно и безшумно на деветия етаж в отдела за маркетингови проучвания, след като се плъзна покрай етажите на „Артемис“, „Багател“, „Галакте“, „Тазе“, „Мазерей“, „Идол“ и „Арше“, все козметични фирми, собственост на „Д’Асоар“, всяка от които си имаше собствени подразделения в групата. Взети заедно, те произвеждаха четиридесет и осем процента от световната козметика. Начело на важната, мултимилionна империя стоеше нейният президент Жан-Пол Прюдом, който днес се очакваше да долети от Париж.

Имаше мигове, когато Лусинда се чувстваше изключително горда, че работи в такава голяма и преуспяваща компания, но тази сутрин не бе сред тях.

Не възнамеряваха да устройват парти. Само няколко приятели на питие, бе настоял Джулиан, а тя се бе съгласила. И двамата бяха твърде натоварени с работа, за да организират голямо празненство, бе се аргументирал той, след което бе добавил:

— И без това къщата не е достатъчно голяма. Около дванадесетина души. Толкова стигат.

Тогава Лусинда реши, че не би било тактично да му напомня, че с неговото и нейното семейство плюс близките приятели и колегите гостите вече ставаха двадесет. След един бърз поглед в бележника си с адресите тя осъзна, че това число трябва да се удвои. Най-малко. Имаше хора, които просто бяха длъжни да поканят, приятели, които през годините им бяха засвидетелствали огромно гостоприемство, като Рейчъл и Йън Комптън. Те дори бяха канили всички тях на гости през уикендите в къщата им в Сънингдейл.

Подготовката щеше да изисква дискретност, но знаеше, че Джулиан всъщност ще се радва на партито. Винаги бе така. Нужно бе и внимателно планиране. Щеше да се наложи да разместят по-голямата част от мебелировката във всекидневната, двойната врата, която водеше към малката трапезария, да се остави отворена, а масата да се дръпне настрани за напитките.

— Ако искаш, аз ще се погрижа за доставката на шампанското от „Одбинс“ — каза тя небрежно. Сама щеше да го плати и по този начин съпругът ѝ нямаше да разбере, че са им нужни четири-пет каси.

— Отлично — отвърна Джулиан. — По-добре поръчай и сода. Какво ще кажеш да сервираме „Пимс“, ако вечерта е топла?

Лусинда чувстваше, че той вече се радва на предстоящото парти. Прегледа списъка отново. Предполагаше, че трябва да поканят и баща ѝ, защото иначе майка ѝ щеше да се разстрои ужасно. Тази мисъл я изпълни с ужас. Том и Хари почти сигурно щяха да откажат да дойдат, ако и той присъстваше, а и Джулиан нямаше да е очарован, но какво можеше да стори тя? Майлс Скот-Форбс, професор по математика и всепризнат гений, бе неин баща, а Ан, майка ѝ, обожаваше земята под нозете му. Но май беше единствената, добави с тъга Лусинда.

Майлс запокити на пода старомодния кремав бакелитов телефон. Чу се ужасен трясък.

— Тъпи мръсници! — изръмжа през стиснати зъби. — Какво се мотат? Защо не могат да ми кажат кога ще дойдат? Как можем да вършим каквото и да е без топла вода? — тъмните му очи горяха от ярост.

Ан седеше на кухненската маса, пиеше кафе и се преструваше, че чете „Файненшъл Таймс“, единствения вестник, който той позволяваше да се внася в къщата. Бе свикнала с внезапните изблици на съпруга си и се опитваше да изглежда безразлична към ядните му викове, обикновено по тривиални поводи, но все пак, след почти четиридесет години, те я изнервяха.

— Какво ще правим, по дяволите! — настояваше той, като кръстосваше наоколо, сякаш времето на пристигане на водопроводчиците беше въпрос на живот и смърт. Нахвърли се злобно върху нея: — Защо, за Бога, не повика техници за бойлера? Нищо не вършиш както трябва! До гуша ми дойде да понасям глупостта ти!

Висок, много слаб и приведен, Майлс излъчваше раздражителност и нервно напрежение, което заплашваше да избухне всеки миг. Настоящият момент бе такъв.

Статията за професор Майлс Скот-Форбс в „Кой кой е“ бе впечатляваща. Роден през 1927 година, единствен син на Колин и Мери Скот-Форбс, от Рипън, Йоркшир, и т.н. Тя описваше постиженията му и бляскавата му кариера като професор по математика и статистика. Завършил „Хароу енд Куинс Колидж“, Оксфорд, той бе станал член на преподавателското тяло на „Магдалин Колидж“, Оксфорд, преди да се превърне в лектор от световен мащаб. Бе отрупан с титли от „Принстън“ до университета „Жиаотонг“, Сиан. Освен това бе публикувал и няколко труда по висша математика и статистика, които сега бяха задължително четиво за студентите.

Никой не можеше да оспори гениалността му. В научния свят името му бе почитано, изричано с благоговение. Познанията му по математическа статистика бяха феноменални, но според Лусинда в „Кой кой е“ на най-важните неща бе отделен само един ред, един кратък ред сред останалите, описващи блестящите му постижения:

„Ж. 1958 за Ан Джудит Уелс, двама с., една д.“

Нямаше даже едно главно „д“ за дъщеря, възнегодува мислено тя, когато прочете статията за пръв път. Макар да знаеше, че в този справочник личната информация е сведена до минимум, все пак се

намръщи, защото подобно описание представяше толкова точно баща ѝ и най-скъпите му неща.

— Какво си седнала като малоумна? — крещеше Майлс на Ан сега. — Бог знае, че не съм придирчив, но не мога да простя бездействието. Знаеш, че се нуждая от гореща баня сутрин, за да съм дееспособен. Денят ми е съсипан, ако не започне с гореща баня!

— Знам, скъпи — Ан се усмихна нервно. Ръцете ѝ трепереха. — Но такива неща се случват. Мисля, че водопроводчиците ще дойдат скоро. Защо не пийнеш още една чаша кафе?

— Не искам още една чаша проклето кафе! Исусе, сам ли трябва да върша всичко тук? Как да се оправям с живота в тази проклета къща?

След това се обърна и се изнесе от кухнята, като тръшна вратата след себе си. После Ан го чу да се качва горе. Пет минути по-късно входната врата се тресна и дочу стъпките му да отекват надолу по стъпалата. Майлс щеше да отсъства няколко часа. Не знаеше къде отива, но това нямаше значение. Накрая винаги се връщаше. И беше прав за едно — тя бе виновна. Имаше намерение да поправи бойлера, но бе забравила.

Няма значение, щеше да се реваншира, като му стотви любимото ястие за вечеря. Най-добре беше да не му отговаря. В началото на брака им го бе правила няколко пъти, но това влошаваше нещата. Веднъж не ѝ проговори два месеца, като зачиташе присъствието ѝ само ако в стаята имаше и други хора, и тя се бе зарекла никога повече да не му се противопоставя. Не можеше да понесе да бъде наказана от Майлс, когото обичаше лудо. Гордееше се със зашеметяващата му гениалност и се вълнуваше и удивляваше на факта, че човек като него се бе оженил именно за нея.

Когато се запознаха, той бе най-хубавият младеж, когото бе виждала някога. Косите и веждите му бяха черни като гарваново крило. Челюстта и скулите му сякаш бяха изсечени от слонова кост, а очите му, в романтичното ѝ въображение, горяха от буйна страст. Наистина бе буйна, но с годините разбра, че тя представлява най-вече яд, насочен срещу глупостта на другите.

Като си признаваше, че и самата тя е глупава, Ан поддържаше неговата нетърпимост. За гений като Майлс всичко под нивото на острия му ум заслужаваше присмех. Колко ли самотен и

неудовлетворен трябва да е той, мислеше си съпругата му, така интелектуално изолиран, съвсем сам на високия си пиедестал.

И все пак любовта ѝ към него не бе намаляла и тя предполагаше, че това се дължи на факта, че никога не го бе имала. Никога не бе неин, никога не ѝ бе принадлежал. Именно затова винаги бе изпитвала отчайващото усещане, че любовта ѝ е несподелена. А дали той бе щастлив с нея? Беше ли му достатъчна?

Не ѝ се мислеше по тези въпроси. Отговорите можеха да са болезнени. Би било ужасно да разбере, че никога не го е правила истински щастлив.

Сара бе дълбоко обезпокоена за дъщеря си. С годините тя изглеждаше все по-потисната и смазана, а напоследък, вероятно защото остаряваше, поведението на Майлс ставаше все по-сприхаво. Ан, която никога не бе притежавала силен характер, сега сякаш се бе превърнала в крехка черупка, напомняща бледата окраска на сепия — цялата бозава, косата, която някога бе кестенява, луничките по лицето ѝ, очите, някога сини, а сега избелял оттенък на пепеляво. А и по някаква причина вечно се обличаше в бежови или кремави тонове.

Сара хранеше дълбока ненавист към зет си заради онова, което бе причинил на Ан, и заради отношението му към Том и Хари. Всъщност не можеше да го гледа, не можеше да спомене името му без горчивина и непрестанно съжеляваше за деня, в който единствената ѝ дъщеря бе омагьосана и запленена от човек, който според нея притежаваше велик мозък, но се движеше опасно на ръба на лудостта.

Някога Ан бе красиво младо момиче, изпълнено с висок дух и увереност, докато на осемнадесетгодишна възраст не бе попаднала под разрушителната магия на Майлс. Математикът бе пречупил и духа на най-големия им син, но вторият, Хари, се бе оказал по-неподатлив. Но и той бе силно разстроен, много незрял и вечно гонеше облаците. Учудващо, сякаш само Лусинда бе избягнала вулканичния гняв и сарказъм на баща си, въпреки че негативното му поведение към нея само по себе си бе форма на малтретиране.

Сара благодареше на Бога за относителната устойчивост на внучка си, но се безпокоеше от факта, че Ан никога не бе сторила нищо, за да защити децата си от жестокостта на баща им. Наблюдавала

бе безмълвно как ги заплашва, подиграва ги и прави живота им нещастен.

Имаше само едно обяснение. Ан сигурно още бе влюбена в този човек. След като най-много от всичко се боеше да не го загуби, нищо чудно, че продължава да се прави на сляпа за онова, което той причинява на децата си.

[1] От растафарианец — член на ямайска религиозна секта. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Лицето на Джулиан блестеше от пот.

— Попрестарахме се, нали? — пое си въздух, като си проправяше път из блъсканицата от хора, препречващи вратата на кухнята, където Лусинда трескаво отваряше още бутилки шампанско. До нея се издигаше планина от празни бутилки, мръсни чаши и купчина изцапани чинии, в които бяха сервирали хапки. — В гостната и трапезарията няма къде да стъпиш — продължи той, като стовари още пресушени шишета на пода. — Колко души сме поканили, за Бога? Сара и леля Мария са притиснати до камината и не могат да мръднат, а Делия с трудност си проправя път, докато се опитва да долее чашите на гостите.

— Не мислех, че всички ще дойдат — отговори Лусинда разтревожено. — Поне не едновременно — пъхаше нови бутилки шампанско във фризера в опит да ги охлади бързо. — Господи, ще ми се да имахме по-голям хладилник!

— Ще ми се да имахме по-малко приятели! — отвърна Джулиан шеговито. — Можеш ли да дойдеш да озаптиш Майлс? Обижда всички, което е начин да се намали броят на гостите, но не бих избрал точно него.

— Не мога да огрея навсякъде — сопна се тя. — Чиполатите^[1] прегарят. Трябва да ги извадя, преди да са станали на въглен. Занеси тези бутилки на масата при Делия, ако обичаш.

— Това няма да е от кой знае каква полза за онези, които нямат чаши — изтъкна разумно той.

В този момент на входната врата се позвъни отново. Лусинда отметна коса от лицето си и ѝ се прииска да има време да поправи грима си.

— О, Божичко, кой ли може да е?

— Да се надяваме, че най-близкостоящият до вратата ще я отвори — извика весело Джулиан през рамо, докато си пробиваше път към гостната, стиснал бутилки и чаши в ръце, и търсеше Делия.

Тихото бърборене на гласовете в ниските стаи се бе превърнало в бучене. Невъзможно бе да се води разговор. Лусинда се промъкваше през тесния проход между хората, вдигнали високо чаши, за да не се разляят, и се чу да казва:

— Съжалявам за блъсканицата. Ето ви още напитки. Много се радвам да ви видя.

В действителност в момента копнееше партито да е приключило. Къщата да утихне. Да си свали обувките с висок ток. Гореща баня и едно легло. После забеляза Джейми и Дейзи, чистички и сладки в пижамите си, да надничат над перилата от горния етаж.

— Трябваше да сте в леглата — подвижна им тя със съзнанието, че със същия успех може да каже на вятъра да престане да духа.

— Искаме само да погледаме, мамо — замоли я Дейзи с най-ангелското си изражение.

— Да, искаме да видим всички, особено баба Сара — добави Джейми с дипломатически такт.

Лусинда се усмихна, а сърцето ѝ се топеше, като ги гледаше. У нея се надигна майчинска гордост. Защо да не погледат за малко, стига да не слизат долу? Всъщност даже ѝ се искаше всичките им приятели да видят какви прекрасни деца има.

— Добре — каза им тя. — Но няма да слизате. Обещавате ли?

Те кимнаха тържествено. Пристигаха още гости.

— Скъпа, толкова е забавно! Ето ви един дребен подарък за годишнината — най-добрата ѝ приятелка, Карина Съмърсет, се вмъкна през входната врата, целуна я по бузата и тикна в ръцете ѝ опакования подарък. — Мили Боже, всички са тук! — възкликна тя, като въртеше глава насам-натам.

Лусинда я гледаше с привързаност. Тя винаги изглеждаше шик и страхотно, сякаш е слязла от страниците на „Вог“. Тази вечер носеше сапфиреносин официален костюм, с подходящи сандали, а късата ѝ руса коса бе фризирана в модно небрежна прическа. В сравнение с нея Лусинда се чувстваше малко пълна и определено недостойна за „Вог“. По-скоро като от „Детски свят“, помисли си тъжно, с петната по роклята от киселото мляко, което Дейзи бе разляла точно преди да започне партито.

Двете се бяха запознали преди тринадесет години по време на гостуване в Аскът у общи приятели. Семейство Нийдъм имаха две

дъщери, Алисън, на годините на Карина, и Рейчъл, шест години по-малка, връстница на Лусинда. Рейчъл и Лусинда бяха все още свободни по онова време, но Карина вече бе омъжена за Алекс Съмърсет и имаше бебе на име Чарлз. Онзи уикенд Алекс бе в командировка в Антверп и малкият бе оставен на детегледачката, затова Карина бе сама и с Лусинда бяха почувствали, че се разбират изключително добре. Имаха еднакво чувство за хумор, обичаха едни и същи филми, обожаваха дрехите, а и двете живееха в Лондон. Това бе началото на трайно приятелство и поддържаха близки отношения въпреки различния си начин на живот.

Алекс бе натрупал огромно състояние. Семейство Съмърсет живееха в имение на Холънд Парк с детегледачки, които се грижеха за трите им деца и готвеха, домашна помощница и иконом. Карина никога през живота си не бе работила и бе на челно място в списъка за всяко парти. Необузданата ѝ екстравагантност развеселяваше Лусинда и тя я намираще за страшно забавна. От своя страна, Карина се възхищаваше на неподправения чар и доброта на Лусинда. Освен се това се удивляваше, че някой може да има взискателна професия, съпруг и две деца и въпреки това да си запази доброто разположение.

— Скъпа, трябва да отида да поздравя Мария Менърс. Тя игра великолепно в „Относителни ценности“ — Карина се впусна сред тълпата и поразени от красотата ѝ, всички ѝ правеха път, сякаш водите се отдръпваха пред нея.

Минути по-късно пристигнаха родителите на Джулиан, Джейн и Уилям Котърел. Бяха долетели от дома си във Франция специално за партито.

Изведнъж Лусинда бе обзета от паника. Всъщност всичката храна бе изядена, сякаш къщата бе пометена от скакалци, а и напитките свършваха. Дали не трябваше да прати Джулиан до магазина за шампанско и няколко пакета фъстъци? Може би не. Свекърът и свекърва ѝ живееха скромно, но добре. Втурвайки се в кухнята, тя грабна една от останалите бутилки марково шампанско, отвори я бързо, извади от шкафа две от най-хубавите чаши от сватбените им подаръци и си проправи път обратно към гостната.

— О! Шампанско! — възкликна Едмънд Уилкокс, един от колегите на Джулиан, като видя бутилката и чашите, и посегна към тях.

Лусинда ги притисна към гърдите си притеснено.

— Съжалявам, но те са за свекър ми и свекърва ми — извини се тя. — Ей сега ще дойде другото вино.

— Къде е? — извика Едмънд. — Седим тук от цяла вечност и още не сме близнали и капка.

— Ще намеря Джулиан — отвърна тя обнадеждаващо, като се заизвива покрай съпругата му, изключително едра жена, облечена в рокля на маргаритки.

— Това е истински фарс! Аз си тръгвам! — изрева нечий глас в този миг. Беше Майлс, който си пробиваше път през гостите и крещеше грубо, докато ги разбутваше с лакти. — Защо си поканила такива ужасни хора, Лусинда? Струпали се наоколо, та да не можеш да мръднеш! Това е наистина нелепо! — хвърли зъл поглед към Карина, която се смееше високо сред група хора.

Ан го следваше, като се промъкваше покрай гостите и се усмихваше извинително, сякаш искаше да каже, че мъжът ѝ само се шегува.

— Съжалявам... извинете ме... Много съжалявам — мъкнаше тя, но никой не ѝ обръщаше ни най-малко внимание.

— За какво съжаляваш? — обърна се яростно към нея съпругът ѝ. — Защо се извиняваш, глупава жено? Тръгвай! Тръгвай или ако щеш, стой си тук!

— Ан просто бе учтива — изтъкна студено Алекс.

Лусинда пламна от гняв и неудобство.

— Тогава си върви, татко, и престани да правиш такива сцени — изсъска в ухото му.

— Защо шепнеш? — изкрещя баща ѝ. После отново погледна през рамо към жена си. — Какво ти става, за Бога? Все се влачиш! Хайде!

Всички бяха престанали да разговарят, ужасени от начина, по който Майлс говори на съпругата си, която изглеждаше много крехка.

— Съжалявам, миличка — прошепна тя на Лусинда. — Знаеш как татко ти мрази блъсканицата. Партито е чудесно и ти благодаря, че ни покани.

— О, мамо, иска ми се да останеш — промълви със съжаление дъщеря ѝ. — Родителите на Джулиан току-що пристигнаха у нас, и изобщо в страната.

Ан се приближи.

— Знаеш, че татко ти не може да ги понася. Казва, че те...

— Ан! Идваш ли или не? — извика Майлс, застанал до входната врата. — По дяволите проклетите коктейли! На кого изобщо са му притрябвали?

— Какъв език! — възкликна укорително Дейзи, надвесена над парапета, скръстила пълничките си ръчички пред гърдите си.

Джейми я сръга.

— Млъкни!

— Ще ти позвъня утре — Ан отправи към дъщеря си бърза разбираща усмивка, сякаш споделяха някаква тайна, и се обърна, за да настигне съпруга си.

Лусинда остана загледана в отдалечаващите им се фигури за миг, като от все сърце ѝ се искаше майка ѝ да се опълчи на баща ѝ. Грубостта му, начинът, по който ѝ бе говорил, бяха възмутителни.

Зад себе си в претъпканата стая чу, че скандализираните гости си шушукат един на друг как майка ѝ може да търпи брака с такъв противен скандалджия.

— Наред ли е всичко? — попита Джулиан на път за кухнята, за да вземе още питиета.

— Като изключим факта, че баща ми оскърби всичките ни приятели, всичко е наред — отвърна му сухо. После импулсивно се надигна на пръсти и го целуна бързо по крайчеца на устните.

— За какво беше това, Зайче? — запита зарадван той.

— За това, че не си като баща ми.

Ощипа я по дупето мимоходом. Тя нададе лек писък от удоволствие. Тогава на входната врата се позвъни отново.

— О, за Бога!...

Когато и последните гости най-сетне си тръгнаха, Джейн и Уилям Котърел настояха да заведат Джулиан и Лусинда на вечеря в „Мирабел“, докато Делия най-последно успя да сложи децата в леглата им.

Понякога Лусинда завиждаше на мъжа си за родителите му, щастлива семейна двойка, която бе весела и очарователна и не бе склонна към домашни драми. Нищо чудно, че баща ѝ не се разбираше с тях, след като веднъж ги бе нарекъл „отегчителни, блудкави и ужасно буржоазни“.

Уилям, който бе на шестдесет и няколко години, бе висок и приятен на вид, със сини очи, оредяваща бяла коса и силен загар от многото време, прекарано в градината им в Дордон. Навсякъде по света би минал за типичен англичанин — със сдържаните си маниери и консервативно облекло.

Джейн бе пълна противоположност на Ан Скот-Форбс, във всяко отношение. Тя беше силна и дружелюбна, а загорялото ѝ лице бе набраздено от бръчици, но очите ѝ все още бяха в удивителен нюанс на синьото и имаше ентузиазизираната усмивка на топла, уверена личност. Освен това се обличаше стилно и изискано по много дискретен френски маниер, което подчертаваше стройната ѝ фигура. Тъй като нямаше дъщеря, тя обожаваше Лусинда и я бе приветствала в семейството от самото начало. И разбира се, глезеше Джейми и Дейзи, понеже бяха единствените ѝ внуци.

— Трябва да се уговорим кога ще дойдете да ни погостувате отново — каза нетърпеливо тя веднага след като седнаха на масата.

— Нека първо да поръчаме — предложи Уилям. — Какво ще кажете за коктейл с шампанско като начало?

С умение, произтичащо от дългогодишен опит, поръча питиетата и храната.

— От четиридесет години идвам тук и трябва да призная, че винаги са в крак с времето — отбеляза той, като се огледа с възхищение наоколо. — Радвам се, че си направихме резервация. Иначе никога нямаше да си намерим маса.

— Копнея да ви покажа какво направихме в градината — каза Джейн, развълнувана като момиченце. — Уилям и Жак засадиха бордюри от лавандула от двете страни на пътеките. Изглеждат и ухаят божествено! Освен това построихме и беседка край къщата, която е идеална за похапване на открито, когато ни е нужна сянка.

— Жак сигурно е вече на деветдесет — подхвърли Джулиан. — Изненадан съм, че изобщо може още да вдигне лопатата.

Жак бе градинар в Шато сен Лоран през последните петдесет години. Семейство Котърел го бе получило в наследство от предишните собственици преди петнадесет години, когато се бяха преместили в областта, а дъщеря му и снаха му помагаха на Джейн в домакинството.

— По-точно на седемдесет и осем — отвърна с усмивка Уилям.
— А е по-здрав от мен. Изпреварва ме в градината ежедневно. Бог знае какво ще правим, когато рухне.

— Вероятно ще надживее и двама ни — пошегува се Джейн, — затова не бера грижа. А сега датите. Кога можете да се измъкнете за една-две седмици?

Лусинда и Джулиан си размениха усмивки. Тъй като знаеха, че родителите му ги очакват през лятото, вече бяха успели да си уредят отпуските по едно и също време, въпреки че това означаваше децата да отсъстват от училище за две седмици.

Джулиан се наведе, подпрял лакти на масата, а по лицето му се четеше нетърпение.

— Шести май става ли? Пада се в събота и ако тръгнем призори, привечер ще сме при вас.

Баща му тупна доволно с юмрук по масата.

— Отлично! Нали, Джейн? И ще останете две седмици, нали? — надеждата в гласа му бе трогателна.

— Разбира се — присъедини се топло Лусинда. — Ако можете да ни изтърпите толкова дълго.

— Мили мои! — Джейн се просълзи от умиление. — Нямам представа с какво нетърпение очакваме гостуването ви. Баща ти има изненада за децата — добави тя тайнствено.

— И още как! — засия съпругът ѝ. — Нямам търпение да зърна лицата им, когато видят какво сме им приготвили.

Лусинда зяпна и единствената ѝ мисъл бе: „Баща ми никога не прави на Джейми и Дейзи подаръци, дори за Коледа или за рождениците им дни, а ето, родителите на Джулиан си правят този труд и разходите“.

— Много мило от ваша страна! — възкликна импулсивно тя. — Няма да продумама и дума, но, Божичко, те ще се зарадват!

Джулиан погледна родителите си, а очите му, така подобни на бащините му, преливаха от благодарност.

— Децата ни са късметлии. Благодарим ви, мамо и татко — каза меко той. — Ще литнат от щастие!

— Искане ни се да направим гостуванията ви необикновени — отвърна Джейн.

Преди години тя и Уилям се бяха зарекли да се преместят във Франция и животът им там бе идеален според нея, освен факта, че не виждаха сина си и семейството му толкова често, колкото им се искаше.

— Значи се уговорихме — вдигна тост Уилям. — За шести май и за веселата ни ваканция!

[1] Банички с лук (ит.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Беше пети май и Лусинда трескаво се опитваше да си подреди бюрото, преди да излезе в отпуск. Куфарите им бяха стегнати, взела си бе книги за четене, беше купила голямо количество слънцезащитен лосион с фактор 15, а Джулиан приготвяше за родителите си цяла кошница с неща, които обичаха, но не можеха да си купят от Франция, като шотландска пушена херинга, наденички „Харъдс“, английска горчица и мармалад „Кийлърс“.

Погледна чаровника си. Вече бе три часът и знаеше, че е невъзможно да прехвърли купчината доклади на бюрото си до шест часа. Една от агенциите за проучване на пазара, която използваша, бе провела улично допитване, целящо да установи коя възрастова група жени предпочита непресована пудра за лице пред пресованата. Друг доклад се отнасяше до опаковката на нов двадесет и четири часов овлажнител, който започваша да произвеждат — дали трябвало да бъде поставен в кутийка в бледорозово със сребърна емблема на „Арше“ и името на продукта, изписано със синьо, или по-популярна бе изцяло сребриста кутия с тъмносин като нощта надпис, намекващ деликатно, че действа денонощно.

— О, Боже! — изстена тя, като прочете последния ред, който гласеше, че резултатите не са представителни, тъй като варирали в различните области. Отделът по продажбите и директорите щяха да искат нещо по-сигурно, преди да го пуснат в производство. Тя трябваше да оцени тези отделни открития и да ги обобщи в свой собствен доклад, така че на следващата среща с производствените мениджъри да може да се вземе решение.

Точно когато си мислеше, че отбелязва някакъв напредък, телефонът ѝ звънна.

— Здравей, Лусинда. Питър е — Питър Харис, директорът на отдела за маркетинг и неин шеф. — Нужна ми е информация — продължи жизнерадостно той. — Какъв е бил делът ни на пазара за лак за коса през декември 1998-а?

Лусинда повдигна вежди. Преди осемнадесет месеца. За какво, по дяволите, му трябваше да знае това? Бързо затропа по клавиатурата. 1996-а, 1997-а, 1998-а излезе на екрана.

— Ето го — отговори тя. — Притежавали сме 58 процента.

— А стойността на произведените единици? И стойността на продажбите.

От опит знаеше, че не са едно и също нещо. „Единици“ означаваше стойността на произведените флакони с лак. „Стойността на продажбите“ показваше колко са били продадени всъщност и колко са минали в промоцията „Купувате един — получавате един безплатно“.

Натисна още няколко клавиша и бързо му каза числата.

— Благодаря — каза кратко той и затвори.

Тъкмо се бе вгълбила в откритията на друго проучване върху очакваните нови тенденции, свързани с модата или ролевите модели от света на поп музиката, когато телефонът иззвъни отново.

Вдигна го, проклинайки. Ако трябваше да отговаря на още много сложни запитвания, никога нямаше да се прибере тази вечер. А утрешният ден щеше да бъде дълъг, щяха да шофират през Франция, затова наистина искаше да си легне рано.

— Ало? — започна студено тя.

— Лусинда? Лусинда, ти ли си?

Замръзна. Майка ѝ звучеше разстроена и развълнувана.

— Здравей мамо. Какво има?

— Ужасно... ужасно... — викаше Ан. — Баща ти претърпя злополука. Можеш ли да дойдеш веднага? Не мисля, че...

— Къде си? У дома ли?

— Не, в болницата „Челси и Уестминстър“. В спешното отделение. Можеш ли да дойдеш направо тук? — гласът на Ан потрепери обезпокоително. С ужасното чувство за съдбовност Лусинда усети, че е нещо сериозно.

— Разбира се. Ще бъда при теб след двадесет минути. Какво се е случило? Лошо ли е ранен?

Думите на майка ѝ предизвикаха ледени тръпки по гърба ѝ.

— Падна... на улицата... и си удари главата.

— Опитай се да не се тревожиш, мамо. Тръгвам.

Свита на седалката в спешното отделение, Ан се оглеждаше нервно, сякаш всеки момент очакваше някой да ѝ поднесе лоша вест. Къде бе Лусинда? Том и Хари нямаше да дойдат, това беше сигурно. Бе позвънила и на двамата, но единият „не можеше да се измъкне в момента“, а другият бе „на заседание“, но обещаха „да поддържат връзка“.

Бе наранена, но не и изненадана. Момчетата никога не се сближиха с баща си. Те представляваха голямо разочарование за него. Проблемът бе, че нито Том, нито Хари се бяха представяли добре в училище и след като съпругът ѝ осъзна, че не са наследили неговия интелект, той ги отписа като безнадеждни и безполезни. Оттогава нататък отношенията им се бяха влошили. Вече бяха големи мъже, но нищо не се бе променило. Искаше ѝ се нещата да стоят иначе, но нейният приоритет бе Майлс. Момчетата трябваше сами да се справят с живота си.

— Мамо! Какво става? — Ан вдигна поглед. Беше Лусинда, милата ѝ, надеждна Лусинда, с изпълнени с тревога очи.

Ан веднага избухна в сълзи.

— О, слава Богу, че си тук! — плачеше тя. — Толкова съм притеснена. В момента правят рентгенови снимки на татко ти, а говорят и за скенер на мозъка. Беше в безсъзнание, когато го докараха...

Лусинда я прегърна.

— Ще разбера какво става, но рентгенът и скенерът са рутинни процедури за всеки с травма на главата, затова не се тревожи, мамо. Сигурна съм, че татко ще се оправи.

В момента тя бе по-притеснена за майка си. Ан изглеждаше бледа и изпитана, сякаш се бе състаряла с десет години, а очите ѝ бяха изпълнени със страх. Майлс бе корав човек. Несъмнено имаше сътресение на мозъка и вероятно щяха да го задържат в болницата едно денонощие като предпазна мярка, защото в края на краищата бе на седемдесет и три години. Но Ан изглеждаше на ръба на припадък.

— Да ти донеса ли чаша чай, мамо? Или вода? — попита загрижено дъщерята.

Ан поклати глава.

— Искам само да знам какво правят на Майлс — отвърна съкрушено.

Лусинда отиде до регистратурата, която се обслужваше от две сестри.

— Можете ли да ми кажете как е Майлс Скот-Форбс, моля? Докаран е с травма на главата след падане.

Едната от сестрите, дребна, мургава и чевръста, се усмихна успокояващо.

— Ей сега ще проверя — обърна се към компютъра, посегна към мишката и се вгледа съсредоточено в екрана. — Боя се, че още нищо не се знае. Още е на рентген, а може да му направят и скенер. Ще ви уведомя веднага щом има нещо ново.

Лусинда се намръщи.

— Можете ли да ми кажете — между другото аз съм дъщеря му — падането му сериозно ли е било? Или просто се е спънал?

Отговорът на сестрата бе предпазлив, типично за болница:

— Докато не видим резултатите от рентгена, е трудно да се определи. Но се опитайте да не се безпокоите. Правим всичко възможно. Мисля, че веднага е била повикана линейка, така че незабавно му е била оказана помощ, което е добре.

— Да. Благодаря — отвърна Лусинда неубедено.

Инстинктът ѝ подсказваше, че сестрата умишлено омаловажава сериозността на ситуацията. Отдалечи се извън полезрението на майка си и извади мобилния телефон от чантата си. После набра номера на Джулиан.

— Здравсти, Зайче! — поздрави я той, като видя номера, изписан на дисплея на телефона си. — Какво става?

— Случи се нещо ужасно — започна тя направо и му обясни накратко.

— По дяволите! — възкликна шокиран той и веднага добави: — Как е майка ти?

— Притеснена е, разбира се, но това е разбираемо. Слушай, за заминаването ни за Франция утре. Ти и децата трябва да тръгнете. Ще дойда веднага щом мога.

— О, Зайче! — отвърна той покъртен. — Мила, не можем да тръгнем без теб.

— Не можеш да подведеш децата или пък родителите ти. Те ни очакват, а и сигурно са организирали всичко, във всеки случай Джейми и Дейзи ще бъдат толкова разочаровани. Трябва да тръгнеш. Ако имаме късмет, след няколко дни ще мога да се измъкна.

— Искрено се надявам. Господи, какъв лош късмет точно когато се нуждаеш от почивка повече от всеки от нас! — добави той тъжно.

— Така стоят нещата — отговори тя. — Трябва да вървя. Ще се обадя на Том и Хари. Мястото им е тук.

Позвъни първо на Том. Той работеше в счетоводството на „Гарсън и сие“, голяма електрическа компания в Чизуик. Когато централата я свърза, привичният му безгрижен глас ѝ отговори уморено.

— Ало?

— Том, аз съм.

— О, здравей! Някакви новини за стареца?

— Вече знаеш? Тогава защо не си тук? Горката мама се побърква от тревога. Трябва да дойдеш, Том. Не са много словоохотливи, но не мисля, че нещата вървят добре. Очевидно още е в безсъзнание.

Последва дълго мълчание. Усещаше, че той си мисли какъв кошмар е всичко това. Знаеше точно какво му минава през главата. Вътрешно сигурно негодуваше срещу принудата да шофира от Чизуик до Челси — движението сигурно беше натоварено, а денят бе горещ. После трябваше да намери място за паркиране, а и неизбежното чакане, докато научат подробности за състоянието на баща си.

— Колко зле е татко? — попита я накрая с очевидно нежелание.

— Казах ти, че не знам. Но мама не е добре, Том. Ако не за друго, то поне заради нея трябва да си тук.

Последва нова пауза.

— Добре — каза той накрая с дълбока въздишка. — Идвам веднага.

После Лусинда се обади на Хари, който бе с три години по-малък от Том и с една по-голям от нея. Амбициозен, отнесен и вечно съчиняващ планове, които никога не се осъществяваха, той бе пълна противоположност на брат си. Настоящите му намерения бяха да основе интернет компания, която да проследява родословното дърво на хората вместо тях. Беше сигурен, че това ще допадне на американците.

Особено на онези, които имат ирландски прадеди. И най-вече на богатите.

Още щом чу гласа на сестра си, Хари се впусна в скорострелна реч, която смяташе за впечатляваща и демонстрираща колко е зает и напрегнат — млад магнат на път да спечели първите си няколко милиона.

— Какъв е резултатът при татко, Лус? Мама ми се обади точно по средата на голяма среща. Тук се готви нещо важно. Не мога да се измъкна. Всеки момент очаквам обаждане от Далас. Много е напечено. Адски сме заети.

Лусинда бе почти сигурна, че е седнал сам в стаята си на Бейкър Стрийт, която наричаше свой офис. Там измисляше всякакви фантастични „графики на очаквани продажби“ с мобилния си телефон в едната ръка и цигара в другата.

— Още е в безсъзнание и няма да знаят нищо, докато не видят снимките — отвърна му раздражено. — Наистина трябва да дойдеш в болницата, Хари. Мама има нужда от теб. Няма да ти отнеме много време да стигнеш до тук и при дадените обстоятелства това е най-малкото, което можеш да направиш.

— Да, да. Но може ли да не ме пришпорваш? Наистина съм затънал до гуша в момента.

— Не ми пробутвай тия глупости, Хари! Той ни е баща, в края на краищата. Длъжен си да бъдеш тук!

— За теб може би — отговори ядно той. — Теб не те караше да страдаш като нас с Том. Нищо не му дължим. Абсолютно нищо. Ако не дойдем на погребението му, то ще е точно това, което си е заслужил.

— Не говори така — възрази Лусинда разстроено. — Престани да мислиш за себе си, Хари, и за разнообразие помисли за другите. Мама се нуждае от теб в момента. Трябва просто да зарежеш всичко и да дойдеш тук. Не ме е грижа какво разправяш.

— О, Исусе! Нямахте по-неподходящ момент!

— Хари!

— Стига си викала, Лу. И да дойда, не мога да остана дълго. В спешното отделение ли, казваш? Добре. Ще се видим скоро — звучеше не по-ентусиазирано от Том.

Ан все още седеше в същата свита поза, с нервно въртящи се очи.

— Научи ли как е? — запита тя с пресеклив глас.

— Не ми казаха резултатите от рентгена, но сестрата звучеше успокояващо — отвърна Лусинда, докато седна до нея. — Опитай се да не се притесняваш, мамо. Татко е много силен, нали знаеш.

— Но те се бавят толкова дълго. Какво ли може да правят? Само да знаех какво става... — тя стисна ръцете си, за да спре треперенето им.

— Баба знае ли, че е претърпял злополука? — попита изведнъж Лусинда.

Ако някой можеше да упражни въздействие върху Ан, това бе Сара.

— Не исках да я наскърбявам.

Дъщеря ѝ потисна една бегла усмивка. Злощастното падане на Майлс не можеше да наскърби Сара Уелс. Да я обезпокои, може би. Дори и да я разтревожи леко, вероятно. Но не и да я наскърби. Лусинда не си правеше никакви илюзии за чувствата на баба си към баща ѝ, въпреки че Сара се опитваше да ги прикрива с дипломатичен финес.

— Не мислиш ли, че ще се обиди, ако не ѝ кажем? — изтъкна тя.

Всъщност Сара мразеше да я изолират от всякакви семейни кризи.

Ан поклати глава.

— Не знам. Трябва да ѝ го съобщим внимателно. Не като на мен. С полицаи, който дойде вкъщи и ми го сервира... просто ей така! Изживях изключителен шок!

— Горката ти! — Лусинда си представяше колко зле трябва да се е почувствала майка ѝ. — Ще се обадя на баба. Знам, че би искала да знае.

Когато същия следобед телефонът звънна и Сара чу гласа на Лусинда, веднага разбра, че нещо не е наред.

— Какво има, скъпа? Децата добре ли са? — попита незабавно тя.

— Добре са, бабо. Обаждам ти се заради татко. Паднал е. И то лошо, на улицата. Реших, че трябва да знаеш.

— Ами майка ти? — гласът на Сара бе пронизан от притеснение. — Тя знае ли?

— Да. И двете сме в болницата. Татко има наранявания по главата, но още не знаят колко са сериозни. Мама е обърквана, затова

казах на Том и Хари, че трябва да дойдат, но нищо не можем да направим, докато не научим резултатите от изследванията.

— О, миличка, каква тревога за вас. Толкова съжалявам! Искаш ли да дойда? Мога да скоча в едно такси и да съм при вас след двадесет минути.

— Наистина ли, бабо? Искам да кажа, че може и да се притесняваме неоснователно. Татко може просто да има леко сътресение, но...

— Но ти не смяташ така? — отгатна интуитивно Сара.

— Не, не мисля — отвърна сподавено Лусинда.

Пръв се появи Том, като смачкана парцалена кукла, чийто пълнеж е бил изваден преди години. Въпреки че бе само на тридесет и седем, изглеждаше по-възрастен, до голяма степен, защото лицето му бе набраздено от тъга. Бе посивял мъж, с добри очи, който почти не се усмихваше. Когато го правеше, излъчваше обезоръжаваща нежност. Но сега не се усмихваше. Приблужи се сломен до мястото, където седеше Ан, и я целуна по бузата, като едва помръдна устни, като човек, който не е свикнал да целува.

— Добре ли си, мамо?

— Искам да знам какво правят на баща ти.

Том погледна сестра си и повдигна вежди.

— Ще проверя дали имат новини — каза тя. — Ти остани при мама.

Докато чакаше да разговаря със сестрата на регистратурата, дотърча Хари, с бодрата си походка и скулестото си момчешко лице.

— Някакви новини, сестричке? — попита той, като застана при нея до регистратурата. Русата му коса висеше над челото и миришеше на цигари.

— Тъкмо се готвя да попитам пак.

В този момент един лекар в бяла престилка се присъедини към сестрата на гишето и ѝ заговори тихичко. Лусинда не долавяше разговора им, но после сестрата с бяла шапчица на главата кимна в нейната посока и тя дочу думата: „... дъщерята“. Докторът я изгледа нерешително.

Наведе се през гишето към него.

— Аз съм дъщерята на Майлс Скот-Форбс, Лусинда Котърел — представи се тя. — Можете ли да ми кажете как е баща ми?

— Съпругата му е тук, нали? — осведоми се колебливо той, сякаш не искаше да обсъждат баща ѝ.

— Да, но е много разстроена и е доста... ами доста крехка.

— Да, разбирам — кимна той. — Може би бихме могли да отидем на по-спокойно място за момент.

Сърцето на Лусинда заблъска лудо в ребрата ѝ.

— Да не е...

— Не, но състоянието му е много сериозно. Бихте ли ме последвали насам?

Отведе я в една празна стая. Хари вървеше след нея, а лицето ѝ бе съвсем пребледняло.

— Баща ви очевидно се е препънал в някаква дупка на пътя и е паднал, удряйки главата си в бордюра.

— И? — намръщи се Лусинда, като си представи болката.

— В повечето случаи това може да доведе до сътресение, дори фрактура на черепа, но се боя, че в неговия случай има усложнение.

— Какво усложнение? — запита Хари.

— Подложихме го на изследване със скенер — лекарят направи пауза, за да премери внимателно думите си, сякаш бяха опасни остри отломки, които можеха да хвъркнат от устата му и да ги наранят. — Знаехте ли, че той има тумор? — попита накрая. — Голям мозъчен тумор.

Лусинда премигна втрещена. Какво общо имаше това със злополуката, недоумяваше тя.

— Мозъчен тумор? — повтори Хари.

Лекарят кимна.

— Боя се, че в резултат на него баща ви е получил масивен мозъчен кръвоизлив. В момента е в кома.

Лусинда внезапно се отпусна на единствения стол в стаята.

— Ще излезе ли от нея?

На доктора му бяха нужни няколко мига, за да реши дали да бъде прям или не, но младата жена изглеждаше силна и оправна, а и брат ѝ бе с нея.

— Не, боя се, че не. Отива си много бързо — отговори той.

— Мамка му! — Хари произнесе провлечено ругатнята, която сякаш сама се откъсна от отворената му уста.

— О, горката мама! — въздъхна Лусинда и за миг притвори очи.

— Ако искате, ще се погрижа да останете при него до... до края. Той не може да се съвземе вече, така че ще бъде... съвсем тихо — предложи мило лекарят.

— По дяволите! Искаме ли? — попита Хари с ококорени очи и дрезгав глас.

Лусинда кимна.

— Мама ще иска — отвърна тя.

Лекарят заговори отсечено, делово:

— Тогава ще се погрижа за това. Ако желаете да почакате с майка си при регистратурата, ще изпратя някой да ви доведе след няколко минути.

Навън, в коридора, Лусинда обърна изпълнения си с болка поглед към брат си и попита ужасено:

— Кой ще й каже?

— Ти, разбира се — отговори той. — Винаги си била добра с нея. Виж, сестричке... — той сграбчи ръката ѝ, когато тя тръгна по коридора обратно към регистратурата. — Трябва ли и аз да участвам в това? Имам предвид, че с татко никога не сме се разбирали. Не виждам смисъл да...

Лусинда го прекъсна.

— Ще останеш — заяви твърдо. — И то заради мама. Това се отнася за всички ни. Ще се нуждае от нас повече от всякога.

Джулиан току-що бе пристигнал задъхан и зачервен. Видя го да се навежда над Ан, Сара и Том, които седяха превити, и да ги пита какво става. После се обърна, забеляза я и прочете по лицето ѝ, че вестите са възможно най-лоши.

Инстинктивно се приближи и я обгърна с ръце, а тя се облегна на него за миг, преди да прошепне забързано:

— Трябва да кажем на мама, че той умира.

Сестрата ги съпроводи до една голяма стая в тих ъгъл на спешното отделение. Майлс лежеше на леглото, покрит със зелено одеяло. Лицето му напомняше на стара полирана статуя от слонова кост, неподвижно, безжизнено, а единственият белег от случилото се бе виолетовата подутина на едното му слепоочие.

Ан се спусна право към леглото му, както бе правила през целия си брачен живот — сред ругатни и критики, заплахи и избухвания, в успехи и провали и всякакви домашни крамоли, докато смъртта накрая ги раздели. Десет минути по-късно Майлс безмълвно потъна във вечния си сън.

Всички заедно се върнаха в голямата разхвърляна къща в Сейнт Джонс Ууд, в която Ан и съпругът ѝ се бяха нанесли веднага след сватбата си. От години не бе ремонтирана и избелелите завеси, изтърканите килими и обемистите викториански мебели, наследени от родителите на Майлс, допълнително помрачаваха атмосферата. Днес тя изглеждаше по-пренебрегната и необичана от обикновено и първата мисъл на Сара бе: „След като вече ще бъде сама, Ан не може да остане в подобен дом“.

Всички членове на семейството посвоему страдаха от дълбок шок.

Ан, както можеше да се очаква от онези, които познаваха силата на любовта ѝ към Майлс, бе неутешима — разбита и съкрушена жена, която само хълцаше: „Защо трябваше да се случва?“.

— Защо не се обадиш на лекаря ѝ, скъпа? — прошепна Сара на внучка си. — Майка ти има нужда от успокоително. Ще я накарам да си легне.

Лусинда кимна и целуна баба си по бузата с благодарност. Джулиан, който ги наблюдаваше, за пръв път осъзна колко си приличат. И двете запазваха присъствие на духа, оставаха спокойни в кризисни ситуации и притежаваха силен характер, който им позволяваше да продължат напред след нещастieto.

— По-добре да се обадя на родителите ми — каза той на съпругата си, след като тя говори с доктор Кийнън. — Да им кажа, че няма да заминем утре.

— Да. Ще се обадиш ли и на Делия? Не знае какво се е случило. Кажи ѝ, че тази вечер може да закъснеем, и я помоли да сложи децата да спят.

Джулиан кимна и стисна ръката ѝ.

— Горкото ми Зайче — добави съчувствено той. — Съжалявам!

— Добре съм — каза тя твърдо и се усмихна вяло. — По-скоро трябва да се безпокоим за мама.

За разлика от нея, Том бе безнадеждно объркан.

— Ами сега какво ще стане? — питаше той всеки, който го слушаше.

Но Хари вече се съвземаше от шока. Искаше да се свърши цялата работа покрай погребението, за да види какво им бе оставил баща им в завещанието си.

Докато Лусинда правеше чай за всички в кухнята, където мивката, шкафовете и газовата фурна датираха от шестдесетте, Джулиан отиде в кабинета на Майлс, за да позвъни на родителите си.

— Боя се, че налага да отложим ваканцията си за след погребението — обясни той на баща си, знаейки колко разочаровани щяха да бъдат, въпреки че напълно им влизаха в положение.

— Разбира се, разбира се — отвърна веднага Уилям. — Кажете, ако искате да дойдем. Може би бихме могли да се върнем във Франция всички заедно след това. Лусинда ще се нуждае от почивка.

— Прав си, тате. Ще поддържаме връзка.

— Моля те, предай ѝ искрената ни обич, а на останалата част от семейството, особено на Ан, нашите съболезнования.

— Ще им предам, тате.

— Всичко хубаво, момко.

Скоро след това пристигна докторът и даде на Ан успокоително, което я приспа дълбоко. Беязаното ѝ от скръбта лице бе подпухнало от плач, но трескавите ѝ чувства най-после бяха потушени за малко.

— Какво ще правим с погребението? — попита Хари веднага след като Лусинда внесе подноса с чая във всекидневната.

Сара и Том седяха на креслата и докато сестра му се отпусна на дивана до Джулиан, Хари стоеше с гръб към камината, сякаш вече притежаваше къщата.

— Според мен имаме две възможности — започна Лусинда. — Или да устроим голяма церемония, на която да присъстват всичките му бивши колеги и приятели от академичния свят, или погребение в тесен семеен кръг, а по-късно голяма панихида. И в двата случая трябва да го направим подобаващо. С обявяването на смъртта му във вестниците нещата няма да приключат. Сигурна съм, че „Таймс“ и „Дейли

Телеграф“ ще поместят некролози. Ще последват съболезнования отвсякъде, стотици писма, на които да отговаряме.

— О, Божичко! — изстена Том. — Тогава нека направим голямо погребение и да приключим с всичко наведнъж.

— Почакай — прекъсна го Хари. Мозъкът му действаше трескаво. Погребението трябваше да се извърши до седмица. Панихидата можеше да се отложи с няколко месеца. Достатъчно, за да планира внимателно всичко. Достатъчно, за да се увери, че големите фигури могат да намерят прозорче в напрегнатата си програма. Може би дори министърът на образованието щеше да дойде, а също и още няколко важни клечки. Ако всичко се подготвеше както трябва, можеше да се превърне, косвено, разбира се, в реклама на него и новата му компания. В края на краищата, баща му бе доста известен в своята област, нямаше по-добър начин за издигане от този да вървиш след някого или както в случая — след ковчег и катафалка, смяташе той. — Трябва да уредим хубава панихида. Мисля, че трябва да е в „Сейнт Мартин ин дъ Фийлдс“ и че трябва да съставим списък на гостите... защото много хора биха били сериозно засегнати, ако не ги уведоим — добави бързо той, като видя израженията на Лусинда и Том. Обърна се към Сара за подкрепа. — Бабо, нали и ти мислиш, че татко трябва да бъде почетен по подобаващ начин? — очите му бяха кръгли и невинни и му придаваха момчешки вид, което ни за миг не я заблуди.

Изражението ѝ не издаваше нищо, но още откакто Хари бе дете, тя тайничко го бе считала за „подмазвач“ — мазен, находчив, бърз и абсолютно егоцентричен. Сега, само няколко часа след смъртта на баща му, тя знаеше, че е била права.

— Всъщност зависи от майка ти — заяви студено. — Когато се поуспокои, трябва да я попиташ какви приготовления иска да се направят.

— Имам чувството, като познавам татко, че вероятно той вече е оставил подробни указания за случая — изтъкна Лусинда. — Винаги е твърдял, че предпочита кремацията пред погребението.

— Тогава най-добре веднага да се свържем с адвоката му — заяви нетърпеливо Хари и скочи на крака, като погледна часовника си и бръкна в джоба си за мобилния телефон. — Веднага ще го сторя.

Някой има ли номера му? — всички познаваха Бърнард Кларк, който бе семеен приятел и адвокат на Майлс повече от четиридесет години.

Джулиан погледна жена си, за да види каква е реакцията ѝ. Той самият намираще отношението на Хари за отвратително. Не бе тайна, че никое от децата, включително и Лусинда, не хранеше дълбока обич към баща си след начина, по който се бе отнасял с тях, но бе очевидно, че сега Хари преследва големия си шанс. Дори не се опитваше да се преструва на наскърбен от смъртта на Майлс.

— Това трябва да се обмисли и да се обсъди с мама — проговори Лусинда. — Искам да кажа, че още не съм осъзнала напълно случилото се. Все очаквам татко да влезе през вратата и да запита какво правим всички тук. Още не мога да свикна, че... го няма, че никога вече няма да го видим. Не мога да повярвам.

— Нито пък аз — съгласи се Том. В гласа му непогрешимо се долавяше нотка на облекчение. — Знаете ли — той спря, за да огледа останалите, — цял живот е надвисвал над мен като мрачна сянка. Откакто се помня. Поболявах се от страх, когато трябваше да се върна от училище за празниците. Татко торможеше мен и Хари, Луси. Ти беше по-малка. Вероятно не си забелязала.

— Забелязвах — отвърна тихо тя.

— Да бе! — намеси се Хари. — Ти се отърва леко само защото той смяташе, че не заслужаваш внимание, докато ние понасяхме целия му гняв и жестокост. Проклет да съм, ако се опитам да се преструвам на разстроен сега.

— Стига да криеш чувствата си от Ан — отбеляза Джулиан, който трудно понасяше сцената. Така обожаваше родителите си, че самата мисъл за смъртта им можеше да го просълзи.

— Наистина забелязвах — повтори Лусинда, гледайки Хари. — Но той бе наш баща и вероятно такива са били възможностите му. Не мисля, че е бил умишлено жесток. Мама не би се омъжила за него, ако бе такъв.

Братята ѝ изсумтяха в несъгласие.

— Наистина смятам така — продължи тя. — Бог ми е свидетел, че подлудяваше и мен, но вярвам, че според него е постъпвал правилно. Мислеше, че ни калява, че ни подготвя за живота. Същинската трагедия се крие във факта, че той обърка всичко. Но вече

няма смисъл да му се сърдим. Твърде късно е. Трябва да продължим напред и да не таим злост.

— Лесно ти е да го кажеш — подигра се Хари. — Мисля, че Том и аз бяхме наранени за цял живот от отношението му.

— Животът наранява хората само ако те позволят да бъдат наранени — изрече меко Сара.

Хари не ѝ обърна внимание.

— Е, и какво ще правим, Лус? — попита раздразнено той.

— Мама ще спи до довечера, а и дори да стане, няма да е в състояние да взема решения.

— Хари е прав — намеси се Джулиан. — Когато човек почине, има да се вършат страшно много неща. Някой от нас ще трябва да вземе смъртния акт от болницата утре, да го регистрира, да наеме погребален агент, който да извърши приготовленията, да публикува некролози в „Таймс“ и „Телеграф“, да ангажира час в църквата за опелото, после трябва се уреди кремацията... да се подбере редът на псалмите и химните... да се наемат коли, да се уведомят хората... да се поръчат цветя...

Хари го изгледа удивено:

— Изглеждаш доста запознат — колко погребения си организираше?

— Когато чичо ми почина, помогнах на татко да подготви всичко — сви рамене Джулиан. — Той бе генерал от последната война, нещо като герой, затова беше голямо събиране, както в случая.

Лусинда потрепери. Започваше да осъзнава ужасната действителност. Баща ѝ бе мъртъв и вече нищо нямаше да е същото, а междувременно всички те трябваше да понесат болката от погребението. Не съществуваше лесно погребение. Питаше се как ли ще се справи майка ѝ.

Сякаш четейки мислите ѝ, Сара се наведе и обгърна с ръка раменете на внучка си.

— Мисля да остана тук с майка ти за няколко дни, скъпа — каза тя. — Не бива да остава сама, а ти трябва да си у дома при децата си... — гласът ѝ заглъхна, а премълчаното, че Том и Хари няма да са ѝ утеха, говореше повече от изреченото.

Лусинда кимна с разбиране.

— Наистина ли можеш да го направиш, бабо? Сигурна ли си, че няма да ти бъде трудно?

— Разбира се, че не — отговори твърдо Сара. — Ще се справим.

Знаеше, че домашната помощница на Ан, която почистваше къщата и гладеше, можеше да бъде убедена да напазарува и да готви. Едно беше сигурно — Ан не можеше да остане сама.

Хари бе все още на крака, с едната си ръка подрънкваше монети в джоба си, а с другата стискаше мобилния си телефон и пристъпяше от крак на крак, като боксьор, загряващ за мач. Колкото по-скоро бе погребението, толкова по-скоро щеше да бъде прочетено завещанието.

— Все пак мисля, че трябва да се обадя на Бърнард Кларк. Той може да свърши цялата досадна подготовка вместо нас — каза безпомощно той.

— Добре, давай — отвърна уморено Лусинда, като посегна към чантата си, която бе тръснала на пода в краката си. — Имам номера му.

Тъй като на следващия ден Делия излизаше в почивка, която се предполагаше да съвпадне с тяхното заминаване за Франция, тази вечер Лусинда се прибра у дома, за да се погрижи за децата, докато Джулиан, Том и Хари се заеха с всички съобщения и приготовления. Бърнард Кларк ги бе уверил, че баща им не е оставил никакви конкретни указания за погребението си, затова решиха да организират кремация в тесен семеен кръг следващия четвъртък, а по-късно и панихида.

Понеже Ан все още бе упоена, а докторът щеше да дойде отново сутринта, Сара взе няколко неща от апартамента си, настани се в свободната стая и поддържаше връзка с Лусинда по телефона.

— Ще предложи на майка ти да се премести при мен колкото се може по-скоро — каза тя. — Кой не би бил потиснат в тази мрачна стара къща? Прилича на гробница. Мисля, че трябва да я напусне и да си вземе малък светъл апартамент, нали? В края на краищата, е само на шестдесет и една години! Време ѝ е да започне на чисто.

— Като теб, когато дядо почина.

— Точно така. Повече от двадесет години съм вдовица и въпреки че той още ми липсва, този период беше чудесен.

— Мама може да отседне при нас — предложи внучката, — поне за малко. Може да сложим легло в стаята за игра, на което да спи.

— Много мило от твоя страна, но не съм съгласна, скъпа. Децата биха я изтощили.

Хари седеше срещу погребалния агент, седнал зад бюрото си. Беше слаб, тъмнокос, мазен, тридесетинагодишен, с подлизурско поведение, което сам считаше за излишно, тъй като и без това получаваше поръчката.

— Сега, господин Скот-Форбс, бихте ли желали да видите какви ковчези предлагаме? Имаме...

— Няма значение какъв е — сръза го Хари. — Всички са втора или трета употреба, нали? Искам да кажа, че ги използвате многократно, нали? Стига да няма петна по облицовката, който и да е ковчег ще свърши работа.

Последва слисано мълчание. Хари понечи да се доизясни:

— Нали ви казах, че искаме кремация? Така се казва, нали? Всичко се употребява пак, сигурно припечелват доста от този бизнес.

От изражението на погребалния агент бе очевидно, че смята събеседника си за пиян. Тонът му стана леко загрижен:

— Имаме много хубав махагонов модел...

— Нали не ми разправяш за Наоми Кембъл, а?

— ... с месингови ръкохватки — той направи пауза с огорчен вид и после продължи бързо: — Освен това ще осигурим четирима души, които да държат покрива, и катафалка с шофьор. Още колко коли ще желаете, сър?

— Ще използваме собствените си коли — отвърна пренебрежително Хари.

— А сега за праха. Бихте ли желали да изберете урна? Или може би предпочитате ние да я разпилеем в Градината на паметта? — побутна една диплянка по бюрото си с тихо почитание. — Можем да посадим храсти или пролетни луковични цветя, за да отбележим мястото. Тук са посочени всички подробности.

Сините очи на Хари се ококориха.

— Работата ви е много доходна, нали? И представа си нямах!

Във все по-напрегната атмосфера погребалният агент продължи да разпитва дали ще желаят органист, цветя за параклиса и свещеник, или щяха да си доведат свой. Накрая, докато изпращаше Хари до вратата, се наведе, за да му стисне ръката, и направи последен опит да бъде любезен:

— Надявам се да се срещнем при по-весели обстоятелства, господин Скот-Форбс.

— О? — възкликна клиентът, като го гледаше право в очите. — Нима е възможно?

Погребалният агент се насили да се усмихне леко с тънките си устни.

— Наистина вода доста светски живот.

— Така ли? Изненадвате ме — заяви Хари директно, преди да се отпрати наперено по пътя.

Знаеше, че се бе държал отвратително, но просто не можа да се сдържи. Чувстваше се толкова свободен след смъртта на баща си. Сякаш го бяха пуснали от затвора след доживотна присъда. Никога вече нямаше да бъде наказван, задето е глупав, за провал, за лошо поведение или за това, че е нехранимайко. Отсега нататък можеше да прави каквото си иска, защото баща му го нямаше и никога нямаше да го има отново, за да му напомня, че все още е дете. Наслаждаваше се на радостта от непокорството и му идеше да затанцува по тротоара.

Съобщението в колоната с некролози в „Таймс“ и „Телеграф“ бе простичко и по същество:

„Скот-Форбс, професор Майлс Робърт, доктор на науките, член на Кралското общество, 1952 г. Внезапно на седемдесет и три годишна възраст на 5 май 2000 г., петък, почина скъпият съпруг на Ан (Уелс) и баща на Лусинда, Том и Хари. Погребението ще се извърши в тесен семеен кръг. Моля, не изпращайте цветя. Датата на панихидата ще бъде оповестена по-късно.“

— Дори без цветя ли? — попита поразена Карина, когато позвъни на Лусинда веднага след като прочете обявлението. Звучеше шокирана и разстроена. — Не мога да повярвам — продължи тя. После гласът ѝ пресекна от ридание.

— Добре ли си? — запита изненадано Лусинда.

— Просто, откакто мама почина миналата година, съм... ужасно чувствителна, когато някой умре — заплака приятелката ѝ.

— Разбирам те.

— И все пак има ли нещо, с което да помогна? — продължи Карина, след като се окопоти. — Искаш ли да взема децата за няколко дни? Чарлз е на училище, но Тара си е у дома, защото си нарани глезена, а и Майкъл си е вкъщи.

Тара бе на единадесет, а Майкъл на девет години и познаваха Джейми и Дейзи от раждането им.

— Благодаря, Карина, но тук са си добре. И без това не съм на работа и ми е много приятно да съм у дома с тях — отвърна Лусинда.

— Хрумна ми нещо. Тара е отегчена до смърт от стоенето вкъщи и приятелите от училище ѝ липсват. Може да я доведе у вас за няколко часа, за да се позанимава с твоите две дечица.

Лусинда се поколеба. Обожаваше Чарлз и Майкъл, но никога не си бе падала по Тара и се чувстваше виновна, защото не виждаше причина за това. Момичето бе красиво, с тъмна коса и очи и с тих характер, но у нея имаше нещо обезпокояващо. Някаква лукавост, някаква наблюдателност, сякаш преценяваше всички възрастни и се чудеше каква е тайната им. В сравнение с Дейзи, която бе открита като слънчев ден, Тара си имаше една съвсем тъмна страна.

— Може ли да си помисля? — чу се да изрича тя.

— Чудесно. Само ми се обади. Как се справя майка ти? Баща ти бе невероятен човек, нали? Истински гений.

— Зле е — отвърна Лусинда. — В момента е при баба ми, защото казва, че не може да понася къщата. Твърде много неща ѝ напомнят за татко.

— Разбирам. Значи... на погребението ще присъства само семейството? Съвсем никакви приятели ли? Даже и най-близките?

— Само семейството. Татко не беше набожен, нали знаеш. Истински вярваше, че религията е опиум за масите и тем подобни. Но

мама вярва отчаяно. Уповава се на мисълта, че един ден ще се съберат в рая.

— Сигурна съм, че е права, тоест за събирането в задгробния живот и тъй нататък — Карина почти плачеше и Лусинда бе убедена, че отново говори за майка си.

— Да, смятам, че има нещо като задгробен живот — изрече внимателно тя. С усмивка си припомни как Сара описва схващането си за това какво става след смъртта. „Има един дълъг тъмен тунел — бе казала баба й, — а в единия му край — светлина. Когато стигнеш до нея, там те очаква цялото ти семейство — после бе вдигнала очи от престорен ужас. — И вече няма отървяване от тях!“

В този миг Лусинда споделяше чувствата на старата жена. През последните два дни толкова хора й и бяха казвали: „Баща ти ще ти липсва много, нали?“, и тя бе кимала, за да пощади чувствата им, с лека, храбра усмивка, осъзнавайки, че би било ужасно да отвърне: „Всъщност не. Огромно облекчение е, че го няма“.

Наистина бе ужасно да го кажеш и още по-лошо — да го чувстваш, но просто не можеше да се въздържи. Както никога нямаше да разлюби Джулиан, така й бе невъзможно изведнъж да заобича баща си. В дъното на душата си разбираше, че колкото и силно да го желае, не може да предизвика привързаност насила. А още по-малко — любов. В момента изпитваше единствено чувство на дълбока благодарност, че никога вече няма да се налага да го вижда. И разбира се — съчувствие към скръбта на майка си, която бе искрена и неподправена. Трябваше само да си представи как би се чувствала, ако нещо се случи на Джулиан, за да разбере колко много страда Ан.

Същата вечер, потънал в мрачно настроение, Том пристигна у Лусинда навреме за вечеря. В усилието си да поддържа сплотеността на семейството, тя бе поканила и Хари, но той се бе оправдал, че има среща с приятели и не може да дойде. „Поне опитам“, каза си тя. Ан също бе отказала, защото не можела да гледа никого, дори собствените си деца, затова Сара бе останала у дома с нея и я бе накарала да си легне в свободната стая, след като й бе дала голямо уиски и топло мляко, за да я приспи.

Том живееше самостоятелно, в една мизерна стая, чиято реклама гласеше „студио“, както според Джулиан напоследък агенциите за недвижими имоти наричаха големите шкафове или дори мазетата. От години нямаше приятелка и сестра му се безпокоеше за него, като усещаше, че е затънал в самотен коловоз, от който не можеше да се измъкне сам.

— Радвам се да те видя, Том — поздрави го топло Джулиан, когато влезе у тях малко след седем и половина.

— Купих това, мислех си, че може да го пийнем с вечерята — каза Том, като му подаде една бутилка, завита в евтина хартия. Въпреки че всъщност не беше съвсем без средства или пък умишлено стиснат, той не умееше да се раздава и да се забавлява. Представата му за добро прекарване се състоеше в това да се почерпи с двойно капучино в кафенето близо до работата му.

— Благодаря, стари друже — Джулиан се намръщи вътрешно, като видя етикета. Не беше сноб, но бе нещо като познавач на вината и знаеше, че боклукът, донесен от Том, щеше да им докара гарантирано неразположение още преди да допият първата си чаша. Бе член на винарски клуб, който предлагаше чудесни „специални оферти“ ежемесечно и избата на Джулиан (всъщност шкафът под стълбището, който бе оборудвал с поставки от „Хоумбейз“) включваше отлично „Шабли“, „Поли фюме“, любимото му „Коте дьо Рон“ и хубава редица бордо „Шато льо Мон“. Питаше се дали, за да не нарани чувствата на Том, няма да може тайничко да замени бутилката с някоя от своите, без той да забележи. — Благодаря — повтори въпреки всичко, — много мило от твоя страна. Да вървим в кухнята. Лусинда довършва сервирането на вечерята.

Том усещаше уханието ѝ — деликатният аромат на печено агнешко с розмарин. Подуши одобрително. Божичко, имаше ли нещо по-добро от домашно сготвено? Ядеше храна от пакети с етикет „Овчарски пай“ или „Говежда лазаня“, които след изваждане от микровълновата фурна приличаха и на вкус, и на усещане само на горещ мокър картон.

— Да ти предложи ли джин с тоник? — дочу въпроса Джулиан.

— Благодаря — отвърна му с признателност. Свежите аромати атакуваха сетивата му — печени картофи и френски фасул, пикантен ментов сос...

— Здравей, Лусинда — поздрави, влизайки в кухнята вече развеселен.

Сестра му изглеждаше зачервена и доволна, с голяма престилка върху пуловера и панталоните си и с удобни пантофи на краката. Хвърли поглед към сивото му лице, което сякаш подхождаше на поопърпаното му сиво сако и вратовръзка, и разбра, че смъртта на баща им му се е отразила много повече, отколкото би признал.

— Здравсти, Том! — целуна го с обич по бузата и мислено отбеляза, че когато настоящото изпитание отмине, трябва наистина да му намери хубава приятелка.

— Хари ще дойде ли? — попита той, като сръбна от питието си, а топлината и чудесните апетитни ухания в кухнята изведнъж го замаяха и го накараха да осъзнае, че животът трябва да е такъв.

— Не — Лусинда поклати глава. — Надявам се само, че ще дойде на погребението. В момента е в особено настроение.

— Ако питаш мен, той винаги си е в особено настроение — отговори брат й навъсено. — Мисля, че е зарязал Хелън.

— Сериозно? — Лусинда разбърка соса с дървена лъжица, преди умело да го налее в купа. — Какво е станало?

Харесваше Хелън, която бе стюардеса и имаше успокоително въздействие върху Хари.

Том сви рамене.

— Вероятно й се е изчерпило въздушното пространство — коментира сухо той. — Какво се случи с Мишел, Хилдегард, Керъл, Айлийн и Патриша преди това?

Сестра му го зяпна удивено.

— Как помниш имената на всичките?

— Аз пък искам да знам как Хари сваля толкова жени. Какво виждат у него, за Бога?

— Ами той е... напорист — изрече внимателно тя. „Освен това е сексапилен и очарователен, а когато иска да впечатли някого, проявява порочно чувство за хумор и буйна енергия, която жените намират за привлекателна“, мислеше си тя, като гледеше тъжно Том, защото той не притежаваше ни едно от тези качества. Бе плах, срамежлив и имаше много ниско самочувствие. Затова Майлс бе пречупил него, но не и Хари. Той умееше да оцелява. Бедният Том бе класическа жертва.

— Изпитвам ужас при мисълта за четвъртък — призна той изведнъж. — Мразя погребенията.

— Не мисля, че някой от нас го чака с нетърпение — докато говореше, тя разсипа по чиниите горещите зеленчуци, извади агнешкия бут от фурната, за да го нареже Джулиан, и постави топлите блюда на кухненската маса. — Можеш ли да ми помогнеш да ги отнесем, Том?

Малката квадратна трапезария се намиреше до кухнята и децата ѝ бяха помогнали да сложи масата, преди да си легнат. Дейзи бе настояла да набере малко цветя от вътрешния двор и ги бе сложила в буркан от сладко в средата.

Том изпълни послушно молбата ѝ.

— Ще бъде ужасно, нали? — продължи той. — Мама ще бъде развалина, Хари ще прави непочтителни забележки... Исусе, иска ми се вече да е минало!

— Кое? Погребението ли? — попита Джулиан, като влезе в трапезарията с гарафата, в която тайно бе налял бутилка „Шато дьо Анеро“ вместо подаръка на Том. — Поне е само за семейството.

— Да, предполагам — отвърна колебливо Том.

— Вземи си малко пастет от съомга, скъпа, и топла препечена филийка — старата жена придумваше дъщеря си, сякаш е все още дете.

Ан бе поспала съвсем за кратко и Сара бе чула оплакването ѝ, докато седеше и гледеше телевизия. Няколко минути по-късно се бе появила в дневната, неспособна да понесе самотата.

Майка ѝ я настани на дивана и после отиде в кухнята да донесе някои изкусителни деликатеси от хладилника и бутилка вино. Постави ги на поднос с кичур грозде и малка чинийка с домашни шоколадови бонбони.

— Не съм гладна — протестира едва-едва Ан.

— Ще се разболееш, ако не се храниш. Поне пийни малко вино — Сара напълни чашата на дъщеря си, преди да налее на себе си.

— Какво ще правя без Майлс, мамо? — попита Ан за пореден път.

— Отначало ще си адски наранена, но ти обещавам, че с времето ще се почувстваш по-добре. Глупаво е да твърдя, че то лекува, но поне ти дава възможност да свикнеш с болката, така че да я усещаш все по-малко. Ще се справиш, скъпа. Бог никога не ни изпраща изпитания, които не можем да понесем. Помни това, Ан. И аз се чувствах също като теб, когато почина скъпият ти баща, но успях да изживея много приятни и щастливи мигове, нали? Може би това е различен вид щастие, но все пак си заслужаваше и вероятно не бих го изпитала, ако бе жив.

— Но ти си по-силна от мен. Аз зависех от Майлс за всичко — подсмръкна Ан. — Той бе моят живот.

— Значи трябва да си изградиш нов свят, скъпа. Само на шестдесет и една години си. Някои хора започват нова кариера след шестдесетте. Ти пишеше такива прекрасни детски разказчета, помниш ли? Том и Хари ги обичаха.

— Майлс казваше, че са боклук и че никога няма да накараме момчетата да прочетат нещо свястно, ако ги отглеждаме с такива глупости — тя млькна със сгърчено лице, неспособна да продължи.

Сара сви устни, сякаш вътрешно си пожела покойният ѝ зет да гори в ада. Бе лишил Ан от всичко — от очарователен талант, самоувереност, самомнение... и какво, за Бога, ѝ бе дал в замяна? Ролята на смазана жертва, която всъщност вярва, че е била благословена.

Отвори уста, за да каже нещо, но после, вглеждайки се в измъчените очи на дъщеря си, с болка осъзна, че е по-добре да замълчи. Точно в този момент бедната Ан бе толкова неспособна да си издълбае нова ниша, колкото едно дете да стане министър-председател. Щеше да отнеме време и много търпение и подкрепа, преди да бъде поне малко в състояние да се подаде изпод сянката на Майлс.

— Ще намериш начин, скъпа — изрече Сара най-сетне. — Ще е нужно време, но ще си изградиш нов живот. Можеш да започнеш, като мине погребението, като предложиш на Лусинда помощта си за децата. Работи ужасно много, а има само онази домашна помощница. Ще ѝ се стори подарък от небето да поемаш грижата за Джейми и Дейзи от време на време. Или пък може да ѝ предложиш да ѝ пазаруваш.

Ан кимна, твърде отпаднала, за да спори. Откакто Майлс бе починал, чувстваше, че е само половината на личността, която бе дотогава, и то по-слабата. Изобщо не бе сигурна, че е в състояние да съществува без него.

Когато се събуди в ранните часове и си спомни какво се бе случило, я обзе смесица от скръб и паника. Демоните на зората, както ги бе нарекла, я нападнаха и я измъчваха със съмненията за бъдещето. Какво щеше да стане? Откъде щеше да знае как да постъпи? Кой щеше да се грижи за нея? Бе загубила най-прекрасния човек в света и скърбеше за това, че трите им деца не споделяха обожанието ѝ към него. Съзнаваше, че приживе Майлс бе доста суров с тях. Бе искал момчетата да успеят, а това бе неговият начин да ги научи да се изправят на собствените си крака и да се заемат с нещо. Вместо това те се бяха разбунтували и никой от тях не бе постигнал нищо в живота. Ан гледаше на това като на предателство спрямо добрите намерения на мъжа си. Само Лусинда бе оправдала очакванията му, въпреки че не го знаеше.

Но ако Майлс не бе свършен баща, поне бе идеалният съпруг. С преливащи от сълзи очи си спомняше, че през всичките години, прекарани заедно, никога не бе погледнал друга жена. Колко съпруги можеха да се похвалят с това? Бе я обичал, бе я пазил и осигурявал материално по своя неподражаем начин и щом свикна с малките му странности, като знаеше, че са за нейно добро, тя му довери цялото си същество. Бе такава късметлийка, мислеше си смирено, да бъде свързана с такъв любещ и верен мъж като Майлс.

Хари забеляза Пола Максвел седнала сама на бара в ресторанта на Харви Никълс на петия етаж. Пиеше коктейл и изглеждаше неловко, сякаш не бе свикнала да бъде сама. Изучаваше я с възбуден интерес. Реши, че е малко над четиридесетте и има много интелигентен вид с кремавия костюм, подхождащите обувки с високи токове и диамантени накити. Кестенявата ѝ коса бе гладко прибрана назад в опашка с кремав копринен шал, а леко загорялото ѝ лице бе деликатно гримирано.

Жена от класа, размишляваше той. Малко старичка за вкуса му, всъщност много стара за него — бе по-склонен да преследва

двадесетинагодишни момичета, — но у тази имаше нещо различно. Пари. Струваше му се богата. И поне засега, изглежда, бе сама.

Взе питието си и се отправи в нейната посока, като се преструваше, че търси някого. Когато се изравни с нея, съсредоточено погледна часовника си, сви рамене и въздъхна нетърпеливо. Усещаше как тя го наблюдава. Миг след това се обърна, усмихна ѝ се кисело, но безлично и отбеляза:

— Неприятно е, когато някой закъснява, нали? — тя се усмихна, но не отговори. — Един колега от моята компания обеща, че ще дойде навреме, но предполагам, че са го задържали — продължи неустрашимо Хари. Глътна остатъка от джина си с тоник. — Е, добре... да се надяваме, че е измъкнал голямата сделка, която преследваме — погледна към празната си чаша. — Ще пийна половин питие, докато чакам. А вие? Мога ли да ви предложа другата половина?

Последната фраза бе едно от малкото неща, които баба му бе втълпила, когато го бе учила на етикеция в младостта му. „Никога не питай хората дали искат питие — това ги кара да се чувстват лакоми — опяваше му Сара. — Винаги им предлагай половината. Много по-дипломатично е“.

Жената се поколеба и Хари приложи своя номер да си придава момчешки невинен вид — отвори по-широко сините си очи и леко разтърси глава, така че русата му коса падна над челото.

— Добре — съгласи се с нежелание тя. — Благодаря ви.

Поръча питиетата, като се молеше човекът, когото тя чака, да се позабави още.

— Казвам се Хари Скот-Форбс между другото — представи се той. — От „Скот-Форбс енд Мастърс“.

Усмивката ѝ се стана по-широка.

— Здравейте. Аз съм Пола Максвел — после за миг придоби объркано изражение. — Името ви ми е познато. Сигурна съм, че съм го срещала някъде наскоро...

— Вероятно сте чували за нас. Ние сме доста голяма фирма — добави важно той. — Провървя ни в откриването на ниша в пазара за проследяване на родословните дървета на хората. Причината според мен е, че в този динамичен, несигурен свят човек би искал да знае поне откъде произхожда, защото никой не може да е сигурен накъде

отива, нали? — усмивката му бе искрена, но снизходителна. — Проследяването на нечие родословно дърво е толкова успокояващо и внушава на хората чувство на сигурност.

— Предполагам, че е така — отвърна несигурно тя. После лицето ѝ се оживи. — Не, не е било в тази връзка! Прочетох, че професор Скот-Форбс е починал. Беше приятел на баща ми и съм го срещала няколко пъти. Какъв блестящ учен беше! Това е огромна загуба за академичния свят. Вие роднина ли сте му?

Хари смени изражението на наперено градско хлапе с подобаващо тъжен вид.

— Той е мой баща — прошепна с приглушен глас.

— О! — лявата ръка на Пола Максвел прикри устата ѝ и той забеляза големия диамант до брачната ѝ халка. — Толкова съжалявам! Колко глупаво от моя страна. Трябваше да се досетя. О, най-искрено ви съчувствам. Знам какво е да загубиш някого. Сигурно ви липсва отчаяно.

Хари сведе глава и прехапа долната си устна.

— Да. Загубата е ужасна за всички ни. Майка ми е смазана, затова погребението ще се извърши в тесен семеен кръг. По-късно ще устроим панихида. Когато всички ние се посъземем.

— О, Божичко, толкова съжалявам! — каза жената отново с искрено съчувствие.

Хари повдигна глава, за да я погледне, все още ужасно тъжен.

— И вие сте загубили някого, нали?

— Да, съпруга си. Почина преди близо четири години.

И вдовица при това! Изглеждаше изплашен.

— Това е ужасно — възкликна той, — а вие сте толкова млада! Страшно съжалявам! — снижи гласа си до шепот, но внимаваше да не се навежда към нея: — Чувствате ли се отчайващо самотна?

— Понякога — да — заговори внимателно Пола, — но имам много добри приятели и се справям.

— А родители?

— Майка ми почина, когато бях дванадесетгодишна, но баща ми е жив и сме много близки. Не знам какво бих правила без него, когато Нийл почина.

Хари кимна сериозно.

— Нищо не може да се сравни със семейството в тежки мигове.

Известно време отпиваха мълчаливо от питиета си и Хари се питаше дали тя има среща с мъж и дали той самият има някакви шансове, ако този мъж не се появи. Ако това се случеше, трябваше да отложи срещата си с „колегата“. А ако се сблизеше с Пола Максвел, трябваше да заобиколи въпроса за „Скот-Форбс енд Мастърс“, защото „Мастърс“ не съществуваше. Но той пришпорваше самия себе си. В главата му се оформяше идея, която нямаше нищо общо със секса. Пола бе готина вдовица, жена от класа, но той имаше натрапчивото чувство, че не си търси бързо чукане. Щеше да се наложи да бъде състрадателен, покровителствен и да действа много, много бавно, за да постигне онова, което всъщност преследваше.

— Мисля, че трябва да тръгвам — чу я да казва и сърцето му се сви. — Очевидно леля ми е била възпрепятствана. Много ви благодаря за питието и приемоте отново съчувствието ми за вашата загуба.

Хари ѝ отпрати най-сладката си усмивка.

— Много мило от ваша страна. Боя се, че в момента не съм най-добрата компания, но се питах... дали не бихте се съгласили да се срещнем отново? — забеляза, че тя застана нащрек. — Да пийнем по нещо може би? — добави забързано. — В края не един дълъг ден човек очаквал това с нетърпение, знаете ли? — отново поклати глава и кичурът падна на челото му. — Какво ще кажете за отсреща? В бившия „Хайд Парк Хотел“, който сега е с някакво новоизмислено име, както казва баба ми.

— Ами...

Виждаше, че се колебае.

— О, моля ви! Наистина ще ме ободри. Ще ми направите истинска услуга, знаете ли? Ще отвлечете ума ми от горкия татко. Какво ще кажете за петък вечерта? В седем часа? Моля ви!

Номерът мина и Пола се усмихна щедро.

— Добре. Ще се видим тогава.

— Страхотно! — Хари потупа джобовете си намръщено, сякаш търсеше нещо. — Боя се, че нямам визитна картичка у себе си, но можете да ми позвъните на мобилния телефон. Ще ви дам номера.

— Благодаря — тя изчака, докато той го напише на лист от джобния си бележник, който после скъса и ѝ подаде.

— А вие имате ли... — започна Хари.

— Не, никога не нося визитки. Ще се видим в петък. Благодаря за питието — после тя се усмихна още веднъж, обърна се и излезе от бара забързано, с привлекателно полюляване и се отправи към асансьорите.

Хари зяпаше след нея. Надяваше се да дойде в петък. Чудеше се дали името ѝ фигурира в телефонния указател. Копнееше да научи дали в живота ѝ има мъж. А първото нещо, което трябваше да стори утре, бе да си поръча визитни картички. Мислеше, че може да му ги изготвят евтино и експресно в местния пощенски клон.

На следващата сутрин в „Таймс“ и „Телеграф“ се появиха некролозите със снимка на Майлс на четиридесет и няколко години, на която той излъчваше приветливост и поразителна драматичност с пронизващия си поглед и издадени нос и челюст.

Лусинда прегледа набързо написаното, видя, че е допълнено с факти от статията за него в „Кой кой е“, но отново единствените думи за семейството му гласяха:

„Жени се за Ан (Уелс) през 1958 г. Имат двама синове и една дъщеря“.

Нищо повече. Лусинда отново имаше чувството, че с Том и Хари са били изтрити от картинката — представляваха просто маловажни сенки във фона на пейзажа, доминиран от Майлс.

През следващите дни заваляха чували със съболезнователни писма на „Сейнт Джонс Ууд“, адресирани до Ан, и по-малко количество до Лусинда във Фулъм, но нито едно до Том и Хари в едностайните им апартаментчета на „Ърлс Корт“ и Бейкър Стрийт. Това се обясняваше с факта, че всички познати на братята знаеха, че те не можеха да понасят баща си, и да им съчувстват за кончината му би било висша форма на двуличие.

Броят на писмата, които Ан и Лусинда получиха, съответстваше точно на чувствата им — дълбоката скръб на съпругата при загубата на съпруга ѝ и лоялността на дъщерята към бащата, когото никога не бе харесвала, но винаги публично бе зачитала.

— Как ще отговоря на всичките? — вайкаше се Ан, когато се върна вкъщи, за да си вземе още дрехи.

Бе погълната от безкрайните купчини, които валяха от цял свят, и не можеше да понесе мисълта да прочете колко са се възхищавали на Майлс и колко много им липсвал сега.

„Не мога да се справя с това — мислеше си отчаяно. — Не и сега. Все още не.“ Затова, без да чете ни едно от писмата, тя ги пхна в няколко найлонови торби и ги сложи в един ъгъл в кабинета на Майлс.

— Какво искате да правите с тях? — попита домашната ѝ помощница, като се въртеше около нея.

— Ще трябва да отговоря на всички... своевременно — заекна Ан, докато тичаше нагоре към стаята си, за да си вземе още черни дрехи и черна шапка за погребението.

Всяка дума на съчувствие и разбиране в тези послания бе като нож в сърцето ѝ. Но веднага след опелото щеше да започне да им отговаря. Трябваше. Ако изобщо някога щеше да е в състояние да ги погледне отново.

Кремацията в гробището „Голдърс Грийн“ бе изключително скромна. Присъстваха точно шестима души, по молба на Ан нямаше никаква музика, защото тя щеше да направи цялото събитие още по-болезнено, и никакво надгробно слово поради същата причина. Единствените цветя бяха шепа бели розови листенца, разпръснати над ковчега, за което Лусинда бе настояла в последния момент, а кратката погребална служба бе извършена от свещеник, който никога не бе чувал за покойния.

Общо взето, Майлс би одобрил.

Но докато гледаха как ковчегът се полюлява в тишината в последния си път до крематориума, Хари каза настрани на Том:

— Все едно че изхвърляме стареца в пещта за боклуците.

Но Том изведнъж се превеи от внезапен пристъп на печал и не го чу. По страните му се стичаха сълзи и бе разкъсан от болезнени ридания, защото бе осъзнал, че бащата, когото винаги бе мразил, всъщност вече не съществува и сега нямаше никакъв баща. Сълзите от болка, които бе сдържал като момче, изведнъж бяха освободени при гледката на изчезващия сандък и той бе неутешим.

Лусинда, която седеше между Джулиан и брат си, се обърна и го прегърна. Том стискаше ръката ѝ отчаяно, като удавник, който всеки

момент ще бъде погълнат, и хълцаше по-силно от всякога.

Ан, седнала със Сара от другата страна на пътеката, се обърна и погледна сина си с шокирана загриженост. Избликът на чувствата му бе толкова неочакван, толкова неприсъщ, че тя се окопити, забрави за миг собствената си скръб и стана по-сдържана, докато свещеникът изричаше заключителните молитви.

До този момент не ѝ бе хрумвало, че някой друг може да страда колкото нея, със сигурност не Том и Хари. „Трябва да мисля повече за тях — каза си виновно тя, като гледаше през тясната пътека как Том бърше сълзите си с опакото на ръката. Проблемът бе, че бе посветила целия си брачен живот на грижите за Майлс, а сега я порази ужасното прозрение, че вероятно го е правила за сметка на щастието на децата си. — Трябва да се опитам да им покажа, че ги обичам“ — размишляваше тя и едва ли не за пръв път усещаше бремето на това да бъдеш родител — така погълната е била винаги от старанието да бъде съвършената съпруга.

Кратката служба бе приключила. Ан, Сара и Хари тръгнаха първи навън от параклиса, последвани от Джулиан, когото Том стискаше за ръката. Въздухът отвън бе свеж и приятен, а слънцето грееше ярко.

На вратата Лусинда си пое дълбоко дъх, благодарна, че отново влиза в света на живите. После се обърна и за последен път погледна към отвора, в който бе изчезнал ковчегът на баща ѝ. Почувства вълна на огромна тъга. Не за онова, което е било, а за онова, което би могло да бъде. Трябваше да бъде. Колко ужасно бе да се сбогуваш със собствения си баща без скръб. В този момент почти завиждаше на Том. Когато бе дошъл мигът, въпреки предишните си думи, той очевидно бе почувствал мъка и болка от загубата. А тя бе усетила само съжаление.

Предишната вечер майка ѝ бе казала, че въпреки смъртта все още чувствала присъствието на баща ѝ и намирала това за огромно успокоение. Е, мислеше си Лусинда, докато вървеше към колата, тя самата със сигурност не усещаше присъствието му.

Но и никога не го бе чувствала.

Облечената в черно жена надничаше изпод дърветата и наблюдаваше как Ан, Сара и Хари, последвани от Джулиан и Том, а

един дълъг миг по-късно и от Лусинда, излизат от параклиса. Когато семейството тръгна към колите, тя се отдръпна по-навътре под сянката, бялото ѝ лице бе набраздено от сълзи и наполовина скрито зад тъмни очила и кърпичка, която държеше пред устата си. Не трябваше да идва днес и бе жизненоважно да не я забележат, но не можеше да остане настрана. Майлс бе означавал за нея повече, отколкото някой знаеше или трябваше да знае. Просто не можеше да остави днешния ден да мине, без да се сбогува с него. Бяха споделяли толкова много неща, мрачни тайни, които бе решена да отнесе със себе си в гроба, но и чудесни, прекрасни мигове.

Междувременно колите тръгнаха, Хари взе Том и Ан в своя „Форд Кортина“, а Джулиан го следваше с БМВ-то си със Сара на предната седалка до него и Лусинда отзад.

Жената в черно се извърна рязко встрани, в случай че са я забелязали, но веднага след като колите се изнесоха от гробището и излязоха на главното шосе, тя влезе в параклиса и коленичи пред предните пейки, а по страните ѝ се стичаха сълзи, докато гледаше към мястото, където бе лежал ковчегът на Майлс само преди малко. Завиждаше на семейството, защото на тях им бе позволено да скърбят и да показват скръбта си, докато нейната трябваше да остане скрита.

Решено бе Джейн и Уилям Котърел да дойдат на панихидата по-късно, вместо да долетят за погребението, и те прекараха следващия ден в грижи всичко да е готово за пристигането на Джулиан и семейството му.

Шато сен Лоран бе построено през седемнадесети век точно на края на село Бертилак, близо до Тремола. Предишните собственици постепенно бяха разширявали и модернизирани имението с нежни грижи, без да унищожат нищо от характера и чара му. Когато преди петнадесет години го бяха видели за пръв път, Джейн и Уилям се бяха влюбили мигновено.

Бледата каменна сграда със стръмния си дъсчен покрив на различни нива и малки кръгли кулички в единия край, където бе разположено стълбището, се гушеше като бижу сред заобикалящите я стотици хектари полета, гористи местности и езеро. Изградена бе върху основите на манастир и в горещи дни спретнатите ѝ квадратни

прозорци запазваха хладината в дванадесетте основни стаи, а през зимата дървените капаци спираха студения нощен въздух, докато цепениците пукаха в голямата камина.

Сега, през втората седмица на май, слънцето светеше в градината, която Уилям и старият Жак с такъв упорит труд поддържаха, а лавандуловите бордюри гъмжаха от пчели.

— Чудя се по кое ли време ще пристигнат? — каза Джейн, като се опитваше да не издава вълнението в гласа си.

Седяха на терасата, след като бяха поплували. В кухнята вече бяха сервирани английски чай, сандвичи с краставички и домашни кифлички.

— Сигурно скоро — отговори съпругът ѝ, като протегна дългите си крака, излегнат на един от шезлонгите. — Възнамерявах да вземат кола от летището, нали?

— Слава Богу, че успяха да се измъкнат след погребението — тя кимна. — Не мога дори да си представя какво ли е преживяла горката Лусинда през последната седмица.

— Съвсем в стила на стария мръсник да умре точно когато се готвеха да тръгват на почивка.

Джейн се засмя.

— Уилям, внимавай, моля те, какво приказваш пред тях. Знаем, че Лусинда никога не говореше за баща си, но може да е била изключително привързана към него. Може да е наистина разстроена.

— Съмнявам се. Знаеш ли какво ми каза Джулиан веднъж? Че Майлс напълно я пренебрегвал като дете, а когато била в тийнейджърска възраст, ѝ казал, че ако не можела да измисли нещо умно, изобщо не бивало да продумва.

— Не може да бъде! — пое си рязко въздух Джейн.

— Очевидно може. Лусинда му разказала, че на практика направо онемяла, защото всеки път, когато си отворела устата, осъзнавала, че онова, което се готвела да каже, било съвсем банално, затова накрая си премълчавала.

— Като я видиш сега, изобщо няма да кажеш, че е страдала така, нали? Толкова е спокойна и уверена и има такава хубава работа — отбеляза замислено Джейн.

Уилям кимна, загледан в несравнимото синьо небе.

— Минала е през, както му викат напоследък, кривата на познанието — изрече ухилено той — или както ние го наричахме, съзряване. Майлс несъмнено бе чудовище, Джейн. Джулиан ми каза, че освен това е пердашел момчетата по най-дребен повод. Веднъж, когато Хари бил на осем, кръстникът му му подарил малко радио за рождения ден, а Майлс го изхвърлил през прозореца, защото го пускал твърде силно. То, разбира се, се разбило на парчета, но това била и целта му.

Очите на съпругата му се изпълниха със съчувствие, като си представи разочарованието и болката на малкото момче.

— Винаги съм знаела, че е груб и избухлив човек, но нямах представа, че е бил толкова жесток.

— Нищо чудно, че тези млади мъже са объркани — поклати глава Уилям.

— Може би им е завиждал?

Той я погледна с недоверие.

— Едва ли, мила. Бащата беше гений, а те са тъпи като талпи. Джулиан никога не е можел да разбере защо, за разлика от тях, Лусинда се е измъкнала от влиянието на баща им, но смята, че вероятно защото е момиче и не си е струвало той да се занимава с нея.

— Имала е късмет — отбеляза сухо Джейн. После вдигна ръка и наведе глава на една страна. — Чу ли нещо? Мисля, че са те! Да! Ето я колата! — скочи на крака, обви около себе си ярък син шал върху банския костюм и се втурна към тях с протегнати ръце. — Здравейте, скъпи мои!

С радостни викове: „Бабо!“, Джейми и Дейзи излязоха с боричкане от колата, преди още Лусинда да се е освободила от допълнителния багаж в скута ѝ, който не се бе побрал в багажника. После всички се запрегръщаха и разцелуваха. Уилям завъртя Дейзи в кръг, а Джейми питаше дали може да поплува.

Когато суматохата се поуталожи, Джейн ги отведе в къщата на чай.

— Как мина пътуването, скъпи?

— Не беше зле — отвърна Лусинда. — Мислехме дали да не дойдем с колата, но шофирането до Кале щеше да е убийствено, и вместо това уредихме да вземем под наем от летището в Бордо. Децата

спаха през по-голямата част от пътя и както виждаш, гръмогласно изразяват вълнението си, че най-после са тук.

Джулиан закрачи с баща си, докато Джейми и Дейзи тичаха наоколо като кутрета.

— Седмицата беше ужасна, предполагам — попита Уилям.

Младият мъж му отправи уплашен поглед.

— Я зарежи това, тате.

— Кое? — запита объркан бащата.

Синът се усмихна:

— Да кажем просто, че е било един кошмар от начало до край и слава Богу, че мина. А искаш ли да чуеш добрата новина?

— Има ли такава?

— Да. И двамата си издействахме допълнителна седмица почивка. Ако с мама можете да ни понесете, въпреки всичко ще ви гостуваме две седмици.

Уилям изглеждаше зарадван.

— Супер! Нали така казвате вие?

— Сигурно така е в рая — отбеляза Лусинда същата вечер, легнала в леглото между чистите ленени чаршафи с аромат на лавандула, отпуснала глава на огромна пухена възглавница.

След вълненията от пристигането им и почти истеричната реакция на Джейми и Дейзи, когато им показаха новата детска площадка, всички доплуваха. После децата вечеряха в голямата удобна кухня с големи фурни, набор от медни тигани, окачени на една греда, и шкаф, пълен с красиви керамични чинии.

Уморени след дългия ден, те заспаха мигновено в стаите, които Джейн винаги наричаше „техни собствени“, където през годините бе настоявала да си оставят дрехи, играчки и книги, готови за следващото гостуване.

Докато Джулиан и родителите му седяха и разговаряха, Лусинда си взе гореща ароматна вана, изми косата си и облече бяла тениска и дълга пола от индийска материя. Беше боса и се наслаждаваше на топлите каменни плочи и хладната трева под краката си. На терасата я очакваше студено шампанско и докато се отпускаше в един от

шезлонгите, Лондон, драмата и тъгата, които бе оставила там, ѝ се струваха на милиони мили разстояние.

— Вземи си *pie gras*^[1], скъпа — подкани я Джейн, като държеше плато с вкусни хапки, докато Уилям доля чашата ѝ.

Лусинда посегна към ръката на Джулиан и му се усмихна.

— Това се казва живот, нали? — прошепна тя. — И като си помислиш, че вчера по същото време...

— Я зарежи това, Лусинда — каза Уилям, доволен, че е запомнил популярния в момента жаргонен израз.

— Добре — отвърна сериозно и пламенно тя. — Ще ми се да можехме да останем завинаги тук.

— И аз също, миличка — възкликна свекърва ѝ. — Нали би било чудесно? И все пак вероятно ще можете да дойдете за Коледа. Можеш да доведеш и майка си, и баба си... — улови предупредителния поглед на съпруга си, спомни си Том и Хари и гласът ѝ заглъхна, преди да попита оживено: — Както и да е, ще решите, като му дойде времето, но ние бихме искали да дойдете.

Вечерята на осветената от свещи тераса под ярката луна бе приготвена от Фльор, дъщерята на Жак, която обичаше да демонстрира кулинарните си умения. Предястието, ароматен бульон от пиле, гарниран с трюфели и цвекло, бе последвано от печена яребица, сервирана с грозде и портокалови резени в лек портокалов сос с кюрасо и разнообразни домашно отгледани зеленчуци, и накрая сладоледено суфле, подправено с ликьор амарето.

По-късно, докато седяха и пиеха кафе и коняк, много нежен топъл ветрец довяваше над терасата аромата на жасмин и никотин. Лусинда затвори очи, наслаждавайки се на усещането за вкус, аромат и докосването на затопления от слънцето въздух върху кожата ѝ.

Смъртта на Майлс, покрусата на майка ѝ, безнадеждността на Том и разпуснатостта на Хари принадлежаха на един друг свят, също както и „Д’Асоар“ и ужасния куп работа, към който по-късно трябваше да се върне. Искаше ѝ се само баба ѝ да е тук, защото знаеше, че тя би се радвала на всяка секунда от елегантния лукс, също като нея самата.

Очите ѝ се затваряха, докато Джулиан я целуваше нежно по устните. Тази вечер нямаше да се любят, защото и двамата бяха изтощени, но между тях имаше някаква завършеност, която не се нуждаеше от физическа изява.

— Лека нощ, Зайо — прошепна съпругът, прилепвайки се към гърба ѝ, така че да заспят прегърнати.

— Лека нощ — промълви тя, като улови ръката му и я задържа до гърдите си.

Луната се плъзна зад един облак, ветрецът раздвижи лавандулата и обитателите на Шато сен Лоран заспаха спокойно.

[1] Гъши дроб (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ужасно ли беше? — попита нежно Пола.

Хари току-що ѝ бе описал погребението на баща си и бе доста изненадана, че е пожелал да се срещне с нея само ден след подобно изпитание.

Изглеждаше съкрушен и хапеше долната си устна.

— Доста неприятно. Поне обядът у баба ми ни поободри. Но всички сме потиснати. Сестра ми замина за Франция да се поразсее за две седмици. Ще ми се и аз да можех да сторя същото — добави замислено той.

Седяха в подновения „Мандарин Ориентал Хотел“ на „Найтсбридж“, чийто луксозен и екстравагантен интериор блестеше от позлата и полилеи, а големите му прозорци гледаха към тучната зеленина на Хайд Парк, осветен от залязващото слънце.

— Горкичкият — каза меко тя. — Трудно е, нали? Да приемеш смъртта — направи пауза, за да отпие от шампанското, което Хари бе поръчал, преди да продължи: — Трябваше да отложиш срещата ни, Хари. Сигурно последното нещо, което ти се прави тази вечер, е да се видиш с някого на пиетие.

Лицето на Хари сякаш се топеше от съчувствието ѝ и той вдигна поглед към нея като благодарно малко момче.

— О, толкова си мила, но наистина очаквах с нетърпение да те видя отново. Не исках да отлагам срещата ни, а и освен това — усмихна ѝ се дяволито — ти не ми даде номера си. Не бих могъл да се свържа с теб, даже и да исках.

— О, вярно.

— А и те няма в телефонния указател.

— Значи все пак си мислил да отложиш срещата?

Усмивката ѝ бе непроницаема. Кръстоса крака и Хари дочу лекото шумолене на найлоновите ѝ чорапи. Носеше гладка къса рокля с десен на мънички розички и розова жилетка с дантела по краищата. Високите ѝ сандали с каишки бяха в същия цвят и Хари осъзна, че

целият ѝ вид целеше да изглежда по-млада от вечерта, когато се бяха запознали. Тогава бе изглеждала богата и soigne^[1]. Тази вечер бе свободна и готова за секс. Не бе очаквал точно това. Не преследваше тялото ѝ, но щом го предлагаше... Е, какво пък.

— Просто бях любопитен къде живееш — каза ухилен той. — Можех да предположа, че след като си сама, няма да се включиш в главния указател от предпазливост.

— Кой казва, че съм сама?

— Нали си вдовица.

Пола направи лека гримаса.

— Това не означава непременно, че съм сама.

— Не... Предполагам, че не — това се казва флиртуване, помисли си Хари почти шокиран.

Очите им се срещнаха — в нейните танцуваше пламъче на забавление и нещо повече.

— Би ли желала да вечеряме някъде, след като си допием питиетата? — попита я, включвайки се в играта.

— С удоволствие — отвърна му с готовност.

Отново почувства лека тръпка на шок. Наистина ли бе толкова лесна? Разбира се, напомни си той, беше четиридесет и една-две годишна и може би дори самотна. Вероятно зажадняла за секс. А и нали жените на тази възраст преминаваха през буен период, нещо като пред менопауза — „да се впуснем в последна връзка, преди да е твърде късно“.

Можеше да се окаже по-сложно, отколкото предполагаше. С тази скорост щеше да го вкара в леглото, преди да е приключил своя крем брюле, и никога нямаше да има шанс да я заинтересува с новата си компания, никога нямаше да я чуе да промълвява най-вълшебната от всички думи в английския език: инвестиция.

— За какво мислиш, Хари?

Той не загуби ума и дума.

— Мислех си колко се радвам, че те срещнах — отговори откровено, с широко отворени невинни очи и кичур коса, паднал над челото.

Лусинда прекара първия ден в имението, като си почиваше край басейна, докато Уилям и Джулиан играеха с децата, които не можеха да се откъснат от люлките, пързалката и катерушките на ливадата отвъд градината. Джейн седеше при нея, понякога говореше тихо, понякога затваряше очи, поемаше ароматния въздух и си мислеше колко много обича това място. Спокойствието, чудесната природа около тях, френската храна и начинът на живот бяха наистина всичко, за което бе мечтала. Пребиваването ѝ тук внасяше мир в душата ѝ и силно се надяваше същото да се отнася и до снаха ѝ, която изглеждаше изтощена и напрегната.

Сякаш четеше мислите на свекърва си, младата жена се обърна, погледна я и се усмихна.

— Истинско блаженство, нали? Вече започвам да се чувствам по-добре.

— Това място има силен оздравителен ефект — отвърна с усмивка Джейн. — Вече не бих могла да се върна в Англия. С Уилям си изградихме живота тук, обичаме средата и хората, да не говорим за климата.

— Какво ще стане, когато Жак остарее прекалено, за да обработва градината? — попита Лусинда, въпреки че ѝ бе неприятно да хвърля сянка в рая.

— Съпругът на Фльор, Йоник, ще поеме задълженията му. Сега работи в една фабрика, но е добър градинар. Освен това се радваме, че имаме Мария, която помага на Фльор в къщата. Омъжена е за сина на Жак, Анри, който ще наследи къщичката му впоследствие — Джейн обходи с ведър поглед старата каменна сграда и красивата заобикаляща я градина. — Французите много държат на семейството. В тази част на света професията и домът се споделят и предават от поколение на поколение, което ти внушава прекрасното чувство за приемственост. Всички роднини на Жак работят в околността, в Бертилак или Тремола, така че се създава една приятелска малка общност. И всички се разбират много добре помежду си.

„За разлика от моето ненормално семейство“ — помисли си Лусинда и се запита какво ли правят Том и Хари днес. Разбира се, Ан все още беше при Сара, единственият човек, който им бе осигурявал някаква стабилност, но дори и тя не бе в състояние да възстанови така

необходимия баланс в семейството, който Майлс системно бе нарушавал.

— Хващам се, че ежедневно благодаря на Бог за блажения ни живот — каза Джейн смирено. — Не знам с какво съм заслужила такава добра съдба.

Няколко дни по-късно Лусинда си спомни тези думи с ужасяваща яснота и ѝ се стори, че с изричането им Джейн бе разрушила магията на късмета, в която се бе люляла толкова дълго.

— Не е ли прекрасно, че Майлс се е погрижил да не се тревожа за пари? — отбеляза Ан пред майка си, докато седяха и пиеха кафе след простичкия, но вкусен обед, приготвен им от госпожа Морган.

Бърнард Кларк, не само адвокат на съпруга ѝ, но и един от изпълнителите на завещанието му, ѝ бе позвънил по-рано тази седмица, за да я успокои, че е осигурена, и за да ѝ каже, че когато му дойде времето, ще ѝ бъде изпратено копие от завещанието.

— Няма да има за какво да се безпокоите, въпреки че и да искате, не можете да продадете къщата, докато не бъде легализирано завещанието — завърши той.

Но Ан не я бе грижа за това. Бе решила, че вероятно ще бъде пощастлива, ако живее в къщата, която криеше такива скъпи спомени за Майлс, но майка ѝ я бе уверила, че междувременно, докато събере сили, може да остане в „Рутланд Гейт“ колкото желае. Бе казала на Бърнард, че макар съпругът ѝ да я бе посочил като съизпълнител, предпочита да остави всичко на него. Той изглеждаше облекчен и Ан предположи, че това се дължи на факта, че е професионалист и знае какво прави, докато тя няма никаква представа. Особено в момента. Едва ли можеше да напише дори и списък за пазаруване, без да обърка всичко.

— Бърнард каза, че освен това е оставил на Том и Хари по петдесет хиляди лири — продължи Ан. — Не е ли щедро? Ще им бъдат от такава помощ.

— А какво е завещал на Лусинда? — повдигна вежди Сара.

Дъщеря и погледна нагоре, като фигура от друго измерение с шарки на сепия, цялата в бледобежово и кремаво, далечна и безжизнена.

— О, сигурна съм, че ѝ е оставил същата сума. Беше толкова справедлив човек.

Сара се почувства ужасена от абсурдността на забележката и рязко се извърна да погледне през прозореца в опит да прикрие реакцията си, за да не я забележи дъщеря ѝ. Думата „справедливост“ дори не влизаше в речника на Майлс. Но нямаше смисъл да казва каквото ѝ да било. Поне след погребението Ан бе започнала да мисли повече за Том, Хари и Лусинда, и това бе нещо. Но то никога нямаше да заличи обожанието ѝ към паметта на Майлс и фалшивия му образ, който бе изградила в представите си.

Още щом видя изражението на Джулиан, сърцето на Лусинда подскочи нервно. Прекоси с плуване басейна и се изтегли с ръце върху каменния му ръб.

— Какво има? — попита неспокойно.

Мъжът ѝ се отпусна на хълбок и заговори с тих глас, за да не чуят Джейми и Дейзи, които се плацикаха наоколо с водните си възглавнички.

— Татко току-що е научил най-ужасната вест — отвърна, тревожно намръщен. — В момента я съобщава на мама.

Лусинда стисна ръката му и излезе от басейна. Охладената ѝ от водата длан му се стори ледена в сравнение с топлата му кожа.

— Какво се е случило?

— Татко вложи доста пари в Ай Си Си, а току-що са обявили фалит. Може да е загубил всичко.

— „Интернет Сентръл Къмпани“ ли? Исусе, мислех, че са стабилни! Какво се е объркало?

— Подозирам, че е заради недостатъчна капитализация и липса на предварително планиране — сви рамене съпругът ѝ. — Много е хубаво основаването на такива нови компании, но ако всички други елементи от Америка се забавят и не са на мястото си навреме, целият проект е опропастен. Председателят е бил изритан от борда и е свикано спешно съвещание на директорите.

Лусинда се намръщи с натезало сърце.

— Колко е загубил? — попита тихо тя.

Джулиан повдигна вежди и ѝ отправи мрачен поглед.

— Почти всичко — отвърна тъжно. — Каза, че вероятно ще трябва да продадат това имение.

— О, не! — възкликна тя с болка и прикри уста с ръка.

— Какво се е случило? — извика Джейми от другата страна на басейна, доловил с детския си инстинкт, че нещо не е наред.

— Нищо — отговори баща му твърдо. — Просто един наш познат е загазил.

Удовлетворено, момчето продължи да цопка във водата със сестра си. Като ги гледаше, майка им завиждаше на способността им да прогонят мигновено някоя мисъл от главите си.

— И какво ще стане сега, Джулиан?

Спомни си разговора с Джейн преди няколко дни. За нея това щеше да е най-големият удар.

— Татко смята да отиде в Лондон, за да види колко е критична ситуацията. Разбрал за това само защото случайно пуснал „Скай Нюз“. Обича да е в течение на събитията в родината си и изведнъж дочул съобщението — той поклати глава. — Господи, това се казва неприятност!

— Може би репортажът е бил преувеличен? — доби пообнадежден вид съпругата му. — Може би в Ай Си Си имат проблем, но не толкова сериозен, колкото звучи.

— Надявам се да си права.

В този момент от къщата излязоха Джейн и Уилям. Лицето ѝ бе набраздено от сълзи, а той бе мрачен. Лусинда скочи и стисна ръката на свекърва си.

— Добре ли си? — прошепна тя.

Жената кимна безмълвно, прехапала устни.

— Днес следобед заминавам за Лондон — съобщи им тихо Уилям. — Вече разговарях с брокера си и нещата изглеждат зле — обърна поглед към далечните гористи хълмове, тучно зелени под тъмносиньото небе, и очите му се изпълниха с мъка. — Не знам как бихме могли да спасим положението, но ще се опитаме наистина.

Джейн пхна ръката си в неговата в израз на подкрепа. Това бе жест на лоялност. Може и да бе виновен, че не е инвестирал разумно, че можеха да загубят всичко, което им бе скъпо, но никога нямаше да изрече укорителна дума. Бяха равноправни партньори в един здрав

брак и като ги гледаше, Лусинда не можеше да не сравни отношенията им с тези на собствените си родители.

— Искаш ли да отседнеш в нашата къща, тате? — предложи Джулиан. — Мога да ти дам ключовете.

Баща му се усмихна.

— Благодаря, момко. Би било чудесно. Дните на петзвездните хотели почти със сигурност отминаха.

Том буташе количката си между щандовете на „Уейтроуз“ на Кингс Роуд и се чудеше какво трябва да напазарува за уикенда. Замразените полуфабрикати бяха най-лесното решение, но му бяха дотегнали и копнееше за нещо прясно стотвено, запита се дали не може да позвъни на Лусинда и да се самопокани на вечеря, но се сети, че тя е във Франция.

Можеше да си отвори консерва, разбира се, а салатата винаги имаше. Хвърли една маруля, дребни домати, поставени в найлонова опаковка, краставица и връзка пресен лук в количката и после добави два големи картофа „Крал Едуард“. Щеше да ги опече за десет минути в микровълновата фурна и ако ги разрежеше наполовина и ги намажеше с подсолено масло, нямаше да са толкова лоши. Коричката им нямаше да е хубава и хрупкава, разбира се, но това бе за предпочитане, вместо да чака картофът да се пече два часа в обикновена фурна. Сложи и връзка банани, четири ябълки... Погледът му тъкмо се разхождаше по сливите и прасковите, когато изведнъж количката сякаш изскочи от ръцете му, плъзна се и се блъсна в щанда със сушените плодове.

— Толкова съжалявам! — възкликна един глас.

Като се огледа, видя жена, която бе срещал преди това, също на покупки. Бе около тридесет и пет годишна, закръглена, с майчински вид. Бяха си говорили няколко пъти, докато бутаха количките си наоколо. Забеляза, че днес е облечена в свободна синя памучна рокля, която имаше цвета на приятелските ѝ очи. Не носеше грим, а кестенявата ѝ коса бе хваната на опашка. Обикновено ведро, сега изглеждаше нервирана, с набраздено от раздразнение чело.

— Тези проклети колички! — изруга жената, като дръпна своята към себе си, сякаш бе непокорно животно, над което бе загубила

контрол. Както винаги, тя бе препълнена и придаваше на оскъдното съдържание на неговата количка жалък вид. — Защо никога не вървят направо? Ударих ли ви? Наистина съжалявам — извинителната ѝ усмивка разкри хубави бели зъби и Том забеляза за пръв път, че има много красива уста.

— Няма нищо — отвърна спокойно.

Усмивката ѝ се разшири.

— Не ви ли е направо противно пазаруването за уикенда?

— Досадно е — съгласи се той, — но както виждате, не ми се налага да купувам много неща.

— Късметлия! Чувствам се, сякаш снабдявам с провизии цяла армия. Имам само двама синове, но Божичко, как ядат! — вече се смееше звучно.

Том забеляза, че на лявата ѝ ръка няма халка.

— Трябва да накарате съпруга си да ви помага — подхвърли хитро той, опипвайки почвата.

— Никога не съм имала такъв — отвърна весело жената. — Ами вие? Сякаш пазарувате за мишка.

Позволи си да се усмихне скромно.

— Живея сам и не ме бива много в готвенето.

— Но нали трябва да се храните!

— Ами да, трябва. Нещо такова.

Предишните им кратки разговори се свеждаха до цената на някои стоки или колко е неприятно, когато наоколо е претъпкано. Никога не бяха засягали лични теми. Том продължи напред, сякаш имаше да купува още неща, но видя, че тя бута своята количка в крак с него. Огледа съдържанието ѝ с таен копнеж. Агнешко. Говежда кайма, френски фасул. Пастет. Голямо парче „Стилтън“. Шарен бекон, от любимия му. Хрупкав хляб. Пушено филе от треска. Пресни подправки.

— Вие очевидно обичате да готвите — отбеляза той с потекли лиги.

Отново последва звучният ѝ смях.

— Обичам да ям. Трябва да дойдете у дома да хапнете свястно ядене. Изглежда, ще ви се отрази добре — пошегува се тя.

Искаше му се поканата ѝ да е сериозна.

— Как отнасяте всичко това вкъщи? — попита я, докато минаваха покрай изложените плодове.

— Обикновено с автобус — сви рамене жената.

Изглеждаше ужасен.

— Как успявате да се качите в него с всичко това? Далече ли живеете?

— Защо? Имате ли кола? — запитва през смях тя.

Нещо в гърдите му, точно под сърцето, разцъфна нежно.

— Да, всъщност имам. Една стара таратайка, но ако мога да ви закарам...

Тя спря наскрел пътеката, обърна се и го погледна право в очите.

— Знаете ли какво? Да се споразумеем, а? Вие ще ме закарате, а аз ще ви сготвя тази вечер. Казвам се Сюзан Мъри между другото. А вие?

Том се чу да изрича името си като хипнотизиран и да приема предложението ѝ.

Оказа се, че Сюзан живее близо до „Уърлдс Енд“, в малка общинска къщичка. Освен това научи, че никога не е била омъжена за бащата на двамата си синове.

— Твърде често надигаше бутилката — сподели чистосърдечно тя, докато пътуваха по Кингс Роуд. — После взе да ни тормози и преди три години го изритах. Момчетата са на училище по цял ден, затова си намерих работа в местната кръчма. Със заплатата и детската издръжка бях много по-добре без него, мързеливеца — добави без нотка на злоба.

По-късно, облегнат на плота в кухнята ѝ, Том я наблюдаваше с възхищение.

— В коя кръчма работиш?

Сюзан го изгледа триумфиращо.

— Вече не работя там. Вечер, когато Дик и Стийв си лягаха, се научих да ползвам компютър и сега съм секретарка в „Груп Алианс“. Имат клон в Хамърсмит, така че не пътувам далече.

— Браво на теб!

Гледаше я как приготвя пържола и пай с гъби и гъст сос, чийто вид го накара да осъзнае, че умира от глад. Докато ѝ разкаже за себе си, Дик и Стийв се бяха върнали от играта на футбол след училище и също бяха готови за „святното ядене“ на Сюзан.

Дик бе на девет, а Стийв на седем години. Бяха шумни момчета, но добре възпитани, със свежа кожа и сини очи като на майка си и Том веднага ги хареса, особено след като приемаха присъствието му с равнодушие.

Чак когато шофираше към къщи, много по-късно, след вечеря, която щеше да сънува, той се запита дали непринуденото им държане не се дължи на факта, че майка им често кани непознати на вечеря.

Уилям се върна в имението три дни по-късно със слаба надежда.

— Носи се слух, че ще вляят малко капитал, за да се спаси Ай Си Си — обясни той, докато седяха на питие на терасата преди обяд. — Вчера на парламентарния контрол министър-председателят каза, че залогът бил твърде висок, за да позволят компанията да се срине, но аз лично не храня голяма надежда. Американският клон отрича вината си за този проблем. Твърдят, че са щели да доставят целия хардуер навреме, ако Ай Си Си се били свързали с тях по-рано.

— Кога ще разбереш дали компанията може да бъде спасена? — попита Джулиан.

— Може да отнеме месеци, наистина месеци — сви рамене Уилям.

— Значи... Какво ще правим междувременно, скъпи? — запита Джейн. Гласът ѝ потреперваше, а под очите ѝ имаше тъмни сенки.

Лусинда знаеше, че не е мигнала от тревога след заминаването на съпруга ѝ за Лондон.

Уилям отпи глътка от виното си, сякаш се подкрепяше за предстоящото.

— Вчера ходих в една банка. Очаквам отговора им дали ще ни дадат заем, за да се справим за известно време, но трябваше да предложа имението като залог. Ако компанията не може да бъде спасена, много се страхувам, че... — гласът му заглъхна и в един ужасен миг Лусинда си помисли, че свекър ѝ ще рухне, но той изведнъж вдигна глава и заяви с яд: — Вината е моя, по дяволите! Не трябваше да проявявам такава глупост, че да сложа всичките ни яйца в една кошница. Елементарна грешка, която никога досега не съм правил, но този път...

— Не си виновен ти — настоя твърдо Джейн. — Получи лош съвет, това е всичко. Обещаха ти огромни дивиденди, цяло състояние, докато Ай Си Си вървеше добре. Не бива да обвиняваш себе си, Уилям. Ако се налага да напуснем това място, така да бъде. Просто ще трябва да се върнем в Англия и да започнем отначало.

Само Лусинда, слушайки тези думи, знаеше колко ѝ струва на Джейн да говори така храбро.

Когато се върнаха в Лондон седмица по-късно, Лусинда откри съобщение.

— Оставих го на масата в хола, до телефона — каза Делия, която се бе върнала преди два дни.

Беше от Бърнард Кларк, който я молеше да му се обади.

— О, Боже, сега пък какво? — попита Джулиан, който качваше нагоре куфарите, докато Джейми и Дейзи му пречеха, защото искаха да разопаковат собствения си багаж в хола. — Не ми казвай — извика той от средата на стълбището, — че Майлс е починал без завещание. Само това ни трябва.

Няколко минути по-късно Лусинда се присъедини към него в спалнята.

— Току-що говорих с Бърнард. Татко е направил валидно завещание. Оставил е на мама къщата, а на Том и Хари по петдесет хиляди лири, но ще трябва да отида в кантората му възможно най-скоро.

— За какво, по дяволите? — изгледа я объркан той.

— Нямам представа — поклати глава тя. — Каза, че било твърде сложно, за да се обясни в писмо или по телефона.

Лусинда бе подранила за срещата с Бърнард, затова се разходи покрай адвокатските кантори на Блаунт, Мидълтън и Кларк на Бедфорд Стрийт и зави наляво към Ковънт Гардън. Бе пила чаша кафе в едно от кафенетата, където в детството им продаваха кутии с брюкселско зеле и карфиол и въздухът ухаеше на охладени от заранта ябълки.

В онези дни Сара редовно ходеше до Ковънт Гардън, когато бе истински пазар. Пристигаше към пет часа сутринта, паркираше своя „Ситроен Сафари“ в една странична улица и тръгваше със списъка с

плодове, зеленчуци, салати и цветя. Кълнеше се, че си е спестила доста пари, като ходеше на пазара, но всъщност я очароваше романтиката на мястото. Бабата често канеше внуците си да я придружат и тогава Лусинда, която си представяше, че е Елиза Дулитъл, бе пленена от вълнението да стане още по тъмно и да влезе във вълшебния свят на „Моята прекрасна лейди“.

— Том и Хари могат да носят кашоните с плодовете и зеленчуците, а Лусинда да ми помогне с цветята — казваше Сара на Ан, когато ги вземаше от дома им. — За тях това е образователно преживяване. А старият пазар няма да съществува вечно — добавяше тя, когато Майлс бурно протестираше, че пристигането ѝ го е събудило в такъв ненормален час, а Том и Хари сънливо се мусеха, че трябва да вършат нещо толкова досадно през почивните дни.

Но Лусинда никога не бе считала тези сутрини за досадни. Докато се оглеждаше сега сред бутиците, кафенетата и баровете, все натъкмени така, че да привличат туристите, се почувства натъжена от загубата на нещо, което бе изпълнено с жизненост.

Ковънт Гардън не бе същият без другарството на весели носачи в ранните часове на онези утрини, когато големи камиони пристигаха от провинцията, натоварени с дървени касетки с прясно набрани сливи и джанки, цариградско и френско грозде, които после транспортираха с дълги тесни колички до тухления склад, от който търговците ги продаваха. Роденото в овощните градини и полетата на Кент пристигаше в града. А градът, с целия си замах и добродушен хумор, превръщаше обикновените продажби на тази продукция в специално събитие.

Като се разхождаше наоколо сега, Лусинда се опита да си представи горчивия аромат на росни нарциси, примесен с острия мирис на портокали и на пръст от картофите. С носталгия си припомни суетенето, което някога цареше тук под зората, която постепенно осветяваше черното нощно небе, и ѝ се прииска всичко да е постарому.

Погледна часовника си. Бе десет и двадесет и пет. Трябваше да побърза, за да не закъснее.

— Заповядай, Лусинда, седни — каза Бърнард. Бе висок сивокос мъж с дълго слабо лице и умни очи, полуприкрита зад дебели очила.

Поздрави я със стар светски чар с топло ръкостискане и бавна, но мила усмивка. — Би ли желала кафе?

Изведнъж се почувства нервна и много неспокойна. Защо я бе помолил да дойде, когато очевидно бе казал на майка ѝ и на братята ѝ направо какво е тяхното наследство?

— Да, моля. С удоволствие — отвърна му с леко треперлив глас.

Докато той помоли секретарката си да донесе две чаши кафе, тя се опита да надзърне в документите на бюрото му, да види дали са свързани със завещанието на баща ѝ, но шрифтът беше дребен, а и се опитваше да чете на обратно.

— И така — започна Бърнард, като седна и потърка ръце. „Сякаш е нервен“, помисли си тя. — Как върви всичко, Лусинда? Трябва да си била дълбоко разтърсена от смъртта на баща си. Беше толкова неочаквана.

— Много неочаквана.

— Но си починахте във Франция, доколкото разбрах? Сигурен съм, че ви е било нужно. Децата са добре, нали? А Джулиан?

Лусинда отговори автоматично и с нарастваща тревога се зачуди кога ли ще заговори по същество.

— Тъй като беше в чужбина, все още не си запозната с пълното съдържание на бащиното си завещание.

Тя поклати глава.

Бърнард започна да повтаря онова, което ѝ бе казал по телефона.

— Но — продължи той, без да я поглежда в очите, — що се отнася до теб, нещата доста се усложняват.

Махна с ръка към една кутия за писма от деветнадесети век, която стоеше на близката масичка. Бе с размери осемнадесет на дванадесет инча^[2] и дълбока около шест инча, изработена от черешово дърво, инкрустирана с перли, с месингова ключалка.

— Майлс ти завеща това сандъче — каза ѝ той и направи пауза, за да внесе драматизъм, — а ето и ключа — протегна длан, върху която лежеше старинен месингов ключ.

Не можеше да се сдържи. Вълна на горчиво разочарование мина през нея. Какво беше това сандъче? Красиво малко старинно ковчеже без никаква практическа полза. Това бе всичко. Само толкова ли означаваше за баща си? Единствената му дъщеря... Нищо повече?

Когато си помисли какво би могла да стори за Джулиан и децата с петдесет хиляди лири, очите ѝ запариха болезнено. Въпросът не бе само в парите — сега знаеше, че баща ѝ никога не го е било грижа за нея. Била е безполезна в неговите очи. Не си е струвало да се безпокои за дъщеря си, жив или мъртъв. Стисна ръце и сведе поглед, твърде разтърсена, за да вземе ключа от адвоката.

После бавно вдигна очи, като осъзна, че се държи грубо и невъзпитано. Той я гледаше съчувствено, сякаш знаеше какво си мисли.

— Боя се, че сигурно се чувстваш силно разочарована, но не е нужно да ти казвам как баща ти обичаше да си играе с хората, по свой чудат начин. Страхувам се, че това, което ще ти кажа след малко, ще ти прозвучи много шокиращо. Направих всичко по силите си да го разубедея да не играе подобни игри, но той не отстъпи.

— Какви игри? Не разбирам — обзе я уплаха. — Какво има в тази кутия?

Тишината, преди Бърнард да отговори, бе мъчителна.

— Би ли желала да ти го кажа направо? Или първо да ти покажа писмото с инструкциите му. Да ти призная, смятам, че направи всичко това в миг на лудост, и много съжалявам, че не можах да го спра.

— Искам да знам — заяви твърдо Лусинда. — Кажете ми, моля те.

Бърнард прочисти гърлото си.

— Много добре. Колкото и странно да звучи, баща ти всъщност ти е оставил няколко вързопа с писма, които е поставил в това сандъче. Те са от бившите му любовници.

Лусинда го гледаше поразена и мълчалива.

— Това да не е някаква малоумна шега от негова страна?

— За съжаление не — каза мрачно той.

— Но аз никога не съм знаела, че изобщо е имал приятелки. Сигурен ли си, че си разбрал правилно? И защо, за Бога, е трябвало да остави писмата на мен? — чувстваше се объркана, ядосана и дълбоко обидена от действията на баща си. — Трябва да има някаква грешка. Не мисля, че татко е имал някога любовници. Във всеки случай не и докато е бил женен за мама. Щях да зная.

Въздишката на адвоката бе дълбока и тежка.

— Боя се, че всичките му връзки са се случили по време на брака му с Ан. Дори допреди няколко години.

— Моят баща? — умът ѝ се въртеше, неспособен да осъзнае необикновеното откритие. Беше му толкова неприсъщо. Нейният студен, безчувствен баща, който никога не бе показвал обич или привързаност към някого, дори и към собственото си семейство. Той бе последният човек на земята, за когото би очаквала да има тайни връзки. — Не вярвам — заяви упорито. — Няма начин. Това са измислици. Това ли бе играта му? Да ме подразни, за да ме мотивира? Би било типично за него. Мога да си представя как замисля всичко това като страхотна шега. Точно това би му се сторило забавно — добави тя отвратена.

— Почти ми се иска да е истина — отвърна тихо Бърнард, като отново избягваше погледа ѝ. — Но действително се боя, че не е. Писмата са истински. Той ми ги показа, попълни подробностите. И определено ти ги е завещал.

Лусинда седеше и зяпаше адвоката, сякаш изведнъж му бяха пораснали две глави. Изобщо не бе очаквала подобно нещо.

— Но защо бих искала да ги взема, за Бога? — протестира тя. — Това е напълно извратено. Дори татко не може да си представи, че съм толкова перверзна, та да се зарадвам на подобно нещо — пое си дълбоко дъх. Гърдите я боляха. — Моля те, вземи ги и ги изгори, Бърнард. Не ги искам. Не искам и сандъчето, в което са били. То би било само неприятен спомен.

Адвокатът изглеждаше дълбоко разстроен.

— Много, много съжалявам, Лусинда, но не мога да направя това. Ако ме изслушаш, ще ти обясня, че в това се крие много повече от завещаването на няколко стари любовни писма.

— Например?

— Оставил е подробни инструкции. Не мога да изразя болката си, че се налага да ти предам това, и ми се иска да не бях негов адвокат, за Бога, но...

— Просто ми кажи, Бърнард.

— Той постави условието да върнеш тези писма лично на въпросните жени.

— Шегуваш се! — пое си рязко дъх тя.

Той поклати глава и взе някои от книжката пред себе си.

— Това е желанието му.

— Лично? Да си гледа работата! Ако трябва, ще ги изпратя по пощата, предполагам. Ако разбира се, е оставил адресите им.

— Не съвсем — адвокатът говореше внимателно. — Повечето от писмата съдържат адрес, но не всички, а и много от тях са от преди двадесет и девет години, така че авторките им може да са се преместили, починали и тъй нататък. Но молбата му е да ги откриеш всичките и да им върнеш писмата лично.

Лицето ѝ бе алено от гняв.

— Но защо? Какъв смисъл има? Проклетата да съм, ако се впусна в тази игричка. Това е най-безобразното и отвратително нещо, което съм чувала!

— Мисля, че ще ти се наложи да го направиш, Лусинда — изрече меко той. — Има още много за казване, което ще обясни защо е важно да изпълниш желанието му, макар и в момента да ти се струва лудост.

Хари се претърколи в широкото легло с балдахин, удивен от издръжливостта на Пола. Чувстваше се напълно скапан. Бяха правили любов — ако можеше да се нарече така, той лично би го нарекъл разгонване — три пъти през изминалия час, което по негово мнение се равняваше на десет мили бърз ход.

И все пак, след две седмици, тя не бе показала никакви признаци, че би се заинтересувала от инвестиране в „Откриване на роднини“, както накрая бе решил да назове компанията си. Бе ѝ разказвал за нея, бе скицирал плановете си, бе описал маркетинговата кампания, бе подчертал важността на рекламата, но винаги, винаги точно когато се готвеше да повдигне въпроса за финансовата ѝ подкрепа, тя умело го отклоняваше, сякаш почти нарочно. Но защо би осуетявала опитите му и в същото време би издавала окуражителни звуци за това каква добра идея бил планът му?

Хари дори се бе хвалил с наследството си от баща си, като леко го доукрасяваше, и декларираше, че възнамерява да инвестира всичко, до такава степен вярваше в „Откриване на роднини“, но тя просто бе казала: „Чудесно!“, и бе продължила да говори за това къде би трябвало да вечерят следващата вечер.

Докато лежеше до нея, той се взираше отчаяно в тавана. Ръцете го сърбяха да се докопа до част от парите ѝ, а тя сякаш нямаше

намерение да се раздели и с пет пенса. А при все това знаеше, че има милиони лири.

Отново се претърколи настрана. Спалнята в двуетажния ѝ апартамент на „Ийтън Плейс“ бе гореща и задушна. Отдръпна се от голото тяло на Пола и му се искаше да е на някое хладно място, да може да вдъхне дълбоко свеж въздух вместо парфюм и да не се чувства така дяволски задушен.

На една малка част от него ѝ се щеше да стане и да си тръгне, да се върне в едностайния си апартамент на Бейкър Стрийт, където можеше да прави каквото си иска — да се размотава наоколо по тениска и дънки, да не се бръсне, да пърди в леглото, да яде направо от консерва или кутия. Но друга, много по-властна, част знаеше, че ако внимава, наистина го очаква успех.

Пола бе много богата. Не само че съпругът ѝ ѝ бе оставил апартамента и състоянието си, но бе богата и по своя линия, благодарение на баща си. Сър Хъмфри Ходсън бе натрупал пари от недвижими имоти и бе основал голям попечителски фонд, който дъщеря му бе получила на двадесет и една години. Тя притежаваше всичко това, но очевидно не ѝ беше достатъчно. Изглежда, се нуждаеше и от страст в живота си, а това, мислеше си Хари, бе извънредно досадно.

Обърна се и я погледна и трябваше да признае, че дори и без грим е хубава. Лежеше до него със самодоволна усмивка и му напомняше на котка, която не само току-що е изяла купа сметана, но и чиния съомга.

— Напрегнат ли ще е денят ти? — попита го меко.

Той се надигна и кимна енергично.

— Шеметен. Бог знае кога ще свърша. Имам срещи на всеки час. Налага се да тръгвам, защото трябва да се прибера да се преоблека, но ще ти позвъня по-късно.

Изящната ѝ ръка с поддържан маникюр се протегна да погали бедрото му. Ноктите ѝ бяха лакирани в перлено розово и Хари бе поразен, като забеляза, че вече не носи венчалната си халка.

— Обаче тази вечер ще се върнеш, нали, скъпи? — той се поколеба и после се зарадва, че не отвърна, че е зает, защото тя промълви: — Искам да поговоря с теб за едно нещо.

— Както казах, тези писма — продължи Бърнард — са от пет жени. Четири от тях са били доста недискретни, трябва да призная, и са написали адресите си, но едната изобщо не посочва адрес. Баща ти е добавил фамилните им имена с молив, така че да се надяваме, да не е толкова трудно да се открият, живи или мъртви.

— Какво имаш предвид? — попита удивена тя.

— Някои от тях може да са вече шестдесет — или седемдесетгодишни.

„Става сюрреалистично“ — помисли си Лусинда, като си представи как пътува из страната в търсене на остарели бивши метреси, вероятно с приспособления за ходене или в инвалидни колички.

— А татко не е добавил с молив нейното име, предполагам? — попита с нотка на сарказъм.

Бърнард поклати глава. Вече ѝ се гадеше.

— Това ме поставя в ужасно положение спрямо майка ми — изтъкна тя мрачно. — Как да ѝ отговоря, ако ме попита какво ми е завещал татко? За нищо на света не мога да ѝ разкрия истината. Винаги толкова се е гордяла, че той не кривваше и винаги се грижеше за нея. Мисля, че още вярва, че не е обичал друга, освен нея. А какво да кажа, ако Том и Хари ме питат за моя дял? Кутия за писма, пълна с куп стари любовни послания, едва ли се равнява на тяхното наследство от по петдесет хиляди лири — опитваше се да не издава горчивина с гласа си.

— Майлс бе много умен относно предаването на завещанието му в отнасящата се за теб част. Не съм изпратил копия на останалите все още, но когато го направя, не мисля, че те ще събудят подозренията им. Той всъщност е написал само:

„На единствената си дъщеря, Лусинда Клеър, завещавам старинно инкрустирано сандъче от епохата на Едуард, съдържащо някои мои книжа, касаещи лични въпроси. Ако се окаже способна да се освободи от тях по интелигентен начин, ще бъде облагодетелствана“.

Няма нужда семейството ти да знае какви са книгата.

— О, много умно — отбеляза сухо тя. — Бих искала да зная как ще се облагодетелствам от тези писма обаче. Освен че ще изстрадам унижението да се свържа с тези жени.

— Много се боя, че това не е всичко, мила моя — чу да изрича Бърнард.

Скри лицето си с ръце, като се питаше какво ли още може да има.

Той се бе изправил и бе отишъл до големия сив метален сейф в ъгъла на кабинета му. Вратата вече бе открената, но той я отвори по-широко и се върна при нея с няколко кутии, някои малки, а две от тях големи и плоски. Постави ги на бюрото пред нея.

— Разбираш ли от бижута? — попита адвокатът, като отвори кутиите една по една.

— Не, никак — с нарастващо удивление се вгледа в шест изключителни накита, положени върху кадифе, като скъпоценно имане. Имаше великолепна диамантена брошка, чифт красиви златни обици, гривна, която блещукаше като приказна верижка, пръстен с бляскав тъмен камък, медальон с морскозелени камъни в деликатен златен обков и кралска на вид перлена огърлица. Украшенията проблясваха и грееха на слабата светлина в старомодния кабинет на Бърнард, а тя ги зяпаше онемяла. Откъде се бяха появили? Чии бяха? Какво общо имаха с баща ѝ?

Адвокатът зае отново мястото си зад бюрото и я гледаше безмълвно и съсредоточено.

— Каккви са тези бижута? — изхриптя Лусинда накрая.

— Баща ти ги остави и ми даде нареждания да ги съхранявам тук, в този сейф, докато се освободиш от всички тях, с изключение на едно, което ще бъде за теб.

— Не разбирам. Кое?

— От теб зависи.

— Какво искаш да кажеш с това... зависи от мен?

Бърнард въздъхна нетърпеливо, сякаш искаше да се отърве от цялата отвратителна работа колкото се може по-бързо.

— Баща ти остави инструкции, когато върнеш писмата на любовниците му, да им избереш и по едно бижу като спомен за привързаността му към тях. Последното ще задържиш за себе си.

Лусинда вдигна глава бавно и го погледна недоверчиво.

— Трябва да е бил напълно побъркан! Никой нормален човек не би накарал дъщеря си да направи всичко това — възпротиви се тя. — Защо просто не е казал: Върни на тази и тази писмата и ѝ подари това бижу? — изведнъж се почувства много ядосана. — Защо, по дяволите, ме разиграва така?

— Това е висша проява на неговия... ексцентризъм, така да го наречем — отвърна адвокатът невъзмутимо, сякаш не бе изругала. — Ще ми се да бях способен да го разубедея, но...

„Ето го последното убийствено ужилване“ — каза си Лусинда и си помисли, че е прозряла мотивите на баща си.

Следващите думи на Бърнард ѝ доказаха, че греша. Изобщо нямаше представа точно колко жесток, по макиавелиевски, можеше да бъде Майлс.

Хари и Пола се върнаха в апартамента ѝ едва след полунощ. Вечерта му бе започнала с връщането в „Ийтън Плейс“ с бутилка „Болинджър“ и съобщението, че е запазил маса в „Ривър Кафе“.

— Как успя? — възкликна впечатлена Пола. — Обикновено човек трябва да направи резервацията седмици по-рано.

— Ако искаш да се свърши нещо, остави го на мен — усмихна се палаво той.

Тъй като вечерта бе топла, ги настаниха на обляната в светлина тераса край Темза. Без да обръща внимание на цената, Хари подканяше дамата да си поръча всичко, което иска. Стига кредитната му карта да не бъде отхвърлена на касата, щяха да си прекарат чудесна вечер. Надяваше се само да има достатъчно пари в банковата си сметка, за да покрие вечерята. Със сигурност щеше да си струва всяко пени от няколкостотинте лири за две ястия и бутилка вино, защото тя бе казала, че има да му съобщава нещо, нали? И то можеше да е само онова, нали?

На светлината на залязващото слънце над реката му се струваше, че вижда знаците на лирата да се носят над главата ѝ в пухкавите облаци, танцуващи с листата на дърветата, в лекия бриз, галещ реката, и да проблясват по повърхността на водата. И тъй, отпуснат след шампанското и развълнуван от перспективата, той продължаваше да

бъбри, най-вече наблягайки на това как богатите американци биха сметнали за наистина, наистина готино не само да открият корените си в Англия и Ирландия, но и — срещу допълнително заплащане, да им бъде изработен специален герб в Гербовата колегия.

— Може дори да намерим някакви титли — те все си падат по титлите — и да ги продаваме, при добра печалба — добави той.

Пола кимаше и се усмихваше, не говореше много, но той чувстваше, че оценява подробните обяснения на всички тънкости в „Откриване на роднини“. Тази вечер изглеждаше много добре, в семпла къса кремава рокля без ръкави и огърлица от перли и диаманти на изящната си шия. Въпреки че не бе влюбен в нея, все пак си мислеше, че е много сексапилна.

— Еее — провлече той накрая, докато разбъркваше кафето си твърде усърдно. — Мисля, че ти казах всичко, което можах, за компанията... така че с колко ще се включиш?

— Да се включа? — Пола изглеждаше объркана.

— Ами нали разбираш — изкиска се нервно той. — Очевидно си заинтересувана. Искат ти се да се качиш на борда и тъй нататък. Каза, че искаш да разговаряме тази вечер. Е... какво да бъде? Инвестиция от един милион или два?

Очите ѝ бяха така ококорени, че се питаше дали не е получила удар в изминалите тридесет секунди.

— За какво говориш, Хари? Разбира се, че се интересувам от идеите и плановете ти. Те са страхотни. Но никога не съм казвала, че ще вложа и пени. Дори не бих си помислила за това, без да се консултирам с финансовия си съветник. Онова, за което исках да разговаряме тази вечер, няма нищо общо с бизнеса ти.

Хари имаше чувството, че е паднал от десететажен блок и се е размазал на земята.

— Ии... за какво искаше да разговаряме? — изрече тихо.

Пола се пресегна през масата и хвана ръката му, която сега бе гореща и влажна.

— Щях да те питам дали искаш да се преместиш при мен. За постоянно — в очите ѝ просветваше примитивна похот и в сгъстяващия се мрак Хари имаше чувството, че е повлечен от плаващи пясъци. — Не мислиш ли, че е страхотна идея, скъпи? — прошепна тя.

— Проблемът се състои това — обясняваше Бърнард на Лусинда, — че баща ти остави инструкции, които не позволяват волности. Трябва да съхранявам бижутата тук, в сейфа, и когато откриеш някоя от жените, да се върнеш при мен и да решиш кой накит да получи конкретната дама. Тогава аз трябва да ти го дам, а ти да ми върнеш разписка, подписана от получателката. Това също бе идея на баща ти. Аз лично бих ти се доверил — въздъхна отчаяно. — Майлс постави и условие първоначалният ти избор на украшение да е окончателен. С други думи, не можеш да си тръгнеш с някое от тях, а на следващия ден да се върнеш и да заявиш, че си променила решението си и искаш да подариш друго.

— И това е така, защото баща ми не е искал да зная стойността на всяко от бижутата? — попита тя.

— Точно така. Нека ти прочета абзаца от указанията му:

„Лусинда трябва да използва интуицията си, за да избере петте накита, които да подари, и да задържи шестия за себе си. Един от тях е много ценен. Изцяло от нея зависи какво ще направи, но не ѝ е позволено да им прави оценка. Не е позволено да ги изнася за консултация с бижутер от кабинета на адвоката ми Бърнард Кларк, както и да присъства трета страна, която да се опита да повлияе на избора ѝ“.

— Това ми напомня на една игра от детството ми — зяпна тя. — Победителят взима всичко, но жокерите бяха така нечестно насочени срещу нас, че обикновено печелеше татко, който бе организирал търсенето на съкровището.

Адвокатът я изгледа странно.

— Може точно това да е целял — изрече тъжно той.

— И какво ще стане? Може да подаря ценното бижу на жена, която никога преди не съм виждала, и която няма да искам да видя повече, докато аз самата се окажа с утешителна награда — беше разярена. — Какъв гаден номер, към когото и да е насочен. И защо? Дори не е жив, за да се наслади на собствената си извратена шега!

— Има смисъл, макар че изглежда непонятен. Ако откриеш, че твоето бижу е най-ценно, според Майлс ще си използвала преценката си, добрия вкус и нюх към действителната стойност. Тогава ще придобиеш и нещо друго.

Лусинда гледаше начумерено. Не разбираше нищо от бижута. Рубините бяха червени, а сапфирите сини, но въпреки това можеха и да са просто цветни стъкълца, доколкото знаеше. Майлс също го бе съзнавал.

— Какво друго ще получа? — запита сухо тя.

— Почти три милиона лири, които е депозирал и трябва да ти бъдат предадени, в случай че самата ти се окажеш притежателка на правилното бижу.

Лусинда избухна в смях, истерично хилене, което се надигна неконтролируемо в нея, докато лицето ѝ почервенея и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Не мога да повярвам — зяпна тя и притисна ръка към устата си в опит да се овладее. — Татко нямаше такава сума, че да ми я завещае.

— Определено имаше — изтъкна Бърнард. — Натрупа доста пари от лекциите си, нали знаеш, и от книгите си по висша математика, които са все още задължително четиво в университетите по цял свят.

— Но не разбирам — хлъцна тя. — Нищо не разбирам. Не знаех, че е имал всичките тези жени. Не знаех, че е имал всичките тези пари. Цял живот сме прекарвали с абсолютно непознат човек. Вече не го познавам. Съмнявам се дали и мама би го познала! Никога не би се справила, ако знаеше, че е такъв. Никога! И трябва да се погрижим никога да не разбере. Всичко това е лудост!

— Майлс бе многолика личност и за мен е загадка защо всъщност настояваше да бъдеш запозната с тайното му минало. Също толкова необяснимо ми е и защо направо не ти завеща това състояние.

Лусинда изтри очи и издуха носа си.

— Това обаче изобщо не би било забавно за него, нали? — отвърна тя. — Директно завещание като това към мама и братята ми би му се сторило скучно. Но за мен е трябвало да бъде завъртяно и под формата на игра, която почти със сигурност ще загубя.

Адвокатът кимна мрачно.

— Боя се, че изглежда така, но като се върна назад, смятам, че баща ти вече знаеше, че си отива. Спомням си, че ми се стори болен, когато донесе бижутата, и сякаш знаеше, че дните му са преброени, но искаше още едно хвърляне на заровете. Още една игра с живота.

— И какво да правя сега?

— Моя скъпа Лусинда, мога да ти предложа само да си идеш вкъщи и да си помислиш за това. Обсъди го с Джулиан. Сигурен съм, че ще ти даде добър съвет. Защо не вземеш кутията с писмата със себе си? После можеш да решиш дали да участваш в играта или не. Искам да кажа, че не е нужно да се съобразяваш с ексцентричните желания на баща си. Можеш да го отдадеш на момент на лудост от негова страна, да изгориш писмата и да забравиш.

Лусинда изгледа замислено сандъчето. Беше красив предмет, със сложни орнаменти и бляскави перли, с хубава месингова ключалка. Запита се откъде ли го е взел баща ѝ.

— Кажи ми, Бърнард, ако откажа да играя неговата игра или направя каквото иска, но се окажа с най-евтиното бижу, какво ще стане с парите тогава?

— Трите милиона лири ли? — направи пауза, като че ли онова, което трябваше да ѝ признае, бе твърде болезнено. Отново хвърли поглед надолу към завещанието на Майлс, като се опитваше да печели време. — Ще идат за животинско светилище в централните графства — отвърна накрая с равен глас.

Когато Лусинда излезе на Бедфорд Стрийт, всичко около нея изглеждаше различно. Животът ѝ се бе променил и изкривил през онзи час, който бе прекарала в кабинета на Бърнард Кларк, и сега сякаш се изправяше срещу непознат свят. Нищо от предишните преживявания не можеше да наподобява случващото се сега. Дори и семейството ѝ, особено баща ѝ — о, Божичко, баща ѝ! — се бяха оказали различни хора.

Сигурно майка ѝ трябва да е съзнавала какво става? Как може някой да не знае за пет метреси по време на брака си, размишляваше тя, докато вървеше към спирката на Ковънт Гардън. И въпреки това Ан бе продължила да боготвори Майлс и дори в този момент вероятно бе сама вкъщи и си изплакваше сърцето, защото бе починал — съпругът,

за когото винаги бе твърдяла, че е толкова любещ, толкова лоялен, толкова верен.

Онова, от което Лусинда се боеше най-много, бе, че всички са били в неведение за случващото се. Майлс не само е водил двойствен живот, но имаше и пет други жени, макар и не по едно и също време, предполагаше тя.

Как е могла Ан да му вярва, когато бе казвал, че ще остане да пренощува в някакъв хотел след конференция или лекция, вместо да се подложи на уморителното пътуване и бързана към къщи в такъв късен час? С неудобство осъзна, че и тя, и братята ѝ също му бяха вярвали. Но те все пак не бяха омъжени за него — една съпруга със сигурност би почувствала, че нещо не е наред, нали? Тя самата веднага би разбрала, ако Джулиан някога кривне, мислеше си. Щеше да го усети у него, да го подуши, да го почувства до мозъка на костите си.

Докато се качваше на влака за Ърл Корт и след това на другия за Парсънс Грийн, бе благодарна, че си взе почивен ден и можеше да се прибере направо у дома, за да си събере мислите. Къщата щеше да бъде празна. Джейми и Дейзи бяха на училище, а Делия бе отишла до „Теско“, за да напазарува.

Когато се прибра, ѝ се стори, че сякаш е в чужда къща. Мебелите изглеждаха непознати, леглото ѝ — недокоснато. Дори кухнята, почистена и подредена от Делия същата сутрин, имаше вид по-скоро на обзавеждане, готово за снимка в списание или реклама, отколкото на уютното, разхвърляно сърце на дома.

Неспособна да се отпусне, тя се луташе от стая в стая и не знаеше какво трябва да прави. Как е могъл баща ѝ да води такъв живот? Част от нея не вярваше на разказаното от Бърнард — кътче от разума ѝ, което нашепваше, че скоро ще разбере, че всичко е било голяма грешка. Разхвърляни, безредни мисли изникваха и изчезваха в съзнанието ѝ, но сред болката в главата ѝ пулсираше непрекъснато: „Татко е имал тези жени в живота си. Мамил ни е, а сега обръща всичко на игра“.

С усилие се съвзе. Първо трябваше да позвъни на Джулиан. Олюля се от разочарование, когато мениджърът на галерията ѝ каза, че е излязъл за разпродажба на мебели в „Сейнт Олбънс“ и по правило е изключил мобилния си телефон.

Беше абсурдно, но ѝ се доплака. В този момент се нуждаеше от съпруга си — да я успокои и да я обича, да бъде до нея... Или плачеше за баща си? Нима у нея все още се криеше частица от пренебрегнатото момиченце, което бе искало татко да я обича? Татко, който сега я бе предал и я бе хвърлил в истински кошмар наяве?

Телефонът изведнъж звънна и я стресна. Грабна го нетърпеливо.

— Джулиан?

— Не, аз съм — отвърна жив женски глас. — Мислех, че трябва да сте се върнали от Франция вече.

— Карина! — Лусинда се отпусна на кухненски стол и изтри бузи с опакото на ръката си. — Как си?

— Страхотно. А ти? Добре ли си прекарахте? Звучиш някак особено.

— Не, добре съм.

— Как са Джейн и Уилям? А божественото им шато?

— Бяха чудесни. Както винаги, ужасно мили към всички ни — не мислеше, че е редно да разправя за финансовия им крах на този етап.

Последва пауза, преди Карина да проговори отново.

— Лус, какво има? Нещо не е наред ли?

Бяха приятелки повече от дванадесет години и интуитивно отгатваха настроенятията си. Лусинда имаше чувството, че рухва, неспособна вече да понесе сама товара от новината.

— Току-що се върнах от среща с Бърнард. Нали знаеш, адвокатата на татко, който ни е и семеен приятел.

— О, да?

Представяше си как приятелката ѝ се е подготвила за хубаво бърбрене в плюшения комфорт на голямата си къща. Сигурно бе свита на белия брокатен диван, облечена в кашмир, заобиколена от цветя, а икономът несъмнено се навърташе наоколо, готов да изпълни нарежданията ѝ.

— Предаде ми съдържанието на бащиното ми завещание.

— Е, и?

— Всичко това е най-строга тайна, Карина — в гласа ѝ изведнъж прозвуча безпокойство. — Мама никога не бива да научи, нито пък Том или Хари.

— Страхотно. Знаеш, че можеш да ми се довериш — отвърна приятелката ѝ. — Много ме бива в пазенето на тайни.

Наистина ѝ имаше доверие. Петнадесет минути по-късно вече ѝ бе разказала всичко.

— Чувала ли си някога нещо по-дяволско? — завърши тя.

Карина мълчеше поразена.

— Пет любовници? — изрече шокирано тя. — Как така пет любовници? — звучеше искрено ядосана.

— Знам, не е ли ужасно? Трябва на всяка цена да се погрижа мама да не научи.

— Сигурно не си разбрала правилно — възпротиви се приятелката ѝ. — Как може Майлс да е имал пет любовници?

— Имал е, Карина. Взех всичките им писма. И аз едва повярвах, когато Бърнард ми каза.

— Старият мръсник! — избухна Карина.

— И най-лошото е, че трябва да ги издиря по една. Тоест мисля, че трябва, макар да не искам. Не мога да си позволя да изпусна подобно наследство. Искам да зарежа работата. Да си остана вкъщи с децата. Толкова бързо растат, а пропускам всичките тези години.

Карина заговори съчувствено:

— Разбирам те. Трудно ми е да повярвам, че Чарлз е на тринадесет, а Тара на единадесет. Следващата година тя ще замине в „Хийтфийлд“, а Майкъл скоро ще иде в „Лудгроув“. Не знам кога се изтърколиха годините и наистина ми липсват, но никога не бих се справила без помощта на целодневна детегледачка. Не ме бива чак толкова в грижите за децата — засмя се топло, после стана сериозна. — Значи ще трябва да се свържеш с всичките приятелки на баща ти, ако искаш наследството? Как, по дяволите, ще ги издириш?

— Бърнард ми даде списък с адресите им.

— Какво? На всички ли?

— С изключение на една. Не е написала нито адрес, нито дата, нищо.

— Това няма ли да е проблем?

— И то ужасен.

— Боже мой, няма ли да са шокирани, когато се появиш изневиделица? — попита Карина.

— Очевидно ще трябва да проявя дипломатичност.

— Значи... никое от имената не ти говори нищо?

— Нищичко — Лусинда посегна към списъка, който бе в кутията за писма. — Това са Миранда Уоруик, Рене Хартман, Фенела Харисън, Изабел Кронин, а онази, която не е написала адреса си, е подписала писмото си с името Пъмпкин^[3] — очевидно е псевдоним. Нямам представа как ще я издиря и разбира се, ако не мога, тогава...

— Тогава играта приключва! — прекъсна я приятелката ѝ. — Съжалявам, играта на думи не беше нарочно, но Майлс наистина ти е дал загадка, която да разрешиш, нали?

— И още как. Какво да им кажа, по дяволите?

— И спрямо жените е доста жестоко, нали? Писмата страстни ли са?

— Не съм ги чела — отвърна шокирана Лусинда.

— А не искаш ли? Аз не бих могла да устоя на изкушението.

— Не, не можах. Невъзможно. Тоест предполагам, че са любовни писма, много лични. Би било ужасно да ги чета.

— Ще ти е трудно да откриеш тези отдавнашни приятелки, а е възможно да са споменали нещо, което би ти подсказало местонахождението им. Може би дори ще ти помогнат да погледнеш на баща си в друга светлина. Не може да е бил изцяло лош, щом е имал всичките тези любовници.

Лусинда вдигна вежди цинично.

— Не съм сигурна дали те няма да очернят образа му още повече.

Джулиан се наведе, подпрял лакти на коленете си, със заровено в шепи лице.

— Ще ми се да можеше да кажеш на адвоката на баща ти да прави каквото ще с проклетите писма, за Бога — после вдигна глава и погледна жена си с болка. — Само да имах повече пари, щеше да изоставиш работата си, без да се налага да минаваш през тази шибана история. И накрая — продължи той ядосано — пак може да се окажеш с празни ръце.

Лусинда се отпусна на колене пред стола му и го прегърна.

— Не се разстройвай. Разбира се, че искам да напусна фирмата, но няма да е свършекът на света, ако не мога. И определено вината няма да е твоя. Ти в действителност се скапваш от работа. Ако имам

достатъчно късмет да се окажа с най-ценното бижу, ще бъде наистина прекрасно, но ако не стане, няма да сме по-зле от сега — наведе се напред и го целуна нежно по устата.

Джулиан я взе в прегръдките си и я притисна до себе си.

— За теб се тревожа. Претрепваш се от работа, все си уморена...

— Не прекалено уморена — прошепна с внезапно блеснал поглед. — Докато те имам, всичко е страотно.

Той отвърна на целувката ѝ и дълбоко я развълнува с нетърпението си да я люби. Вкопчи се в него, обвила с ръце шията му и вдишваща лекия аромат на лимонов сапун и топлина от кожата му. Обзе я силно желание.

— Делия почива тази нощ, нали? — чу го да промълвява, докато се плъзваше от стола си и я притегляше на килима пред камината.

— Да — изрече тя, легнала до него. — О, Джулиан...

— Знам. И аз също.

Любенето им винаги бе хубаво, а нерядко дори чудесно. Понякога Лусинда стигаше до такива върхове на блаженството, че имаше чувството, че е единственото значимо нещо в живота, това убийствено, изключително усещане на границата между болката и екстаза. Тази вечер щеше да е същото. Усещаше го как се надига, уголемява се, нараства, напрягаше се да го докосне, но Джулиан я задържаше, за да удължи мига и да стане още по-хубаво... и тогава, точно когато си мислеше, че вече не издържа на отчаяния копнеж, той я доведе до оргазъм с такава изключителна сила, че се вкопчи в него и заплака.

[1] Поддържана (фр.). — Б.пр. ↑

[2] 1 инч = 2,54 см. — Б.пр. ↑

[3] Тиква (англ.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Джейн бе прекарала още една безсънна нощ, неспособна да си намери удобно положение, страхуваше да не събуди Уилям. Главата я болеше от умора, но мозъкът ѝ гореше от тревога и прехвърляше нещастieto, което вероятно щеше да преобърне живота им завинаги.

Съпругът ѝ бе казал предишната вечер, че е безполезно да се пали. Ако банката възнамеряваше да ги подпомогне, докато чакаха да видят дали правителството ще направи нещо за спасяването Ай Си Си, добре дошло.

— Но ако откажат? — запита разтреперана тя.

— Вероятно ще се наложи да продадем собствеността си, докато не е късно — отвърна той, като се опитваше да звучи делово и безстрастно.

— Ами Жак? А Флър и Мария? Не можем просто да ги уволним. А Йоник смяташе в бъдеще да работи тук.

Уилям потупа ръката ѝ окуражително.

— Наследихме ги от предишните собственици. Сигурен съм, че следващите ще направят същото. Всъщност те са едно от най-големите достойнства на имота.

— Нека не им казваме все още, моля те — настоя Джейн. — Няма нищо по-обезпокояващо от това да видиш как бъдещето ти рухва.

— Знам. Никой не се чувства по-зле от мен при това нещастие, защото съм виновен за всичко.

Съпругата му попи сълзите, спрели се на деликатните бръчици под очите ѝ, и повдигна брадичка.

— Не говори така, скъпи. Виновни са Ай Си Си. Те се провалиха и се надявам да бъде проведено разследване. Според мен са знаели, че това ще се случи, докато все още са привличали инвеститори.

Уилям изду бузи.

— И въпреки това аз съм виновен, че вложих практически всичко, което притежавахме. Само да бях купил малко акции, да бях направил скромна инвестиция, нямаше да сме в подобно положение.

— Трябва да обвиняваш брокерите си, Уилям. За какво са му иначе на човек, ако не за да се съветва кое е малко рисковано и кое е по-вероятно да успее?

Той нямаше сили да обсъжда въпроса повече. Чувстваше се разнебитен до дън душа. Заради собствената си алчност и наивна вяра, че може бързо да натрупа състояние, като провежда телефонни разговори от удобния пристан на Шато сен Лоран, бе опропастил сигурното им бъдеще и наследството, което Джулиан би получил впоследствие.

Пристигна пощата, но нямаше вести от банката. Още един ден очакване. Още един ден несигурност. Още един ден, в който звъненето на телефона разтуптяваше сърцата им.

Джейн никога не се оплакваше, но се питаше колко още би издържала на това инфарктно напрежение.

— Кога ще намериш време да издириш онези жени — попита Джулиан, докато шофираше по Фулъм Роуд. Отиваха на едно от партитата на Карина и Алекс, официално празненство, с четиринадесет гости, допълнителен иконом, нает за вечерта, и помощници на готвача за приготвянето на вечерята от пет блюда. Жените щяха да са в изключително облекло и бижута, а домакинята щеше да бъде звездата на вечерта, в рокля на Версаче и диамантени накити. Лусинда обикновено харесваше такива събирания. Те представляваха надзъртане в света на безсрамното удоволствие и до голяма степен в тях вземаха участие онези клиенти, купувачи продуктите на „Д’Асоар“ — богатите, бляскавите, от елита. Но тази нощ се чувстваше кисела и избухлива.

— Не питай — отвърна раздражено тя. Денят в работата ѝ бе напрегнат, проучваше доклади от допитвания на три агенции, подробностите, от които трябваше да оцени и представи на събрание на директорите до два дни, за да обсъдят нов шампоан, който фирмата възнамеряваше да пусне следващата година. Докладите покриваха общественото мнение от различни региони на страната и включваха възрастта на анкетиранияте, а също и занятието и дохода им. Всичко това трябваше да се събере с по-подробна информация, която

съдържаше и предпочитанията на хората за консистенция, аромат, усещане на кожата и опаковка.

Успя да се измъкне от офиса едва към седем часа, което означаваше тичане към къщи, за да си вземе душ, да се преоблече в дълга черна рокля с мъниста, да целуне децата за лека нощ и да изхвърчи отново, за да стигнат на партито у Карина с не повече от двадесет минути закъснение.

— О, косата ми е в ужасно състояние! — възкликна тя, докато слагаше грим пред малкото огледало на сенника в черното БМВ. — Смятах да я измия, но трябваше да работя толкова до късно...

Изстена отчаяно, докато Джулиан трябваше внезапно да набие спирачки, за да не бъде ожулен от друга кола, така че тя си бръкна в окото с четката на сенките за очи.

— Джулиан!

— Съжалявам, но не можах да го избегна.

Намръщи се и посегна към червилото си.

— Сега карай плавно, за Бога! — настоя тя през стиснати зъби.

— Ще се наложи да спра, ако светне червено.

— Е, спирай бавно. О, чувствам се в такъв безпорядък. Наистина не бива да ходим на партита в средата на седмицата.

Джулиан запази мълчание, само леката извивка на устните издаваше забавлението му. Тя винаги се панираше, когато отиваха на вечеря у Карина, и не можеше да разбере защо. Само дето Карина имаше цял ден да се конти, а жена му не. Но въпреки това винаги бе смятал, че от двете Лусинда изглежда много по-добре. Имаше по-топло и жизнерадостно излъчване и някакъв сексапил в леко небрежния ѝ вид, докато приятелката ѝ внушаваше недосегаемост със съвършенството си. Озадачено се питаше защо изобщо бяха толкова близки, по негово мнение Карина бе повърхностна, нестабилна и много разглезена.

— Опитвах се да кажа, че вероятно мога да ти помогна в издирването на някои от онези жени — продължи ласкаво той. — Ако ми дадеш списък с имената им и адресите, мога да проверя в избирателните списъци дали още живеят там.

— Не съм сигурна, че ще е така. В това е проблемът. Вчера хвърлих един поглед на първите редове на някои от писмата. Има такива, които датират от много отдавна, още от шестдесетте.

— Нека опитам все пак. Имаш си достатъчно работа. Някое от писмата случайно да носи лондонски адрес?

Лусинда извиваше дългата си кестенява коса нагоре в хлабав шиньон, докато стискаше с предните си зъби две фиби. Промърмори нещо неразбираемо.

Той ѝ се ухили.

— Не те разбрах.

Мушна последната фиба в косата си.

— Изабел Кронин. Живее в Лондон, или поне е живяла тук.

— Добре. Можеш ли да си спомниш къде?

— Норт Стрийт или нещо подобно. Не съм сигурна. Помня, че беше югозападната част.

— Звучи ми като Лорд Норт Стрийт. Защо не вземеш номера от „Справки“ и не ѝ звънеш сега?

— Сега? Но нали отиваме у Карина? — Лусинда му хвърли ужасен поглед.

— Ще стигнем там след пет минути. Давай.

— Не мога — ръцете ѝ трепереха, а лицето ѝ изведнъж бе пребледняло.

Джулиан я изгледа съчувствено.

— Защо все пак не вземеш номера и тогава ще знаеш дали все още живее на този адрес или не? — взе мобилния телефон от поставката и ѝ го подаде.

— Няма време, Джулиан. Ще го направя утре. А и не съм намислила какво ще ѝ кажа, за Бога! — добави панически тя.

— Няма нужда да разговаряш с нея сега — изтъкна меко той и сам набра 192. — Как е фамилията ѝ?

— Кронин — гласът ѝ бе приглушен.

Минута по-късно изключи телефона и хвърли поглед към профила ѝ, докато тя си слагаше обиците.

— С тази ще ти е забавно — каза сухо. — Изглежда, Изабел е съпругата на Малкъм Кронин, член на парламента.

Веднага след като се прибра от работа на следващата вечер, Лусинда отиде до телефона. Цял ден се бе настройвала да проведе този разговор и нямаше представа защо бе толкова нервна. Предполагаше,

че е страх от неизвестността, примесен с неудобство и ужас. В края на краищата, ставаше дума за баща ѝ, тя не беше мамената съпруга, просто му бе дъщеря. Но нима затова я бе поставил в подобно мъчително положение? За да разбере тя чувствата на лъгана жена?

Със самоанализи нямаше да стигне доникъде, реши Лусинда. Това бе само първата от жените, които трябваше да издири. След Изабел оставаха още четири. Трябваше да преглътне горчивия хап храбро и незабавно.

Пое си дълбоко дъх и набра номера, който Джулиан ѝ бе драснал на лист хартия предишната вечер. Вдигна някакъв мъж.

— Мога ли да разговарям с госпожа Кронин, моля?

— Кой я търси? — гласът му бе безразличен и малко надут.

— Лусинда Котърел — нямаше причина да предполага, че Малкъм Кронин ще я свърже с Майлс Скот-Форбс... и то ако допуснеше, че изобщо е знаел за връзката на жена си с Майлс.

— Бихте ли изчакали, моля — избоботи гласът.

Чу го да вика на някого в далечината и сърцето ѝ заби лудо. Почукването на високи токчета по гол под се приближаваше. Долови вдигането на слушалката.

— Ало? — жената имаше италиански акцент. — Кой е?

— Казвам се Лусинда Котърел. Аз съм... тъъ... — усети, че се запъва — отчасти защото не искаше да шокира събеседницата си прекалено много. — Мисля, че сте познавали баща ми — продължи предпазливо. — Майлс Скот-Форбс.

Последва вцепенено мълчание и след това ядно съскащ шепот.

— Мили Боже! Какво искате?

— Възможно ли е да се срещнем? У мен са... ъм... писмата ви до баща ми.

Изабел Кронин нададе лек писък.

— Опитвате се да ме изнудвате? Това ли е? Осмелявате се да опитате да ме съсипете?

— Не. Нищо подобно. Моля, изслушайте ме — настоя Лусинда. — Имам подарък за вас. От баща ми. Едно бижу.

Но жената отсреща не я слушаше.

— Опитвате се да ме изнудвате? Такава игра ли играете? — гласът ѝ клонеше към истерични височини, предпазливостта бе

захвърлена по дяволите. — Можете да вървите в ада! — чу се хълцане и после силно щракване в ухото ѝ при затварянето на телефона.

— Е! — Лусинда седна поразена и внимателно постави слушалката.

Миг по-късно чу превъртането на ключа на Джулиан във входната врата.

— Зайче?

— Тук съм.

Влезе стремглаво във всекидневната с много самодоволен вид. Докосна устните ѝ със своите, след като се наведе.

— Наред ли е всичко?

— Успях да разговарям с Изабел Кронин току-що.

— Е и?

— Има италиански акцент. Много раздразнителна, много истерична. Помисли, че се опитвам да я изнудвам. Накрая затвори.

Джулиан кимна с разбиране.

— Вероятно се бои от скандал. Защо не ѝ изпратиш писмо? Увери я, че просто искаш да ѝ върнеш писмата.

— Казах ѝ, че имам подарък бижу за нея — оплака се тъжно Лусинда, — но тя просто не искаше да слуша. Имам чувството, че съпругът ѝ вдигна телефона. Да се надяваме, че не е чул избухването ѝ.

— Сигурно ще се престори, че не е, дори и да го е чул, вместо да се причисли към членовете на парламента със скапан брак — отбеляза проницателно той. — Защо не позвъниш отново утре? През деня вероятно ще е сама. Тогава може да те изслуша.

Лусинда кимна.

— За съжаление сме затънали в работа, затова ще трябва да се опитам да се измъкна в някой момент и да използвам мобилния си телефон.

— Добра идея. А сега имам да ти казвам нещо — изрече ухилено той. — Днес взех две малки резбовани масички на един търг в Нортхемптън. Много френски на вид, декоративни, с хубави позлатени орнаменти. Бяха в лошо състояние, но имах предчувствие, затова рискувах и ги купих на сносна цена. Мислех, че в най-добрия случай са добри репродукции, но когато ги закарах в магазина, открихме, че са от около 1630 година — Луи XIV, нали знаеш, Краля Слънце? Рой

бе в екстаз! Платих за тях две хиляди лири със съзнанието, че ще трябва да ги реставрираме, но струват около четиридесет хиляди!

Лицето ѝ грейна от вълнение.

— Браво! Колко си умен! — посегна и обви ръце около врата му.
— Поздравления, скъпи!

— Обещаха ми много хубава премия — каза той с момчешка скромност. — Между другото мисля, че трябва да забравиш за баща си в момента. Хайде да излезем на вечеря, за да го отпразнуваме.

Тя се усмихна. Точно от това се нуждаеше.

— Имам ли време за един душ?

Мисълта да отидат на ресторант сами, да си изберат вкусна храна и вино от менюто, да ги обслужват и най-после да успеят да станат и да оставят друг да се грижи за миенето на съдовете, бе абсолютно блаженство.

Джулиан ѝ се усмихна.

— Да. И аз ще си взема душ.

Докато се качваха нагоре, от стаята на Делия се чу мелодията от „Коронейшън Стрийт“, а в детската цареше тишина. Размениха си погледи. После изтичаха в спалнята и се съблякоха бързо.

Джулиан запали ароматизирана свещ в банята, преди да угаси лампата. Постави я на мраморния плот на мивката, така че да се отразява в огледалата по стените, а потрепващият пламък се повтаряше отново и отново в безкрайността. Лусинда пусна душа и помещението се изпълни с топла вълшебна пара. После мъжът ѝ сипа малко бебешко масло в ръцете си и след като се приближи, започна да масажира тялото ѝ леко и нежно, така че зърната ѝ се втвърдиха и я обзе огромно желание. Плъзна ръце около широките му рамене и надолу по гърба му, чувствайки твърдостта на заоблените му хълбоци, притискайки се към него, като усещаше как се надига и втвърдява, и искаше да я вземе и обладае, да я изпълни с любовта си. Но той я държеше в болезнено напрежение, докато прокарваше устни от шията ѝ до гърдите, ближеше я, смучеше, а през цялото време ръцете му се движеха на тайните местенца.

„Иска ми се да продължава вечно... трябва да продължи вечно, ще умра, ако не продължи вечно“, мислеше си тя.

— Може ли да го повторим? — изрече в отворената му уста. — Искам да свърша сега... сега... о, Господи!... Но искам да го направим

пак... о, Джулиан, Джулиан, не спирай! Не спирай никога!

Закъсняха с четиридесет минути за резервацията си в „Сан Лоренцо“, Лусинда пристигна поруменяла и пораздърпана, с червени петна по врата и гърдите, но сиянието ѝ и блесналите ѝ очи накараха всички мъже в най-хубавия лондонски ресторант да се обръщат и да я гледат почти лакомо, докато си проправяха път към масата.

— Ще започнем с коктейли с шампанско, моля — каза Джулиан на сервитьора, когато седнаха. После се взря в сиво-сините очи на жена си. — Трябва да го правим по-често, Зайче.

— Да, с удоволствие — изрече меко тя.

— Здравсти, сестричке!

— О! Здравсти, Хари. Слушай, точно си подготвям една презентация...

— Каква е тая работа — татко ти бил завещал кутия с негови документи?

— Хари, ще трябва да ти звънна довечера. Наистина не мога да говоря сега.

— Но какви документи? — настоя той. — Видях завещанието му и там пише — само книжа, касаещи лични въпроси. Но после добавя, че ако се погрижиш разумно за тях, ще бъдеш облагодетелствана. Какво означава това? Математически записки ли са? Ако е така, колко струват?

„Това, помисли си тъжно тя, бе причината за живия интерес на брат ѝ.“

— Нямам представа. Слушай, трябва да затварям. Засипват ме с работа. Ще говорим по-късно. — „когато измисля убедителна история.“

Значи останалите от семейството бяха видели завещанието на Майлс и за тях кутията на Пандора се бе откряла. Сега трябваше да се постарее да запази съдържанието ѝ вътре, заради майка си.

Докато се обръщаше отново към последните открития около пресованата пудра в противовес на непресованата, телефонът позвъни още веднъж.

— Да? — каза рязко тя, след като грабна слушалката с мисълта, че може да е пак Хари.

— Тук е Питър.

— Здравей, Питър — отвърна, като насили гласа си, защото бе неин шеф и трябваше да звучи приятелски и професионално. — Какво мога да направя за теб?

— Искам някои числа, Лусинда. Нужен ми е общият ни дял от пазара на шампоан през 1998 година.

— В Обединеното кралство или в цял свят? — посегна към мишката, отвори файла за грижи за косата и отиде на раздела за шампоани.

— В цял свят, ако обичаш.

Пръстите ѝ заиграха по клавиатурата. Анализът за всеки месец от 1998-а излезе на екрана.

— Готово. „Д’Асоар“ е притежавала 46 процента от пазара, 6 процента повече от предишната година.

— Чудесно.

— Нещо друго?

— За момента не. Благодаря.

Върна се към изучаването на допитването за пудрата за лице. Очевидно 53 процента от жените предпочитаха пресованата пудра. Не бе изненадана. Кутийките с непресована пудра и тампонче принадлежаха на майчиното ѝ поколение. Тридесет и седем процента от младите жени обаче изобщо не използваха пудра, а предпочитаха матов фон дьо тен.

В пет часа позвъни на Джулиан.

— Възнамерявам да се видя с Изабел Кронин тази вечер. Вероятно ще отида направо от тук, затова ще закъснея за вечеря.

— Разумно ли е? — попита той загрижено.

— Прочетох в днешния „Таймс“, че съпругът ѝ ще държи реч на вечеря, дадена от Конфедерацията на бизнесмените. Събирането е изцяло мъжко, затова тя може да е сама вкъщи.

— И ти просто ще отидеш? Без да се обадиш?

— Ако знае, че ще отида, определено ще е излязла.

Том бе погълнат от обичайната отегчителна поща — а и кога ли някоя електрическа компания е имала интересна поща, размишляваше той, — когато позвъни телефонът на бюрото му.

Беше Сюзан, която му каза в едно дълго изречение, оставящо човек без дъх, че е купила твърде много говежда кайма и смята да прави овчарски пай за вечеря и ако той се готвел да си претопля някакви отвратителни рибни полуфабрикати в микровълновата, по-добре да се откаже от тази идея и да дойде на вечеря.

— Сигурна ли си? — попита я внимателно. Не защото не се бе зарадвал, всъщност мисълта за още едно от домашните ястия на Сюзан накара стомаха му да закъркори. Но не искаше тя да го кани само от съжаление.

— Дали съм сигурна за какво? — попита през смях жената. — Че няма да откънеш сребърните лъжици? Или да се окажеш Бостънския удушвач? Разбира се, че съм сигурна. А и бих искала да те видя отново.

Откровеността ѝ го изненада. Възможно ли бе всъщност да го кани на вечеря, защото го харесва? Според неговите разбирания от жените не се очакваше да правят първата крачка. А той винаги е бил толкова стеснителен, толкова уплашен от отказ и затова на тридесет и седем годишна възраст бе все още сам.

— Добре — изрече бавно, — би било много мило. По кое време да дойда?

— След работа, когато и да е това — отвърна непринудено тя. — Винаги можем първо да пийнем нещо, ако вечерята не е готова.

Том прекара остатъка от деня в чудене какво да занесе. Бутилка вино? Не бе много оригинално. Шоколадови бонбони? Прекалено тривиално. Цветя? Твърде интимно. Сюзан можеше да изтълкува жеста като опит за флирт и да се отдръпне. Не че беше много вероятно, като си помислеше по-внимателно. Ами някакво саксийно растение? Не, скучно. Книга? Но каква? Готварска книга би могла да се приеме като обида за кулинарните ѝ умения, докато булевардно романче би сторило същото спрямо интелектуалните ѝ качества.

В четири часа вече имаше стресово главоболие. В отчаянието си се обърна към Руби, секретарка в „Гарсън и сие“ от близо тридесет години, и я попита какво да занесе според нея.

— Лесна работа — отговори жената, а бузестото ѝ червендалесто лице се озари от широка усмивка. — Вземи голяма кутия бисквити асорт. Това е нещо, което самата тя не може да е приготвила, а ще спечелиш и точки пред синовете ѝ. Децата обичат бисквитите повече от всичко на света.

ШЕСТА ГЛАВА

Изабел Кронин не можеше да спре сълзите си. Изглежда, бе плакала дни наред и красивите ѝ тъмни очи бяха подпухнали, а златистата ѝ кожа — зачервена. Обаждането на дъщерята на скъпия Майлс едновременно я бе изплашило и бе отворило раната, причинена от внезапната му смърт. Това я убиваше. Не можеше да спи. Не можеше да яде. А през цялото време трябваше да се преструва пред Малкъм, че скърби за „бедната леля Илария“, починала в Рим преди няколко месеца.

Като се обърна към дългото огледало в екстравагантно обзаведената си спалня, с гоблени и червени брокатени завеси, с орнаментирано легло с четири колони, тя забеляза, че е отслабнала, и то доста. Винаги се бе гордяла, че мерките ѝ са неизменни от седемнадесетгодишна възраст, но сега изглеждаше мършава. На четиридесет и пет години човек трябва да внимава, каза си тя. Трябваше да решава дилемата да запази фигурата си или лицето, а като се оглеждаше, се боеше, че може да загуби и двете. Дребничка, с деликатни ръце и крака, с глезени и китки като на птиче, винаги бе изглеждала шик, а това бе голямо успокоение. Особено като се сравнеше със съпругите на другите членове на парламента. Бяха толкова едри. Така зле облечени. И им липсваше напътствие. Бог знае откъде си купуваха дрехите. Нейните, разбира се, бяха все висша мода, имаше ли друг избор?

Ако не друго, Малкъм поне бе богат. Но пък колко досаден, за Бога! Мислеше единствено за политика и говореше само за надеждата си да стане министър-председател, ако неговата партия спечели следващите избори. Но бе на шестдесет и пет и си му личеше. Грубиян с широко лице и оредяваща коса, ръководен от безмилостна амбиция. Но времето му изтичаше. Все по-млади хора печелеха влияние в партията му. Междувременно настояваше Изабел да го придружава на политически и обществени прояви. Решен бе да внушава впечатлението, че са идеалната двойка.

За да се утеши, тя се бе посветила на пазаруването с всеотдайността на олимпийски състезател, преследващ златото. „Гучи“, „Фенди“, „Шанел“, „Луи Вуитон“ и „Даниел Суаровски“ фигурираха в списъка ѝ за покупки, защото бе луда по дамските и пътните чанти, докато божествените ѝ нозе бяха обути в произведения на Джими Чу и Маноло Бланик. Не минаваше и месец, без да си поръча нещо от „Живанши“, „Дона Каран“, „Кристиан Диор“, „Долче и Габана“ или „Унгаро“.

Избърса очите си и отново се огледа в огледалото, като си играеше с новото си златно колие с диаманти от „Булгари“ и подобаващите обици с нежността на майка, галеща личицето на бебето си. Майлс ѝ бе казал, че ако смята да харчи повечето от парите на мъжа си за себе си, трябва поне от време на време да си купува неща, които представляват добра инвестиция. Помнеше думите му: „Ако някога ти се прииска да напуснеш Малкъм, можеш да продадеш бижутата си. Не се знае, може да се нуждаеш от парите, а за дрънкулките си няма да получиш много, колкото и красиви да ти се струват“.

Колко мъдър бе той! А вече го нямаше. Бе загубила някогашния си любовник, наставник и най-добър приятел и не знаеше как ще живее без него. А сега дъщеря му... Злонамерено момиче, което се опитваше да я изнудва с писмата ѝ! Майлс щеше да е направо шокиран и разярен при такова предателство. Ами ако Малкъм разбере?

Изабел потръпна при тази мисъл, толкова ужасна, че съзнанието ѝ я отхвърляше. Щеше да стане скандал. Историята за изневярата на съпругата на член на парламента с начетен професор щеше да излезе във всички вестници. Можеше да се наложи Малкъм да подаде оставка и тогава щеше да я обвинява, че е съсипала кариерата му. Молеше се никога повече да не чуе за дъщерята на Майлс.

Докато миеше лицето си в черната мраморна баня, която бе в съседство със спалнята, чу почукване на вратата.

— Si^[1]?

Беше Ингълби, икономът.

— Имате посетителка, мадам.

— Не виждам никого — скастри го тя, докато излизаше от банята и подсушаваше лицето си с кърпа. Изглеждаше ужасно. Дори и най-

близките ѝ приятели не можеха да я видят с подпухнало и зачервено лице.

Ингълби заби пронизващ поглед в нея с изражението на човек, който разбира повече, отколкото трябва.

— Една млада дама, мадам. Подчерта, че е неотложно.

— Коя е? — стрелна го с очи Изабел.

— Някоя си госпожа Котърел, мадам.

Моментално си спомни името. Размисли бързо. Малкъм бе отишъл на досадна вечеря. Може би трябваше да приеме дъщерята на Майлс и да се отърве от нея веднъж завинаги. Ами ако дойдеше пак, когато мъжът ѝ си беше у дома! Сърцето ѝ подскочи от паника при самата мисъл. Прикри очи с ръка, сякаш щеше да припадне.

— Покани я във всекидневната, Ингълби. Ще слеза след минута.

Лусинда разгледа стаята с интерес. Очевидно бе декорирана по-скоро за забавление, отколкото за удобство. Кресла Луи XVI и малки резбовани масички от същия период бяха групирани стратегически из помещението с красиви пропорции, кремави копринени тапети и меко осветление. Килим „Абусон“ в нежни нюанси на розово, синьо и бежово покриваше пода, а двата високи прозореца бяха оброчени от кремави копринени завеси, поръбени с бледосини ширити и пискюли.

На позлатената масичка между прозорците имаше голяма ваза с лилии и рози, а други цветя, очевидно аранжирани от професионалист, бяха поставени в двата края на бялата полица над камината, над която бе окачен великолепен пейзаж. Лусинда се опита, но изобщо не успя да си представи баща си в този пищен декор.

В този миг двойните махагонови врати, водещи към антрето, се отвориха внезапно и в стаята връхлетя дребна жена в плътно прилепнала черна рокля и големи черни очила.

— Какво желаете? — запита агресивно тя със силен италиански акцент. — Как се осмелявате да идвате в дома ми ей така? Повтарям ви, че няма да изкопчите нищо от мен!

Лусинда се отдръпна, вдигнала ръце в негодувание, но не напълно изненадана от посрещането след телефонния разговор.

— Моля ви, изслушайте ме — настоя твърдо. — Не искам нищо от вас. Съвсем нищо. Дойдох да ви върна писмата до баща ми, нищо

повече.

— Но няма... — Изабел изглеждаше объркана.

Лусинда посегна към чантата си и извади подреден вързоп писма, хванати с ластик.

— Искам само да ви ги предам, както пожела баща ми — обясни простичко тя, като ѝ ги подаде. — Освен това ще ви изпратя едно бижу. Той държеше да ви остави нещо за спомен.

Лицето на домакинята се сгърчи и тя свали тъмните си очила, тъй като по страните ѝ се стичаха сълзи.

— О, о! — хълцаше жената, докато се надигаше да обгърне с ръце раменете на Лусинда и да я целуне по двете бузи.

— Колко мило от негова страна! Колко сладко! Съжалявам, че си помислих... — отстъпи назад, изпълнена с разкаяние.

После сграбчи китката на гостенката си и я повлече към столовете, групирани в средата на стаята.

— Седнете. Моля, седнете — прошепна яростно, като натискаше Лусинда надолу, после зае отсрещното кресло. Наведе се напред заговорнически, с кръстосани стройни крака и стиснати, отрупани с пръстени ръце. — Толкова се боях, че съпругът ми ще научи за Майлс! Дълго време това бе голяма тайна. Той бе любовта на моя живот, знаете ли, а аз — на неговия. И майка ви също, разбира се, но аз бях единствената друга жена, която бе притежавал или дори поглеждал.

Лусинда се вгледа в меките нюанси на килима под краката си, неспособна да срещне големите, тъмни, пронизващи очи на Изабел. Значи си мислеше, че е единствената любовница на Майлс, а?

— Преживяхме такива прекрасни мигове заедно — продължаваше тя. — Толкова смях! Ще ми липсва до сетния ми час — добави драматично.

Лусинда седеше мълчаливо, озадачена и все още неспособна да си представи баща си, ангажиран с тази динамична дребна жена, която очевидно бе много темпераментна и невъздържана. Майлс бе мразил демонстрациите на чувства, глупостите от сорта на красиви парцалки и грим, ненавиждал бе женските слабости и бе презирал сантименталните приказки.

— Беше чудесен, нали знаете, като любовник — изтърси изведнъж Изабел с поглед, изпълнен с разбиране, а после, след като лицето на събеседницата ѝ се изчерви от смущение, посегна и стисна

ръката ѝ. — Нали нямате нищо против да говоря така? Моят собствен баща също беше чудесен любовник. Това е нещо, с което да се гордееш.

Лусинда се почувства особено. Въпреки че бе на тридесет и три, в слушането на нечии разкази за това колко добър е бил в леглото баща ѝ имаше нещо смътно неприлично.

— Добре — каза лаконично тя.

Изабел се изсмя гърлено, след като за пръв път се усмихна. Зъбите ѝ бяха ситни, равни и много бели. Напомниха на Лусинда на лисица.

— Вие, англичаните, сте толкова стеснителни! Но трябва да ви призная, че за мен Майлс бе нещо много повече от любовник. Беше ми и нещо като баща. Съветваше ме. Успокояваше ме. Даваше ми книги за четене — това вече звучеше по-близо до баща ѝ, каза си сухо Лусинда. — Бях съсипана, когато прочетох за смъртта му във вестниците. Толкова бях нещастна, че си мислех, че ще умра. И трябва да се преструвам, че тъжа за покойната ми леля Илария, защото плача непрекъснато и Малкъм иска да знае защо — очите ѝ отново се напълниха. — Толкова е тежко! Донякъде и в мен нещо умря, когато научих, че си е отишъл. Сигурно и на вас ужасно ви липсва.

Лусинда ѝ се усмихна леко, като не знаеше какво да каже.

— Трябва да тръгвам — надигна се и праметна чантата си през рамо.

— Споменахте... — Изабел се поколеба, хванала я за ръка. — ... споменахте нещо за бижута? Майлс ми бил оставил нещо?

— Да — не бе избрала кое украшение да ѝ подари. Нужно бе да размисли и да прецени. Трябваше отново да разгледа, обиците, гривната, медальона, брошката, пръстена и перлите, преди да реши. И тъй като нямаше никаква представа за стойността на всеки накит, можеше само да избере бижута, което би подходило на получателката. Това ли бе имал предвид баща ѝ, когато бе казал, че трябва да ползва интуицията си? Изпитваше наблюдателността ѝ ли? Познанията ѝ за човешката природа? Добрия или може би лошия ѝ вкус? Или имаше по-сложна гледна точка спрямо тази игра, която до този момент ѝ убягваше? — Ще наредя на адвоката да ви го изпрати — каза тя.

— Не, не. Не го изпращайте — Изабел отново се вълнуваше, стискайки още веднъж ръката ѝ и шепнейки забързано, като се оглеждаше дали наоколо няма някой, който да ги чуе. — Не го изпращайте — повтори. — Съпругът ми ще се чуди какво ли е. Да се срещнем. Хайде да обядваме заедно. Да ви почерпя в „Риц“? И да си поговорим за скъпия ви татко. Si? Не е ли добра идея? Ще ми дадете бижутото и ще вдигнем малък тост в негова памет, si?

Когато Лусинда най-последно се измъкна на улицата, се чувстваше смазана от силно парфюмираната и свръхлюбовеобилна малка лисичка. И като си представи обяда...

— И как се почувства... като се срещна с нея? — попита Карина по-късно вечерта, когато си говореха по телефона.

Лусинда ѝ описа в живи подробности срещата с Изабел.

— Беше много странно. И малко призрачно, като се опитвах да си представя татко... — гласът ѝ заглъхна, преди да продължи. — Божичко, трябваше да видиш къщата! Беше просто ужасна, подобно на Бъкингхамския дворец.

— Мисля, че с Алекс сме ги срещали на някое парти — отбеляза Карина. — Спомням си, че Малкъм Кронин беше изключително отворителен. Много надменен. Ужасно амбициозен. Но нея не помня.

— Просто не виждам нищо общо между тях. Тя е всичко, което татко твърдеше, че не харесва у жените.

— Може да се е вкопчила в него и да не го е пускала — изтъкна Карина кисело. — Този тип жени обикновено са активната страна. Майлс вероятно не е могъл да се измъкне. Каза ли ти колко време са се познавали?

— Всъщност не. Просто спомена, че било отдавна. Останах с впечатлението, че след като страстта е угаснала, той ѝ е станал по-скоро настойник и приятел, отколкото нещо друго.

— Кое бижу ще ѝ подариш?

— Нямам представа. Ще трябва да ги огледам пак, преди да взема решение — Лусинда изстена от отчаяние. — Само да нямах тази проклетата работа! Толкова малко време ми остава за нещо друго! Напоследък понякога се прибирам едва в седем-осем или дори в девет часа. С малко късмет мога да стигна до Ковънт Гардън от Грейс Ин

Роуд за десет минути, ако взема такси, така че ще трябва да се видя с Бърнард в обедната почивка.

— Защо не си вземеш болнични? — предложи Карина.

— Не мога. Току-що ползвах три седмици отпуск заради смъртта на татко и допълнителните дни във Франция и не смея да рискувам да си загубя работата.

Последва пауза, преди Карина да заговори, сякаш обмисляше нещо. После каза:

— Искаш ли да ти помогна? Нямам никакви ангажименти и може да успея да свърша част от черната работа в издирването на тези жени, ако са се преместили на нови адреси.

— Наистина ли? Боже мой, толкова е мило от твоя страна! Джулиан казва, че и той ще ми помогне. Щом науча къде са, или просто дали са живи или мъртви, работата свършва. Но ще имам сериозни проблеми с откриването на Пъмкин.

— Да. След като нямаш как да продължиш, ще си заседнала, нали? А без пълното тесте карти не можеш да посрещнеш предизвикателството на Майлс, така ли?

— В това е проблемът. Слушай, щом президентът на „Д’Асоар“ се върне в Париж и напрежението се поутоложи, ще те уведомя и ще можем да започнем наистина.

— Много мило от нейна страна — отбеляза Джулиан, когато Лусинда му предаде разговора им.

— Знам — въздъхна тежко. — Бих се захванала веднага с издирването на другите жени, но да ми видиш бюрото само! — после се поразведри оптимистично. — Може би ще открия всички и ще мога да забравя за „Д’Асоар“.

— Би било чудесно да се прибирам вкъщи при съпругата си, която не е постоянно уморена — ухили се Джулиан. Още щом го каза, и му се прииска да си бе отхапал езика. Толкова глупаво, нетактично!

— Не мога да не съм изтощена в края на деня — възпротиви се засегнатата тя. — Искан ми се да си бях у дома постоянно. Знаеш го. Не работя за удоволствие.

Изправи се и посегна към ръката ѝ.

— Знам, Зайче. Не те критикувам. Зная, че мразиш работата и ми се иска да не се налагаше да я вършиш. Не ти правех забележка, знаеш го, нали?

Лусинда кимна, но не отговори. Вина — защо винаги имаше това чувство на вина? Защо имаше усещането, че разочарова всички едновременно? Включително и Делия, която имаше прекалено много задължения и не напускаше, само защото бе толкова привързана към децата.

А и Ан, току-що овдовяла, скърбяща и несъмнено самотна. Всички тези хора с претенции за времето ѝ, любовта ѝ, вниманието ѝ. Как да угоди на всички и да върши напрегнатата си работа? Разкъсваше се в толкова много различни посоки и всички сякаш искаха частица от нея. А животът се изнизваше отстрани, децата растяха и имаше чувството, че няма почва под краката си.

— Забрави думите ми — дочу да казва Джулиан, докато се сгушваше мрачно в своя край на дивана. — Вършиш великолепна работа, справяш се с всичко. Правиш много повече от мен — добави великодушно той. — Не знам как успяваш изобщо.

— Стига си ме ласкал — отвърна сърдито тя, но в ъгълчетата на устата ѝ надничаше усмивка.

Бисквитите бяха гениално хрумване.

— Страхотно! — отбеляза Стийв.

— Да, супер! — каза Дик.

Сюзан сияеше.

— Много ти благодаря, Том. Следващия път, когато ме попитат дали къщи има нещо за ядене, просто ще им посоча кутията — Том бе подобаващо възнаграден. После Сюзан му подаде чаша вино със сериозно изражение. — Вечерта е толкова гореща и къщата е като пещ, та си помислих, че може да хапнем в гората.

Той се намръщи от недоумение.

— Гората? — умът му се въртеше лудешки около мисълта за дори и половин акър гора някъде в близост до „Уърлдс Енд“.

Последва сподавения кикот на Стийв и Дик, а Сюзан се засмя съчувствено.

— Ще ти я покажа — хвана го за ръката и го поведе през малката кухня към задната врата.

Том се озова в заден двор с размери приблизително дванадесет на дванадесет фута. Кухненската маса и четири стола бяха поставени в средата, готови за вечерята. Имаше две качета, преливащи от букет с цветя и билки, допълващи се великолепно, а от една леха в единия ъгъл се издигаше плетеница от повет и се катереше по стената, която отделяше двора от съседния.

— Колко е красиво! — възкликна Том. После изведнъж осъзна, че Сюзан все още държи ръката му. Усети как лицето му почервенява и изведнъж вечерта му се стори още по-гореща — Наистина е горещо, нали? — отбеляза той, съсредоточил поглед върху другите къщи, чиито гърбове гледаха към тях.

По някои бяха опънати въжета с пране, подобно на флагчетата на кораб, ветреещи се от носа до кърмата, окачени над платформите на мачтите. По прозорците на други висяха кошове като от фасада на кръчма.

— Страхотно — изрече Сюзан без видима причина. После стисна ръката му, преди да я пусне.

След като изядоха вкусния овчарски пай, прозрачните резенчета лук, смесени с полято със сос говеждо и гарнирани с меко и пухкаво картофено пюре, тя поднесе домашна ябълкова пита и голяма кана сметаново яйчна заливка.

— Сега може ли да погледаме телевизия, мамо? — попита Стийв, когато и последната трохичка бе ометена.

— Добре, но само един час. Утре сте на училище.

Том бе впечатлен от начина, по който се съгласиха, преди да им пожелаят лека нощ.

— Много са възпитани — отбеляза одобрително той.

— Добрите маниери не ти струват нищо и много държа на тях. Кафе? — беше се изправила и разтребваше мръсните чинии.

— Дай да... — той също се изправи.

— В никакъв случай — отвърна усмихнато Сюзан. — В кухнята и без това няма достатъчно място. Ще се върна след минутка.

Като седеше в угасващата светлина в малкия заден двор, той осъзна, че се чувства по-щастлив отвсякога, доколкото можеше да си спомни. Поне от детството си насам. Но не и тогава. Майлс съсипваше

всеки миг, който би бил приятен. Разваляше всеки случай. Надвесваше се като тъмна сянка точно когато с Хари се готвеха да се позабавляват.

Това чувство на мир и удоволствие бе толкова ново за него, че се опита внимателно да го прецени мислено, сякаш потапяше пръст в непозната вода, за да провери температурата.

Миг по-късно Сюзан излезе от къщата, като носеше поднос с ароматно кафе и няколко запалени свещи в стари буркани от сладко. Постави една в средата на масата, а останалите — по стената на оградата.

Изведнъж атмосферата се промени и дворът стана омагьосано място, тайнствено и красиво. Небето бе толкова тъмно, а белите цветове на повета приличаха на пяна от далечни приближаващи вълни. Качетата с цветята светеха като скъпоценни камъни на тъмния кадифен фон и Том се питаше какво бе правил през последните тридесет и седем години. Нима бе сляп и глух? Или му бе липсвало око за красотата?

Сюзан го наблюдаваше мълчаливо.

— Тук ми харесва — изрече той изведнъж.

— А на мен ми харесва, че ти си тук, Том.

Срещата бе към края си. Шефовете на отделите по маркетингова стратегия, дизайн, дистрибуция, търговия и връзки с обществеността бяха уточнили подробностите за пускането на „Муселин дьо Соје“. Предстоеше да излезе още един основен продукт на „Д’Асоар“. Текстът за листовката от производителя, която щеше да бъде приложена в опаковката, вече бе написан и преведен на шест езика.

Президентът на компанията закри съвещанието с лаконични благодарствени думи. Според него просто бяха свършили работата, за която бяха наети. Да идваш в седем и половина и понякога да не можеш да се откъснеш до осем вечерта, не се считаше достойно за похвала. Това означаваше просто да си свършиш работата, и то добре.

На връщане към офиса си Лусинда се отби в ресторанта. Избегна опашката за топли ястия, като грабна един сандвич и чаша кафе и забърза към бюрото си.

„Муселин дьо Соје“ можеше да излезе всеки момент, но трябваше да се мисли и за новия каталог с червила, които щяха да

лансират следващата година. Лабораториите им в Париж и Бристол работеха върху комбинация от червило и гланц за устни, но още съществуваше проблемът с размазването по краищата. Тревожно бе, че докладите, които получаваше, сочеха, че жените предпочитат обикновено червило, а ако искаха и гланц, го нанасяха върху него. Това можеше да сложи край на проекта като цяло. Всички показатели трябваше да са положителни, преди да бъдат похарчени милиони лири за нещо ново.

Още щом седна зад бюрото, телефонът иззвъня.

— Ало?

— Лусинда, ти ли си? Лусинда ли е на телефона?

— Мамо! — обикновено Ан никога не ѝ се обаждаше на работа.

— Добре ли си?

— Току-що научих от Хари за завещанието на баща ти, скъпа. Изпратиха ми копие, но не съм го чела. Щеше да е твърде разстройващо. Какво става, мила?

Сърцето ѝ подскочи. Типично за Хари да обърка нещата.

— Няма нищо — отвърна тя, като се опита да звучи непринудено. — Оставил ми е красива кутия за писма, доста стара, мисля, и... въъ... някои свои документи. Това е всичко.

— Но не разбирам — майка ѝ звучеше възбудено. — Какви документи, скъпа? Майлс нямаше никакви документи, за които да ми е известно, освен ако не са ръкописи на книгите му.

— Наистина досега не съм намерила време да ги прегледам — отвърна невъзмутимо Лусинда. — Но все пак много мило от негова страна да ми ги завещае.

— Хари смята, че може да са ценни.

— След като не знае какви са, не виждам как може да прецени.

Ан се разпени.

— Ами той счита, че баща ти ги е оставил на теб, защото са ценни. В завещанието му явно се казва, че ако се освободиш от тях, ще се облагодетелстваш. Това не означава ли, че са ценни? Тъй като на момчетата е завещал по петдесет хиляди, сигурно книгата също струват толкова? Не трябва ли да се посъветваш с експерт, преди да ги продадеш? Татко ти би искал да получиш пълната им стойност. Беше изключително справедлив човек. Нали това няма да ти създаде неприятности, скъпа?

— Разбира се, че не, мамо. Нещата са съвсем наред. Бърнард се грижи за всичко вместо мен — добави тя, като си помисли, че и без това е отчасти вярно. — Виж, трябва да затварям, но ще се опитам да мина и да ви видя с баба довечера, след като оправя децата и нахраня Джулиан. Става ли?

— Ще можеш ли, скъпа? О, би било чудесно! — звучеше зарадвана. — Донеси и документите на баща си. Може да ги позная, като ги видя — добави тя.

Когато телефонът на бюрото му звънна, Том бе сигурен, че е Сюзан. Да вечеря отново с нея, бе така прекрасно и бе сигурен, че тя споделя чувствата му. Смяташе да ѝ се обади и да я покани на кино, но ако тя му се обаждаше...

Вдигна слушалката нетърпеливо.

— Разговарял ли си с Лусинда? — запита Хари, без въобще да си направи труда да го поздрави.

Сърцето му се сви от разочарование.

— Не.

— Защо? Може да ти каже нещо. С мен е много уклончива. Мисля, че и ти си получил копие от татковото завещание. Какви са тия книжа, които ѝ е оставил?

— Нямам представа. Какво значение има?

Хари изцъка раздражено.

— Не си ли прочел завещанието внимателно? Казано е, че ако се освободи от тях по разумен начин, ще се облагодетелства.

— Да, точно така. Не знам защо не ѝ е оставил направо петдесет хиляди, като на нас, но нали го знаеш. Трябва да усложни нещата. Какво значение има, стига Луси да получи същата сума като нас — заяви спокойно брат му.

— Но тя не е делова жена. Няма да знае как да извлече максимума. Нито пък Джулиан. Ако нещо не е направено от махагон и няма четири крака, той не може да се справи. Искам да кажа, че вероятно бих могъл да я насоча в правилната посока, да се погрижа да получи най-високата цена при продажбата им.

— Сигурен съм, че би могъл — отвърна саркастично Том, — но Лусинда не е глупава. Не би се задържала на тази работа, ако не бе

изключително способна. И все пак не е твоя работа.

Но Хари не го слушаше.

— Защо не й звъннеш и не я питаш за какво се отнасят? С теб разговаря повече, отколкото с мен. Чух се с мама тази сутрин и дори тя не знае какви документи й е оставил татко. Ужасно тайнствено е, ако питаш мен.

— Надявам се, че не си я разтревожил. Има си достатъчно грижи.

— Мама е добре. Татко се е погрижил за финансовата й стабилност — заяви пренебрежително Хари, сякаш точно това бе имал предвид брат му. — Какви са плановете ти, когато получиш петдесетте хилядарки?

— Не съм си съставил никакви планове. Слушай, Хари, точно се готвех да...

— Трябва да ги вложиш, Том. Мога да ти осигуря една-две хубави сделки. Имам планове за моята фирма с парите, които ще получа. Големи планове. Обзалагам се, на каквото пожелаеш, че до шест месеца ще съм учетворил петдесетте хиляди.

— Ами браво на теб — отговори му вежливо. — Наистина трябва да затварям. Чао — прекъсна разговора бързо, така че ако брат му се готвеше да добави още нещо, да не го чуе. Хари го караше да се чувства неспокоен. И много нервен.

— Ще трябва да кажа, че съм ги забравила, нали? — попита Лусинда, докато се качваха с Джулиан в колата.

Предложи й да отиде с нея при майка й и баба й и ако е необходимо, да й помогне да заобиколи трудните въпроси.

— Още по-добре е да се оправдаем, че аз съм ги забравил — предложи той. — Ще кажем на майка ти, че си ме помолила да ги взема и чак по средата на пътя съм се сетил, че съм ги оставил на масичката в антрето.

— Засега това ще мине, но какво ще правим следващия път, когато попита?

— Поговори с Бърнард и виж дали не може да намери някакви книжа от баща ти — договори с издатели, делови писма, правни

документи, всичко, което ще задоволи любопитството на семейството ти.

— Добра идея. Господи! Защо татко ме постави в това ужасно положение? И можеш да си сигурен, че Хари ще раздуха нещата.

Сара ги посрещна с обичайната си елегантна топлота, но Ан бе със силно опънати нерви и по-бледа отвсякога. Отново бе започнала да носи белезникави тонове — дълга до глезените прихлупваща се ленена пола, риза и свободна бежова жилетка. Ръцете ѝ пърхаха като нощни пеперуди, докато ги поздравяваше, и сякаш щеше да се стопи като призрак.

— О, скъпите ми! Много мило, че дойдохте. Толкова се тревожех — притисна смачкана кърпичка към треперещите си устни. — Защо баща ти трябваше да умре? Бяхме толкова щастливи, а сега съм съвсем сама!

— Не съвсем, мила — отбеляза сухо Сара.

— Мамо, никога няма да си сама, докато някой от нас е край теб — Лусинда я прегърна.

— Зная, скъпа, а баба ти е толкова добра, че ме покани тук, но не е същото, нали? Разчитах на баща ти за всичко. Как ще се справям сега? Кой ще се занимава с данъчния инспектор? А с банковия мениджър? А какво ще правя с къщата и всичко останало? О, непоносимо е!

— Ще ти помагаме, мамо, но всъщност от години ти въртеше къщата, нали знаеш. Не татко. И със сигурност вече си имаш счетоводител. Нека той да се погрижи за финансовата страна вместо теб, както винаги е правил. Татко никога не се занимаваше с данъчните декларации, защо да го правиш ти? Освен това имаме и Бърнард — той ще ни помогне — Лусинда млъкна и хвърли на Джулиан неспокоен поглед. Колкото по-скоро уточняха версиите си с адвокатата, толкова по-добре.

— Имаш ли достатъчно пари междувременно, Ан? — попита предвидливо Джулиан. — Понякога авоарите на починалия са замразени, докато не бъде дадено разрешение.

Ан насочи към него празен поглед.

— Не зная. Предполагам, че ще трябва да ида до банката да попитам. Майлс винаги ми давеше пари за домакинството, всяка седмица, но откакто се преместих при баба ви...

Лусинда се вгледа тъжно в майка си, като осъзна, че повечето омъжени жени от нейното поколение бяха изолирани от сериозния проблем с финансовата страна на живота. За миг съзря предимствата да си работеща жена със свой собствен доход. Колко ужасно бе да се налага да искаш пари от съпруга си за всичко, от дамски превръзки до коледен подарък.

— Можем ли да ти помогнем? — предложи внимателно Джулиан. — Искаш ли да прегледам тези неща вместо теб?

Получи благодарствена усмивка от Сара. Тя започваше да се уморява от гостуването на дъщеря си и не можеше отхвърли чувството, че Ан с нищо не си помага в момента.

— Много мило от твоя страна, Джулиан — отговори Ан, — но Хари обеща да ми подаде ръка. Каза да не правя нищо, без първо да се посъветвам с него. Проблемът е, че е твърде зает с новата си фирма и не ми е приятно да го безпокоя. Нямахме търпение да научи какви документи е оставил Майлс на Лусинда. Донесохте ли ми ги да ги видя?

— Не мисля, че са важни, Ан — намеси се нежно Сара.

Джулиан направи извинителен жест.

— Съжалявам, аз съм виновен. Лусинда ме помоли да ги взема, но чак наред път се сетих, че съм ги оставил на масичката в антрето. Хвърлих им един бърз поглед и ми се сториха само чернови, договори с издатели и други подобни.

Лусинда повдигна вежди неспокойно и в този момент забеляза, че Сара я наблюдава отблизо. Значи и тя също подозираше, че в тези документи има нещо особено, но очевидно се опитваше да отвлече вниманието на дъщеря си от тях.

— Наистина ли? — попита объркана Ан. — Не са ценни? Хари бе сигурен, че са. Колко странно. И са били в старомодна кутия за писма?

Колко дълбоко бе посял семената на съмнението брат й, помисли си Лусинда. Усмихна се на майка си.

— Изключително красиво старинно сандъче. Очарована съм от него.

— Очарователен малък спомен от брилянтната му работа за теб, скъпа — отбеляза миролюбиво Сара.

Размениха си погледи и се разбраха напълно — думите, които сега не бяха необходими, щяха да бъдат разменени при друг случай. Постояха още малко, пиха кафе и се опитваха да поддържат весел разговор, но бе явно, че Ан е паднала духом, а майка ѝ е уморена, затова си тръгнаха след един час.

— На баба ѝ е трудно с гостуването на мама — подметна Лусинда, докато пътуваха към къщи. — Или трябва някой да живее при нея, за да ѝ прави компания, или да си вземе апартамент.

— Искаш ли да я поканиш у нас за известно време? — попита съпругът ѝ.

Лусинда размисли над предложението мълчаливо. Проблемът бе, че докато баба ѝ я зареждаше с ентузиазъм и вдъхновение и обичаше присъствието ѝ, майка ѝ сякаш я изцеждаше, изсмукваше цялата ѝ мотивация и я завличаше в собствената си безнадеждност.

— Мисля, че децата ще ѝ дойдат твърде много — изрече накрая, засрамена, че ги използва като извинение. — А и ще трябва да спи в стаята за игра, тъй като нямаме друга. Не става.

Джулиан кимна безмълвно.

— Но трябва да ѝ предложи, нали? — продължи тя. — Ужасно е да си представиш как въздиша по татко, докато баба се опитва да я разведри.

— Както решиш — отвърна великодушно той, като тайно се питаше колко ли би изтраял тъща си самият той.

Оказа се обаче, че Ан отхвърли поканата на Лусинда.

— Много мило, скъпа, но съм решила да се прибера вкъщи. Баба ти е много добра, но малко ме уморява. Вечно иска да върши нещо, да кани хора на питиета, да дава партита. Знам, че според нея това ще ме разведри, но никога не съм харесвала такова общуване. Разбрах, че предпочитам да съм си у дома след всичко. Там ще се чувствам по-близо до баща ти.

— Но не можеш да останеш сама — протестира ужасена дъщеря ѝ.

— Ще се оправя, скъпа. Знам го. Всеки трябва да се справи със скръбта по свой начин, а моят е да си седя тихичко вкъщи, докато свикна с мисълта, че баща ти вече го няма — гласът ѝ бе несигурен, но в него имаше сила, която дотогава бе отсъствала.

Лусинда разбра, че трябва да приеме желанието на майка си, макар да се съмняваше, че Ан е вече готова да се изправи срещу света, и тайно се почувства засрамена от собственото си чувство на облекчение.

— Мамо, ще се грижиш за себе си, нали? Обаждай ни се, ако се нуждаеш от нещо, чу ли? Ние сме до теб постоянно, само трябва да ни звънеш, а вероятно можеш да дойдеш на обед в неделя? Да видиш Джейми и Дейзи? Все питат за теб — предложи тя, като се опитваше да компенсира егоизма си.

Чу как майка ѝ издуха носа си и очевидно се опитва да се съвземе, но гласът ѝ прозвуча сигурно:

— Благодаря ти, скъпа. Много мило, но в момента наистина искам да остана сама. Разбираш ме, нали?

— Естествено, че те разбирам, мамо — отвърна миролюбиво Лусинда. — Знаеш ли, трябва да поканиш Том да ти погостува. Няма кой знае каква работа и съм сигурна, че ще го поразведри да си бъде вкъщи с теб известно време. Апартаментът му е толкова мрачен и си мисля, че сигурно е доста самотен.

— Мога да го попитам — но звучеше колебливо. — Горкият Том! Ще ми се да си намери добра приятелка.

Лусинда слушаше тези думи от устата на майка си през последните петнадесет години, но се боеше, че Том е самотник по природа. Малките му увлечения в миналото бяха приключили практически, преди да започнат, а сега затъваше в своя коловоз. Щеше да е чудо, ако си намери подходяща жена.

— Обади му се все пак — настоя тя. Ако той се върнеше отново у дома за известно време, за Ан щеше да е целебно да готви и да се грижи за някого.

Те отново лежаха на масата пред нея — шестте бижута. Кое щеше да подхожда на Изабел най-много? Или пък трябваше да мисли кое украшение да запази за себе си, поправи се Лусинда. Цялото ѝ бъдеще зависеше от тези решения. Пет пъти трябваше да избира кое бижу да подари и кое да бъде съдбоносното за нея. От тази стъпка в мрака, без да има представа за стойността на накитите, зависеше дали ще продължи да работи още десет-петнадесет години, или ще може да

си остане вкъщи и да се присъедини към нарастващия брой жени, за които грижата за съпрузите и децата им бе станала по-важна от собствената им кариера.

Вдигна поглед към Бърнард, но изражението му не издаваше нищо. Очите му бяха едновременно неспокойни и съчувствени. Не можеше да ѝ помогне и тя го знаеше. Пое си дълбоко въздух и осъзна, че трябва да запази спокойствие.

Всъщност трябваше само да избере правилното бижу и после нямаше значение как ще се погрижи за останалите. Но бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Инстинктът ѝ подсказваше, че няма да е много просто. Баща ѝ сигурно е нагласил нещата така, че украшението, което най-малко ѝ харесва, да е точно онова, което трябва да задържи.

Да ги види отново, разположени пред нея, бе нов шок. Искряха с повече блясък, отколкото си спомняше. Обсипаното с диаманти клонче с треперещи рози и листенца бе прекрасна демонстрация на майсторство. Медальонът с чистите си бледозелени камъни бе изящно изработен, а златната верижка, на която висеше, бе най-фината, която някога бе виждала.

Що се отнася до единичния наниз едри перли, той изглеждаше така пищен, че ѝ се искаше да го пъхне в уста и да засмуче тези меки бляскави топчета, да заближе гладката им лъскава повърхност като бонбон. Гривната бе много красива — хлабаво оплетена нежна верижка, по която се редуваха диаманти и бледи морскозелени камъни, за които предполагаше, че са аквамарини. Беше си помислила, че може да подхожда на Изабел, но сега, след като я видя отново, не бе така сигурна. Жената бе носила екстравагантно колие и обици, които искряха съблазнително. Тази гривна бе твърде деликатна, твърде фина, не достатъчно огнена. Оставаха или златните обици, красиви, бляскави нишки, образуващи нещо като кошница, или сребърния пръстен със синия камък, който под определен ъгъл изглеждаше пурпурен, заобиколен с леко потъмнели диаманти.

— Божичко, не зная... — промълви тя, а лудостта на ситуацията изведнъж я връхлетя с нова сила.

— Иска ми се да можех да ти помогна, Лусинда.

— Безнадеждно е, нали? В живота си не съм се интересувала много от накити, а и баща ми никога не е подарявал такива на майка

ми, така че нямам представа кое е ценно и кое — не — погледна надолу към единственото си истинско бижу, пръстена, подарен ѝ от Джулиан, когато се бяха стодили. Беше малък квадратен смарагд, поставен между два еднакви диаманта. Бе принадлежал на баба му и имаше огромна сантиментална стойност. Джулиан бе казал, че бил застрахован за шест хиляди лири, но пък смарагдите бяха сред най-скъпите камъни, нали? Вдигна поглед към Бърнард намръщено. — Трябва ли да отгатна цената на бижутата, сякаш са семейна ценност? Или купени на търг? Или застрахователната им стойност? Вероятно има огромна разлика между трите.

Той се наведе напред и облегна лакти на бюрото.

— Едно мога да ти кажа. Не трябва да отгатваш точната стойност на никое от тях. Както каза, разликата да го купиш на Бонд Стрийт или да го придобиеш от водеща аукционна къща като „Кристис“ би била огромна, защото магазините включват и добавената стойност. Смисълът е, че както и да ги оценяваш, едно от тях е значително по-скъпо от останалите пет. Целта ти е да откриеш най-доброто — обясни Бърнард. — Другите нямат значение.

Лусинда се усмихна тъжно.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи — отново огледа обиците. Качественото злато можеше да е осемнадесет карата, нали? Докато за копчетата за ръкавели или пръстените с печат бе сигурна, че е по-вероятно да са деветкаратови, защото бяха по-груби. От друга страна, обиците нямаха камъни, просто изключително добре обработено злато.

— Ще подаря на Изабел обиците — заяви тя, внезапно взела решение. — Така или иначе ѝ подхождат.

— Много добре — той затвори кутията, в която бяха поставени, и ѝ ги подаде тържествено. Нямаше представа какво си мисли. После, след като прибра в сейфа останалите бижута, заговори: — Бих искал да ти пожелаая всичкият късмет на света, Лусинда. Заслужаваш го и искрено се надявам, че ще успееш да получиш наследството, което ти се полага по право.

— Благодаря ти, Бърнард — пхна обиците на дъното на дамската си чанта заедно с документа, който Изабел трябваше да подпише като доказателство, че ги е получила. — Не се надявам

прекалено много обаче. Шансовете ми да спечеля ми напомнят на една игра, която играехме като деца — закачи опашката на магарето.

Той кимна.

— Точно това е. Между другото, прегледах папките на баща ти и събрах някои напълно безвредни документи, които можеш да представиш за завещаните ти „книжа“. Няма да е пълна лъжа, защото той наистина ги е оставил, по-скоро на моите, отколкото на твоите грижи, защото смяташе, че може да се наложи да прибегна до тях в някои случаи, но няма значение. Ето ги.

— Благодаря ти. Отчаяно се опитвам да потуля истината — пъхна издутия плик с размер А4 в дамската си чанта.

Тъй като усещаше ненаситността за пари на Хари, Бърнард знаеше, че тя се бои от брат си. Алчността му бе огромна и дори мисълта, че ще нарани майка си, не би го спряла да разкрие истинското съдържание на кутията за писма, ако смяташе, че ще му донесе богатство.

Като си тръгна малко по-рано от работа тази вечер, Лусинда реши да отиде до „Питър Джоунс“ на път за вкъщи. Децата се нуждаеха от някои дрехи, можеше да впише всичко на сметката си и да плати по-късно.

Точно когато се качваше с ескалатора на първия етаж, чу някой да вика името ѝ с настойчив тон:

— Лусинда! Лусинда!

Обърна се и видя Изабел, тичаща между изложените мостри спално бельо на партера, да ѝ маха развълнувано. После скочи на ескалатора. Преди да каже нещо, бившата любовница на баща ѝ я прегърна.

— Толкова се радвам да ви видя отново — изписука тя, а малките ѝ лисичи зъбчета се подадоха зад аленото червило. — Знаете ли, толкова мислих за срещата ни онази вечер! Съжалявам, че бях така ужасна, когато дойдохте, но бях уплашена. Би било катастрофално съпругът ми да научи за... нали се сещате... — сниши гласа си до висок шепот и се заоглежда неспокойно дали дамите от висшата класа не ги слушат, докато се разхождат из магазина с „Барбурс“ и дебели чорапи. — ... Майлс.

— Да, напълно разбирам.

— Но вие как сте? — Изабел надничаше в очите ѝ, сякаш търсеше съкровения смисъл на живота.

— Добре съм. Всъщност... Имам нещо за вас — това бе идеалната възможност да ѝ даде обиците и да се отърве от нея. Бръкна в чантата си и извади малката квадратна червена кутийка за бижута.

Още щом я видя, Изабел нададе пронизителен писък и стресна минаващ край тях възрастен клиент, който подскочи, сякаш се бе подпалила.

— О, Боже мой! О, Боже мой! Не мога да го понеса! — избухна в ридание. — Това означава толкова много за мен... Не очаквах нищо, разбирате ли. О, Боже!

Лусинда ѝ подаде кутийката.

— Не! Не! — извика тя. — Не мога да я отворя тук! Това е прекалено специално, твърде лично, твърде емоционално, за да го отворя тук. Трябва да идем на някое тихо място. Уединено. Където ще бъдем сами.

— Защо не го занесете у дома — предложи Лусинда, като се опита отново да ѝ подаде кутийката.

Но жената поклати глава, сякаш това бе най-ужасната идея на света, сякаш атмосферата на дома ѝ можеше да развали вълшебния момент на отварянето на подаръка от Майлс. Стисна китката на Лусинда в желязна хватка и като я повлече надолу по ескалатора, заговори настойчиво:

— Знам къде да отидем. Ще вземем такси...

— Трябва да се прибирам — възпротиви се Лусинда. — Децата...

— Няма да се бавим. Ще свършим много бързо, si? Ще отидем в хотела на Базил Стрийт. Знаете ли го? Много е дискретен — добави сериозно тя.

Когато видя обиците, сякаш щеше да припадне от радост. Трепереща ги извади от кутийката им и ги притисна до гърдите си.

— И ги е избрал за мен! — изрече възторжено тя. — Не мога да ви опиша колко много значи това за мен. Така кончината му е малко по-поносима, разбирате ли? Вече не се чувствам толкова тъжна, защото си е спомнял за мен накрая — сложи си ги на ушите. — Как ми стоят?

Лусинда трябваше да признае, че изглеждаха много добре. Обиците бяха правилният избор.

— Майка ви няма ли нещо против? — попита от любопитство Изабел.

— Тя изобщо не знае за това.

— Ами завещанието на Майлс? Там трябва да пише, че иска да получа тези обици.

— Завеща ги на мен — излъга с усмивка Лусинда. — Но освен това ми остави и тайни указания да ги... тъъ... предам на вас.

Е, това бе отчасти вярно, каза си, стига събеседницата ѝ никога да не научеше за останалите четири любовници. А сърце не ѝ даваше да разбие илюзиите ѝ. Явно бе обожавала Майлс и да узнае, че е имало и други жени, щеше да я нарани дълбоко. Можеше да приеме наличието на съпруга, но не и на друга любовница.

— Ще се срещнем ли отново? — настоя Изабел, след като подписа разписката със завъртулки. — Би било толкова приятно! В края на краищата, сте му дъщеря, така че помежду ни има силна връзка, нали? И двете го обичахме, затова трябва да поддържаме отношения. Майлс беше удивителен човек.

Лусинда се усмихна едва. Просто се надяваше останалите любовници на баща ѝ да не пожелаят също да ѝ станат приятелки.

[1] Да — (итал.) — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Карина разгледа с интерес списъка на жените.

— Като на начинаещ определено ти провървя да откриеш Изабел Кронин така бързо, нали? — отбеляза тя.

— Причината е, че връзката на баща ми с нея е била сравнително скорошна, искам да кажа — от последните десет години, а и тя живее на същия адрес — отвърна Лусинда, удобно разположена в мекия градински стол с поставка за краката.

Беше събота следобед. Джулиан бе завел Джейми и Дейзи да поплуват заедно със съпруга на Карина, Алекс, и децата им Тара и Майкъл. Жените се възползваха от топлото време, като си почиваха в градината у семейство Съмърсет на Холънд Парк, в която имаше морава, висок чинар, кестени и подкастрени тревни бордюри по края.

— Късмет си беше — повтори Карина.

Лусинда забеляза, че приятелката ѝ е свалила доста килограми от последната им среща. Винаги приятно слаба, дори след раждането на три деца, сега бе на границата на анорексичния вид. Модните ѝ домашни дрехи висяха доста свободно около ханша, а вдигнатите ѝ ръце, кръстосани зад главата, изглеждаха кокалести.

— Добре ли си? — попита я с внезапна загриженост. — Доста си отслабнала, нали?

Карина повдигна съвършено оскубаните си вежди.

— Така ли? В горещините не ми се яде много. Поне коремът ми ще е плосък за Аскът. Купих си най-страхотната рокля от Брус Олдфийлд, но тя не върви с тлъстинки — отново се загледа в списъка. — Значи Изабел Кронин се зарадва на обещанията и наистина вярва, че е била единствената любовница на Майлс?

— Напълно. И сега не мога да се отърва от нея. Горката, наистина е обичала татко. Мисля, че е била зависима от него и го е превърнала в заместител на баща.

— Да. От разказа ти ми се струва, че е достатъчно млада, за да му бъде дъщеря — отбеляза кисело приятелката ѝ. — С коя ще се

опиташ да се свържеш след това? Какво ще кажеш за Миранда Уоруик? Или тази Рене Хартман, посочила е адрес в Уейнсли, близо до Йорк, но се питам колко ли отдавна е било. Фенела Харисън звучи простовато, нали? Живеела е в Хъникомб Котидж, Литъл Тю, близо до Оксфорд. Ще трябва да изминеш доста път, а?

— Засега не отивам никъде. Всички са се преместили. Поне от „Справки“ не можах да намерят телефонни номера на тяхно име на тези адреси.

— По дяволите, колко неприятно! — намръщена, домакинята доля чашите им с бяло вино. — Тогава как ще ги издириш?

— Мислех си, че мога да се свържа с хората на посочените адреси и да ги попитам дали знаят къде са се преместили предишните собственици.

— Може да има и по-лесен начин от този. Защо не се обадиш на местните агенции за недвижими имоти?

— Мисля, че може да се наложи да отида на място в областите, където са живели, и да разгледам избирателните списъци, за да видя дали са още в околността. Ще бъде тежка работа, но не знам какво друго да сторя.

— Ами обява?

Лусинда се спря, с чаша наполовина поднесена към устните.

— Какво имаш предвид?

— Защо не? Пусни малка обява в колоната с частни съобщения на „Таймс“ и „Телеграф“ и може би в различните местни вестници, където са живели. Помоли ги да се свържат с теб.

— Да не си полудяла? — свали черните си очила и се вторачи в Карина. — Всичко трябва да бъде свършено в най-дълбока тайна, за да не научи мама. Как изобщо мога да пусна обява? Все едно да разглася на целия свят: Ей, вие там, бившите любовници на Майлс Скот-Форбс, обадете ни се, чувате ли? У мен са любовните писма, които сте му пращали, а той искаше да си ги получите обратно — засмя се невярващо. — Не става!

Но Карина се взираше във върховете на дърветата и в синьото небе над тях и не я слушаше.

— Може да стане. Вземи Миранда Уоруик например. Защо да не публикуваш това: Миранда Уоруик, живяла някога на — адрес еди-кой си, — моля, пишете на ПК този и този номер, за да научите нещо във

ваша полза. Кой би разбрал, че имаш нещо общо с това? Кой би разбрал, че е имала нещо общо с баща ти? Това е идеалният начин да ги откриеш всичките, една по една.

Лусинда се съмняваше.

— Не знам. Ами ако тези жени са известни в обкръжението си? Хората може да започнат да свързват нещата и да...

— И да стигнат доникъде — срязва я строго Карина. — Това е най-очевидното разрешение и ще свърши работа, ако разбира се, никоя от тях не е починала.

— Предполагам, че може да свърши работа. Какво да правя с Пъмпкин обаче? Тя остава — напомни ѝ Лусинда. — И за нея ли да пусна обява? Пъмпкин, която и да сте, моля, свържете се с нас и т.н.

— Защо не?

Лусинда се облегна в стола си и замислено огледа градината. Не бе проектирана за деца. Нямаше игрална площадка, нито люлки, нито барака за колелета или игри.

— Наистина се питам коя ли е тя — отбеляза замислено. — Не мога да си представя баща ми да е имал връзка с жена, наричаща себе си тиква, а ти?

— Трудно — отвърна през смях приятелката ѝ. — Но човек не знае. Кой би си помислил, че е имал връзка със страстната италианка Изабел Кронин?

— Все се чудя какви ли са всички тези жени. Искам да кажа, че мама и Изабел не биха могли да си приличат по-малко. Разликата е от небето до земята.

— Може би баща ти е имал по-сложен характер, отколкото някой от вас е осъзнавал. Може би не е можел да бъде доволен от една-единствена жена.

Лусинда затвори очи. Не можеше да се освободи от безпокоящото я усещане, че в кръшкането на баща ѝ се крие нещо повече от видимото на пръв поглед. А също и тази отвратителна игра, която ѝ бе устроил, бе по-сложна, отколкото ѝ се бе сторило в началото.

— Прочете ли вече писмата?

— Разбира се, че не. Любовните писма са нещо лично. Бих била бясна, ако след години някой чете моите и тези на Джулиан.

— Но както ти казах и преди, в тях може да има нещо, което да ти помогне в издирването на жените. Наистина мисля, че трябва да ги прегледаш.

Сърцето на Лусинда се сви. Повдигаше ѝ се при мисълта да прочете посланията, писани от жени, влюбени в баща ѝ, докато майка ѝ бе седяла вкъщи в блажено неведение, и в същото време чувстваше някакъв болезнен импулс да види какво ще открие. Беше като да ѝ се иска да погледне последиците от ужасна автомобилна катастрофа. Но казаното от Карина бе вярно. Наистина можеше да се улесни, ако научи нещо за любовниците, което да ѝ помогне в издирването им.

Същата нощ, докато лежеше будна, не можеше да спре да мисли за думите на Карина. Джулиан дремеше до нея, а тя копнееше да го събуди, за да може да го обсъди с него, но сърце не ѝ даваше. Бе излязъл в пет и половина сутринта, за да иде на важна разпродажба в Западен Кънтри, и се бе прибрал едва около девет часа. Бе купил някои чудесни находки, между които и масичка от времето на Джордж III, голямо френско огледало от деветнадесети век, позлатен часовник за полица над камината и шахматен комплект от 1830 г., изработен от „растителна слонова кост“ — явно някакъв южноамерикански заместител, който го правеше политически актуален в момента. Беше развълнуван от сделките си, но и изтощен и след вечеря заспа пред телевизора.

Може би трябваше да прегледа по-отблизо писмата, мислеше си тя, докато се опитваше да намери хладно местенце на възглавницата си. Може би трябваше да ги прехвърли. Разбира се, не да ги чете изцяло — просто да потърси полезни насоки.

Стана от леглото и понеже вечерта бе топла, се промъкна боса към всекидневната. Кутията за писма седеше на една странична масичка, а инкрустираните перли заблестяха меко, когато включи настолната лампа.

Ключът бе скрит в една малка китайска вазичка на полицата над камината. С треперещи ръце и чувството, че накърнява уединението на миналото, което не биваше да бъде нарушавано, тя отключи ковчежето. Освен бързото преравяне, за да извади писмата на Изабел, сега за пръв път надничаше вътре, след като го бе донесла от кабинета на Бърнард.

В махагоновата вътрешност лежаха подредени останалите четири вързопа.

Привлечена от плахо очарование, разбра, че трябва да хвърли повече от един поглед. Трябваше да ги прочете, да погълне съдържанието им, да се опита да открие какъв човек е бил баща ѝ, че да вдъхне любов у тези жени.

Тъй като Миранда Уоруик бе първа в списъка, съставен от адвокатата, посегна първо към нейните писма. „Нека просто да започна от началото“ — помисли си тя.

Най-горното послание бе от времето след сватбата на Майлс и Ан. Той трябва да е бил на тридесет и две тогава — почти на същата възраст като нея сега. И е бил женен за майка ѝ от осемнадесет месеца. Само осемнадесет месеца и вече ѝ е изневерявал.

Сърцето ѝ заби неспокойно и изведнъж почувства страх, въпреки че не бе сигурна от какво.

Почеркът на Миранда бе ситен, с малки кръгли заврънкулки, наклонен надясно. Лусинда се сви на дивана с вързопчето в скута си, благодарна, че всички спят. Ако я хванеха да ги чете, знаеше, че ще се почувства толкова виновна, като че ли краде. Първото започваше с дата 1 февруари:

„Прескъпи ми Майлс,

Толкова се натъжих, като чух за голямото ти разочарование. Животът е така кратък и изглежда ужасно, че трябва да понесеш такова нещастие. Защо ми го съобщи едва сега? Познаваме се повече от година и през цялото време не си ми обяснил...“

Пулсът ѝ се ускори. Какво разочарование бе преживял баща ѝ? Кариерата му ли е куцала по онова време? Пари ли е бил загубил? Или пък...

Следващият абзац ѝ даде отговор, от който сърцето ѝ замлъкна.

„Толкова ти се възхищавам, че си постъпил почтено, като си се оженил за съпругата си, когато е открила, че е

бременна. Това е постъпка на действително благороден човек, особено след като ми казваш, че никога не си я обичал истински...“

Почувства, че косата на тила ѝ настръхва, и потръпна. Нима баща ѝ никога не е обичал майка ѝ? Нима сватбата е била по принуда?

И какво бебе? Том, най-големият, се бе родил едва пет години след началото на брака им. Спомняше си, че Ан ѝ бе разказвала колко облекчена се е почувствала най-после да си имат дете.

„Доплака ми се, когато ми каза какво се е случило. Каква ужасна ирония! Всичките тези усилия за нищо и цял живот в нещастие, обвързан с жена, която вече не обичаш, но си твърде благороден, за да я напуснеш.“

Лусинда нададе писък на негодувание и после бързо го заглуши с ръка. Номерът на неразбрения съпруг! Определено не. Определено Майлс със своя интелект можеше да измисли нещо по-оригинално, ако е искал да кривне. Пламнала от гняв, тя прегледа остатъка от писмото, но то продължаваше да описва уикенд, който Миранда прекарала със сестра си. Едва в края молеше Майлс да дойде да я види отново скоро.

„Живея за срещите ни, моя единствена любов. Имай сърце и помни, че си в мислите ми нощ и ден, сега и завинаги. Пиши ми кога можеш да се измъкнеш отново, може би за още някоя «лекторска обиколка»?“

Не знаеше дали иска да продължи четенето. Ако всички щяха да са еднакви, предпочиташе да ги пропусне. Какви бяха тези глупости за бебето, за Бога? Нима Майлс е излъгал тази жена, за да я прелъсти? Или се е престорил, че се е оженил за Ан от чувство за дълг, за да спечели съчувствието ѝ? Беше отвратена от машинациите му и почти

съжаляваше жертвата. Миранда приличаше на мила, макар и наивна, жена.

Но после очите ѝ се спряха на един ред от друго писмо и го вдигна, за да го прочете.

„Поне се дипломирах и съм толкова развълнувана. Решена съм да взема магистърска степен. Чувствам, че това ме сближава с теб. Въпреки това никога няма да достигна смайващите висоти на твоите постижения.“

Това бе неочаквано. Значи Миранда е интелектуалка? И при това съзнаваща, че не е достойна за Майлс Скот-Форбс? Може би е било по-скоро среща на умовете им, отколкото страстна физическа връзка? Но последното ѝ писмо, писано две години след първото, прободе сърцето на Лусинда и я накара да осъзнае, че може би баща ѝ е бил дълбоко разочарован от брака си с майка ѝ. Миранда пишеше:

„Сърцето ми е разбито, след като разбрах, че не мога да крача наравно с теб, не мога да поддържам интереса ти и да те забавлявам, да говоря на твоя език или да имам нещо общо с теб. Ти напредна, а аз не притежавам гениалността да те последвам. Никога нямаше да ти стана равна, винаги съм го знаела, но сега чувствам, че дори не мога да държа свещта пред теб, когато става дума за постижения. Усетих, че те отегчавам при последната ни среща, и тогава започнах да осъзнавам за пръв път как трябва да се чувства жена ти и сърцето ми се къса от мъка и за нея...“

— О, Боже мой! — възкликна Лусинда на глас. И го повтори отново, като осмисли думите на Миранда: — О, Боже мой!

Значи Майлс не се е описвал като неразбран съпруг. Просто е търсил жена с равен интелект на своя, защото за него Ан се е оказала лишена от такъв.

Лусинда можеше само да гадае ужасните последствия от брака на учен със сладка, но отнесена жена като майка ѝ. Изведнъж си припомни неизменния вик на баща си: „Как може да си толкова глупава, Ан?“

И може би колкото повече го бе повтарял с годините, толкова по-глупава бе ставала майка ѝ, докато накрая се бе превърнала в очарователен, но стъпкан призрак на младата жена, за която баща ѝ се бе оженил.

Лусинда прибра писмата на Миранда в кутията и я заключи, преди да върне ключа във вазичката. Сърце не ѝ даваше да прочете някои от другите писма тази нощ, въпреки че все още бе бодра. Вече бе два и половина и тихо забърза нагоре по стълбите, закопняла отново да легне до Джулиан. Нужно ѝ бе да почувства топлината му. Нужно ѝ бе да се притисне плътно към него, да се успокои, че поне той е изцяло неин и имат щастлив брак.

На следващата сутрин, преди да тръгне за работа, позвъни на баба си. Знаеше, че майка ѝ се е върнала в дома си предишния ден.

— Бабче, може ли да дойда да те видя тази вечер за няколко минути? — попита тя, когато Сара я поздрави с обичайната топлина и обич.

— Разбира се, че можеш, скъпа. Ела на питие — отвърна ѝ старата жена. — Ще бъде чудесно да те видя.

Лусинда се успокои. Писмата на Миранда я бяха покрусили дълбоко и бяха повдигнали въпроси, на които трябваше да намери отговор.

Вечерта след работа отиде право в апартамента на Сара на „Рутланд Гейт“. Беше на първия етаж на една викторианска еднофамилна къща, част от цял ред еднакви жилища с кремава гипсова мазилка, портали с колони, ковани черни железни перила и големи прозорци, през които минувачите можеха да зърнат просторни, пищно мебелирани стаи, осветени от полилеи. Къщите отдавна бяха разделени на апартаменти, но този на Сара бе най-хубавият, с балкон над високите дървета в централната градина.

Лусинда изтича нагоре по застланите със сини пътеки стъпала, вместо да вземе асансьора, а баба ѝ стоеше на вратата и я

приветстваше топло с усмивка. Още щом влезе в изящно мебелираните стаи, бе посрещната от аромата на жасмин и жужене във въздуха, което сочеше, че Сара подготвя парти.

— Осем души на вечеря утре — каза баба й в отговор на любопитството й. — Бих поканила и теб, скъпа, но това е много стара група. Ще бъдеш ужасно отегчена.

— А и няма да мога да се измъкна от работа — отвърна Лусинда със съжаление, докато гледаше към трапезарията през отворената врата.

Баба й обичаше да свърши колкото се може повече работа предишната вечер, за да не се налага с госпожа Морган да бързат сутринта. Масата вече бе сложена — с бяла покривка, зелено-бял порцелан, зелени чаши и салфетки, а белите, подобни на звездички цветове на жасмина, се подаваха от старинен супник в средата. Сякаш очакваше по-скоро фотограф от „Дом и градина“, отколкото „стара група“ на обед.

— Не зная как го правиш — възкликна с възхищение внучката. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря ти, скъпа. Всичко е под контрол. Менюто е много лесно — бульон за предястие, после раци и омари с авокадо и квасена сметана и малко салата, а след това желе от бъз, посипано с боровинки за десерт.

— Бабо! Невероятна си! — възкликна Лусинда.

Сара се усмихна, докато я водеше към всекидневната. Облечена бе в любимия си нюанс сребристосиво, с права пола, дълга жилетка с колан и ярък копринен шал, драпиран около врата й.

— Не е толкова претенциозно, колкото звучи, мила. Храната е лека, а възрастните хора оценяват това. Никой на моята възраст не може да смила месото вече. А и е лесно за госпожа Морган. Пригответи желето вчера, а останалите ястия просто трябва да се комбинират. Вече не се залавяме с готвене вкъщи, просто комбинираме. А сега, какво ще кажеш за чаша вино?

— Божествено! — отвърна внучката, отпусвайки се на меките възглавници на дивана.

След като наля питието, баба й се обърна към нея с въпросителен поглед.

— Е, какво се е случило, скъпа?

— Не можеш да отгатнеш какво ме накара да направя татко чрез завещанието си.

— Сигурно, но след реакцията ти, когато майка ти те попита за документите, които ти е оставил, мисля, че е нещо, за което предпочиташ тя да не знае.

— Точно така.

Час по-късно, изритала обувките си, Лусинда се бе свила на дивана и се чувстваше много по-добре, след като бе свалила товара от гърба си. Сара бе слушала сериозно, кимаше от време на време, но не правеше никакви коментари.

— Очевидно е — завърши Лусинда, — че Хари никога не бива да научава истината, защото ще въввлече мама в цялата история. Имам доверие на Том, но в момента мисля, че е по-добре той също да не знае.

— Би го поставило в неудобно положение спрямо брат ви — съгласи се баба й.

— Бабче, мислиш ли, че мама е имала представа какво е ставало?

— Някои хора не виждат онова, което не желаят да видят. С години могат да живеят в състояние на пълно отричане. Всъщност, тъй като ти явно не си подозирала нищо, а вероятно Том и Хари — също, баща ти трябва да е действал много дискретно, което му прави чест. Права си, Ан не бива никога да научава. Няма смисъл, а и ще я съсипе още повече в момента.

— Има и нещо друго — продължи младата жена, като се изчерви. — Боя се, че прочетох някои от писмата миналата нощ, от една жена, Миранда. Датираха от времето след сватбата на мама и татко.

— И си открила нещо, което те е обезпокоило?

— Да — потвърди тя, облекчена, че Сара не е шокирана от любопитството й. — Нещо от написаното наистина ме ужаси.

— Продължавай.

— Нали не е истина, че са се оженили по принуда?

Бръчките по лицето на старата жена се задълбочиха и за миг възрастта й пролича. Стисна плътно ръцете в скута си и заговори след известна пауза.

— Страхувам се, че е истина — изрече най-сетне с разтреперан глас. — Не исках майка ти да се омъжва, само защото е бременна. В

края на краищата, случва се и на принцеси, и на просякини, на бедни и богати, на светици и грешници. Беше случайност. По-скоро щях да отгледам детето сама, ако се наложеше, отколкото... — млъкна и прехапа долната си устна, преди да продължи. — Но беше лудо влюбена в Майлс и понякога се чудех дали не бе... Както и да е, тя настояваше той да се ожени за нея — Сара спря отново и по лицето ѝ пробяга израз на болка. — Майка ти дори заплашваше да се самоубие, ако не го направи. Не съм сигурна дали той наистина го желаше, но бе амбициозен в началото на кариерата си и предполагам, че не искаше да се забърква в скандал. Така че се ожениха тихо в малка гражданска служба. По онова време Ан вече се бе самоубедила някак, че и той е толкова влюбен, колкото нея. И продължи да се самозаблуждава до смъртта му.

— Но... какво стана с бебето? — запита боязливо Лусинда.

— Беше малко момиченце, за съжаление мъртвородено. Раждането бе трудно и Ан се страхуваше, че няма да може да има други деца. Изминаха цели пет години, преди...

— ... да се появи Том — завърши изречението ѝ Лусинда. — Онези писма твърдят, че татко бил разочарован от брака си и че го бил сключил напразно.

— Много се съмнявам, че някоя жена би могла да задържи интереса му за дълго — усмихна се язвително баба ѝ. — Беше непостоянен, нали знаеш, като живак. Изменчив и непредсказуем мъж, който лесно се отегчаваше. Предполагам, че е прехвърчал от една любовница на друга, освен при жена си, по същата причина.

— Мисля, че си права. Писмата на Миранда будят жалост. Осъзнала е, че е била недостатъчно умна, за да върви наравно с него. И освен това пише, че е разбрала как трябва да се е чувствала мама.

— Но както ти казах, не смятам, че майка ти наистина осъзнаваше, че нещо не е наред. Някои хора извличат повече щастие от това да обичат партньора си, отколкото да бъдат обичани. Радват се на даването. Получаването на любов може да си има неприятни страни — то е огромна отговорност, и то такава, която баща ти понякога не можеше да понася.

Лусинда кимна с разбиране.

— Може би способността на мама да не вижда онова, което не желае, е запазила разсъдъка ѝ — но се чувстваше объркана, не знаеше

на кого да съчувства. На баща си ли? Разочарован, защото не е успявал да открие жена, която да му бъде интелектуално равна? Или на майка си и всички останали, които са били влюбени в него, но не са могли да влязат в крак с кометата, събрала мечтите им, а е трябвало да се влачат след нея като опашка и накрая да се изпарят. — Трябва да тръгвам — каза тя, като се изправи и обу обувките си. — Джулиан ще ме чака. Много ти благодаря за това, че си поприказвахме и ме изслуша. Ще те държа в течение на действията си.

— Непременно, момичето ми.

Когато внучка ѝ си тръгна, Сара се отпусна тежко на стола си, изтощена. Чувстваше се разтърсена, макар и не съвсем изненадана. Майлс винаги бе приличал на черна река с тайни вировете и неочаквани водовъртежи, подлъгващи плитчини и измамни подмолни течения. Никога не го бе харесвала и не му бе вярвала, но повече от четиридесет години се бе преструвала заради Ан. А сега бе мъртъв, но не съвсем. Оставил бе на дъщеря си дяволска задача и малка вероятност за наследство. Беше зъл гений, обвит в злост.

Първата обява се появи в колона с частни съобщения на „Телеграф“ три дни по-късно. Докато четеше текста, който посочваше номер на пощенска кутия за отговор, Лусинда се питаше как ли ще реагира Миранда Уоруик, когато я види. Вероятно щеше да я свърже със скорошната смърт на Майлс, ако изобщо четеше вестници. Но дали щеше да отговори?

Миранда Уоруик седеше в стола си до прозореца вече повече от два часа. През това време не бе помръднало ни едно нейно мускулче. Ръцете ѝ си оставаха скръстени върху вестника на широкия ѝ скют, докато по сбръчканите ѝ страни се стичаха сълзи и капеха върху кафеникавия ѝ джемпър. Майлс си бе спомнил за нея. Тази едничка замайваща, вълнуваща мисъл продължаваше да се върти из главата ѝ, предизвиквайки еднакво силна радост и тъга, разтърсвайки я дълбоко. Нямаше съмнение, че съобщението в личната колона се отнасяше до някакво наследство. Майлс не я бе забравил, дори и след всичките тези години.

Причината да бъде сигурна, че „нещо в нейна полза“ идва от него, бе просто защото в живота ѝ нямаше и не бе имало никой друг, който би ѝ оставил нещо или би имал причина да се свърже с нея. Родителите ѝ бяха починали преди години, а братя и сестри нямаше. Бе сама на света, но се надяваше хората да не я съжаляват — не можеше да го понесе. До известна степен това бе неин личен избор.

Би се омъжила за Майлс на секундата, ако бе напуснал жена си и я бе помолил, но не го бе направил. Беше се отегчил и бе сложил край. Но за нея пламъкът на любовта бе продължил да гори ярко и никога не си бе и помисляла да обича друго. Нито пък бе изкушена от друг. Мъжът, който я бе обсебил грубо и вълнуващо и накрая я бе изоставил внезапно и безсърдечно, въпреки всичко бе оставил неизличим отпечатък върху чувствата ѝ.

Всичко се бе случило твърде отдавна, но за нея сякаш бе преди месец или най-много година. А сега, почти в края на жизнения ѝ път и в самия край на неговия, той си бе спомнил за нея.

Ридаеше от сладката горчицина на прозрението и реши да пише до пощенската кутия, чийто номер бе посочен.

Когато телефонът извън предобед, Джейн хвърли нервен поглед към Уилям. Очакваха новини от банката и всяко обаждане караше сърцето ѝ да подскочи едновременно от страх и очакване.

Уилям вдигна слушалката от масата до басейна, край която седяха, и я постави до ухото си.

— Ало?

Джейн наблюдаваше изражението му и се опитваше да отгатне дали новините са добри или лоши, но той бе много добър в прикриването на чувствата си. Запазваше типично английската си гордост поне докато бяха с други хора. Само пред нея черупката му понякога се пропукваше и разкриваше колко уязвим всъщност е под бронята си.

— Да. Ясно. Да, разбирам — повтаряше той, докато очите му се рееха по далечните хълмове на Дордон, простиращи се извън собствеността му, сякаш отчаяно се опитваше да открие граничен камък, върху който да се фокусира. — Да. Напълно. Знам.

Джейн се мъчеше да улови погледа му, нетърпелива да получи знак дали банката ще помогне или не, но той не гледаше към нея и тя почувства, че това е лошо знамение.

— Ами благодаря все пак. Дочуване — Уилям затвори телефона и най-сетне се обърна към съпругата си. — Няма да стане — съобщи ѝ кратко.

Усети как изстива, сякаш кръвта се оттичаше от тялото ѝ и някъде, точно под ребрата ѝ, потръпваше леден къс.

— Няма да ни дадат никакъв заем, за да вържем двата края? — попита тихо.

— Имало проблем с използването на собствеността във Франция като гаранция за банков заем в Англия — обясни Уилям, като вървеше бавно по ръба на басейна, а ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете на памучните панталони. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! — мърмореше си под нос. — Да можех да се ритна сам!

— Как ще платим на Жак и на другите? Ами храната? И сметките? — възкликна тя.

Погледна я загрижено. Повече от всичко го болеше да я вижда така разстроена.

— Не е толкова страшно все още — каза ѝ, като се опитваше да я успокои. — Разполагаме с някои спестявания. Ще се справим през следващите няколко месеца, но няма да имаме пари да останем тук след това.

— Значи определено ще трябва да продадем всичко?

Джейн огледа обкръжението на басейна и градината зад него, с лавандуловите бордюри край пътеките и си помисли колко много се бяха трудили да превърнат това място в земен рай и колко ужасно трудно щеше да бъде да го изоставят. Обичаше всяка клечка и камъче в имението. Това бе домът, за който цял живот си бе мечтала. Още по-лошо — щеше да е да се сбогува с Жак и семейството му.

— Мисля, че ще е разумно да обявим къщата за продан отсега — казваше мрачно Уилям.

— Сега? — от очите ѝ бликнаха сълзи, заби нокти в дланите си и усети, че ѝ прилошава от нещастieto, докато се опитваше да се овладее. Сякаш губеше почва под краката си — къде щяха да отидат? Какво щяха да правят с всичките си вещи? За пръв път в живота си се чувстваше дълбоко наранена. Двамата с Уилям бяха преминали

шестдесетте. Твърде стари бяха да започнат отначало, твърде стари да се подлагат на отвратителната адаптация, която местенето обратно в Англия щеше да изисква. — Защо толкова скоро? Може би правителството ще направи нещо, за да спаси Ай Си Си? — изрече тя, като се опитваше да запази гласа си твърд.

— А може и да не направят нищо — отвърна тъжно съпругът ѝ. — Не можем да разчитаме на това, Джейн. Ако останем тук твърде дълго, може да се разорим. Ами ако не успеем да намерим купувач за къщата? Тогава наистина ще загазим.

Възрастната жена затвори очи и се облегна в шезлонга, като се чудеше как някой може да устои да не купи красивия ѝ дом. Бе създала всяка стая като оазис на спокойствието и елегантността, всяка със своя собствена атмосфера. Официалната гостна бе типично френска, с мебели в стил Луи XVI, с високи прозорци, карамелени на цвят копринени завеси, пищни гоблени и огледала с позлатени рамки. Трапезарията приличаше на вътрешна градина с хладно зелено и меко жълто и бели като вар мебели, докато обстановката в спалнята им сякаш осигуряваше сън сред облаци — бледосиньо и бяло, вълни от бял муселин, драпирани над леглото с четирите колони и над прозорците. Как щеше да загърби всичко това?

— Не може ли просто да се заемем с организирането на панихидата на татко? — попита раздразнено Хари.

Отчаянието го разяждаше. Никой не се занимаваше с нищо, нищо не помръдваше. Пола не се бе съгласила да инвестира в неговата компания, макар да бе казала, че ще го обсъди с финансовия си консултант. Бърнард не бе в състояние да му обясни след колко време би могъл да очаква своите петдесет хиляди лири и всички сякаш избягваха въпроса за така наречените документи, завещани на Лусинда, което му се струваше много подозрително.

Поне ако определяха дата за панихидата, щеше да започне да съобщава на познатите си и на тези на баща си и същевременно да им спомене, че в близко бъдеще основава своята фирма „Проследяване на роднини“. Кой знае? Може някой от приятелите на Майлс да се заинтересува и да инвестира.

— Почакай малко — възпротиви се сестра му. — Дори не знаем кога мама би искала да я направим. Може да ѝ се струва твърде скоро.

— Как може да е твърде скоро? — сряза я Хари. — Колкото по-скоро, толкова по-добре, мисля аз. Искаме да се погрижим да бъде впечатляващо събитие, с прием и участие на всички медии.

В главата на Лусинда забиха тревожни камбани. Хари я изнервяше, когато започнеше да налага нещо.

— Защо бързаш толкова? Панихидите се правят обикновено месеци след погребението, а татко си отиде едва преди шест седмици и мама още не е готова за това. Трябва да изчакаме малко.

— Ще поговоря с нея — отвърна рязко той, сякаш това уреждаше нещата. — Слушай, ами документите, които татко ти остави? Мама каза, че са бележки за книгите му. Така ли е?

— Отчасти — излъга хладнокръвно тя. — И някои стари договори за публикации, такива ми ти работи.

— Значи не са особено ценни?

— Съмнявам се дали изобщо имат някаква стойност.

— Лош късмет. Както и да е, ще задействам мама за панихидата. Трябва да свършвам. Страшно съм зает!

Чу се щракване — бе затворил.

— Майната ти! — измърмори си Лусинда, като изключи телефона си.

Брат ѝ бе напрано непоносим с начина, по който ѝ се обаждаше в офиса и се опитваше да я принуди да се съгласи на ранна панихида, после бе заявил „лош късмет“, след като той бе наследил петдесет хиляди, а смяташе, че тя е получила само безполезни документи. Толкова бе надут, че я вбесяваше. И знаеше точно какво ще се случи. Тъй като Ан нямаше особени организаторски способности, Хари щеше да подчини цялото събитие на собствените си цели и при това да очаква тя да свърши повечето работа. И накрая щеше да ѝ се наложи да го стори, защото никой друг в семейството не можеше.

Посегна към телефона си отново, решила, че е по-добре да се свърже с майка си, преди Хари да оплеска всичко и да я разстрои.

В този миг апаратът се оживи и зазвъня пронизително. Твърде късно, помисли си. Брат ѝ я бе изпреварил.

Лусинда бе права да мисли, че се обажда майка ѝ, но думите ѝ напрано смразиха ума ѝ.

— Кой, мамо? — попита тя, а сърцето ѝ се блъскаше в паника.

— Миранда Уоруик — повтори Ан. — В днешния „Телеграф“ пише нещо за нея.

— Ммиранда Уоруик? — Лусинда си помисли, че ще припадне.

— Сигурно си я спомняш, скъпа?

Опита се да задейства мозъка си, и то бързо. Какво ставаше, по дяволите? Беше ли възможно майка ѝ винаги да е знаела за любовницата?

— Не, не я помня — изхриптя в слушалката.

— Нима? — Ан звучеше изненадано. Последва пауза и после каза: — Да, предполагам, че не я помниш. Сигурно защото беше само на четири по онова време. И все пак е странно, нали, когато си познавал някого доста добре, а после той изчезне от живота ти и изобщо не се сещаш за него с години. И изведнъж отново се появява.

— Да — съгласи се дъщеря ѝ тихо.

Значи майка ѝ трябва да е знаела за връзката им. Но защо бе толкова спокойна?

— Съвсем бях забравила за нея, знаеш ли? — продължаваше Ан. — Както и да е, както се готвех да ти кажа, в днешния „Телеграф“ има съобщение за нея в колоната с частни обяви. Изглежда, е наследила някакви пари, което е хубаво за нея, защото бе доста бедна в онези дни.

— Разбирам.

— Беше такава добра учителка. Занимаваше се с Том, когато бе на осем. Малко изоставаше, нали разбираш. Баща ти се страхуваше, че никога няма да навакса, след като отиде в пансиона, затова му намери отлична учителка. Отседна у нас по време на лятната ваканция — Ан продължаваше да намира, вдъхновена от това, че има за кого другиго да мисли, освен за собствената си скръб.

Когато Лусинда най-после успя да ѝ каже довиждане и да затвори, седна на бюрото, напълно поразена, докато откритият офис жужеше от работа покрай нея. Значи баща ѝ трябва да се е свързал с бившата си любовница девет-десет години след края на връзката им, за да я помоли да стане учителка на сина му! Каква ужасна наглост, помисли си тя. Каква невероятна липса на разум. Бе довел тази жена в дома си да се запознае със съпругата му и малките му дечица... и бе

подновил връзката? Зачуди се изведнъж. Ако е било така, Миранда не му бе писала повече или пък той не бе запазил тези писма.

После изведнъж се постави на мястото на жената и се запита как ли се е справила — да дойде в къщата му, при семейството му, да разбере какво е загубила през всичките тези години...

Същата вечер, на път за вкъщи, се отби в малкия магазин за играчки на ъгъла, за да купи някакви миниатюрни животни за фермата на Джейми, която вече обхващаше по-голямата част от пода на детската, и нов комплект дрехи на любимата кукла Барби на Дейзи. Изведнъж я осени друга ужасна мисъл.

— Какво си ни донесла? — запита синът ѝ от мястото си до кухненската маса, където вечеряше фасул и филийка.

— Това подарък за мен ли е? — извика развълнувано сестра му.

Лусинда имаше неприятното усещане, че се радват да я видят, само защото по няколко пъти на седмица им носеше дребни подаръчета — кошничка малини за десерт, бонбони, играчка, като тази вечер, или някаква дрешка. Знаеше, че ги глези, но наистина обичаше да им подарява разни неща, да вижда личицата им, озарени от щастие, и да чува как писукат от удоволствие.

Но тази вечер не за пръв път забеляза, че очакват нещо, и се почувства обезпокоена. Джулиан вече ѝ бе говорил за това.

— Ще стигнат до момент, когато ще приемат почти като даденост да им носиш по нещо — бе ѝ казал преди няколко дни, когато им бе купила по едно хвърчило за парка, а Джейми бе попитал: „Носиш ли ни нещо друго?“

— Зная, че го правиш, за да се реваншираш за това, че те няма по цял ден — бе продължил мъжът ѝ, когато бяха насаме, — но сама си навличаш неприятности. Подаръците са за Коледа, за рождени дни или за други специални поводи. Не са ежедневие, Лусинда. Ще се превърнат в чудовища.

Тогава бе заплакала, съзнавайки, че причината е в чувството на вина, задето не си беше вкъщи, да ги изкъпе и да им сервира вечеря, а понякога дори и за да им пожелае лека нощ.

— Не мога да го преодоля, Джулиан — бе се възпротивила. — Пропускам такава част от детството им и единственият начин да се

почувствам по-добре е да се опитам да го компенсирам иначе. Нали не мислиш наистина, че се превръщат в разглезени зверчета?

Тази вечер, след като видя малките им ръчички да се протягат към животните за фермата и дрехите за Барби почти без благодарност, осъзна, че Джулиан е прав.

— Но това е последно — заяви твърдо тя, като им подаваше пакетчетата. — Струва ми цяло състояние да ви купувам тези неща и отсега нататък няма да има подаръци, освен за Коледа и рождените дни — после сведе очи към малките им тъжни и разочаровани личица и без повече думи се извърна рязко, излезе забързано от кухнята и се качи в банята, където заплака зад заключената врата, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне, за децата си, които едва виждаше, и за преливащата ѝ любов към тях, която нямаше време да изрази иначе, освен като ги отрупа с подаръци с надеждата, че може би ще ѝ простят за отсъствието ѝ и ще я обичат неизменно.

— Какви бяха онези думи? — попита я нежно мъжът ѝ, когато с подсмърчане и подправено весел глас бе сложила децата да си легнат и сега се мъчеше да приготви омлет по испански за тяхната вечеря.

— Беше прав — започна тъжно и после му разказа случилото се. — Чувствам се толкова зле! Джейми ме гледаше с такъв укор. А Дейзи имаше наистина наранен вид. Бях прекалено разстроена, за да им обясня, че не е защото не ги обичам вече — мисля, че така го изтълкувах. Но утре ще го сторя — добави с приглушен глас.

— О, Зайче! — той се приближи, застана зад нея, обгърна я с ръце и я приласка. — Ще го преодолеят. Може би по-бързо от теб — добави с разбиране, като я целуна по шията. — Нали знаеш какви са децата? Утре сутринта им обясни, че ги обичаш безкрайно, но за тяхно добро не искаш да привикват да получават подаръци непрекъснато, защото, животът не е такъв.

Лусинда се облегна на мъжа си, наслаждавайки се на топлината и силата му, копнееща за мига, когато щеше да се сгуши в леглото до него.

— Знам, че си прав, скъпи. Просто се чувствам толкова ужасно виновна, задето не съм си вкъщи постоянно.

— Следващия път, когато се чувстваш така, си спомни, че на света има и бащи — изкиска се той. — И ние не се прибираме вкъщи навреме, за да си изкъпем децата и да ги нахраним, но помисли си

какво щеше да стане, ако започнем да ги засипваме с подаръци почти ежедневно.

Обърна се, обви ръце около кръста му и го погледна в очите, като му се усмихна през сълзи.

— Може би ще получа наследството си и тогава ще мога да си остана вкъщи, да пека хляб, да помагам на децата за домашните и ще знаем, че все пак можем да плащаме таксите им за училище, без да се налага и аз да работя.

Джулиан подметна някаква шеговита забележка, но тя не го слушаше. Спомни си, че след разговора с майка ѝ я бе споходила ужасна мисъл. След като разказа на мъжа си как баща ѝ отново е въвлякъл Миранда Уоруик в живота си като частна учителка, така че Ан я познаваше, тя добави:

— Ами ако мама познава всичките? Ако са се появявали в живота на татко като секретарки? Асистентки? Познати? Дори стари приятелки?

Той се намръщи объркан.

— Има ли значение сега?

— Има огромно значение, ако пусна обява за всяка една поотделно, да се свържат с пощенска кутия, за да научат нещо в своя полза — изгледа го накриво тя.

Разбра какво има предвид Лусинда. Ан можеше и да е интелектуално оцетена, но със сигурност щеше да започне да свързва всички жени със скорошната смърт на Майлс.

Хари бе толкова смутен от оскъдните си дрехи и принадлежности, че когато се премести в мезонета на Пола, ѝ разказа историята как някой бил проникнал с взлом в апартамента му и почти всичко било задигнато.

— Ужасно! — възкликна съчувствено тя. — Ти, разбира се, беше застрахован, нали?

— О, да. Просто е досадно. Мразя да пазарувам. Цялото това щуране и избиране на костюми, ризи и всичко останало. Такава скука — надяна маската на момченцето, но прояви достатъчно разум да замълчи.

Преместването у Пола не бе точно според желанията му в момента, но след като щеше да седи на една маса с нея и да спи в леглото ѝ, предполагаше, че се приближава до състоянието ѝ. Стига да имаше търпението да играе с тази изплъзваща се, но много богата рибка. Стига финансовият ѝ консултант да одобри. Дразнеше го обаче, че продължава да го сварва неподготвен. И то по такъв очарователен начин, че не можеше да изрече и шибана дума, без да разкрие истинските си мотиви. Освен това парите му свършваха бързо. Бе получил заем от банката, когато им показва копие от завещанието на Майлс, но голяма част от него бе похарчена при излизанията му с Пола и знаеше, че няма да му дадат друг. Боеше се, че щяха да минат няколко месеца, преди да му изплатят наследството.

Междувременно майка му и Лусинда отлагаха панихидата, сякаш щеше да е тихо семейно събитие, а не фантастична възможност, чрез която да се издигне.

Ако искаше да осъществи проекта си, реши той, нужно бе да предприеме спешни мерки.

— Днес следобед имам среща — обяви, като се взираше притеснено в празния гардероб, който Пола бе освободила за неговите вещи. — Всъщност не искам да отивам. Става въпрос за един тип, който не ми харесва особено, но отчаяно иска да инвестира няколко милиона в компанията ми — вдигна рамене и остави гласа си да заглъхне.

— Чудесно — отвърна ентузиазирано Пола.

— Чудесно за него, ако приема — отговори той. — Преследва ме от седмици, но нямам голямо желание да го включа. Трябва да внимаваш кои са ти партньори — продължи с компетентен тон.

Час по-късно Хари се отби в офиса на Бърнард Кларк и настоя да го види.

— Господин Кларк има среща с клиент в момента — осведоми го секретарката хладно. — Може да се забави доста.

Той седна невъзмутимо на дивана в приемната.

— Ще го почакам — заяви надутото.

Пола си взе душ, веднага се облече в кремави панталони и копринена риза и сега довършваше грима си. Беше десет и половина и

отиде до бюрото си, готова да позвъни на брокера си, Едуард Хавел. Вече бе проучила последните котировки във „Файненшъл Таймс“ сутринта, но обичаше да разисква как се движи пазарът и често отправяше предложения за закупуването и продажбата на акциите си в различни компании. Усетът ѝ се дължеше еднакво на инстинкт и знания, наследени от баща ѝ, който бе финансист, а използваше Едуард за справка, преди да го помоли да извърши трансакциите от нейно име. Двадесет и четири часа бе дълъг период на пазара. Онова, което вчера бе скочило, днес можеше да пада. Той беше отличен брокер, който от няколко години находчиво се грижеше за пакета ѝ акции, но все още обичаше да играе сама на борсата.

Взе златната писалка „Картие“ от чантата си, вдигна телефона и набра номера.

— Добро утро, Едуард — поздрави го, когато се свърза.

— Добро утро, Пола. Как си днес?

— Чудесно, благодаря. Слушай, Едуард, искам да направиш някои покупки и продажби за мен, моля те, но освен това и да обядваме заедно тази седмица. Трябва да обсъдя нещо с теб.

Спряха се на следващия четвъртък в „Грийнс“ на „Сейнт Джеймс“.

— Дотогава — каза Пола.

— Не можеш ли да ми подскажеш за какво става дума?

— Твърде сложно е за обясняване по телефона, но ще ти разправам, като се видим.

— Съжалявам, Хари — изрече учтиво Бърнард, въпреки че сините му очи бяха ледени, — но тези неща отнемат време. Може да минат години, преди парите от имуществото на покойния да бъдат изплатени.

— Сигурно можеш да ускориш процеса? — попита начумерено Хари.

— Все още не е дадено разрешение и не очаквам това да стане до няколко месеца.

— По дяволите! — той тропна с крак като разглезено дете. — А какво да правя дотогава?

Бърнард Кларк повдигна вежди и погледна младия мъж над бюрото с дълбоко неодобрение и си помисли колко различен бе от сестра си.

— Предполагам — каза хладно, — че ще продължиш да правиш онова, което би вършил, ако баща ти не бе починал.

Хари дори не се смути.

— Но аз съм на една крачка да изкопча наистина добра сделка за моята фирма. Изключително богат инвеститор е силно заинтересован да вложи няколко милиона лири. Междувременно трябва да изглеждам надежден — изсмя се пресилено, грубо и арогантно. — Знаеш ли старата поговорка: „За да получиш, трябва да дадеш“.

Бърнард заговори невъзмутимо:

— Сигурен съм, че ако потенциалните ти инвеститори са заинтересовани, ще разберат, че едно завещание не може да бъде пришпорвано, за да се подпомогне някакво бизнес начинание. Боя се, че ще трябва да почакаш като останалите от семейството.

— Не можеш ли да ми дадеш някакъв аванс? Готов съм да платя лихвата — в безочието му се долавяше нотка на отчаяние.

— Тук не е банка — отвърна строго адвокатът. После се изправи и сложи край на срещата. — В скоро време ще получиш съобщение от мен по обичайния начин, но за момента се боя, че не мога да ти помогна. Ако не ти достигат средства, защо не се видиш с банковия си посредник?

Докато Хари излизаше ядосан от офиса, Бърнард можеше да се закълне, че го е чул да си мърмори: „Проклет задник“.

— Имаш ли ангажменти тази вечер, Луси? — попита Хари, когато ѝ позвъни по мобилния си телефон от откритото кафене на Ковънт Гардън няколко минути по-късно. — Искам да се запознаеш с приятелката ми и се питах дали не можем да се отбием за едно питие?

— Добре — отвърна с нежелание тя, като си мислеше, че като се прибере вкъщи, иска само да види децата, да се преоблече в удобни дънки и тениска и да си почине. — Коя е тя? Познавам ли я?

— Не, но ще я харесаш — звучеше ентусиазирано и по момчешки гордо. — Казва се Пола Максвел и живеем заедно от няколко седмици.

— Значи е сериозно?

— Така мисля.

Стори ѝ се донякъде обнадежден и Лусинда се усмихна на себе си. Може би подходящата жена щеше да се отрази добре на брат ѝ и да го накара да се захване с порядъчна работа, вместо да замисля нови планове и далавери.

— Страхотно. Защо не дойдете към седем и не останете за вечеря? — „ще приготвя макарони и салата — помисли си тя — има много плодове и кашкавал, а Джулиан може да отвори някоя бутилка вино“. — Между другото къде живеете? Отказа ли се от апартамента си?

— Да. Пола има мезонет на „Ийтън Плейс“.

В ума ѝ нещо щракна неприятно, когато чу тези думи, и разбра какво всъщност преследва Хари.

— Трябва да затварям, един от директорите се приближава към бюрото ми — каза забързано тя. — Ще се видим довечера.

— Това е Пола — представи я Хари, ококорен и усмихнат. — Пола, това е сестра ми, Лусинда, и зет ми, Джулиан.

Стиснаха си ръцете в тесния коридор, а Джейми и Дейзи дотичаха от кухнята в далечния му край. Момиченцето държеше в ръка недоядено парче ябълков пай, а устата на момиченцето бе изцапана с фъстъчено масло.

— Здравейте! — поздравиха в хор те, като любопитно гледаха новодошлата.

Тя изглеждаше страхотно елегантна, в бледосин копринен костюм с панталон и сандали, които според Лусинда струваха неколкостотин лири. Косата ѝ сякаш бе току-що фризирана, ръцете ѝ бяха бели, с тъмночервен маникюр, а гримът ѝ — чудесно поставен. Целият ѝ вид говореше, че е жена, която не върши почти нищо друго, освен да се грижи за себе си.

„Какво, по дяволите, прави тя с Хари?“, бе първата мисъл на Лусинда.

— Влезте — покани ги Джулиан, който споделяше изненадата на съпругата си, но влизаше в ролята на домакин. — Мога ли да ви предложа чаша вино?

Всички се събраха в дневната и в този момент Лусинда осъзна фаталната си грешка. Кутията за писма от епохата на крал Едуард все още седеше на помощната масичка, а Хари със сигурност щеше да се досети какво представлява. „Каква глупачка съм!“, помисли си, бясна на себе си. Трябваше да я скрие преди пристигането им.

— Бяло вино? — питаше Джулиан.

Лусинда се опита да отвлече брат си на стол, обърнат с гръб към сандъчето, но той очевидно искаше да покаже на приятелката си, че е редовен посетител у сестра си и се чувства съвсем като у дома си, затова закрачи край камината и застана с гръб към нея, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си.

— Как вървят нещата в „Д’Асоар“, сестричке? — попита, преди да се обърне към Пола и да продължи: — Лусинда на практика ръководи фирмата. Работи там повече от десет години и отговаря за маркетинговите проучвания. Знаеш, че притежават и „Арше“, „Артемис“, „Багател“, „Галакте“, „Тазе“ и „Мазерей“. О! И „Идол“ — намигна свойски на Пола. — Бъди мила с нея и може да ти осигури някои безплатни мостри.

Пола погледна към нея, очите им се срещнаха и Лусинда мигновено разбра, че споделят една и съща мисъл: „Не е ли Хари ужасен кретен?“. Домакинята бързо извърна очи, а гостенката отново надяна маската си, като изрече искрено:

— Божичко, сигурно работите много. Как успявате, като имате и деца?

С чувство на лоялност, Лусинда се опита да се пошегува с хвалбата на брат си.

— Братята винаги са склонни силно да преувеличават — обясни с лека усмивка. — Просто съм част от екипа за проучване на пазара в Обединеното кралство. Нищо особено — изглежда Хари с изражение, говорещо: „Млъкни, за Бога!“.

— Мамо, мога ли да си взема чипс, моля? — извика Джейми.

— Може ли и аз? — обади се и Дейзи, докато баща им подаваше на гостите чашите с вино.

— Само мъничко, скъпи — отговори майка им, — и то след като първо предложите на всички други.

Изведнъж забеляза, че очите на Хари са се разширили повече от обичайното, и с вледеняващо чувство за предстояща катастрофа

осъзна, че е видял кутията за писма. Обърнатата към него Пола бе проследила погледа му. Мамка му! Колко глупаво, че го бе оставила тук. Мислено изруга.

— Е, Хари, кажи — започна тя бързо, — как върви новата ти компания?

— Страхотно — отвърна разсеяно той, все още вторачен в ковчежето. — Това ли ти остави татко?

— Какво?

— Онова! — посочи той. — Истинска антика ли е? — след това отиде до масичката и започна да го разглежда. Джулиан стрелна жена си с предупредителен поглед. За миг тя задържа дъха си, като се молеше да не е забравила да го заключи, след като бе прибрала писмата на Миранда. — Къде е ключът? — попита брат ѝ, след като понечи да вдигне капака.

Лусинда се изчерви и се опита да се престори, че проверява дали има още вино в бутилката, която съпругът ѝ бе оставил на масичката за кафе.

— Загубила съм го — излъга. — Онзи ден беше у мен и после го сложих уж на сигурно място, а сега не си спомням къде.

— Аз знам къде е! — извика победоносно дъщеричката ѝ.

— И аз — добави Джейми. — Сложила си го в онази вазичка над камината.

Джулиан пристъпи напред.

— Напълно си прав, момчето ми, беше там, но помня, че после майка ти го отнесе горе.

Дейзи се опитваше да се покатери на седалката на решетката край камината с протегната към вазата ръчичка. Баща ѝ я вдигна с бързо движение и я отместа.

— Не ти е разрешено да се качваш там — смъмри я той. — Ами ако се подхлъзнеш? А ако в огнището гори огън?

— Искях само... — захленчи тя, но Джулиан вече я гушкаше и ѝ предлагаше още едно парченце чипс.

Дори и Хари не бе толкова безочлив, че да извади ключа от вазата пред очите на всички. Върнаха се на местата си, но атмосферата, неспокойна още от началото, вече бе станала напрегната, а кутията за писма в единия край на стаята и ключът в другия приличаха на тиктакаща бомба с часовников механизъм.

— Познавах баща ви, знаете ли? — каза небрежно Пола, докато Лусинда ѝ наливаше вино.

— Нима? — домакинята изглежда брат си с изненада. — Знаеше ли това, Хари?

— Баща ѝ и татко са били приятели — кимна той. Усмихна се на дамата си. — Познавали сте се от години, нали, мила?

— Да. Баща ми и аз бяхме много натъжени, като прочетохме за смъртта му. Беше ужасен шок — отвърна тя и добави меко: — Това трябва да е огромна загуба за всички ви, Лусинда. Зная, че Хари бе абсолютно покрусен. Срегнахме се точно след нещастиято, нали, Хари? Бях прочела съобщението в „Таймс“, затова веднага разпознах името ти.

— Наистина ли? — Лусинда местеше очи от единия на другия и наблюдаваше как тайно си разменят усмивки и погледи.

— Майлс беше удивителен човек — отбеляза замислено Пола.

Нещо в гърдите на Лусинда подскочи нервно. По гърба ѝ пробяга ледена тръпка, докато разглеждаше по-отблизо гостенката. Беше по-възрастна от брат ѝ, поне с осем-десет години, въпреки че само друга жена би забелязала издайническото леко отпускане на кожата по челюстта и по опакото на ръцете ѝ. Хари обикновено си падаше по руси, гърдести мадами на двадесетина години. Пола бе абсолютната противоположност и Лусинда се зачуди отново какво ли прави с него. Освен... освен...

Почувства, че отмалява, докато мисълта се оформяше и добиваше реалност... бе почти сигурна, че е права. И защо бе толкова сигурна? Къде бе чувала същия коментар за баща си преди? „Майлс беше удивителен човек“? Произнесен със същия възхитен тон?

Вгледа се по-внимателно в Пола Максвел. Какво знаеше за нея? Името не ѝ говореше нищо. Беше елегантна, красиво облечена жена, културна и интелигентна на вид. Около четиридесет и пет годишна, с апартамент в най-скъпата част на града. На кого ѝ напомняше това? Отговорът зацвърча в главата ѝ като горещо желязо върху лед. Изабел, разбира се! Тя бе английската версия на Изабел.

Лусинда усети как сърцето ѝ заблъска в ребрата, сигурна, че това е липсващата любовница. Онази, която не бе посочила адрес и се бе подписала като Пъмпкин. Всичко съвпаднаше — „П“ като Пола, „П“ като Пъмпкин. Бяха се запознали чрез баща ѝ. Дори живееше в същия

квартал като Изабел и имаше много от чертите ѝ. Вече бе сигурна, че Хари, без да знае, бе довел петата любовница на баща си. Но със смесица от вълнение и погнуса осъзна, че трябва просто да измисли начин да се изправи срещу нея, без да събуди подозренията на брат си.

ОСМА ГЛАВА

„В отговор на обявата, поместена в колоната за частни съобщения на «Телеграф»...“

Лусинда видя, че почеркът почти не се е променил през близо четиридесетте години. Малко по-дребен може би, не толкова прецизен, посочващ адрес в Хоув. И малките завъртулки бяха същите. Качеството на хартията обаче бе лошо. Беше от онази, която се продава заедно с подобаващ плик в павилионите за вестници.

— Виж! — извика триумфиращо на закуска тя, като подаде писмото през масата на Джулиан, който предъвкваше печен бекон и резен домат.

Той го взе и прегледа съдържанието му, преди да ѝ го върне със забележката:

— Две открити, остават три.

— Жалко, че не мога да пусна обява отново — подхвърли тя.

— Обява за какво? — попита Джейми с увиснала във въздуха лъжица с корнфлейкс.

— Нещо, свързано с „Д’Асоар“ — обясни кратко майка му, поразена от това колко лесно може да лъже.

Започваше да ѝ става опасен навик: лъжеше децата си, майка си, братята си. И мразеше това. Дори като дете бе честна и беше против природата ѝ да мами даже и за да не си усложнява живота. Винаги трябваше да внимава какво казва, за да не я чуе някое от децата.

— Какви три остават, татко? — любопитства Дейзи. — Къде остават?

Джулиан погали буйния ореол от руси къдрици и се усмихна над вдигнатото ѝ лице.

— В училище, предполагам, скъпа — улови погледа на жена си. — Да ги заведе ли аз тази сутрин?

— Ще можеш ли? — изгледа го с благодарност. — Искам да се обадя на едно-две места, преди да тръгна за офиса.

— Но кои три? — настояваше момиченцето, докато слизаше от стола.

— Никога няма да ти кажат — намеси се примирено брат й. — Възрастните никога не ни казват нищо.

Веднага щом излязоха и Делия се качи горе да оправи леглата, Лусинда си наля още една чаша кафе и набра „Справки“.

— Кое е името?

— Максвел. Пола Максвел. Адресът е „Ийтън Плейс“, Белгревия.

Почака, дочувайки почукване по клавиатурата в далечината.

— Съжалявам, номерът не е вписан — отговори й операторката.

„Разбира се, че няма да е включен, нали?“, помисли си с раздражение Лусинда. Пола Максвел беше точно от онези жени, които не даваха номера си в указателя. Трябваше да намери извинение да го вземе от Хари, без той да разбере защо й е.

После прочете повторно писмото на Миранда, като отново изучаваше онези малки претенциозни завъртулки, и се опита да си представи как изглежда авторката. Боеше се да се обади, но все пак бе развълнувана от мисълта, че след няколко секунди ще разговаря с още една от любовниците на баща си.

Телефонът вдигна жена с мек тембър.

— Мога ли да говоря с Миранда Уоруик, моля? — попита Лусинда, като се опитваше да сдържи треперенето на гласа си.

— Аз съм — звучеше като плаха малка мишчица.

— Здравейте. Обажда се Лусинда Котърел. Отговорихте на обявата ми в „Телеграф“.

— Здравейте, Лусинда — Миранда сякаш изобщо не бе изненадана, че й се обажда. — Последния път, когато ви видях, бяхте малко момиченце.

— Как разбрахте, че съм аз?

— Нямах начин да не сте — отвърна спокойно жената. — Нямах кой друг да е. Става дума за Майлс, нали? Прочетох, че е починал.

Лусинда се чувстваше смутена и изпълнена с жалост. Колко е ужасно да изживееш живота си само с един значим за теб мъж, а дори

да не ти е съпруг. И когато телефонът звънне, да знаеш, че може да е точно определен човек.

— Ясно... да... разбирам — заекна тя. — Тъъ... не знам как ще го приемете, но той остави писмата ви. Искаше... — млъкна, когато чу Миранда да надава кратък пронизителен вик.

— Моите писма! Запазил е моите писма... О, Боже мой! Нямах представа, че ще го стори. Аз, разбира се, съм запазила всички негови, не че бяха много, но не съм предполагала, че ще задържи моите — звучеше, сякаш бе останала без дъх.

— Пожелал е да ви ги върна — обясни Лусинда с надеждата, че не е стъписала старата жена прекалено силно. — Освен това имам...

— Ами Ан? Знае ли за Майлс и мен? Жива ли е още? — Миранда млъкна развълнувана, почти изплашена.

— Все още е жива, но не знае за... писмата или нещо друго — отвърна твърдо тя, неспособна да се насили да изрече думи като „връзка“ или „близко приятелство“. Дори задължението да се свърже с тези жени ѝ се струваше все по-трудно. Щом си помислеше за баща си, в главата ѝ изскачаха понятия като „предателство“ и „лъжи“, а сега чувстваше, че самата тя предава майка си, като говори с тях и ги приема със знанието, че са били любовници на Майлс. Посредничеше на възмутителните му желания и започваше да се презира, задето ги спазва, въпреки че залогът бе толкова висок. — Но майка ми си спомня, че едно лято сте живели у нас като учителка на брат ми Том — добави небрежно тя.

— А, Том! — въздъхна Миранда. — Двамата с Хари бяха сладки момчета, а вие такова мило момиченце, толкова красиво. Ан бе много, много щастлива жена — направи пауза, а после добави с изгарящ от копнеж глас: — Аз нямам деца, нали разбирате.

Тишината беше неловка, но Лусинда не знаеше какво да каже. Част от нея не можеше да не съчувства на Миранда.

— Добре ли я карат? — попита жената. — Спомням си, че Хари беше много умен.

— Добре са — отвърна кратко. — Трябва да ви предам още, че баща ми ви остави едно бижу за спомен.

— О! — чу се тих плач. — О, мисля, че не мога да го понеса!

Лусинда почака и против волята си и покровителствените чувства към майка си бе изпълнена с жалост към жената, която още

скърбеше за мъж, с когото бе имала връзка преди почти четиридесет години.

— Бих изпратила всичко чрез препоръчана поща, но баща ми е изявил желание да ви ги предам лично — изрече плахо тя.

— О, да, разбира се — Миранда издуха носа си. — Просто съм така трогната. Кога можете да дойдете? Затворена съм в къщата, затова се боя, че ще трябва да се срещнем тук.

Лусинда хвърли нов поглед на адреса. Хоув, на Южното крайбрежие. По дяволите, щеше да ѝ отнеме почти ден да отиде и да се върне. Не искаше да ходи през уикенда, а не можеше да поиска отпуск, затова най-доброто решение бе да тръгне в ранната вечер. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Да приключва с това.

— Бих могла да дойда следващия вторник. Трябва да е около седем часа вечерта, защото работя.

— Много добре. Боя се, че не мога да ви предложа вечеря или нещо друго, но мога да се справя с чаша кафе.

— Моля, не си правете труда — успокои я Лусинда. — Просто ще оставя тези неща, тъй като трябва да се връщам в града.

— Стори ми се много крехка — каза тя на Джулиан същата вечер, облегната в шезлонга.

Децата бяха в леглата, а Делия бе отишла на кино с приятеля си. Горещият фронт бе в разгара си и нощите бяха още по-жарки и лепкави от дните. В опит да глътнат чист въздух те си бяха взели чашите с ментов чай в двора, но влагата сякаш ги смазваше и причиняваше главоболие на Лусинда.

— На колко години е? — попита той.

— Щом татко бе на седемдесет и три, тогава мисля, че е десетина години по-млада, освен ако не е се е дипломирала много късно. Беше много емоционална. Имам чувството, че баща ми трябва да е бил любовта на живота ѝ.

— Невероятно, нали? Кой би си помислил, като знае що за човек беше?

— Започнах да я съжалявам, след като разговаряхме. Мама поне има всички нас, а тя очевидно си няма никого. Ни жива душа. Не зная

какво бих правила, ако бях съвсем сама на света — добави тъжно тя. — Не бих била способна да се справя.

— О, Зайче! — погледна я с привързаност Джулиан.

Тя се усмихна. Обичаше да я нарича Зайче. Обръщението я накара да се чувства в безопасност точно когато си представяше какво ли би било да е на мястото на Миранда.

— Чудя се кое бижу да ѝ дам.

Разумът ѝ диктуваше да подарява най-малко ценните на вид накити, но сърцето ѝ подсказваше, че не е толкова просто. Украшенията сигурно бяха подбрани за всяка любовница. Трябваше да подхождат на стила ѝ на живот. На личността ѝ. С Изабел бе лесно, защото бе имала шанса да я срещне по-рано, но дори нямаше идея как изглежда Миранда. От телефонния им разговор днес бе добила само представата за жена инвалид, която е изключително уязвима.

Бяха останали пет накита. Опита се да ги види мислено. Диамантената брошка? Твърде показна, като за кралицата майка. Гривната? Твърде младежка и деликатна и можеше да се носи само на парти. Пръстенът? Твърде бляскав. Оставаха медальонът и огърлицата, която определено не бе подходяща. Беше прекалено шикозна за жена, която живее на крайбрежието, прекалено подобна на накит от страниците на „Вог“.

— Вероятно би искала сантиментален спомен, а не нещо друго — отбеляза Джулиан, когато го помоли за съвет.

Лусинда кимна бавно.

— Нещо, което да може да държи близо до сърцето си — докато го изговаряше, вече знаеше какво ще ѝ подари. Накитът, който бе деликатен и красив и буквално можеше да се носи до сърцето. Миранда щеше да получи златния медальон, украсен с прозрачни бледозелени камъни, окачен на златна верижка.

Том бе решил, че трябва да се реваншира пред Сюзан по някакъв начин за щедростта и гостоприемството ѝ, които напоследък се бяха изразявали в покани за вечеря поне два пъти в седмицата. Винаги носеше нещо, растение за градината или саксия с розмарин или мента, ароматизирана свещ, кутия бонбони с ликьор или вино, но трябваше да

направи нещо повече. Да я заведе някъде, което щеше да пренесе връзката им в по-интимен план.

Страхът от отхвърлянето го възпираше да си позволи нещо повече от целувка по бузата и въпреки че бе стиснала ръката му веднъж, в началото, оттогава тя също, изглежда, не желаше да показва физическа близост.

Обмисли възможностите си за избор. Кино? Театър? Концерт, може би... Или романтичен ресторант, по дяволите разходите! Но после, за пръв път в живота си, и то, защото времето бе толкова горещо, му хрумна страхотна идея. Посегна към телефона и набра номера на Сюзан.

— Заета ли си тази вечер? — попита я, след като си размениха обичайните банални поздравявания.

— Не, не съм. Защо?

— Тогава ще те взема в шест и половина и ще излезем — отвърна той със сянка на важност.

— Къде ще ходим? — чу се смях отсреща.

— Изненада е.

— Каква изненада? Как трябва да съм облечена?

Какво значение има, помисли си Том. Защо дори и разумните жени като нея бяха вманиачени по дрехите и външния си вид?

— Нещо... тъъ... удобно и ежедневно — отвърна несигурно той.

— Значи в шест и половина?

— Точно така.

След като затвори, му хрумна ужасна мисъл. Ами ако Сюзан не бе разбрала, че е имал предвид да излезе само с нея? Ако е предположила, че е имал предвид и момчетата? Не можеше да ѝ се обади пак, би било нетактично.

Но ако се появеше и Дик и Стийв седяха пременени там и също очакваха да ги изведе?

В обедната почивка отиде до „Сейнсбърис“ и напазарува, но за всеки случай, ако синовете на Сюзан бяха предположили, че ще излизат с тях, купи повече храна от необходимото. След като натовари багажника на колата, се запита защо не е като останалите мъже. Те извеждаха приятелките си навън без подобно черногледство. Черпеха ги вино и вечеря, водеха ги в Париж за уикенда, винаги вършеха и говореха каквото трябва и никога нямаша проблеми. А неговото

ухажване неотменно бе изпълнено с трудности, недоразумения, оплескани уговорки и накрая пълно отритване.

Не искаше да загуби Сюзан, помисли си с внезапна болка. Не че всъщност е негова. Но за да се подсигури и да предвиди всички последствия, се върна обратно в магазина да купи още някои неща. Просто за всеки случай.

Джейн седеше и четеше на сянка под липите в края на моравата, откъдето се откриваше спираща дъха гледка на сиво-синкавите хълмове на Дордон, когато дочу гласове, долитащи от терасата. Намръщи се объркана. Не очакваха гости, а Уилям се бе барикадирал в кабинета си и пишеше безкрайни писма до Лондон в опит да ги спаси от финансовата криза.

— ... Ще трябва да разширим басейна — казваше някой с недоволство, — но предполагам, че ако удължим терасата...

Гласът принадлежеше на някаква американка. Джейн извърна рязко глава, но от мястото си не можеше да види кой е. После се разнесе друг глас, мъжки, също с американски акцент.

— Мислиш ли, че ще свалят малко от цената? Ще трябва да вложим доста средства. Искам да кажа, че е сладко, но всичко е толкова старо.

Джейн скочи на крака. Кои, по дяволите, бяха тези, та да критикуват красивата ѝ къща? Закрачи решително през ливадата, с елегантната си фигура, облечена в кремави ленени панталони и тъмносиня тениска. Като зави зад ъгъла, се натъкна на двойка на средна възраст — жената, отрупана с диаманти и смарагди, а мъжът — едър и потен, с бермуди и риза на цветя. До тях стоеше френският агент по недвижими имоти, на когото мъжът ѝ бе възложил продажбата на Шато сен Лоран. Държеше гланцова брошура с цветни снимки на имението, интериора му и околността.

— Ооо! — Джейн извика слисано. Мили Боже! Дотам ли бяха стигнали нещата? Брошура? Купувачи? Непознати, които се разхождат из имота и на висок глас разправят за промените, които искат да направят? Не знаеше дали ще избухне в сълзи, или ще повърне.

— Ннне бях наясно... — изрече тихо тя. — Не бях наясно, че развеждате хора наоколо толкова скоро.

— Пардон, госпожо Котърел — агентът, красив млад мъж с мустаци, се поклони учтиво. — Просто показвам на мадам и мосю Кърнан имота. Не искахме да ви безпокоим.

— Не... ами... — запъна се тя. — Съпругът ми знае ли, че сте тук?

— Ah, mais oui, certainement^[1] — той махна с ръка към къщата. После се обърна към семейство Кърнан и им се усмихна мило. — Ще ме последвате ли? — каза любезно. — Ще ви покажа градината и овошките. Има и някои чудесни маслинови дръвчета, а не съм ви споменал за това, нали?

Джейн не можеше да седи и да слуша нито дума повече. Обърна се и забърза към къщата да намери Уилям.

— Знаеш ли, че агентът вече развежда хора наоколо? — попита го, както бе седнал зад бюрото си. — Оплакват се, че басейнът бил твърде малък, цената твърде висока, а къщата твърде стара! Уилям, изгони ги оттук! Не искаме такива хора, които не могат да оценят къщата. Кажете на агента да се отърве от тях, веднага!

Погледна я уморено. Беше се състарил с десет години през последните няколко седмици, под очите му имаше торбички, а около устата — дълбоки бръчки.

— Джейн, скъпа, не можем да бъдем придирчиви към купувачите на къщата. Освен ако не стане чудо, ще трябва да я продадем, независимо дали харесваме новите собственици ли не. Ако искат да я купят, слава на Бога.

— Чух ги да казват на агента, че искаме твърде много, така че може би няма да я купят — изрече с надежда тя.

Мъжът ѝ въздъхна. Имението беше ахилесовата пета на Джейн и знаеше, че най-болезненото нещо в живота ѝ бе перспективата да го продадат и да заминат. Отчасти и той изпитваше същото, но не и такава дълбока страст. Жена му винаги бе обожавала шатото и цялата ѝ енергия през годините бе посветена на усъвършенстването на всяка приемна, спалня и баня, на голямата, функционална, но красива кухня, на всички цветове и мебели. Гостите, които идваха в Шато сен Лоран, знаеха, че ще прекарат няколко дни в лукс и неповторими преживявания. Дори подредбата на масите на Джейн, независимо дали за официалната трапезария или за терасата край басейна, се състоеше от прекрасен порцелан и чаши за вино, ниски вази с цветя и кристални

свещници. А сега, изглежда, трябваше да напуснат всичко това и да се примирят с живота в къщичка под дъждовните облаци на студената английска провинция.

Уилям говореше нежно, но се боеше, че е неблагоприятно, защото ѝ дава лъч надежда, понеже не понася да я гледа толкова паднала духом.

— Ако ни отправят добро предложение, ще трябва да приемем, скъпа, но можем да забавим известно време подписването на договора, просто в случай, че стане чудо.

Лицето ѝ се озари, както той очакваше, и я видя тайно да кръстосва пръсти.

— Да се молим — изрече пламенно тя, — да се молим за чудо!

Сюзан бе готова, когато Том пристигна. Облечена бе в синя лятна рокля с презрамки, откриваща гладки загорели рамене, които до този момент винаги бяха покрити с риза или пуловер. Нямахе и следа от Дик и Стийв.

— Момчетата навън ли са? — попита Том небрежно, като забеляза, че къщата е съвсем тиха.

Сюзан се изненада.

— Да, тази вечер са на боулинг от училището. Защо? Очакваше да са тук ли? О, изненадата за тях ли беше? Много съжалявам, нямах представа... — гласът ѝ заглъхна и доби смутен вид.

— Изненадата е за теб, не за тях — усмихна се успокоително той. — Хайде, да тръгваме.

След като се качиха в колата, Том подкара на запад, попадна във вечерното задръстване от прибиращи се хора, което бе пренебрегнал. Не беше чак толкова важно все пак, защото Сюзан скоро го възхити с някаква весела случка от работата ѝ през деня. Всъщност не я слушаше, а се бе съсредоточил върху пробиването на път между множеството участници в движението, но нямаше значение, защото тя, изглежда, не очакваше отговор от него. Което означава, надяваше се той, че е отпусната и спокойна в неговата компания.

Най-сетне стигнаха до портите на Ричмънд Парк и Сюзан нададе лек радостен вик.

— Не съм идвала тук от години. Не е ли прекрасно? Какво чудесно място за разходка!

— Няма само да се разхождаме — отвърна зарадван Том.

Когато стигнаха до един от паркингите, той влезе и спря плътно до редицата други коли. Очевидно не бе единственият човек, комуто бе хрумнала подобна идея тази вечер. Имаше няколко дузини автомобили, а в далечината виждаше хора, разхождащи кучетата си, влюбени ръка за ръка и дори няколко играещи деца.

Сюзан излезе, подуши въздуха с удоволствие, сякаш се бе озовала в дълбоката провинция, и чак когато той отвори багажника и видя кутиите с вкусна на вид храна и виното, тя разбра, че ще си направят пикник.

— Том! Фантастично! Каква великолепна идея, особено в гореща нощ като днешната.

— Мислех, че ще е приятно — отвърна скромно той.

На път за дома ѝ се бе отбил до апартамента си и бе взел килимче и две възглавници, чаши за вино и отварачка, някои прибори и чинии.

— За всичко си помислил — възкликна щастливо тя. — Божичко, не мога да си спомня кога за последен път съм била на истински пикник!

Избраха си уединено място зад поляна с висока до кръста орлова папрат, а Том направи два курса до колата, за да донесе всичко необходимо. Дълги златисти сенки се простираха по тревата. Не полъхваше никакъв вятър и жегата все още се усещаше във въздуха.

Сюзан се настани на килимчето, докато Том отвори бутилката вино.

— Чувствам се, като че ли съм умряла и съм отишла в рая — промълви с почуда тя. — Радвам се, че сме сами тази вечер, но мислиш ли, че може да доведем момчетата някой ден? — добави тъжно. — Тук много ще им хареса.

— Няма проблем — отвърна искрено Том. — Можем да си донесем нещо за обед и да прекараме тук цял ден. Могат да си вземат топката да поритат наоколо.

— Би било чудесно — кимна жената. — Идвал ли си тук като момче? Баща ти играеше ли футбол с теб?

Той изведнъж се смрази и му прилоша. Времето, изглежда, се беше преобrazilo от божествена вечер в черен хоризонт, изпълнен с болка. Яркостта на предстоящите часове, така изпълнени с надежда допреди минутка, бе затъмнена от спомени за времето, което му бе нанесло повече поражения, отколкото осъзнаваше. Едва сега, когато за пръв път бе видял лъч щастие и задоволство, той разбра какво му бе липсвало цял живот.

Извърна лице, така че Сюзан да не види сълзите, щипещи болезнено угълчетата на очите му, преди да се спуснат по страните му, сълзи, които дотогава не бе пролял, но си пробиваха път да излязат от тялото му сега, когато държеше да направи добро впечатление, когато отчаяно искаше да изглежда страхотен и мил като Хари, компетентен като Лусинда, когато копнееше да бъде интересен и забавен.

А всичко, което ставаше, бе, че ужасно нещастното момченце се подаваше на повърхността и сълзите бликаха толкова бързо, че не успяваше да ги овладее.

— Том! — Сюзан бе стресната, уплашена, да не би да е казала нещо нередно. — Какво има? Какво стана?

Той прикри лицето си с ръце, неспособен да говори, почти неспособен да диша, а раменете му се тресяха, докато ужасните хълцания се отронваха от гърлото му.

С бързината на майка, посягаща към разстроено дете, Сюзан се изправи на колене и го обгърна с ръце, приласка го, гушна го и го загали по гърба, докато издаваше успокоителни звуци. Останаха така няколко минути, а тя галеше косата му със загрижено изражение и с очи, изпълнени със съчувствие към мъжа, който изведнъж се бе оказал толкова разстроен, колкото Дик и Стийв като малки, когато любимата им играчка се бе счупила или бяха паднали и се бяха ударили.

Постепенно Том спря да риде и докато се успокояваше, осъзна колко силно се е унижил. Сюзан не би искала да има нещо общо с него след това, помисли си той, като се изправяше, неспособен да я погледне, посегна към кърпичката си и си издуха носа. Застана на крака, объркан и незнаещ къде се намира. Искаше му се да се отвори огромна дупка в земята и да го погълне. Искаше му се да си е у дома, сам, където никой не можеше да види как се е изложил.

— Ето, пийни малко вино — чу спокойния глас на Сюзан. — След няколко минути ще се чувстваш доста по-добре, след като изля

всичко това от себе си.

Все още не можеше да я погледне. Лицето му бе червено, беше безкрайно засрамен и не знаеше какво да каже, по дяволите.

— Много съжалявам, че казах нещо нередно — продължи тя. — Много глупаво и нетактично от моя страна, когато баща ти почина едва преди няколко седмици. Все си отварям голямата уста. Няма да го направя повече, обещавам. Тоест, ако изобщо рискуваш да ме изведеш отново...

Тогава той я погледна и срещна усмихнатото ѝ майчинско лице. Седна на килимчето до нея.

— Разбира се, че искам да излезем пак и слава Богу, че не сме в „Риц“, иначе наистина щях да умра от срам — отвърна той с искрица непривичен хумор.

Някак си необичайно за него, вече не се притесняваше, че бе заплакал пред Сюзан. Нямахше представа защо, понеже се бе държал като проклет истерик, но най-прекрасното бе, че тя, изглежда, го разбира. Бе показала пълна съпричастност и облекчението му бе огромно. Никой, дори и майка му, не бе разбирал болката, причинена от баща му. Всъщност Ан сякаш бе вземала страната на Майлс, когато се бе държал жестоко с децата си. От години заравяше болката и липсата на състрадание, които бе чувствал в детството си, защото никой наоколо не го разбираше.

— Знаеш ли как се научих да плувам? — запита я внезапно.

Сюзан поклати глава.

— Бяхме на почивка в Шотландия. Бях на три години. Баща ми нае лодка с весла. Когато стигнахме средата на онова голямо езеро, той ме вдигна и ме хвърли през борда в ледените води. После се отдалечи с гребане — довърши сбито. В гласа му нямаше горчивина. Нито ненавист. После вдигна очи и погледна Сюзан. — Така ме научи да плувам.

— Разбирам — отвърна тя тихо. — Значи у теб се е насъбрала много болка и мисля, че ще стане моя работа да ти помогна да се освободиш от нея.

После се надигна на колене отново и като се протегна обхвана лицето му в ръце и го целуна силно по устните.

Седнала във влака на път за Брайтън, Лусинда провери съдържанието на дамската си чанта, както бе правила вече няколко пъти през същия ден. Да, носеше вързопчето писма, които бе пъкнала в голям кафяв плик заедно с разписката, която Бърнард ѝ бе дал, за да я подпише Миранда. Да, взела бе и малката кутийка за бижута, съдържаща медальона, която също бе сложила в плик, за да не се повреди при допир с дреболийките в чантата ѝ.

Започваше да се чувства нервна и ѝ се искаше да бе приела предложението на Карина да дойде с нея, но бе настояла, че ще се оправи и предпочита да отиде сама, защото не искаше да усложнява нещата. Затова бе решила да пътува с влак вместо с колата. Това означаваше да хване такси до Хоув и да помоли шофьора да я почака, докато се отбие да остави нещата в „Жасмин Котидж“.

Ако бе тръгнала с някой друг, дори и с Джулиан, би превърнало посещението в нещо специално, което заради самата себе си се опитваше да избегне. Така можеше мислено да го приравни до малко отегчителна задача, без емоционални нотки, както се надяваше.

Но докато влакът потраkvаше, пълен с ежедневни пътници, които се прибираха вкъщи в края на деня, тя започна да разбира, че ще ѝ бъде трудно, а колко ли по-лошо щеше да е за Миранда?

Може би заради мъката в гласа ѝ, когато бе казала, че няма деца, сърцето на Лусинда се бе смекчило, защото започваше да я съжелява силно. Опита да се постави на нейно място и не ѝ бе нужно много въображение, за да разбере, че за възрастната жена срещата им ще е дълбоко емоционално изпитание. Човекът, когото бе обичала, бе останал при жена си, макар бракът му да не бе щастлив, а тя бе принудена да приеме решението му и да продължи живота си както може. Изглежда, никога не бе срещнала други мъже или ако бе, то те не са могли да се сравнят с Майлс и така бе останала сама и бездетна през остатъка от дните си.

Когато най-после пристигна в Брайтън, ѝ беше горещо и се чувстваше мърлява. Поток от редовни пътници се изсипа от влака и се втурна навън от гарата в соления бриз, носещ се от морето. Лусинда импулсивно влезе в малък цветарски магазин до гарата и купи букет жълти рози. Стъблата им бяха толкова прави и твърди, че приличаха на изкуствени, но продавачката ги уви до цветовете в бяла хартия, което

ги разкраси. Хвана последното такси на стоянката и се отпусна на седалката.

— Бих искала да ме изчакате и да ме върнете до гарата, моля — каза на шофьора, след като даде адреса на Миранда.

„Жасмин Котидж“ се оказа малка тухлена къщичка с неприятни малки прозорчета и боядисана в синьо врата.

Натисна звънеца и почака доста, преди да чуе раздвижване вътре. После вратата се откряна няколко сантиметра.

— Здравейте. Аз съм Лусинда — представи се тя в тъмната цепнатина.

— Може ли да почакате малко, преди да влезете — разнесе се потреперващ женски глас. — Първо трябва да се оттегля със стола си от пътя.

Почака, дочувайки как верижката бе махната и ключалката се завъртя, после последва тишина и след още няколко мига енергично бутна отворената врата.

— Вече можете да влезете — обяви гласът.

Миранда седеше в инвалиден стол в средата на тесен коридор. Слаба и кокалеста, с рядка сива коса и силно сбръчкано лице, тя гледаше посетителката с изплашени насълзени очи и потрепващи устни.

— Лусинда? Много мило от ваша страна да изминете всичкия този път.

Докато говореше, придвижваше количката с ръце, изпъстрени със синкави вени и петна, назад към дневната, която бе почти запълнена от книги и едно легло в ъгъла. Имаше и няколко малки масички, също отрупани с книги, документи, очила за четене, чаши, кутия салфетки и снимка в рамка на една от тях. Беше на мъж в бяла, отворена край врата риза, с навити ръкави, разположил се на градинска пейка. До него седеше пълничка красива девойка, праметнала ръка около врата му, а лицето ѝ грееше в усмивка.

Поразена, Лусинда разпозна баща си и Миранда. Фотосът бе правен около тридесетата му годишнина и го бе запечатал толкова весел и приветлив, сякаш нямаше ни една грижа.

Домакинята се обърна и видя, че гостенката ѝ се взира в снимката.

— Беше толкова красив, нали? — изрече тъжно тя. — Правена е в Корнуол.

„Но къде се бе дянал този мил, щастлив мъж?“, бе първата болезнена мисъл на Лусинда. Какво се бе случило с него? Защо не го познаваше? Би дала всичко на света да има такъв баща, като мъжа на снимката. Би могла да го обича и да се учи от него. Любящ и добър, а не капризен и критичен човек, който не бе показвал привързаност към никого от тях, а бе вдъхвал страх в сърцата им. Къде бе изчезнал смеещият се мъж от снимката?

За един ужасен момент се почувства обзета от завист. Единственият спомен на Миранда за Майлс трябва да беше за човек очарователен, мил и безгрижен, докато те — Ан, Том, Хари и самата тя, трябваше да понасят раздразнителния мъж, в който се бе превърнал и бе останал до края. Бившата учителка бе познала най-добрата му страна, а семейството му — най-лошата: тиранина, който плашеше и малтретираше психически децата си или напълно ги пренебрегваше, което може би бе още по-грозно. Никой от тях не го бе виждал отпуснат и нормален.

— Сигурно ви липсва ужасно — дочу печалната забележка на домакинята.

Не ѝ обърна внимание.

— Донесох ви тези неща — изрече сковано, като подаде розите на Миранда.

После бръкна в чантата си, извади писмата и с горчивина, надигаща се като жлъчка в гърлото ѝ, ги постави на масичката до инвалидния стол. Тази жена бе попила всичката любов на баща ѝ, личеше си от снимката. Макар връзката им да не бе продължила, макар че ѝ бе навлякъл унижение, като я бе наел като частна учителка за сина си в следващите години, Миранда първа бе отнела любовта му от съпругата му. А това го бе променило, защото никога вече не бе изглеждал щастлив и безгрижен като на снимката.

В този момент я мразеше. Възмущаваше се от нея. Съвсем различно бе от срещата с Изабел, с която Майлс явно бе правил добър секс, но едва ли нещо повече. Забавно кривване с жизнената италианка, на която по-късно бе станал нещо като баща. Но това бе различно. Съвсем различно.

Миранда плачеше тихо, докато изваждаше писмата от кафявия плик и ги поставяше нежно в скута си. После вдигна очи към гостенката си.

— Беше много отдавна, знаете ли? — каза тя почти нежно, сякаш усещаше горчивината у събеседницата си.

Лусинда не можеше да отговори. Продължаваше да гледа фотографията, обзета от завист, защото баща ѝ никога не я бе обичал така, както очевидно бе обичал жената, която седеше пред нея сега. Малкото момиченце у нея плачеше: „Татко, защо не ме обичаше така?“.

Това бе снимка на човек, когото никога не бе познавала, баща, който вече се бе превърнал в друг, когато тя се бе родила. Скована от нещастие, подаде на Миранда и втория кафяв плик.

Това е бижутото, което ви остави за спомен — обясни кратко.

— Оставил ми е... това? — попита жената, хванала с треперещи ръце кутийката.

Дори и в ревнивия си гняв Лусинда нямаше сили да ѝ разясни, че всъщност е оставил по едно бижу на всичките си любовници и тя трябваше да избере как да ги раздаде. Затова просто кимна и се извърна, докато Миранда отваряше опаковката.

После долови кратък вик, почти като котешко мяукане, последвано от хълцане.

— О! — заплака възрастната жена. — След всичките тези години! Невероятно е...

Нещо в тона ѝ накара Лусинда да се обърне. Старицата държеше медальона и се взираше в него, сякаш не можеше да повярва на очите си. После отново погледна към нея.

— Знаете ли? — прошепна покъртено тя. — Видях това украшение в един малък бижутериен магазин в Барнстейпъл... трябва да е било преди почти четиридесет години! И му се възхитих, споделих с баща ви, че е толкова красиво. Спомням си необичайното място. Тези камъни са перидот, знаете ли? Има и малка закопчалка отстриани, а задната част се отваря и вътре има малко кичурче руса коса.

Лусинда я гледаше поразена.

— Значи го е купил за вас?

Миранда поклати глава.

— Влезе в магазина и го разгледа, но не го купи. Каза на продавачката, че ще си помисли. Предполагам, че се е върнал впоследствие... Бях малко разочарована всъщност. А сега, след цялото това време... Очевидно го е пазил за мен — сълзите ѝ бяха изсъхнали и лицето ѝ бе озарено от щастие. — Не е ли най-прекрасното нещо?

Лусинда не знаеше какво да си мисли. Можеше да избере всяко от останалите бижута и да го донесе. Какво я бе накарало да предпочете точно накита, който баща ѝ бе купил за Миранда преди толкова години? Беше странно и свръхестествено и не знаеше как да си го обясни, освен че ѝ се бе сторило най-подходящо за една по-възрастна жена.

— Радвам се, че го харесвате — отвърна тя, като се посъвзе.

— Бихте ли желали чаша кафе, Лусинда? Медицинската сестра го направи сутринта, когато бе тук, и го сложи в термос. На масата до прозореца е. Сипете си, моля. Мисля, че остави и бисквити.

Би било нелюбезно да си тръгне сега, помисли си Лусинда, въпреки че копнееше да го стори.

— Да наля ли и на вас? — попита вместо това.

— Благодаря ви, мила. Искам да ми разкажете подробно за Том и скъпия малък Хари.

Таксито щеше да чака, да навърти огромна сметка, но сметна, че да разговаря с тази жена още няколко минути, щеше да е нищожна компенсация за всичките години, които бе прекарала в самота, чезнеца по загубената си любов.

[1] О, но да, разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво има, Хари?

На влизане във всекидневната Пола го видя да седи отпуснат на дивана и да гледа телевизия с празен поглед.

Бяха ходили на вечеря, този път в „Кълекшън“, и той ѝ бе казал, че е забравил портфейла си с всички кредитни карти в апартамента ѝ, когато се преобличал, за да излязат. Беше платила сметката, без да възрази, но Хари бе придобил мрачен вид, особено след като сервитьорът го изгледа гадно, докато тя подписваше чека.

Хвърли поглед към нея със склучени вежди.

— Просто съм вкиснат заради проклетия семеен адвокат — оплака се той. — Някак си е успял да блокира парите, завещани ми от татко, а наистина се нуждая от тях, за да сложа начало на някои неща в „Проследяване на роднини“. Казах му какво е мнението ми за него, но нали ги знаеш старите адвокати — замлъкна раздражено. — За какъв се мисли, по дяволите? Татко остави всичко черно на бяло, за да няма проблеми. Мисля, че просто се опитва да извлече полза от ситуацията. Нали знаеш как обичат да правят такива работи. От това живеят.

Пола седна до него и взе ръката му. Облечена бе в гладка синя сатенена нощница и халат от „Ригби и Пелър“, подарък от леля ѝ за Коледа, и знаеше, че подлудява Хари. Погледна го въпросително.

— А дадено ли е разрешение за освобождаване на авоарите? Когато Нийл почина, бяха нужни почти две години да уредят нещата. В този период не получих абсолютно нищичко. Щях да остана без пукната пара, ако няхах собствени средства. Или пък трябваше да си намеря работа.

Хари все още изглеждаше недоволен, но въпреки това се усмихна сковано.

— Не мисля, че Бърнард си върши работата съвестно все пак. Бог знае защо татко използваше услугите му изобщо. Трябваше да си избере по-млад човек, който може да ускори нещата с данъците и придобиването на собствеността и тъй нататък. Толкова е изнервящо!

— Просто трябва да бъдеш търпелив, Хари. Задръж изпълнението на плановете си за известно време — Пола млъкна замислено за миг и после лицето ѝ се оживи. — Сетих се! Защо не заминем на пътешествие някъде? Истинско откъсване от всичко това? През последните седмици беше подложен на такъв стрес, след смъртта на баща ти и всичко друго. Какво ще кажеш за седмица в Барбадос? — приближи се, обгърна го с ръце и подпря лице на рамото му. — Не би ли било чудесно? Мисля, че това е най-романтичното място на света!

Хари бе ужасен. Даже и да идеха, щеше да им струва около две хиляди лири, а той ги нямаше. Пола щеше да очаква да отседнат в най-хубавия хотел и да вечерят в най-скъпите ресторанти. И би искала да ѝ купува забавни аксесоари в онези скъпи малки магазинчета, неизменно залепени за хубавите хотели. И дума не можеше да става, освен ако не бе сигурен, че тя ще инвестира в „Проследяване на роднини“.

— Какво има, мили? Не ти ли харесва идеята? — попита приятелката му с натезжал от разочарование глас.

Той се изправи, сякаш да сложи край на разговора.

— Не мога, Пола. Твърде много грижи имам. Предстоят ми важни срещи буквално всеки ден през следващите две седмици. Искам да кажа, че компанията трябва да стане интернационална, да се разрасне. Не е някаква си дребна работа. Трябва да съм тук, за да подготвя почвата. Би било лудост да тръгна в такъв момент.

Челото ѝ се сбръчка.

— Но можеш да поддържаш връзка за това как вървят нещата, където и да си.

— Имам работа — заяви упорито той. — Но ти върви. Очевидно умираш от желание да се измъкнеш, затова не искам да те спирам.

— Но трябва да правим всичко заедно, Хари. Трябва да споделяме живота си, работата си, плановете ти за бъдещето — тя замълча покъртено. — Може би те прищпорвам, Хари. Не съм искала, но... е, би било чудесно да сме... нещо като партньори във всичко, нали? — надигна се и нежно постави ръка на бузата му. — Но може би наистина те прищпорвам — завърши тъжно тя.

Залитна от изненада. За Бога... нима тази жена му правеше предложение? Нима имаше предвид — не дай Боже! — брак? Ами ако правеше точно това? Можеше да забрави за компанията, като неин

съпруг щеше да е осигурен за цял живот, но... но... но на каква ужасна цена!

— За какво мислиш, Хари? — попита меко тя.

Пое си дълбоко дъх и се опита да се съвземе. Нима това завоалирано предложение от страна на Пола бе единственото разрешение на финансовото му бъдеще? Трябваше да признае, че макар и донякъде ужасно, може би трябваше да приеме. Богатите жени, луди по тялото му, не бяха много. Взе решение за част от секундата с презумпцията, че по-късно може да го промени.

— Права си, разбира се. Ще видя дали не мога да намеря прозорец в графика си — „ще видя дали не мога да взема няколко хилядарки от Лусинда или мама.“ — И ще идем на пътешествие, ще обсъдим бъдещето си заедно, става ли? — „ще се опитам да намеря друг начин да те чукам за пари, без да се налага да се женя за теб.“

Пола обгърна ръце около шията му с кратък радостен вик.

— Би било чудесно, о, ще си прекараме така прекрасно, нямам търпение! — обърна се и залепи устни върху неговите, а настойчивите ѝ целувки отнеха дъха му. Дърпаше дрехите му, посегна към мъжествеността му с алчни пръсти, после се плъзна върху него и го обви в син сатен.

— Пола... — изхриптя той, борейки се за въздух.

— Тихо — прошепна тя. — Нямаш представа колко щастлив ще те направя.

Дълбоко се съмняваше.

Беше им станало почти навик — Лусинда и Карина се обаждаха една на друга поне два пъти в седмицата, за да обсъдят последните клюки. Конкретно тази вечер Лусинда нямаше търпение да ѝ разкаже за последното развитие по издирването на любовниците на баща си.

— Почти сигурна съм, че открих коя е Пъмпкин — обяви триумфиращо тя.

Последва миг вцепенена тишина, преди приятелката и да попита изненадано:

— Кой? Какво се е случило?

— Няма да ми повярваш. Всъщност в момента тя живее с Хари. Не е ли извратено?

— Но коя е? — Карина звучеше заинтригувана.

— Казва се Пола Максвел. Снощи говорих с мама, защото Пола ми каза...

— Ти си се срещнала с нея?

— Да, Хари я доведе на вечеря. Каза, че бащите ни били големи приятели, а и тя използва съвсем същите думи като Изабел, за да опише татко: „удивителен човек“.

— Това не означава... — Карина спря на средата на изречението, но после продължи: — Хари знае ли за всичко това?

— Няма начин, и никога не бива да научи, иначе ще каже на мама. Заяви, че забърсал Пола в някакъв бар... всъщност мисля, че тя го е забърсала. Пред мен се преструваше, че не подозирала кой е, докато не ѝ се представил, но не вярвам.

— Колко странно — в гласа на Карина се долавяше съмнение. — Как изглежда? И защо би искала да се хвърли на врата му?

— Не зная. Странно е и че той е заинтересуван, защото макар да е красива, е минала четиридесетте.

— Значи е красива?

— Направо фантастична. Особено за възрастта си. Разбира се, тя е и много богата, така че, що се отнася до Хари, привлекателността ѝ може да се дължи и на това. Нали го знаеш какъв е — гласът на Лусинда бе мрачен. Пред нея, на кухненската маса седеше чиния с бисквити. Да върви по дяволите фигурата ѝ, каза си, като си взе една.

— И какво те кара да мислиш, че е Пъмкин? — поколеба се, несигурна защо е толкова убедена, че е намерила мистериозната любовница.

— Просто се връзваше — обясни неумело. — Ако може да се съди по Изабел, мисля, че тя е от типа жени, които са интересували баща ми през последните години.

— Но това е лудост, нали? Разговаряла ли с нея за Майлс?

— Нямах възможност, Хари все беше наоколо, а после изживях кошмарен миг, когато той забеляза кутията за писма и пожела да види какво съдържа. Освен това не зная адреса ѝ, а не е включена в указателя — взе си друга бисквита и започна да я гризе.

— Лусинда, тази жена трябва да е Пъмкин.

— Инстинктът ми подсказва, че е — съгласи се тя. — Може би се е нахвърлила върху Хари, защото татко ѝ е липсвал или нещо такова, а

брат ми е луд по нея, защото отчаяно се опитва да намери инвеститор за новата си компания.

— Божичко, това е пробивът, от който се нуждаеше, нали? И сега какво ще стане?

— Мисля, че ще трябва да я поканим на вечеря с него и по някое време да я хвана насаме и да я попитам направо.

— Страхотно! — извиси се смехът на Карина. — О, Лусинда, покани и нас, моля те! Всичко бих дала да бъде там и да видя какво ще се случи.

— Добре, но искам да остане тайна. Ако е Пъмкин, нещата може да се усложнят — изтъкна тя.

— Да, но ще бъде очарователно!

— В неделя ще дойдете на обяд, нали?

— Да, моля. Алекс е на работа, а децата ще прекарат уикенда при родителите му, така че ще бъде сама. Става ли?

— Разбира се. Ако е все така горещо, ще хапнем в градината.

— Нямам търпение. И ме дръж в течение на историята с Пъмкин, чу ли?

Том се събуди и за няколко секунди се чудеше къде е. После почувства движение до себе си и слисан осъзна, че е прекарал нощта у Сюзан. В леглото ѝ. Спомените се връщаха, един по един, фантастични, невероятни, които спираха дъха му, растеше удивлението му от страстната топлина на тази жена. След преживяното неумело суетене и студеното механично чукане, последвано от неловки опити за разговор, когато нямаше какво да каже и си представяше най-лесния път за бягство, да се събуди до нея, бе истинско откровение.

Когато се обърна към Сюзан, тя отвори очи и се усмихна мигновено, с порозовяло лице и разпиляна по възглавницата коса.

— Добре ли спа?

Том се ухили и се почувства съвсем различен от себе си.

— Да — отвърна изненадано. — Много добре.

— Хубаво. И аз спях добре — сгуши се по-близо тя. Голото ѝ тяло бе меко и топло и той долови лек жасминов аромат. После почувства ръцете ѝ, онези силни и сръчни ръце, които готвеха такава

вкусна храна, да се протягат към него, да гаят бедрата му, нежно да обхващат мъжествеността му с длани.

Със смесени чувства, полувъзбуда, полужелание да заплаче, защото се чувстваше толкова щастлив и благодарен, Том взе Сюзан в прегръдките си и я целуна дълбоко. Тя бе всичко, което никога не бе имал, но за което винаги бе копнял — любовница, майка, спътница и приятелка.

Неспособен да повярва на късмета си, той продължи да я люби внимателно, като се сдържаше, въпреки че бе най-трудното нещо, което някога бе правил. После...

— Желая те... — чу я да казва с изпълнен с копнеж глас и нотка на болка и докато навлизаше в нея, тя потръпна и се вкопчи силно в него.

— Вземи ме... Вземи ме целия — прошепна Том и докато се движеше в нея, се зарече да я обича дотогава, докато тя му позволи. До последния си дъх и докато в тялото му пулсира топла кръв.

— Ето, от това се нуждаеш — заяви Карина на приятелката си. — И не зная защо не се сетихме по-рано.

Лусинда бавно прелисти страниците на книгата, която ѝ бе дала. Заглавието бе: „Скъпоценни камъни“.

Изброяваше всички съществуващи разновидности, също и състава им, специфично тегло, твърдост, строеж и форма.

Заинтригувана, тя отвори на „перидот“, като се питаше развълнувано дали в невежеството си не бе подарила на Миранда най-ценните камъни в колекцията. Зачете на глас:

„ПЕРИДОТ ИЛИ КРИЗОЛИТ

Химически състав: силиций 39.73%, магнезий 5.13%, железен оксид 9.19%, никелов оксид и т.н.“

Но това означава ли, че са редки или специални камъни?

— Ако са от семейството на кризолита, значи са полускъпоценни
— отвърна ѝ Карина.

— Нима? Откъде знаеш? — отново зачете на глас:

„Специфично тегло 3.35, твърдост 6.5, кристален строеж... три метричен, форма... обикновено като речни камъчета.“

По дяволите! Всичко това е много интересно, сигурна съм, но е извън възможностите ми. Никога не съм и подозирала, че има толкова много камъни. Слушай:

„Освен диаманти, рубини, сапфири и смарагди, изброяват също и опал, ориенталско котешко око, тюркоаз, ахат, александрит, кехлибар, аметист, аквамарин, хематит, червен халцедон, гранат, йолит... който бил познат още и като «воден сапфир»... нефрит, яспис, лунен камък, лазурит, лабрадор...“

— Мислех, че това е куче, но тук пише:

„Бледосив или зеленикавокафяв камък, с вътрешни отражения с призматична форма, най-често яркосин или зелен“.

— Очарователно е, Карина. Боже мой, списъкът е безкраен, има оникс, топаз, турмалин, циркон, хиацинт и прозрачен цейлонски циркон. Знаеш ли, може да се заинтересувам доста от камъните. Определено е различно от фон дьо тена, сенките за очи и червилата.

— Е, мислех си, че трябва да знаеш това-онова за нещата, които подаряваш. Тъй като не ти е позволено да ги дадеш за оценка или да поискаш нечий съвет за стойността им, действаш слепешката, нали?

Лусинда кимна.

— Онзи ден разглеждах бижутата имитации в „Хародс“ и някои ми се сториха съвсем автентични. Честно казано, не можах да направя разлика. Дори си поговорих с една от продавачките и тя се съгласи, че освен ако не си експерт, никога няма да можеш да различиш истински диамант от фалшив.

Карина повдигна деликатно оскубаните си вежди.

— Мисля, че бих направила разлика — отвърна сухо. Протегна ръката си и показа финия си пръстен е един-единствен диамант, който Алекс ѝ бе подарил за годежа им. — Първо трябва да гледаш гнездото. След това дълбочината и огъня в самия камък. Ето — свали го и го подаде на Лусинда. — Погледни.

Разгледа го отблизо. Големият диамант наистина изглеждаше съставен от милиони бляскави фасети. Но дали това не се дължеше на факта, че беше десет пъти по-голям от онези в нейния собствен годежен пръстен?

— Красив е — призна тя.

Карина посегна към своя филофакс, дебел, подвързан с кожа бележник, съдържащ не само дневника ѝ за обществени ангажименти, но и списък с познати, които можеха да се окажат полезни — от цветари и организатори на партита до специалисти по обзавеждането, боядисване на материи, майстори на абажури или перукери, които правеха частични перуки, съвпадащи по вид със собствената коса, и дори няколко гримьори за специални случаи.

— Така — каза тя, като се настани с химикалка в ръка. — Опитай се да ми опишеш всяко от останалите бижута, а аз ще направя някои проучвания. Разбира се, не знаем колко карата са камъните, а това е от огромно значение, но ми кажи всичко, което можеш. Досега поне изглежда, че си подарила най-ниско стойностните накити.

— Просто късмет, нали? — Лусинда се облегна със затворени очи и сбръчкано чело. — Има перлена огърлица. Зърната, или както там се наричат, са доста едри. Като малки камъчета може би или много едър грах.

— Опитвала ли си да ги сгрizeш с предните си зъби?

— Какво? — ококори очи и зяпна тя.

— Трябва да пробваш повърхността на перлите с ръба на предните си зъби. Да опипаш лекичко дали е гладка или грапава — обясни авторитетно Карина.

— Шегуваш ли се? Какво ще ми покаже това?

— Ако са гладки, са фалшиви, а ако са леко грапави, значи са истински. Освен ако не са естествен барок, но в този случай щяха да са големи и неправилни като буци и ти щеше да го забележиш, без да е нужно да ги опипваш.

— Огърлицата прилича на онези от „Бътлър и Уилсон“, които струват около двадесет лири — отбеляза Лусинда в опит да бъде полезна.

— Каква е закопчалката? Тя винаги издава фалшивите бижута, независимо дали са огърлици или гривни.

— Малко топче, покрито с миниатюрни диаманти.

— Звучи добре — кимна впечатлена Карина. — Провери повърхността. Следващото?

— Ами, пръстенът. С тъмносин камък, предполагам сапфир, само че под определен ъгъл има пурпурни отблясъци, тъй че може да е и аметист. Обкръжен е от нещо като диаманти, но не блестят много. Дори не и колкото онези на годежния ми пръстен.

Карина си отбеляза нещо набързо.

— В златен обков ли е?

— Не, мисля, че е сребро.

— Сребро? — звучеше шокирана. — Не струва много, ако е сребро. Трябва да е или жълто, или бяло злато, или платина. Трябва да отчиташ внимателно всички тези неща, ако искаш да успееш.

Лусинда въздъхна тежко.

— О, Боже, влез ми в положение! Бърнард седи там и ме наблюдава непрекъснато, чака решението ми, не знам нищичко за бижутата, а толкова много неща зависят от правилния ми избор.

— Ами по-добре се поинтересувай, скъпа — отбеляза сухо приятелката ѝ. — А гривната, която спомена?

Лусинда отново погледна книгата за скъпоценните камъни, като прелистваше страниците, докато намери онова, което търсеше.

— Ето! — възкликна триумфално. — Мислех, че камъните са аквамарини, и съм права. Баба има такива обици, затова бях съвсем сигурна. Гривната представлява верижка, съставена от едни такива бледосини камъчета, обсипана с миниатюрни групички диаманти между тях.

— Лесно ще е да определим стойността ѝ — записа си припряно нещо. — Какво е следващото?

— Доста голяма диамантена брошка — призна Лусинда. — Не е по вкуса ми, но определено е впечатляваща.

— Ааах! — възкликна нещо Карина.

— Какво искаш да кажеш с това „ааах!“? — попита Лусинда, като се усмихваше на жената, която обичаше всичко скъпо и бляскаво.

— Как изглежда тази брошка?

Лусинда я записва с жестове.

— Изглежда като клонче със солидни диаманти, с една голяма и две по-малки рози и няколко листенца. Дълга е три-четири инча може би и някои от диамантите са доста големи. Твърде кралска е на вид, за да се опише с думи.

Сама бе впечатлена, като се слушаше.

— Бинго! — каза с приглушен глас Карина. — Това трябва да е. Какъв е обковът?

— Отново сребро — сви рамене Лусинда.

— Не, не, платина. Следващия път я разгледай много внимателно. Виж дали дълбоко в камъните искрят огънове. Виж дали са захванати с кукички, дали има закопчалка или верижка.

— Не забелязах — вече започваше да се чувства много невежа в тази област.

— Ако предположенията ми са верни — каза ѝ Карина с доволен вид, — вероятно струва около сто хиляди лири или повече. Зависи от каратите. Но звучи като скъпо бижу.

Лусинда се ококори от удивление.

— Дявол да го вземе! Откъде е взел татко такива неща? Като изключим медальона, който е купил за Миранда и така и не ѝ го е подарил.

— Може би ги е наследил от майка си?

Изглеждаше изненадана.

— От майка си? — повтори въпросително. — Предполагам, че е възможно, само че някои от украшенията не са достатъчно стари на вид. Обиците, които дадох на Изабел например. Сигурна съм, че са съвременни.

— Не помниш ли баба ти да е носила някои от тях?

— Не я познавах. Починала е, преди татко да се ожени. Бил е единствен син, затова предполагам, че ако е имала някакви бижута, би ги наследил. Ще попитам Бърнард. Сигурно ще знае — посегна към бележките, които Карина си бе водила. — Може ли да хвърля един поглед? Ще видя дали не мога да добавя нещо.

Карина взе бележника си и го затвори чевръсто.

— Няма да разчетеш йероглифите ми. Почеркът ми е толкова ужасен, че трябва да говоря само по телефона! Ако се сетиш за още нещо, обади ми се. И следващия път, когато отидеш при адвоката, разгледай внимателно накитите. Виж обкова и камъните.

— Ще го направя. И благодаря за книгата — отвърна признателно Лусинда. — Определено имам по-добра представа какво да търся.

— Не прибързвай, скъпа моя! — отбеляза хапливо приятелката ѝ, докато излизаха в градината, където домакинята вече бе сложила масата за обяд.

— О, исках да ти кажа — започна изведнъж тя, докато отваряше бутилка охладено бяло вино, — панихидата на татко е уговорена за деветнадесети юли в „Сейнт Мартин ин дъ Фийлдс“. Мама най-после доби кураж да определи датата и сега остава да организираме службата и да публикуваме съобщение във вестниците.

— Ще си запиша — въздъхна неочаквано Карина. — Ще бъде голямо събитие, нали? Ще има стотици присъстващи — после се разведри. — Решила ли си какво ще облечеш?

— Хари, каква изненада, скъпи! Колко е хубаво, че те виждам — възкликна Ан. — Точно щях да приготвя чай. Искаш ли?

— Благодаря — последва майка си в голямата тъмна кухня и я наблюдаваше, докато слага чайника.

Мразеше тази къща повече, отколкото можеше да изрази. Беше мрачна, потискаща. Изпълнена бе с толкова отвратителни спомени, че го побиваха тръпки и се чувстваше депресиран още щом прекрочеше прага ѝ.

— Как вървят нещата? — попита майка му, като придаваше на гласа си ведрина и заинтересованост, защото знаеше, че всеки, който звучи унило, го дразни.

— Имам малко затруднение и се питах дали не можеш да ми помогнеш — отвърна оживено той.

Пред очите ѝ сякаш се спусна облак от тревога и тя заговори неуверено.

— Не зная, скъпи. Какво имаш предвид?

Хари седна бързо на края на голямата кухненска маса, като единият му крак се клатеше свободно, очите му бяха широко отворени и сини, а косата падаше над челото му.

— Имам финансови проблеми в момента, мамо, което е наистина неприятно, защото съм пред подписването на най-голямата сделка, която е съществувала някога. Не само ще стабилизира компанията ми, но и ще ми осигури живота до края на дните ми!

— Звучи добре, мили.

— Всъщност е направо прекрасно. Но междувременно ми трябват около три хиляди лири, за да покрия жизненоважни разходи. Без тях няма да мога да продължа — зарови ръце дълбоко в джобовете на панталона си и се усмихна широко на майка си.

— О, не зная, Хари. Парите на баща ти са замразени, нали знаеш.

— Замразени? — намръщи се той.

Тя кимна нервно.

— Докато не бъде дадено разрешение, никой от нас няма да наследи нищо.

— По дяволите! — изруга ужасено той. — Мислех, че това се отнася само до мен и Том. Смятах, че ти ще можеш да получиш средствата си с няколко клаузи. Когато Бърnard каза...

Ан премигна, а пепелявите ѝ мигли потръпнаха като нощни пеперуди.

— Защо си разговарял с Бърnard?

— Защото бях достатъчно глупав да го помоля за помощ — отвърна раздражено синът ѝ. — Накъдето и да се обърна, се натъквам на адски тъпи хора с адски тъпи правила и забрани. Как да изградя компанията си при тези условия? Човек би си помислил, че преднамерено саботират начинанието ми, нали?

— И какво искаш да направя, мили?

— Можеш ли да ми заемеш три хиляди, мамо?

— Три хиляди лири?

Той прехапа устни и мислено преброи до десет.

— Е, не пенса — отвърна в опит да се пошегува.

— Но в момента имам само парите, които заделях... от издръжката за домакинството, която ми даваше баща ти.

— Е, те ще стигнат — отговори решително младият мъж. — Това е просто заем, гарантирам ти. Мога да ти ги върна след... — погледна към тавана и задвижи устни, сякаш правеше изчисления. — ... след шест седмици. Най-много. Става, нали? И знаеш ли какво? Ще те включа в сделката на фирмата ми. Ще ти дам пет процента от печалбите. Какво ще кажеш?

Ан остана безмълвна, но имаше вид, сякаш и друг път е чувала всичко това. Както бе слушала ядните изблици на Майлс приживе, така се боеше сега и от гнева на Хари. Мразеше неприятностите, лошите чувства, напрегнатата атмосфера и всички търкания.

— Много добре — каза тя с трепет на нежелание в гласа, — но искам да ми ги върнеш възможно най-скоро. Тези заделени пари са целият ми доход, докато... — по страните ѝ потекоха сълзи и не можа да продължи. После изведнъж избухна: — О! Баща ти ми липсва толкова много! Той се грижеше за всичко и никога не се налагаше да се тревожа за пари, докато бе жив.

Хари си взе бисквита от кутията на масата пред него.

— Можеш да продадеш някои от нещата в къщата, нали? Част от среброто, което така и не си използвала никога. Кой ще разбере? И ще ти помогне да се справиш, ако си загазила, нали?

Ан поклати глава в безмълвна мъка, но слабите ѝ рамене бяха превити от огромното нещастие и не му отговори. Гледаше я как прави чай и се питаше дали, когато се върне от пътуването си с Пола, няма да е добра идея да се пренесе при майка си за известно време. Можеше да поразпали Пола, ако не е постоянно на нейно разположение, а и със сигурност това щеше да му осигури глътка въздух. Спомни си, че само на няколко преки има заложна къща. Ако майка му не бе готова да вземе пари срещу среброто... е, разсъждаваше със скрита усмивка той, сърцето не скърби за онова, което очите не виждат, нали?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лусинда погледна крадешком часовника си. Беше пет часът. Срещата с производствения мениджър на „Багател“ Квенел Странже сякаш продължаваше с часове, а искаше да се прибере. Но Ален Лубе, който наскоро бе преместен от парижкия офис на „Д’Асоар“, за да поеме ръководството на „Багател“, бе придирчив и за най-дребните подробности около новия афършейв, който възнамеряваха да пуснат.

— ... Но това е продукт за мъже — подчертаваше той, като ги гледаше страховито. — Наричаме го „Хъс“ от „Багател“ и затова дизайнът на опаковката трябва да демонстрира хъс. Трябва да е поразителен, да хваща окото, сексапилен. Много сексапилен — подхвърли им върху масата някои прототипове. — Това е боклук! Вече са правени опаковки с черен мраморен рисунък. Прекалено много напомня двадесети век!

Женевиев, новопрехвърлена от парижкия офис, която сега работеше в отдела за проучвания на пазара под ръководството на Лусинда, погледна бележките си.

— Четиридесет и осем процента от мъжете, запитани в телефонната ни анкета, бяха за металически вид. А тридесет и девет на сто харесват идеята за флакони от тъмно стъкло, като това на прозорците на колите.

За изследването бяха обособили различни групи, тъй като целта им бяха клиенти с различни възгледи, разделени според възрастта си и дохода.

— Шлифована стомана... тъмно стъкло... нещо просто, но екзотично... — кимна Ален Лубе.

Лусинда отново погледна часовника си. Можеше да продължава с часове, а Делия специално я бе помолила за свободна вечер, да отиде на аматьорската продукция „Личен живот“, в която играеше приятелят ѝ, а и Джулиан не бе сигурен по кое време ще се върне от разпродажбата в Съмърсет.

— ... Тъй като това е продукт за мъже — продължаваше Квенел Странже, — трябва да обмислим стратегията и дизайна си много внимателно, но да имаме предвид и бюджета.

— Но трябва да бъдем новатори, що се отнася до концепцията — спореше Ален.

Лусинда трудно се концентрираше днес. Миналата нощ Джулиан бе казал, че не знае как ще си позволят частни училища за децата. Таксите за обучението им и сега бяха високи. Обременяващите дванадесет хиляди на година за всяко от тях, без да включват допълнителните разходи, далеч надхвърляха възможностите им. Колкото и усилено да работеха. Дори и да продължеше в „Д’Асоар“, пак щяха да са притеснени. Представата за онези проклетите три милиона от баща ѝ продължаваше да се върти изкусително пред погледа ѝ. Никога нямаше да ги получи, разбира се. До мозъка на костите си бе убедена, че шансовете ѝ са колкото да спечели от лотария.

— ... Какви бяха числата от доклада за различните възрастови групи, Лусинда?

Погледна сепнато Ален и осъзна, че през последните няколко минути е изключила напълно и не е чула и дума от разговора им.

— Ммм... — зарови из документите си, като отчаяно се опитваше да влезе в час.

— Ето ги — каза Женевиер, като ѝ подаде доклада.

— Благодаря — изчервена и облекчена, тя го поднесе на Ален. Беше разделен на мъже под двадесет и пет години, от двадесет и пет до четиридесет и от четиридесет до петдесет и пет.

Групата около масата изучи числата и започна да спори отново. По отношение на афтършейва вкусовете на мъжете под двадесет и пет годишна възраст много се различава от тези на четиридесетгодишните, особено що се отнася до аромата. Освен това по-възрастните бяха готови да платят повече и бяха по-придирчиви към стила и опаковката, докато по-младите предпочитаха евтин продукт във функционално флаконче.

През останалото време на срещата Лусинда се постара да бъде в час, като си казваше, че веднага след като се прибере къщи, ще се опита да се справи с проблемите в личния си живот по разумен начин.

Първо и най-важно обаче, трябваше да се увери, че Пола Максвел е Пъмпкин. После трябваше да се опита да издири Рене Хартман и Фенела Харисън, с надеждата да се добере до имането.

— Най-сетне! — възкликна Лусинда, когато Хари вдигна мобилния си телефон по-късно същата вечер. — От десет дни се опитвам да се свържа с теб. Защо телефонът ти беше постоянно изключен?

— Бяхме в Барбадос — отговори той с небрежност, която не заблуди сестра му. Усети потиснатото вълнение в гласа му.

— Блазе им на някои хора! — отвърна тя, като се опитваше да не издава завистта си. — Явно сте си прекарали добре.

— О, да. Много добре.

Копнееше да узнае какво става между него и Пола, но бе решена да не пита. Но можеше ли тази неподходяща връзка да се задълбочава?

— Чудех се дали вие двамата бихте искали да дойдете на вечеря през следващата седмица — попита, сякаш най-естественото на света бе да покани брат си, с когото почти не бе контактувала през последните няколко години, да отиде на гости с приятелката си. И да бе счел поканата ѝ за изненадваща, не го показва.

— Страхотно. Коя вечер?

— В сряда става ли?

— Чудесно.

— Не е ли по-добре първо да попиташ Пола? Може да има други планове.

— Аз правя плановете — изкиска се нахално Хари. После Лусинда го чу да казва настрани, вероятно на Пола: „Нали така, бибче?“.

Бибче? Въпросната жена изобщо не приличаше на бибче, помисли си сестра му. На глас каза:

— В осем часа тогава.

— Страхотно. Чао.

Лусинда се обърна към Джулиан, който гледаше телевизия.

— Ще имаме гости в сряда вечерта. Ще поканя и Карина с Алекс, какво ще кажеш за Йън и Рейчъл?

— Да, добра идея. Задължени сме им.

— И още как — отвърна тя, като отново посегна към телефона. Йън и Рейчъл Комптън бяха най-щедрите и прекрасни домакини, а Лусинда и Джулиан бяха прекарвали няколко седмици с тях в луксозната обстановка на красивата им къща близо до бащиния дом на Рейчъл в Сънингдейл. Джейми и Дейзи също бяха поканени и си играха с двете момченца на семейство Комптън.

Десет минути по-късно тя бе организирала партито.

— Всички приеха — обяви зарадвана. — Това може да се окаже разбулването на Пъмпкин!

— Но ще го подхванеш дискретно, предполагам? — попита мъжът ѝ, внезапно разтревожен. — Не искаме да злепоставим Пола.

— Разбира се, че ще бъда дискретна — отвърна Лусинда. — А ти какво мислиш, че ще сторя? Да се изправа посред вечерята и да ѝ кажа: Ти си била една от петте любовници на баща ми, нали?

Докато съпругът ѝ бе погълнат от телевизията и повторението на „Море“, който вече бе гледал поне два пъти, тя отключи кутията за писма, за да им хвърли пак един поглед. Оставаха само три вързопчета и ги извади, като реши да ги скрие в спалнята си, за да не се повтори сцената с Хари, който да поиска да узнае съдържанието на сандъчето в сряда вечерта. Всъщност сега щеше да го остави отключено. Това би го заблудило, ако започне да души.

Като седеше на леглото, преди да ги скрие в едно от чекмеджетата си, тя хвърли поглед на най-горните послания и бе поразена от дребния почерк, нанизан в съвършено прави линии, и от равните спретнати полета от всички страни. В този ръкопис имаше спокойна целеустременост, реши тя. На която и от любовниците да принадлежеше, явно бе решителна и разумна по характер.

Като се отпусна на леглото, събра смелост да види какво ще ѝ открият тези писма. Още една страна от разноликия характер на баща ѝ ли? Първо погледна подписа. Рене. Значи това бе Рене Хартман.

Зачете първото писмо. Носеше дата 27 август 1971 година. Преди двадесет и девет години. С ирония осъзна, че по онова време е била на четири, а Миранда Уоруик бе вече учителка на Том през лятната ваканция. Беше ли се досещала Миранда, че Майлс има друга връзка? Агонията, която трябва да е изстрадала, накара Лусинда да почувства гадене от способността на баща си да наранява хората. Писмото на Рене започваше с:

„Как я караш, стари немирнико?

Чукаш половин Англия, докато другата половина чака на опашка, предполагам? Но пък ти си кралят на съвкуплението, нали, стари разбойнико.“

Лусинда се облегна на възглавниците, съвсем удивена. Ако Изабел бе страстна италианка, обсебваща, енергична примадона, а Миранда — нежна подражаваща му интелектуалка, в сравнение с тях Рене изглеждаше съвсем различна личност. Представяше си я като закоравяла пушачка и алкохоличка, която вероятно носи панталони във възраст, когато повечето жени не го правят. Следващият ред привлече погледа ѝ и почти я накара да се засмее на глас — толкова близо до предположението ѝ.

„Вчера замалко не се блъснах на игрището за голф, когато си помислих, че те виждам в далечината. Исусе! Провалих цялата игра. От този момент нататък исках само да ме чукаш до полуда. Без разтакаване. Направо към същината, както правиш винаги — като разгонен жребец, шибаш и се мяташ, без значение къде се намираме.“

Отново свали писмото, неспособна да продължи четенето. Имаше чувството, че всички писма на Рене щяха да бъдат в същия дух и нямаше да има ни дума на привързаност и загриженост и със сигурност не и на любов. Стана от леглото и отиде в банята, за да си налее чаша вода и да прогони внезапния лош вкус в устата си. Когато се върна, събра писмата и ги скри с другите под пуловерите в чекмеджето.

Според нея цялата ситуация ставаше все по-неприятна и обезпокоителна, с всяка минута. Едно бе да знае за връзките на други хора, но щом ставаше въпрос за баща ѝ, започваше да се чувства като воайор. „Не искам да научавам за сексуалния му живот“ — мислеше си тъжно. Но сякаш по някаква странна причина Майлс я принуждаваше

да го опознае като сексуално същество и от тази представа ѝ се догади повече отвсякога.

Пола записа в дневника си: „Вечеря у Лусинда“.

Запита се смътно защо бяха поканени. Миналия път бе останала с чувството, че домакинята не я хареса много, а освен това ѝ бе направило впечатление, че не милее особено и за брат си. Въпреки усилията на Хари да изглежда близък със сестра си, атмосферата между тях бе много напрегната.

Сви рамене. Семейството на приятеля ѝ си беше негова грижа и нямаше нищо общо с нея. Тя си имаше свои работи, за които да мисли. Днес имаше среща на обяд с брокера си, Едуард Хавел, този път в „Льо Каприз“. Надяваше се, че вече е уредил всичко, за което го бе помолила точно преди да отлети за Барбадос. Едуард беше много добър в работата си и знаеше какво прави или пък бързо намираще хора, които са наясно. Във всеки случай бе работил за нея, заедно със счетоводителите ѝ от доста време, затова тя очакваше да чуе, че плановете ѝ за бъдещето вече се осъществяват.

Хари щеше да бъде изненадан, но тя обичаше да добавя елемент на изненада във всяко нещо и връзката ѝ с него не правеше изключение. Онова, което той не осъзнаваше, бе колко много си подхождат всъщност. Беше срещнал половинката си, но не го знаеше. На негово място тя би постъпвала точно по същия начин — да използва другите, да манипулира ситуациите, за да получи каквото желае, да замисля удари, да крои планове, да използва секса като оръжие.

Имаше само една разлика. Тя имаше парите, за да го направи стилно, а той — не.

Докато Сара излизаше от „Питър Джоунс“ в събота следобед, след като бе купила чаши за шампанско за заплануваното си малко парти следващата седмица, видя Том да крачи по Кингс Роуд, натоварен с пазарски торби и придружаван от приятна жена над тридесетте и две малки момчета, подстригани като току-що окосена

ливада, обути в маратонки, които изглеждаха твърде големи за краката им.

— Здравей, Том! — извика тя.

— Бабо! — усмихна се той, а после се засрами, изчерви с до уши и най-сетне нервно заекна: — Ккак си? Ъъъ... ъъъ, познаваш ли Сюзан? И... ъъъ... Дик и Стийв. Синовете й.

— Приятно ми е — изрече топло възрастната жена, като се ръкува с всички тях с грацията на член на кралското семейство. — Колко е хубаво да се запозная с вас. Е, Том, как вървят нещата?

Той надзърна нерешително в пронизателните й сини очи и осъзна с облекчение, че баба му нито е шокирана, нита покровителствено настроена. За разлика от Лусинда, той винаги я бе гледал със страхопочитание. Изглеждаше толкова изискана, общителна и така различна от всички тях. Трудно му бе да повярва, че плахата му майка, която съвсем не бе в състояние да вдъхне страхопочитание у някого, е дъщеря на Сара.

Усмихна й се успокоен.

— Всичко е чудесно — каза, като същевременно обви с ръка раменете на Сюзан. — Много добре изглеждаш, бабо. Всичко наред ли е? Виждала ли си мама напоследък?

— Утре ще дойде на обяд. Искат да обсъдим подробностите около панихидата на баща ти, което е добре, защото досега отказваше дори да помисли за нея, след като определи датата.

Том кимна разбиращо и след това възрастната жена се усмихна и кимна мило, като познаваше сложните отношения в семейство Скот-Форбс.

— Хари ми се обади да ми каже, че смята да се пренесе у мама, за да й прави компания — продължи той простодушно, твърде наивен, за да прозре, че целта на брат му е да се сближи с нея и да я постави под опеката си, а подтекстът в постъпката му беше: „Стой настрана. Аз ще се грижа за нея и за себе си“.

Но Сара знаеше какво преследва Хари и се сепна, с побледняло и издължено лице.

— Нима? — каза тя, като гледаше остро. — И чия е идеята?

— Предполагам, че негова — сви рамене Том. — Мама никога не моли за нищо.

Застаналата до него Сюзан бе вдигнала очи и го наблюдаваше, докато говори, а лицето ѝ излъчваше нежност. После се обърна към Сара.

— С Том си мислехме да поканим майка му на обяд някоя неделя. Можем да я вземем и да я върнем после. Уикендите може да ти се сторят толкова дълги, когато си сам — добави младата жена, а личният ѝ опит придаваше дълбочина на забележката ѝ.

— Много мило, скъпа — отговори Сара, която хареса спътницата на внука си заради прямотата и искреното ѝ изражение. Значи Том най-после си бе намерил истинска приятелка, а? И готово семейство, както изглежда. — Когато се поосвободите, трябва да ми дойдете на гости — продължи Сара. — Може би на закуско-обяд в неделя? — погледна с усмивка към Стийв и Дик. — Предполагам, че харесвате неща като наденички и пържени картофи? И галони кока-кола? Обикновено това поднасям на правнуците си, когато ме посещават. Много по-забавно е, отколкото досадното старо месо с два вида зеленчуци.

Момчетата погледнаха несигурно майка си и после се обърнаха към възрастната жена, а малките им личица бяха разтегнати в широки усмивки.

— И препечена филийка със сирене — извика Дик.

— Ще го запомня — увери го сериозно тя.

— Наистина е много мило от ваша страна, благодаря ви! — възкликна Сюзан с искрено удоволствие.

— Не думай, скъпа! — изкиска се Сара, докато махаше енергично на минаващо такси, чиято зелена лампичка светеше. — Ще поддържаме връзка. И умната! — след това се качи грациозно в колата и каза на шофьора да я закара на „Рутланд Гейт“.

— Удивителна е — отбеляза Сюзан, докато таксито потегляше покрай бордюра.

— Не е зле за осемдесет и две годишна, а? — засмя се Том с нотка на гордост. — Все още се забавлява по стария официален начин.

— Тогава по-добре да не я каним в моята къща — изкиска се тя. — Маса на открито във Фулъмски заден двор с изглед към чуждото пране няма да е съвсем по вкуса ѝ, предполагам.

Той избухна в смях.

— Точно това би ѝ харесало, стига да е сред интересни и забавни хора. Само това я вълнува — бяха стигнали до колата му, която бе

паркирана надолу в една пресечка встрани от „Слоун Скуеър“. След като натовариха покупките си в багажника, Дик и Стийв се наместиха на задната седалка.

— Може ли да се прибираме вече — попита Дик. — Искам да гледам мача по телевизията.

— И аз — додаде Стийв, като изведнъж си спомни, че играят „Манчестър Юнайтед“.

— Може, ако първо помогнете да разтоварим колата — предупреди ги майка им.

Движението беше задръстено в събота, а пътищата и тротоарите — претъпкани. Семействата, като тях самите, правеха седмичното си пазаруване, размишляваше Том, и го обля топло чувство при прозрението, че по някакво чудо и с малко помощ от „Уейтроуз“, самият той всъщност се бе сдобил със семейство. Край на вечерята за самотници в микровълновата печка. Край на малките хлебчета, които ядеше по цяла седмица и после изхвърляше, защото бяха мухлясали. Сега имаше истинско усещане на принадлежност и примираше от радост при тази мисъл.

Паркираха точно пред малката общинска къща на Сюзан и докато момчетата и той изваждаха от багажника покупките, тя отиде да отвори входната врата. Като влязоха, се намръщи, вдигна глава и задуши като котка. Том, който я следваше по петите, спря и попита:

— Какво има, мила?

Не отговори, а след миг вече не бе и необходимо да го прави. На върха на тесните стълби се показва висока фигура, която ги гледаше нагло. Беше едър мъж, висок и мускулист, със заплашителен вид. С едната ръка стискаше перилата, а едрите кокалчета изпъкваха през кожата. Другата бе свита в юмрук.

Сюзан нададе сподавен вик и прикри устата си с ръка. Но мъжът не гледаше нея, нито пък момчетата, замръзнали слисани на вратата. Бе се втренчил в Том, ядно и заплашително.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш тук? — прогърмя той. — Изнасяй се от проклетата ми къща и не смей да показваш скапаната си физиономия наоколо повече! — после заслиза със залитане по стълбите.

Том вдигна очи към него.

— Това е къщата на Сюзан — заекна той, стреснат, но се опита да не го показва.

— Как ли пък не! — изръмжа мъжът и с два скока се озова в подножието на стълбището, а ръцете му сграбчиха раменете на Том и вонящият му дъх се блъсна в лицето му.

— Джим! — изпищя Сюзан. — Не!

Но мъжът размяташе Том и го блъскаше в стената на тесния коридор, разтърсваше го като парцалена кукла, така че главата му постоянно се удряше в нея и макар да се опитваше да се съпротивлява, не бе равностоен съперник на Джим.

Стийв вече плачеше с ужасено лице, но Дик размахваше малките си юмручета и крещеше:

— Татко! Престани, татко! Ще убиеш Том!

Още щом се прибра в апартамента си, Сара се обади на Ан и както винаги, дипломатично поднесе онова, което имаше да казва. След като обясни колко се зарадвала, като се натъкнала на Том, който, изглежда, си имал очарователна приятелка, продължи непринудено:

— Разбрах, че Хари може да се нанесе при теб.

Последва пауза, преди Ан да отговори:

— Обмисля го... но аз не съм сигурна.

— Би ли искала?

— Всъщност не знам как да го спра. Защото това е родната му къща и тя винаги е била негов дом.

— Но вече не е момче, нали, скъпа? Тридесет и четири годишен е. Ако се премести при теб, трябва да е само ако наистина го искаш — добави разумно Сара.

Ан заговори, сякаш бе смъртно уморена:

— Основава нова фирма. Нещо, свързано с проследяването на родословието на хората по интернет или нещо такова. Предполагам, че има нужда от старт.

„Старт с безплатен подслон“, помисли си Сара. На глас каза:

— Е, помисли си първо, скъпа. Реши ли вече дали ще продадеш къщата, или ще останеш в нея?

— Мисля, че ще я продам, мамо. Права беше. И без това е твърде голяма за мен. Хари каза, че веднага щом бъде дадено разрешение, ще

ми помогне да намеря купувач.

В главата на майка ѝ завиха сирени.

— Нуждаеш се само от добър агент по недвижимите имоти, Ан. Няма да имаш проблем да се освободиш от нея, а после ще дойдеш отново при мен, ако искаш, докато си намериш апартамент — заяви твърдо тя.

Хари щеше да направи всичко възможно да удари лесна печалба за себе си, като продаде къщата на една цена, а каже на майка си, че е далеч по-ниска. А после ѝ хрумна ужасна мисъл — колко тъжно бе, че трябва да предпазва дъщеря си от собствения ѝ син.

Сара винаги бе внимавала да не се бърка в семейния живот на Ан, но след като Майлс бе мъртъв, някой трябваше да пази интересите ѝ.

През мъгла от болка и вкус на кръв Том чуваше Джим да крещи на Сюзан:

— Момчетата са мои, чуваш ли? Махни тоя парцал от тук! Това си е моят скапан дом и това са моите деца. Няма да позволя тоя да си играе на шибано щастливо семейство с моите синове. И може да разправяш каквото си искаш, по дяволите, но ще се върна да живея тук!

— Само през трупа ми! — извика му в отговор тя. — И ти се мислиш за баща? Кой се грижеше за тях и ги хранеше и обличаше през последните девет години? Кой ги защитаваше от насието ти? От произвола? От пианството ти? Заминавай там, откъдето си дошъл, Джим — в проклетата си мизерия! При жените си, пиячката и дрогата. Няма да се върнеш тук!

Том започна да се изправя с мъка на крака, като неволно простенваше, когато ужасната болка прорязваше гърдите му и го оставяше почти без дъх. После почувства покровителствената ръка на Сюзан да хваща ръката му и да му помага да се изправи.

Джим се извисяваше над него, мрачен и опасен на вид, с вдигнат юмрук, готов да нанесе нов удар.

— Махай се! Махай се! — крещеше жена му.

Том се опита да се съвземе, огледа се да види къде са Стийв и Дик с надеждата да не стават свидетели на тази кавга, но те бяха

изчезнали.

— Разкарай тоя шибан нещастник от къщата ми! — подиграваше се гадно Джим. — Ако пак го заваря тук, ще се погрижа да свърши в шибаната морга.

Изведнъж острият вой на приближаваща сирена изпълни въздуха и той изгледа убийствено Сюзан.

— Ако си извикала куките, ще ти строша шибания врат. Том се подпря на стената на тясното антре, а по тялото му се разля топла, успокояваща вълна от облекчение. Сигурно съседите бяха позвънили в полицията. Щяха да арестуват натрапника и всичко да приключи.

Но воят заглъхна и тримата останаха да стърчат сковани като статуи.

Джим рязко се откъсна от стълбището, промърмори: „Пак ще дойда!“, втурна се навън през отворената входна врата и затрополи надолу по улицата.

— О, Том!... — тя го прегърна нежно и го поведе към кухнята. — Толкова съжалявам! Зле ли си ранен? — плачеше. За пръв път я виждаше в това състояние.

— Просто ще поседна за мъничко — отвърна ѝ, като се тръшна на един стол.

Сигурен бе, че ребрата му са пукнати, а челюстта го болеше, сякаш всичките му зъби бяха избити.

— Само ще проверя дали момчетата са наред и после ще те откарам до болницата — каза тя, като откъсна парче кухненска хартия и си издуха носа.

— Не, не се тревожи. Остани при момчетата — докосна слепоочието си леко, съвсем сигурен, че окото му ще посине.

— Глупости — Сюзан бързо бе възвърнала самоконтрола си. — Обзалагам се, че се крият някъде навън — изрече и излезе от кухнята.

Почти не бе споменавала за бившия си приятел, освен с определения като „лентяй“ и „нехранимайко“. Винаги ли бе упражнявал насилие? Беше ли я бил в миналото? Затова ли го бе изритала? И какъв баща бе той за Дик и Стийв?

В този момент Сюзан се върна с децата, обгърнала ги с ръце.

— Криеха се на пода в колата ти — обяви тя с пресилена веселост. — Казват, че предпочитат да дойдат до болницата с нас,

вместо да стоят тук, така че ще разтоварим остатъка от покупките и тръгваме.

— Наистина няма нужда — протестира неубедително той.

— Определено има — отвърна жената.

— Ще се обадиш ли на полицията, мамо? — попита Стийв с пребледняло лице. — Татко наистина нарани Том.

— Не — намеси се той, преди Сюзан да успее да отговори. — Нямам намерение да повдигам обвинение срещу баща ви. Очевидно бе разстроен и пиян, затова да се надяваме, че с това нещата ще приключат.

— Но, Том... — започна разстроено тя.

— Не, Сюзан. Той им е баща и мисля, че заради тях трябва да се опитам да забравя за случилото се. Иска ли някой още неприятности? Аз със сигурност не.

Гледа го дълго.

— Благодаря ти — прошепна тихо. — Ще сменя патрона на бравата още утре. Бях забравила, че още има ключ.

Когато Том отиде на работа в понеделник сутринта с охлузено лице и насинено око, всички в офиса изразиха хорово тревогата си. Руби, която отдалече, но със собственически интерес следеше връзката му със Сюзан още откакто му бе предложила да занесе кутия бисквити първия път, изглеждаше готова да заплаче.

— О, миличък! Какво ти се е случило? — Том се усмихна вяло, защото лицето все още го болеше.

— Нападнаха ме — отговори кратко.

— Не думай! — възкликна тя. — Къде?

— Недалече от дома ми — излъга той, защото не искаше да замесва Сюзан.

— Взеха ли ти нещо?

— Нищо, за което да си струва да говорим — отхвърли темата Том.

Докато възгласите „Ох!“ и „Ах!“ и съчувствените погледи продължаваха да го съпътстват из офиса, той се настани зад бюрото, смутен, защото всички в „Гарсън и сие“ го гледаха, все едно бе някакъв герой. При тези обстоятелства това го смазваше. Бе ужасен, когато

Джим му се бе нахвърлил. Не беше от категорията на мускулестия, висок метър и деветдесет бандит. До Джим изглеждаше хилав, жалък, вързан за бюрото си идиот, който дори не бе способен да защити жената, която обича. Какво ли трябва да си е помислила за него? Да се огъне като парцалена кукла до полата ѝ. Почти в несвяст и стенещ от болка, да я остави сама да се опълчи срещу Джим.

Срамът и депресията му причиняваха по-голямо страдание от нараняванията. Ами Стийв и Дик? Бе успял да възвърне част от репутацията си единствено като омаловажи ситуацията и каза, че няма да повдигне обвинения срещу баща им, което трябваше да означава: „Мога да се грижа за себе си и да прощавам“.

Но с натезало сърце се зае с ежедневната си скучна работа. Не можеше да се каже, че в събота следобед се е показал в най-добра светлина.

— Значи всичко си е на мястото? — запита Пола.

— Да — потвърди Едуард Хавел. — Всичко е уредено. Не ти остава нищо друго, освен да седнеш и след време да събираш дивидентите.

Обядът им в „Льо Каприз“ бе минал великолепно и Пола се усмихваше доволно.

— И ти като мен вярваш, че всичко ще тръгне добре?

Едуард се взираше в нея с възхищение. Тя знаеше, че изглежда добре в бледосивия костюм с панталон „Армани“, но се надяваше, че одобрението му се отнася към усета ѝ за бизнес, не към външния вид.

— Печалбата ще е добра — каза ѝ той, — преди всичко заради фантастичната идея. Вече си го обмислила, нали? Трябва да те поздравя, Пола. Обзалагам се, че баща ти е впечатлен, а?

— Татко е доволен и доста впечатлен, мисля — призна тя.

След обяда се сбогува с Едуард и реши да повърви пеша до дома си през Грийн Парк, тъй като следобедът бе много приятен. Освен това реши, че ще пази изненадата в тайна от Хари, докато мине вечерята у Лусинда.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докладът върху бюрото на Лусинда бе радост за окото на акционера. Нищо чудно, че президентът на „Д’Асоар“ бе доволен. Всяка от компаниите в групата бе постигнала рекордни продажби, а за Лусинда най-хубаво беше, че всички продукти бяха съобразени с опазването на околната среда. Вече нямаше козметика, изпробвана върху животни, а синтетичните химикали бяха заменени с животински мускус. Хлорираните и флуорираните въглеродороди, които някога бяха причинили толкова вреда на озоновия слой, вече не бяха част от лака за коса. Всички съставки, които компанията използваше, бяха безвредни и натурални, толкова натурални и така леснодостъпни в оригиналната си форма — плодове и зеленчуци, билки и чист зехтин, че Лусинда все още се чудеше на глупостта на някои жени, които плащаха стотици лири за крем, който обещаваше магическо подмладяване само със съдържанието на една зарзаватчийска кошница.

— За какво си мислиш, Лусинда? — попита я Женевиев с усмивка от бюрото си оттатък пътеката.

Бе станала мил и дяволит член на екипа, като използваше френския си акцент като предимство, когато молеше за услуга, и всички я обожаваха заради услужливостта ѝ.

— Точно разсъждавах какъв дълъг път е изминал козметичният бизнес през последните десет години — отвърна замислено. — Вече сме в състояние да произвеждаме всичко — от лак за коса до очна линия или от лак за нокти до стипца, без да се налага да прибъгваме до експерименти върху бедните животни или да увреждаме природата.

— Mais oui^[1], но трябва да помним, че преди да открият заместител на аерозолите, лакът за коса беше един от най-доходоносните продукти на пазара. Не можеше изведнъж да спре да се произвежда, защото... как се казваше... някой твърди, че правят дупка в озоновия слой. Беше немислимо!

— Дори и след като знаеха, че унищожават околната среда? — попита Лусинда, ужасена. — Е, едно ще ти кажа, Женевиев, ако

„Д’Асоар“ не бяха открили незабавно алтернатива, когато опасността бе оповестена, аз лично щях да напусна фирмата.

— Много идеалистично, но не можеш да пренебрегнеш печалбата. А и какво щяха да правят жените без лак за коса? Не могат без него.

Лусинда я изгледа ядосано.

— Когато майка ми е била млада, не е имало подобно нещо като лак за коса.

— Mon dieu^[2], не може да бъде! — Женевиев изглеждаше искрено объркван.

— Баба ми си приготвяла захарен сироп — изрече през смях Лусинда. — После си потапяла гребена и фиксирала с него косата си, както с лака днес, макар да е било малко лепкаво.

В този момент телефонът ѝ звънна. Беше Карина.

— Извинявай, че те притеснявам на работа, скъпа, но исках да проверя дали довечера трябва да сме с официално облекло.

За част от секундата Лусинда не осъзна за какво говори. После си спомни. Довечера Хари щеше да доведе Пола на вечеря.

— Не. Просто ежедневно. Джулиан мрази да се преоблича.

— О, нима? — приятелката ѝ звучеше разочарована. — Но ти ще си с нещо специално, нали?

— Дори не съм го обмисляла. Вероятно не, тъй като ще готвя.

— Но Пола Максвел сигурно ще е изтупана! — настоя Карина.

— Сигурна съм. Слушай, не мога да говоря в момента...

— Добре, мила. До довечера. В осем — осем и петнадесет?

— Да. Дотогава.

Партито довечера. Беше се опитала да го изтласка от ума си, докато се занимаваше с работата си, но сега, когато си спомни, се почувства кълбо от нерви. Още не бе планирала как ще подходи с Пола или как ще повдигне въпроса за Пъмпкин. Това вероятно бе най-смустващото нещо, което е трябвало да прави някога, и несъмнено Пола щеше да се чувства по същия начин. По тази причина трябваше да я свари насаме, може би след вечерята, ако успееше да я убеди да изостави другите под претекст да я „разведе из къщата“. Четири помещения горе и две долу, всичко на всичко, помисли си сухо. Не особено впечатляващо за човек, който живее в мезонет на „Белгревия“.

Докато се прибере вкъщи, Делия не само бе изкърпала Джейми и Дейзи, но бе приготвила зеленчуците и бе сложила масата.

— Делия! Ти си безценна! — извика от удоволствие Лусинда. — Трябва само да комбинирам пушената пъстърва и цвеклото за предястие и после да запека агнешкия бут във фурната.

Делия си избърса ръцете с израз на стеснителна радост.

— Искаш ли да извадя пудинга от фризера?

— Добра идея.

Бе приготвила няколко летни пудинга преди няколко седмици. Размразени и сервирани с двойно количество сметана, щяха да ѝ спечелят много точки, особено в очите на Рейчъл Комптън, за която готвенето се бе превърнало в изкуство — всяка съставка трябваше да бъде екологично чиста, купуваше само говеждо от шотландски крави, пасли на открито, приготвяше си домашен хляб, конфитюри и мармалади, а най-дразнещо от всичко бе, че сякаш го прави без усилие, независимо че въртеше голямо домакинство, макар и с персонал, имаше две малки деца и съпруг, който обичаше гости.

Джулиан вече бе сложил шампанско и бяло вино във фризера, така че, след като подреди цветята, които бе купила на връщане, тя изтича нагоре да си вземе душ.

Джейми и Дейзи я чакаха на площадката, сладките им личица бяха чисти и розови, а немирните къдрици на момиченцето — сресани като ореол около главата ѝ.

— Мамо! Мамо! — хвърлиха се към нея те, малките им ръчички се вкопчиха в нея, а меките им устни се извиха за целувка.

Лусинда се отпусна на колене и ги взе в прегръдките си, а сърцето ѝ се топеше от обич.

— Как сте, миличките ми? Добре ли мина денят ви? Елате и ми разкажете всичко, а може и да ми помогнете да реша какво да облека тази вечер.

Поведе ги в спалнята, а Дейзи изтича до гардероба и го отвори. Издърпа дълга тъмночервена шифонена вечерна рокля.

— Тази харесва ли ти, мамо? Красива е.

— Тя е за големи партита — намеси се брат ѝ с авторитетен маниер.

— Делия каза, че партито ще е голямо — отвърна унило момиченцето. — Искам да я облечеш, мамо. Точно тази — отново подръпна роклята — тя се свлече от закачалката и падна на пода.

— Виж какво направи! — скара се брат й.

— Мама каза, че можем да й помогнем да си избере — занарежда тя, а очите й бяха пълни със сълзи.

Лусинда вдигна най-хубавата си рокля и я постави отново на закачалката.

— Няма нищо, Дейзи. Не се разстройвай. Имаш добър вкус, защото това е най-красивата ми рокля, но е твърде хубава за тази вечер. Може да се поля с нещо и да я съсия, нали? — прегърна я успокоително. Облекчена на мига, Дейзи се обърна към брат си тържествуващо:

— Видя ли? Мама каза, че това е най-хубавата й рокля!

Трябваше да отвлече вниманието им, преди да е избухнала трета световна война. Грабна къса черна пола и черна блуза с изрязано деколте. Стандартното й облекло, когато се колебаеше.

— Какво ще кажете за това? — попита ги. — Със сребърните обици, които татко ви ми подари?

Джейми се двоумеше, но Дейзи заподскача наоколо и запляска с ръце от удоволствие.

— И сребърните обувки също!

Лусинда реши да пренебрегне това последно предложение, като се надяваше, че дъщеричката й ще го е забравила, докато стане време да си ляга. После им каза да идат да погледат телевизия петнадесетина минути, докато си вземе душ.

— Ако сте послушни, ще ви прочета една приказка, когато си легнете.

Тръгнаха с нежелание, на лицата им бяха изписани тъга и разочарование. Лусинда бе изпълнена с угризения. Сякаш напоследък всичко друго в живота й имаше предимство пред децата й, а не беше честно. Заслужаваха повече. А и тя също, като майка.

Хари и Пола пристигнаха първи.

— Извинявай, сестричке — каза весело той, като нахълта в дневната с ръце в джобовете и паднала над челото коса, както винаги. — Искрахме да дойдем по-рано, но трябваше да се срещнем на питие с едни приятели на Пола.

— Искрено се извинявам — добави приятелката му, като протегна ръка.

Лусинда забеляза, че Карина се бе оказала права — гостенката бе наистина изструпана... нагласена... в бледосива вечерна рокля с мъниста, подходящ шал, изящно драпиран около раменете ѝ, и ослепителни диаманти на ушите и около шията. Реши, че това е жена, която никога не е приготвяла и поднасяла вечеря за осем души, и то след напрегнат ден в офиса. Пола изглеждаше много по-бляскава от предишния път, а до нея Хари приличаше на разпуснат търговец на коли втора употреба.

Джулиан наля шампанското точно когато Рейчъл и Йън Комптън пристигнаха. Домакинята представи брат си и приятелката му, всички си казаха „приятно ми е“. Последва ужасна тишина и леко пристъпяне от крак на крак. Очевидно всички си мислеха: „Какво прави тя с него?“

После Рейчъл, майсторка на незначителния разговор, както и на готвенето, разчупи леда.

— Каква красива рокля имате! — обърна се тя към Пола. — Такъв прекрасен нюанс на сивото! — явно ентусиазмът ѝ бе искрен.

Пола се усмихна бегло и самокритично, явен знак, че е свикнала да получава комплименти.

— О, много мило от ваша страна — отвърна с леко превъзходство.

Няколко минути по-късно пристигнаха Карина и Алекс.

— Скъпа, не е ли забавно! — възкликна тя, като целуна Лусинда в коридора и ѝ подаде красива орхидея в бяла ваза от китайски порцелан. — Тя дойде ли? — прошепна театрално.

Домакинята кимна. После поздрави Алекс, който изглеждаше сериозен, както винаги.

— Елате да пийнете по нещо.

Вече познаваха Рейчъл и Йън, а и Хари, разбира се.

— Това е Пола Максвел, а ето и моите стари приятели, Карина и Алекс Съмърсет — представи ги тя.

— Приятно ми е. Разбрах, че сте познавали Майлс — новодошлата изгледа съсредоточено Пола.

— Беше наш голям приятел — отговори изискано тя.

— Наш? — запита Карина, като се намръщи престорено.

— Мой и на баща ми. Толкова бях натъжена, когато почина.

— Как вървят нещата, Карина? — намеси се нагло Хари.

Но тя не отговори, защото все още се взираше в приятелката му и бе доста обезсърчена. Бе свикнала да се чувства център на вниманието на обществени събирания, най-красивата, най-добре облечената, с най-хубави бижута и определено не бе очаквала да бъде изместена точно от приятелката на Хари.

Джулиан се втурна между тях.

— Шампанско?

Вечерта се очертаваше много дълга, осъзна Лусинда със свито сърце. Забеляза, че Алекс Съмърсет и Йън Комптън седяха като хипнотизирани при вида на Пола. По лицето на Йън се бе разляла глупава усмивка, но Алекс изглеждаше като мъж, който е видял нещо и възнамерява да го получи. Тревожна мисъл просветна в ума ѝ — дали той не изневерява на жена си понякога? Никога преди не бе помисляла за това, но неочакваното минало на баща ѝ я бе накарало да гледа на другите женени мъже в нова светлина. Вероятно много от съпрузите, които познава, имаха любовници. Може би тя и Джулиан бяха единствените, които си оставаха верни един на друг?

— На агнешкото са му нужни още двадесет минути — прошепна тревожно Делия, когато домакинята се вмъкна в кухнята, готова да сервира вечерята.

— Сигурна ли си?

Помощницата отвори фурната и бодна големия бут, гарниран с розмаринови стръкчета. Струйка кръв потече в тавата.

— По дяволите! Твърде алангле е дори и за този тип хора — съгласи се Лусинда, като затвори фурната. — Ще накарам Джулиан да допълни чашите на всички отново. Ще трябва да извадим зеленчуците, иначе ще станат на каша. Мислех, че съм изчислила всичко точно.

— Предястието е готово — съобщи услужливо Делия. — Просто ще трябва да го ядат бавно, нали?

След като се върна в дневната, откри, че Хари е отворил кутията за писма и наднича в нея.

— Къде са документите на татко? — настоя той. — Какво си сторила с тях?

Всички спряха да разговарят и се обърнаха да видят какво става. „Пола изглежда особено заинтригувана“, помисли си Лусинда. Знаеше

ли за писмата? Ако се бе наричала Пъмпкин, Майлс можеше и да ѝ е споделил плановете си за завещанието.

— Докато реша какво да правя с тях, съм ги оставила в сейф в банката — излъга невъзмутимо тя.

— В банката? — повтори невярващо брат ѝ. — Защо? Толкова ли са ценни?

— За мен — да — отвърна, без да се притесни. — По сантиментални причини. Те са всичко, което татко ми е оставил... — което за момента не бе лъжа. — ... и бих била много разстроена, ако някой влезе с взлом и ги открадне.

— Хм! — изръмжа Хари подозрително. — Искам да зная кога Бърнард Кларк ще си размърда задника, та да получим парите си. Защо адвокатите правят такава каша от всичко?

— О, типично за тях — пропя Рейчъл през смях и отново се впусна в незначителен разговор. — Освен това вземат толкова скъпо. Когато си купихме къщата...

Останалите ѝ думи се загубиха, защото всички започнаха да бърбят в опит да загладят неприятното поведение на Хари. Лусинда погледна Пола, но тя наблюдаваше с усмивка брат ѝ, сякаш нещо я забавляваше.

— Долей всички чаши, вечерята не е готова — прошепна на мъжа си.

Вече бе намразила събирането и ѝ се искаше никога да не бе канила тези хора.

— ... не, Хари изобщо не прилича на баща си — дочу думите на Пола към Рейчъл и изведнъж вечерта престана да бъде досадна, а стана много интересна.

Приближи се под претекст, че носи купичка с ядки от помощната масичка.

— Значи сте познавали известния професор? — попита Йън. — Боя се, че никога не съм го срещал. Какъв беше?

— Много сложна личност — отговори бавно Пола. — Гений, разбира се, с разнолик характер. Както сам казваше понякога...

— Изглежда, добре сте го познавали? — предизвика я Карина.

Лусинда я стрелна с предупредителен поглед, но приятелката ѝ като че ли не го забеляза.

— По едно време го виждах доста често — отговори спокойно Пола.

— И кога е било това? Наскоро или преди известно време? — настоя Карина.

— Не много отдавна — звучеше уклончиво.

— Защо не вземем да вечеряме? — обяви домакинята с нотка на отчаяние в гласа.

Дразнеше я старанието на Карина да накара жената да признае, че е била повече от приятелка с Майлс. Не беше нейна работа преди всичко. И определено не пред цяла стая с хора. Лусинда бе организирала вечерята като отправна точка. Може би днес щеше да успее да измъкне от Пола само телефонния ѝ номер или адреса, но и това би било някакво начало.

— Мислех, че искаш да напълня всички чаши? — изтъкна малко рязко Джулиан, с високо вдигната току-що отворена бутилка „Болинджър“.

— Какво? — попита го разсеяно. — О, да, предполагам. Ще ида да запаля свещите. Но се опитай да разделиш Карина от Пола — прошепна, докато се измъкваше от стаята.

Масата, подредена за осем души, с бели свещи, цветя и класически бял порцелан, изглеждаше красива и елегантна. Лусинда бе планирала разпределението на местата, но сега започна да мисли, че ще е катастрофално. Проблемът бе, че през последните десет минути отношенията между гостите се бяха променили и сега не смееше да постави Карина и Пола една до друга, а бе замислила да са от двете страни на Джулиан. Не беше сигурна и дали трябва да настани Алекс до Пола. Но това означаваше да размести всички. Е, добре... Слава Богу, че масата бе кръгла, помисли си тя, като проверяваше агнешкия бут, преди да обяви, че вечерята е готова.

Седнала между Джулиан и Йън, Карина продължи да се налива, което не ѝ бе присъщо. Едва-едва хапваше от пушената пъстърва, буташе вече идеално опеченото агнешко из чинията си и изпразваше чашата си доста бързо. Нещо я бе разтърсило тази вечер и Лусинда можеше да го отдаде само на завист към Пола, която определено бе център на внимание, що се отнася до мъжете.

Основното ястие бе отсервирано. Лусинда точно се готвеше да донесе летния пудинг, когато чу приятелката си да заявява високо:

— Предполагам, че ще ни сервираш тиквен пай вместо пудинг? Тиквен пай, схващате ли? — намигна явно.

Пола сякаш не бе чула, но и да бе, не даде знак за това, но Джулиан, изглежда, смяташе, че е много забавно. Облегна се в стола си, задавяйки се от смях, докато другите го гледаха въпросително.

— Ще хапнем нещо много по-добро — отвърна небрежно Лусинда, но това накара мъжа ѝ и приятелката ѝ да избухнат в още побурен смях.

— За Бога, Карина! — смъмри я рязко Алекс.

Рейчъл и Йън изглеждаха слисани, но набитите малки очички на Хари бяха доловили нещо и той последва сестра си в кухнята.

— Да не би Джулиан да я чука? — попита, като си взе шоколадов бонбон от една купа на подноса за кафе.

— Какво... Карина? Не ставай глупав, по дяволите — отвърна тя. — Просто прекалиха с пиенето.

— Или с нещо друго — измърмори мрачно той.

— Това бе най-лошата вечер в живота ми — възкликна Лусинда, когато Рейчъл и Йън, последните останали, най-после бяха казали „довиждане“ и си бяха тръгнали.

— О, Зайче! Ти просто загуби чувството си за хумор — каза той съчувствено.

Опита се да я прегърне, но тя го отблъсна раздражено.

— Карина се държа като абсолютна крава — заяви ядосано. — Наистина ме злепостави, а ти я насърчаваше. Знае колко е важно за мен да издира тези проклети жени. Забележките ѝ трябва да са поставили Пола нащрек. Когато ѝ поисках телефонния номер, каза някак уклончиво, че щяла да ми го даде някой път. Сега как ще се свържа с нея? Хари ще заподозре нещо, ако го попитам. Как ще потвърдя изобщо, че е била една от любовниците на татко?

— О, миличка! — изглеждаше разкаян, пъхнал ръце в джобовете си и увесил глава.

Напомняше ѝ на Джейми, когато е бил смъмрен.

— Защо я насърчаваше? Хари дори предположи, че имаш връзка с нея.

Главата му се вдигна рязко, лицето му се изчерви.

— И разбира се, думите на Хари са закон Божии, така ли?

— Не. Но ми се иска да не беше заставал на нейна страна тази вечер. Никой друг не разбра каламбура с тиквения пай. Беше много грубо да се включиш в интимна шега пред другите — докато говореше, тя загаси всички светлини във всекидневната и тръгна към стълбите с високо вдигната глава и самоуверено изправен гръб.

— Но, Лусинда...

— Уморена съм и ми дойде до гуша, затова си лягам.

Дълго лежа в леглото и се взира в тъмнината, неспособна да заспи. Тази вечер ѝ бе причинила безпокойство на няколко нива и почти буквално лош вкус в устата. Поведението на Карина бе ужасно, разбира се, но най-вече я бе обезпокоила тъпата сексуална реакция, демонстрирана от мъжете. Дори Джулиан се бе държал като тийнейджър, като се хилеше на играта на думи, която Пола не може да не бе забелязала, дори и да се бе престорила, че не е.

Цяла вечер Алекс я бе гледал влюбено, което явно бе раздразнило Карина. А Йън се бе усмихвал глуповато всеки път, когато онази жена го погледнеше, което Рейчъл пренебрегваше с привидно забавление, сякаш казваше: „Момчетата са си момчета“. Що се отнася до Хари, той бе дори по-арогантен и нафукан от обикновено и се хвалеше с новия си план да спечели милиони като ученик, който обявява намерението си да стане космонавт.

А Лусинда през цялото време продължаваше да си спомня баща си и неговите любовници. Всички ли мъже мислеха с онази си работа? Въртеше се уморена, но бе неспособна да заспи, а умът ѝ прескачаше от мисъл на мисъл. Бе отвратена от начина на живот на баща си, копнееше за забвението на дрямката, но тя ѝ убягваше.

Пламенно си пожела Майлс да не я бе принуждавал да се сблъска с долното му минало. Но добитото знание не може да бъде забравено никога и до края на живота си щеше да запази фактите, които ѝ се щеше никога да не бе научавала. Най-неприятно от всичко бе, че цялата вечер бе загуба на време и пари, защото все още не бе сигурна дали Пъмпкин е Пола Максвел или не.

— Извинявай за снощи — каза Карина разкаяно по телефона следващата сутрин. — Чувствах се ужасно, затова реших, че

единственото, което мога да направя, е да бъда бясна. Разбра ли дали Пола Максвел е Пъмпкин?

— Нямах възможност. Защо се чувстваше зле? Болна ли си?

Гласът на приятелката ѝ бе студен и безизразен.

— Открих, че Алекс има връзка, а когато видях Пола и как всички мъже я зяпаха влюбено, предполагам, че ме връхлетя пълна загуба на самоувереност. Изглеждаше така дяволски добре и ми се искаше да си бях сложила новата черна рокля с мъниста, особено когато видях как на Алекс щяха да му изтекат очите. Чувствам се наистина непривлекателна в момента. Мъжът ми явно си е намерил някоя, която го подлудява повече от мен.

— О, Карина! — Лусинда бе ужасена. Винаги бе смятала, че имат здрав брак. — Много съжалявам, но ако е вярно, вероятно е само мимолетно увлечение. Алекс никога няма да те напусне. Той те обожава. Ти си му съпруга и майка на децата му.

— Да. Права си, но все пак боли. Копелето се забавлява с някаква седемнадесетгодишна кукличка от офиса. Кара ме да се чувствам с изтекъл срок на годност. Как може да е толкова глупав? Как може един мъж да рискува всичко заради чифт големи цици и млад задник? — звучеше уморена и съсипана. — И все пак... не исках да те злепоставям снощи.

— Няма нищо — отвърна Лусинда, като веднага ѝ прости. — Просто много съжалявам, че преживяваш такъв лош период. Какво смяташ да правиш по въпроса?

— Да направя? Ами нищо. Има и по-големи престъпления от изневяратата, въпреки че в момента не мога да се сетя за такива. Както и да е, ще загубя повече, отколкото ще спечеля, ако го напусна. Обичам начина си на живот. Обичам голямата къща и персонала, който я движи. Обичам да мога да си поръчвам нов бутиков гардероб два пъти в годината. Обичам колата си, обществения си живот, ходенето на ресторанти и парите за харчене. Какво представлява едно малко чукане в тъмнината между Алекс и някаква си курва в сравнение с всичко това? — добави прагматично.

Приятелката ѝ бе поразена. Ако Джулиан бе спал с някоя друга, тя никога нямаше да го подмине така. Но беше ли поне малко вероятно собствената ѝ майка да е направила точно това? Да си е казала: „Имам

това, което е истински важно“. Не мислеше, че е възможно, беше сигурна, че Ан е наивна и доверлива и отказва да приеме очевидното.

— Значи няма да му кажеш нищо? — попита Лусинда.

— Разбира се, че не. Не искам да придавам важност на малката му мръсна авантюра, като показвам, че ми пука. Просто бях шокирана вчера, като научих за това, нали разбираш. Затова пих толкова много.

Сбогуваха се и Лусинда се зае отново с работата си, но докато изучаваше последните изследвания на обществената реакция към новия парфюм, който „Артемис“ възнамеряваше да лансира, умът ѝ продължаваше да се връща към Пола Максвел. Възможно ли бе да се бе държала така невинно миналата вечер, ако е била страстно влюбена в Майлс? Може би историята ѝ е вярна и го е познавала само покрай баща си, обикновено познанство, на ниво коктейли, а не любовно. А Хари, който винаги си пъхаше носа в хорските работи като любопитен териер, сигурно щеше да надуши някаква нишка, свързваща Пола и Майлс, ако такава съществуваше.

Дълбоко разочарована, тя реши, че ще отметне Пола като вероятна Пъмпкин, ще се концентрира над откриването на останалите две жени и веднага щом се прибере довечера, отново ще се заеме с писмата на Рене Хартман и ще види дали може да я издири.

Когато Хари най-сетне се събуди, Пола вече бе станала, взела си бе душ, беше изкусно гримирана и облечена в бели клоширани панталони и бледосин кашмирен пуловер.

— Какво ти става? Още е рано — измърмори той, като сънливо се щуреше из всекидневната, където тя седеше на бюрото си. — Къде ще ходиш?

— Никъде — отвърна, като отпи от кафето си. — Изглеждаш махмурлия — в гласа ѝ се долавяше критична нотка.

— А ти какво очакваш? Джулиан доливаше чашите ни на всеки две минути. Карина бе съвсем отнесена, нали? Стори ми се, че са доста близки със зет ми — отпусна се на един от бежовите копринени дивани и се просна на меката му седалка.

— Поведението ѝ наистина бе странно. Каква беше онази шега за тиквения пай? Не я схванах, но Джулиан явно я сметна за доста забавна.

Хари подпъхна още една възглавница под главата си.

— Обаче не и Лусинда. Мяташе към Карина гневни погледи.

— Е, стига — Пола сви слабите си рамене. — Имам да ти казвам нещо, Хари.

— Какво? — очите му бяха притворени, а ръцете — зад главата.

— Мислех, че твоята идея за основаването на интернет компания, проследяваща родословието на хората, е толкова умна, че...

Той се изправи и седна, като че ли на пружина.

— Да? И?

„Това е — помисли си победоносно. — Бинго, по дяволите!“ В края на краищата седмиците на настойчивост се отплащаха. Щеше да инвестира най-после.

Вече бе на крака и я гледаше нетърпеливо, а всички следи от сънливостта му бяха изчезнали.

— Е?

— Ами — започна тя бавно, — след допитване до баща ми, счетоводителя ми и финансовия ми съветник...

— Да?

— Разработих оригиналната ти идея и основах своя фирма. Нарича се „Семейни връзки“. Уебсайтът ни е готов и отворих офис на Бруук Стрийт, откъдето ще действа компанията. Освен това, чрез договор се сдобих с услугите на бившия редактор на „Дебретс Пиърдж“, на човек, работил няколко години в „Кой кой е“, със силни връзки в Гербовата колегия — усмихна му се мило. — Трябва да ти благодаря, че ми даде такава чудесна идея, Хари. Искях да започна свой бизнес, а това е идеално. Възнамерявам с помощта на един агент, когото току-що наех, да обиколя Америка съвсем скоро и да разясня значението на родословните дървета. Агентката ми мисли, че може да ми уреди участие в няколко шоу програми, включително тази на Опра Уинфри, което ще бъде страхотно.

Хари стоеше зяпнал, а брадичката му почти докосваше гърдите му. Издаваше нечленоразделни гърлени звуци. Пола го гледаше и все още се усмихваше.

— Трябваше да бъде направено професионално, нали разбираш, Хари — обясни простиичко тя. — А и трябва да зная точно къде отива всяко пени.

— Ти... кучка такава! — отметна глава и залитна, като че му бе прилошало, а босите му крака изведнъж ѝ се сториха много уязвими, докато се препъва по дебелия светъл килим. После обви ръце около кръста си и се приведе, прегърна сам себе си, а въздухът излиташе на стенания от гърлото му. — Как можа да ми причиниш това? — давеше се той, когато успя да изрече нещо. — Ти, подла, низка, шибана кучка! Откраднала си идеята ми! Най-добрата идея, която ми е хрумвала! Исусе, ще те съдя за това! Ще те влача във всеки съд в страната! Ще те изблича като интригантка, гадна, измамна...

— Хари, ти дори нямаше фирма — каза нежно тя. — Направихме подробни проучвания. Не беше я регистрирал. Всъщност нямаше нищо! Даже и уебсайт! Какво си мислеше, че ще стане? Че ще ти връча два милиона лири, за да си живееш царски, докато се преструваш, че въртиш бизнес и печелиш пари? Не съм чак толкова глупава, разбираш ли.

— Ти ме използва — извика обвинително той, без да чува и дума от онова, което бе казала.

— Ти също се опита да ме използваш. Това не ни ли прави от един дол дренки? Не разбираш ли? Осъзнах го в момента, в който те срещнах. Ти стори всичко възможно, за да измъкнеш от мен пари за проект, който не беше и никога нямаше да бъде осъществен, ако го бях оставила на теб. На мое място щеше да постъпиш точно по същия начин.

— Но ти ме прелъсти, изкопчи всичките ми бизнес планове, задигна цялата ми концепция, до най-малките подробности, и после я реализира сама. Как смееш? — вече бе излязъл от кожата си. — Искаше само да ме вкараш в леглото!

— Не звучи ли малко по женски, Хари? — отбеляза въпросително тя. — Това е двадесет и първи век, нали разбираш? Богати застаряващи мъже са издържали млади жени от незапомнени времена. Защо една богата застаряваща жена да не стори същото?

— Живея голташки — ридаше той. — Отказах се от апартамента си. Задлъжнял съм... онова пътешествие, за което настояваше, и всички скъпи ресторанти, в които искаше да идем, ми струваха цяло състояние — погледна обвинително Пола. — Ти ме съсипа — добави, като бършеше очи с ръкава на копринената пижама, която му бе подарила.

Последва миг тишина, нарушавана само от хълцането му. После Пола заговори:

— Все още си много добър в леглото, Хари.

[1] Ами да (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Боже мой (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре ли изглеждам — поиска мнението на Том Сюзан.

Беше облечена в един от черните костюми, които си бе купила за работа, комбиниран със спретнати черни обувки и малка черна сламена шапка, която бе намерила в „Аksesъриз“. Шапката я тревожеше. Повечето ѝ се сториха подходящи само за сватби, но тази бе най-семплата, която успя да открие, и се надяваше, че я прави изискана.

— Изглеждаш чудесно — отвърна одобрително той. — Толкова се радвам, че идваш с мен. От седмици се боях от днешния ден.

Това бе истината. Всеки път, когато си спомнеше за панихидата на баща си, стомахът му се свиваше, а сърцето го пробождаше. Лусинда ги бе предупредила, че може да дойдат неколкостотин души. Не че щяха да гледат него, разбира се, но, въпреки това щеше да бъде изпитание.

Слава Богу, че нямаше да бъде сам. Том се наведе и целуна Сюзан нежно по бузата.

— Какво щях да правя без теб? — прошепна той.

— Всъщност мисля, че сега положението е друго — отвърна весело тя.

След сцената с бившия ѝ приятел Том живееше с нея и вече не можеше да си спомни времето, когато не беше част от живота ѝ. Освободи мизерния си апартамент, пренесе оскъдните си принадлежности в дома ѝ и както сама бе признала пред една колежка, „някак си се вписа в духа на самата къща, с книгите и всичко останало, сякаш винаги е бил с нас“.

Дик и Стийв също се радваха на положението. Сега винаги имаше някой вкъщи вечер или през уикендите, който да играе на монопол или други игри с тях, да ги води на плуване или до зоологическата градина или да организира пикник в Ричмънд Парк, където можеха да ритат топка.

— Ще ми се да не трябваше да ходим на приема след панихидата — каза Том, като оправи черната си вратовръзка и приглади нервно косата си с длан.

Сюзан се съгласи искрено, макар и негласно. За нея това бе кръщение с огън — първата ѝ среща с цялото му семейство. Какво щяха да си помислят за нея? Несъмнено щеше да има нагласа, че Том е с жена с по-ниско обществено положение от тяхното, неомъжена самотна майка, при това живееща в общинска къща и работеща като секретарка в „Груп Алианс“. Затова искаше поне да изглежда изискано.

Том плъзна ръка около талията ѝ.

— По-добре да тръгваме — каза, като я притисна. — Един Бог знае къде ще паркираме, но да се надяваме, че ще има свободно място.

Момчетата щяха да прекарат деня у приятели от училището, тъй като ги бяха пуснали в лятна ваканция, така че Сюзан заключи внимателно входната врата. Всички ключалки бяха сменени, но не желаше да поема никакъв риск. Не искаше онзи боклук да се намърда в дома ѝ отново.

Джейн и Уилям Котърел закусваха в стаята си. Бяха пристигнали от Франция предишната вечер и бяха отседнали в „Бейлис Хотел“ на Глостър Роуд, защото бе много по-евтин от онези, които използваша обикновено при престоя си в Лондон. Трябваше да затегнат коланите. Шато сен Лоран бе обявено за продан, но Уилям забавяше подписването на договора, защото така бе обещал на Джейн. Налагаше се да го продадат, и то скоро, но тя се молеше за чудо и сърце не му даваше да ѝ съобщи, че няма шанс Ай Си Си да бъде спасена.

Днес щяха да ходят на панихидата на Майлс и на приема след нея, а вечерта Лусинда ги бе поканила на вечеря, но утре търсенето на скромна къщичка, някъде по родните им места, трябваше да започне.

Пиеха кафето си и ронеха кифлите си в тишина, всеки дълбоко замислен за бъдещето. За един ужасен момент Уилям почти си пожела днес да бе неговата панихида. Майлс вече нямаше грижи. Нямаше отговорности. Нито мъчителни чувства на самообвинение. Той никога не бе постъпвал глупаво или необмислено през живота си. Впоследствие Ан бе добре осигурена. Докато ако нещо се случеше с него!... Имаше моменти през изминалите няколко седмици, когато му

се бе искало да се самоубие, да глътне няколко хапчета с малко уиски и да се измъкне от мъчителната ситуация, в която бе вкарал и двама им. Почти не мигваше, а задремеше ли, сънуваше ужасни, преплитащи се кошмари, в които губеше разни неща и не можеше да ги открие. После винаги се будеше облян в пот, а сърцето му биеше тежко, мозъкът му бе изпълнен с паника и отчаяни мисли. Джейн не знаеше, разбира се. Опитваше се да я предпази, доколкото можеше, от грозната действителност, която ги очакваше, но рано или късно щеше да се наложи жена му да приеме, че животът им се е променил безвъзвратно.

Джейн отиде до тоалетката на скромната им стая, за да довърши грима си, който винаги бе незабележим и най-вече подчертаваше добрата ѝ структура и нежните очи. Отчаяно се опитваше да се държи храбро, но дори и тази малка спретната стая я потискаше, когато я сравняваше с апартаментите в „Бъркли“, където преди отсядаха. Там, където управителят нареждаше при пристигането им да ги очакват цветя, плодове и допълнителна бутилка шампанско. И където румсървисът беше винаги на разположение, за да донесат закуска, да изпратят някого да изглади дрехите им, да им лъсне обувките или да намерят фризьор за нула време.

Какво щеше да стане с тях сега? Знаеше, че трябва да бъде силна и разумна по отношение на бъдещето. В противен случай хората щяха да си помислят, че е разглезена старица, която вдига шум, защото вероятно трябва да се примири с живота в четиристайна къщичка с половин акър земя, вместо с петнадесетте стаи в имението, заобиколено от сто хектара, които включваха алеи и ливади, беседки и овощни насаждения, обградена със стена градина, обширна тераса и басейн.

„Ще бъда смела“ — каза си тя, докато увиваше косата си с шалче, преди да си сложи малката черна шапка. Просто се държеше егоистично. Уилям страдаше най-много, независимо колко упорито се опитваше да го крие под маската на спокойната веселост. Поне, мислеше си тя, докато слагаше бледо коралово червило на треперещите си устни, никой от тях не бе смъртно болен, нито бе загубил зрението си, крак или ръка, не бе умрял. Освен, разбира се, Майлс.

Ан отпиваше от брендито и содата, които Хари ѝ бе дал, и се надяваше, че ще успее да се справи. Днес всички очи щяха да са вперени в нея, всички онези интелектуалци, приятели на Майлс, и щяха да си мислят: ето я вдовицата му. Такава глупачка. Какво изобщо е намерил у нея?

По нейна молба Лусинда бе организирала цялото събиране и сега не можеше да си спомни кой щеше да произнесе хвалебственото слово, кой щеше да чете реч, какви химни бяха подбрани... кои щяха да бъдат присъстващите... Няма значение. Не беше важно всъщност. Майлс нямаше да е там, а това бе най-лошото. Отпи нова глътка и се молеше всичко това да е минало.

— Добре ли си, мамо? — попита Хари, като доля своята чаша.

„Напоследък е доста по-тих“ — размишляваше майка му. Чудеше се какво е намислил. И все пак бе много мило от негова страна, като каза, че ще се премести при нея за известно време. Само докато преодолее смъртта на татко му, бе обещал. Това означаваше, че трябва да му приготвя закуска, обяд и вечеря, когато копнее само да се пъхне в леглото и да не се тревожи за яденето, но трябваше да е благодарна. В края на краищата, той вероятно се отказваше от много неща, за да се нанесе при нея в тази голяма стара къща.

— Има време за едно на крак, докато пристигне колата — каза той, след като взе чашата ѝ. — Това ще те поддържа до приема.

— Приемът... — повтори Ан, като затвори очи от ужас. Бе забравила за приема.

— Изпий го — нареди синът ѝ.

Сара Уелс бе стар помощник в погребенията. За своите осемдесет и две години бе присъствала на толкова много, че се бяха превърнали в нещо като Коледа или Великден. Напоследък броят им се бе увеличил, тъй като нейни приятели и познати бяха починали, но все не можеше да превъзмогне смъртното чувство на триумф. Сякаш раят си имаше приемна квота и ако си успял да избегнеш Онази с косата, значи печелиш! Все още си на този свят и се наслаждаваш на живота, а не си превърнат в шепя сива пепел, подобно на кутия с котешки отпадъци. А най-големият ѝ триумф бе, че бе надживяла дори и своя неприятен зет.

Погледна се за последен път в дългото огледало, преди да слезе и да се качи в наетата кола. Облечена бе в красиво скроена черна рокля и подходящ жакет. Около шията и на ушите ѝ блестяха перли. Широкополата ѝ шапка бе изработена от фина слама, с панделка отпред.

„Някои панихиди са много тъжни“ — мислеше си, като се качваше в асансьора. Тази със сигурност щеше да бъде такава, но не и за нея.

Бе присъствала на погребението на Майлс, въпреки че никой не знаеше. Трябваше да се крие на известно разстояние, под дърветата, и да гледа как пристига катафалката, следвана от колите, които докараха Лусинда и Джулиан, Ан и Сара, Том и Хари на онова мрачно място, където подробностите около кремацията бяха строго пазена тайна. Понякога се питаше дали пепелта, която впоследствие дават на семействата, наистина е на починалия им родственик. Представяше си как изпразват всичко в един огромен контейнер и накрая го разтърсват, преди да насипят по малко в кокетните пластмасови урни.

Днес, мислеше си тя, можеше да присъства явно сред събралите се в „Сейнт Мартин ин дъ Фийлдс“, без да дава повод за догадки. Никой не знаеше какво се бе случило между нея и покойния преди всичките тези години. И нямаше да узнае. Тайната щеше да потъне в гроба с нея, както и с Майлс. Трябваше да мисли за други хора — техният живот не биваше да бъде разстройван.

В меланхолично настроение, тя закопча красивата си черна рокля, провери дали черната ѝ шапчица е здраво закрепена с иглата и взе чантата и ръкавиците си. Време бе да тръгва. Време да си вземе последно сбогом с Майлс.

— Но защо и ние да не може да дойдем? — мрънкаше Джейми.

С Дейзи щяха да прекарат деня с Делия, която бе обещала да ги заведе в зоологическата градина.

— Най-вече защото няма да ви хареса — обясни майка им, докато се опитваше да закрепил косата си на кок под черната шапка.

— Ще ми хареса — настоя упорито той. — Всички други ще ходят.

— Не всички ще ходят. Ще бъдат само приятели на дядо ви и дори аз не ги познавам — промърмори тя през двата фуркета, които стискаше с предните си зъби.

Джейми правеше колело и едва не се блъсна в лампата на нощното й шкафче.

— Внимавай! — прошепна раздражено Лусинда. — Защо не идеш да намериш Делия? Приготвя ви храна за пикник. Можеш да й помогнеш да събере онова, което искаш да вземете.

Фризурата ѝ не се получаваше така добре, както обикновено, а Джулиан всеки момент щеше да извика от долу, че трябва да тръгват.

Джейми се въртеше наоколо и я гледаше замислено.

— Мъчно ли ти е? — попита я внезапно.

— Какво?

— Мъчно ли ти е, че татко ти е мъртъв? Затова ли не искаш да дойда с теб днес?

— О, Джейми! — обърна се и разтвори ръце за прегръдка. Той бавно се приближи, несигурен дали иска да бъде прегърнат или не. — Обичам да си с мен и ако можех, щях да бъда с теб непрекъснато, но днес ще бъде тъжен ден за много хора. Баба, прабаба Сара, чичо Том, чичо Хари и аз, разбира се, ще бъдем тъжни и не мисля, че ще е много забавно за теб да си заобиколен от множество мрачни хора, нали? Вие с Дейзи ще си прекарате много по-добре в зоологическата градина, а довечера ще приготвя специална ранна вечеря, за да може всички заедно да хапнем, преди да си легнем.

— Все така разправяш, но винаги става късно и тогава Делия казва, че не можем да седим будни повече — момченцето се изскубна от ръцете ѝ и седна на ръба на леглото.

— Невинаги е късно, Джейми. Правя всичко възможно да се прибера навреме, за да ви видя вечер.

Той ровеше в килима с петата на мъничките си маратонки и се вираше в него, с издадена долна устна.

— Ти никога не си тук — каза със задавен глас. — Обзалагам се... обзалагам се... — малкият му гръден кош се повдигаше и спускаше учестено. — ... обзалагам се, че ако умра, няма да си потъжна, отколкото за това, че е починал баща ти — после се обърна и

избяга от спалнята, а тя чуваше крачетата му да тропоят по площадката на стълбите към стаята му.

— Трябва да тръгваме, Зайче. Може с векове да търсим място за паркиране — дочу да я вика Джулиан от коридора долу.

— Слизам след минутка — отвърна му Лусинда, като се опитваше да овладее внезапно бликналите си сълзи.

„Наистина ли си мисли така синът ѝ, питаше се, дълбоко наранена. Че не го обича? Че отсъства от къщи толкова много по собствено желание?“

Чу стъпките на мъжа си по стълбите.

— Хайде, иначе ще закъснеем — спря на вратата и се вгледа в нея. — Какво има, Зайче?

Лусинда се изправи и се хвърли в прегръдките му. През въздишки му повтори какво бе казал синът им. Джулиан я хвана за китките и нежно я отдалечи от себе си.

— Остави на мен, Зайче. Оправи си лицето и се качвай в колата. Слизам след миг — после се обърна и забързано излезе от стаята.

Докато се върне, тя се бе преобразила от разплакана, обезпокоена майка в хладна, интелигентна на вид жена.

— Всичко е под контрол — прошепна той весело. — Казах му, че е време да помисли за другите вместо за себе си и се оправи. Разиграва те, Зайче, за да види докъде може да те притисне, разбираш ли. Вероятно се е надявал да му донесеш подарък, щом успее да те накара да се чувстваш виновна. Малко дяволче — добави засмяно, почти гордо.

— Ами, може — отвърна тихо тя, докато закопчаваше перлените си обици. — През повечето време се чувствам виновна, защото съм на работа, а ми се иска да съм вкъщи.

— Зная, но не бива. Живеят си прекрасно, а и ги водим на ледената пързалка в събота. Те са много щастливи деца — заяви твърдо той. — А сега да тръгваме.

Искаха да отидат по-рано, защото Том, Хари, Джулиан и трима от приятелите му щяха да раздават програми на присъстващите при пристигането им.

— Между другото, изглеждаш зашеметяващо — добави Джулиан.

— Благодаря — усмихна се Лусинда. — Така ще се радвам, когато днешният ден отmine! Ще бъде голямо изпитание, нали? Ще има толкова много хора.

— Ще се справиш, Зайче. Така се гордея с теб!

— Наистина ли? — възкликна изненадано тя. Обгърна шията ѝ и се наведе, за да достигне под ръба на шапката ѝ.

— Знаеш, че ще е така — после я потупа игриво по дупето.

— Ще има ли секс на панихидата? — извика Джейми, увиснал на парапета, откъдето ги наблюдаваше.

— Не — отвърна баща му сериозно, — макар да съм сигурен, че Господ не би бил против. Харесва му хората да се обичат.

Дейзи се дотътри надолу по стълбите по пантофи с формата на зайчета.

— Джейми ми харесва, но нали не трябва да правя секс с него?

— Той е само за майките и татковците — отвърна твърдо Лусинда. — Трябва да тръгваме, иначе ще закъснеем — надигна се да ги целуне. — Приятно прекарване, ще се видим довечера.

Панихидата трябваше да започне в единадесет часа. В десет и четиридесет и пет, както Лусинда бе очаквала, „Сейнт Мартин“ беше претъпкана с колеги и приятели на Майлс, придружавани от съпругите си, които бяха непретенциозно и развлечено облечени и сякаш блясъкът им бе угаснал още преди четиридесет години. В сравнение с тях представителите на по-младото поколение изглеждаха направо като звезди — мъжете — оживени и елегантни, а жените — бляскави и енергични.

Най-съкрушена от всички бе Ан, която се олюляваше с безизразен поглед, прекалила с брендите. Най-величествена бе майка ѝ, която сякаш бе взета назаем от кралското семейство. Лусинда зае мястото си в дясната редица със Сара. Джулиан щеше да се присъедини към тях в началото на службата, когато Хари и Том застанеха до майка си в отсрещната редица.

Органът засвири „На Теб поверявам страната си“. Панихидата бе започнала и през следващите четиридесет и пет минути Лусинда седеше, следеше молитвите и химните, слушаше хвалебствената реч, в която баща ѝ бе славен заради гениалността, постиженията и приноса си към интелектуалния свят, и приемаше почитта на колегите му.

Само тя и братята ѝ забелязаха, че няма думи на възхвала на Майлс като съпруг и баща. Те бяха заличени от сценария на живота му и покойният щеше да остане в спомените само с академичната си брилянтност. Неочаквани сълзи се надигнаха в очите ѝ. Искаше ѝ се да бе имала баща, който да бъде запомнен като топъл и любещ човек. Но никой не бе способен да го стори.

Най-сетне всичко свърши и Хари поведе Ан надолу между редиците, следван от останалата част на семейството. След няколко мига заизлизаха и всички други и преддверието на „Сейнт Мартин“ се препълни. Старци се поздравяваха, изненадани, че са все още живи. Съпругите им вървяха кротко след тях, усмихваха се вяло и се питаха кога ще могат да се измъкнат.

Лусинда почувства нечия ръка на лакътя си. Беше Том.

— Бих искал да се запознаеш със Сюзан — каза нетърпеливо той, като леко побутна напред приятелката си, обвил с ръка кръста ѝ. — Това е сестра ми — представи я той.

Двете жени се погледнаха и се харесаха мигновено. Лусинда се наведе напред импулсивно и целуна Сюзан по бузата.

— Толкова ми е приятно да се запозная с теб! — заяви тя, а по начина, по който го каза, Том съдеше, че е искрена.

— И на мен — отговори Сюзан с присъщото си спокойствие и веселост. — Том толкова ми е разказвал за вас!

— И на мен ми е разправял много за вас — усмихна се Лусинда.

В този миг замръзна, тъй като съзря към нея да си пробива път дребна, изящно облечена жена с палто от норки, мъничка шикозна черна шапчица и чифт познати златни обици.

— Просто трябваше да дойда, Лусинда — заяви с дрезгав емоционален шепот Изабел. — Такава хубава панихида! Толкова затрогваща! А онова, което казаха, бе самата истина... Татко ти... той беше такъв прекрасен човек!

— Дда — заекна Лусинда с изчервени страни.

— Добре ли си? Трябва да се видим отново скоро — малката настойчива ръка, която така добре помнеше, се склочи около китката ѝ като скоба. — Чета писмата си... нали знаеш — прошепна развълнувано бившата любовница. После въздъхна, а очите ѝ се наляха със сълзи. — Такава страст! Такава любов! Никога, никога няма да изпитам подобна!

— Сигурна съм — Лусинда се огледа нервно, за да се увери, че майка ѝ не е наблизко. Искаше да се измъкне по най-бързия начин.

— Много си храбра — продължаваше Изабел. Можеше да подуши парфюма ѝ и да усети горещия ѝ дъх по бузата си. — Коя е майка ти?

В очите на Лусинда проблесна паника.

— Мисля, че може да си е тръгнала — излъга тя. — Ще ме извиниш ли... Трябва да открия съпруга си.

Виждаше гърба му сред тълпата. Главата му бе наведена, а ръката му бе обгърнала раменете на някаква жена. Изглежда, ѝ говореше нещо сериозно и за миг Лусинда смътно се запита коя ли е. Проправи си път сред гъстата блъсканица, доста наподобяваща парти, но без питиетата. На хората в минаващите коли и автобуси и на тези, които хранеха гълъбите на близкия площад „Трафалгар“, сигурно им се струваше, че са попаднали на ято стари черни врани.

Като се приближаваше изотзад към Джулиан, го чу да казва на жената:

— Защо си толкова разстроена? Не мислех, че изобщо си го познавала добре — после се обърна, усетил присъствието ѝ.

— Карина! — възкликна тя изненадана. — Какво има? — снижи гласа си до шепот: — Да не би Алекс?...

Приятелката ѝ поклати глава, неспособна да отговори. Джулиан отвърна вместо нея.

— Панихидата я разстрои — промърмори той, като повдигна вежди и срещна погледа на жена си. — Ще се оправи след миг, нали, Карина? Ела да пийнеш нещо силно на приема. То ще те ободри.

Лусинда я гледаше озадачена. Карина никога не плачеше. Просто не беше в стила ѝ. Всъщност имаше репутацията на доста корав човек.

— Добре ли си? — попита я меко.

— Не биваше да идвам — жената попи очите си. — Припомних си погребението на мама миналата година. Толкова глупаво от моя страна — добави, като се посъвзе.

— Вие пак ли сте се усамотили? — попита нагъл глас точно зад тях.

Беше Хари, който наблюдаваше Джулиан и Карина с пакостлив поглед.

— Я се дръж като възрастен, Хари! — срязва го изведнъж сърдито Карина. Отдалечи се, като преди това стисна ръката на Лусинда: — Ще се видим по-късно, мила.

— Да — отвърна приятелката ѝ.

— Кога тръгваме за приема? — попита Джулиан. Някои от хората бяха поканени на питие в една къща на площад „Белгрейв“, която даваше под наем големи помещения за частни цели.

— След няколко минути — отговори тя. — Трябва да ида да видя дали мама е добре.

В този момент към тях се присъедини още един от присъстващите и сега бе ред на брат ѝ да изглежда стъписан.

— Пола! — изхриптя той.

Тя стоеше до изискан по-възрастен мъж и се усмихваше уверено на Хари. Беше облечена в деликатен нюанс на лилавото, с шапка в потъмен тон.

— Здравей, Хари. Това е баща ми. Не сте се срещали досега, нали? Татко, това е Хари Скот-Форбс, синът на Майлс.

Хари се озова пред прозорливите, умни очи на близо седемдесетгодишен мъж с посивели коси и хумористично извита уста.

Сър Хъмфри Ходсън се ръкува с него.

— Моите съболезнования. Баща ви бе мой добър приятел и ще ни липсва много. Беше наистина блестящ учен.

Хари надяна маската на скръб.

— Да — кимна. — Това е голяма загуба.

— Но службата бе много прочувствена — отбеляза Пола.

„Какво безочие, помисли си той, като тайно я гледаше свирепо. Беше го измамил, предала, използвала и въпреки това се явяваше, без да ѝ мигне окото, и му представяше баща си, все едно, че нищо не се бе случило.“

Сър Хъмфри заговори отново.

— Чувал съм доста за вас, Хари. Разбрах, че сте много умен младеж — изрече топло той. — И трябва да ви благодаря, че сте дали на дъщеря ми такава прекрасна идея. Има нужда да се занимава с нещо, а това е идеалната възможност за нея да започне свой собствен бизнес.

Хари отвори и затвори уста няколко пъти, като не знаеше какво да каже.

Пола се намеси миловидно в негова помощ.

— Този ден трябва да е много тъжен и разтърсващ за теб, Хари, затова няма да те задържаме. Но с татко много искахме да отдадем почитта си към паметта на баща ти, а службата бе чудесна.

— Така е. Да. Благодаря — отвърна той, загубил ума и дума.

Глъчката се усилваше. При шума на автомобилното движение и множеството наоколо всички започваха да крещат, за да бъдат чути. Лусинда си проправяше път покрай група жени в един ъгъл до колоните и търсеше Ан и Сара, когато чу един глас да заявява високо и ясно:

— Разбира се, че бях любовница на Майлс от години, затова за мен този ден е пагубен...

Младата жена замръзна на място вцепенена и завъртя глава да види коя от тях го бе изрекла. Една кльощава червенокоса жена над петдесетте се кокореше пред червендалеста особа, истинска Майка природа, с посивели коси и опърпан шал върху национална носия.

— Наистина ли, колко очарователно — изрече рязко тя.

— Това беше съдба — отвърна Майката природа. — Аз го излекувах, знаете ли? Един ден той...

Внезапно със скоростта на ядрена ракета сред тях се хвърли дребничка фигура.

— Лъжеш! — изкрещя тя с алено от гняв лице, а красивите ѝ златни обици се разлюляха. — Майлс нямаше друга жена!

В пълен ужас, Лусинда гледаше безпомощно как Изабел нападна Майката природа и я заудря с яростни думи.

— Никога не би те погледнал — извика пискливо италианката със силен акцент. — Аз бях единствената. Бях най-голямата му любов. Споделяхме си всичко. Как смееш да твърдиш, че е бил твой любовник?

— Вижте, госпожо, не зная за каква се мислите, но Майлс и аз бяхме заедно четири години... четири години... схващате ли? — крещеше Майката природа настъпателно, а огромната ѝ гръд се надигаше от негодувание.

Изабел избухна в истерични сълзи.

— Как може да твърдите това? И то точно днес... когато се сбогуваме с него... завинаги — хълцаше тя.

Околните бяха спрели да си говорят и се извъръщаха да видят каква е причината за сблъсъка. Лусинда се озърташе лудо. Беше ли чула майка ѝ казаното? Къде бе отишъл Джулиан? Видя Сара, застанала на входа на църквата, да наблюдава сцената с мрачно изражение.

— Изабел! — внучка ѝ сграбчи италианката за ръката и ѝ заговори настойчиво: — Ела с мен. Може да обсъдим това по-късно. Сега не му е нито времето, нито мястото — добави отчаяно.

— Но тази жена, тя лъже — заоплаква се бившата любовница. — Как може да твърди, че Майлс я е обичал? Той беше мой любовник... беше всичко за мен.

— Хората те слушат, Изабел — умоляваше я тя. — Ела с мен.

— А вие коя сте, по дяволите? — запита Майката природа, а циганските ѝ обици се люлееха, докато обикаляше около Лусинда.

— Аз съм дъщерята на Майлс — заяви твърдо тя. — А вие сте...

— Фенела Харисън.

За миг имаше чувството, че са я ударили в гърдите.

— Моля ви, почакайте за момент — прошепна високо и настойчиво. — Трябва да говоря с вас — вкопчила се в италианката, тя я завлече до Джулиан и го помоли да се погрижи за нея за две минути. — Това е Изабел. Дръж я настрана от мама. Веднага се връщам.

Видя Карина, която се готвеше да тръгне сама надолу по стълбите на църквата.

— Карина! — извика след нея. — Искам да ми направиш една огромна услуга. Тук се получи отчайваща ситуация. Две от любовниците на татко се появиха, едната от тях е Изабел, която току-що научи, че не е била единствената. Трябва да я разкарам, преди да предизвика хаос и мама да разбере всичко. Мога ли да ти я представя... и можеш ли да я отведеш някъде? Знам, че искам много...

Бъбреше, останала без дъх, и имаше чувството, че самата тя е на ръба на истерията. Италианката ръкомахаше диво и говореше сълзливо на Джулиан, докато Фенела Харисън, която имаше вид на способна да направи зла магия на всеки, който я ядоса, се носеше наоколо като Хълк Хоган в разгара си.

Устните на приятелката ѝ се свиха и тя се поколеба, сякаш се готвеше да откаже.

— Моля те! — настояваше Лусинда. — Отчаяна съм. Ще се случи нещо ужасно, ако не разкарам Изабел от тук. А и трябва да разговарям с Фенела Харисън.

— Добре — примири се Карина. — Отивах си у дома, защото не ми се идваше на приема, но ще я заведа в „Савой“ да пийнем по нещо. Предполагам, че ще трябва да изслушам цялата история на връзката ѝ с баща ти.

Лусинда я прегърна набързо.

— Задължена съм ти до гроб! Не мога да ти изразя благодарността си — повлече я през блъсканицата към италианката. — Изабел, това е най-добрата ми приятелка, Карина. Искам да се запознаеш с нея и да се сблизите — заяви твърдо. — Тя предлага да отидете да пийнете по нещо. Семейна приятелка е — сниши гласа си до шепот: — И е единствената, която знае за... за теб и татко. Можеш да ѝ разкажеш всичко за него, докато се справя с... въъ... с онази госпожа.

— Тя не е госпожа! — извика яростно италианката. — Тя е лъжлива кучка!

— Какво има, сестричке? — Хари отново се бе вкопчил в лакътя ѝ като досаден териер.

Лусинда се нахвърли бясно върху него.

— Върви да намериш мама и веднага я отведи на приема, Хари. А също и баба.

— Но какво става тук? — местеше поглед от разстроената и разплакана Изабел към застаналата с мрачно изражение Карина.

— Нищо, Хари. Просто върви. Вземи мама и тръгвай — Лусинда му обърна гръб. — Карина, би ли...

Карина хвана любовницата на Майлс за ръката.

— Елате, Изабел. Хайде да пийнем шампанско и да ми разкажете всичко.

— Идва. Идва — остави се да я водят като дете, изтощена от скръб.

Лусинда ги наблюдаваше как слизат заедно по стълбите. Две жени с еднакъв ръст, едната руса, другата много тъмна, и двете, приближаващи четиридесет, омъжени за богаташи, което си личеше по тоалетите им висша мода. Имаха толкова общо помежду си и ѝ хрумна, че това може да се окаже началото на голямо приятелство.

— Та какво става, сестричке?

— За Бога, Хари, ще ми се махнеш ли от главата? Къде е мама? Пристигна ли колата за нея и баба, или смяташ да ги качиш на автобус?

— Я по-кратко — отвърна намусено той. — Защо тази жена и старата дебела повлекана там твърдяха, че са имали връзка с татко?

— Не знаеш какво говориш. А сега, моля те, върви и намери бедната мама...

— Кроиш нещо, Лусинда. Не можеш да ме заблудиш. Но повярвай, ще разбере какво!

Обърна се рязко и с въздишка на облекчение го изгледа как се отправя в посока на Ан, която се бе присъединила към Сара до входа на църквата. Сега можеше да размени няколко думи с Фенела Харисън. Трябваше да вземе телефона и адреса ѝ.

Докато отиваше да поговори с нея, усети някой да я потупва по рамото.

— Лусинда, как си, скъпа?

Бяха Джейн и Уилям. И двамата я целунаха и ѝ казаха, че изглежда добре, и с нетърпение очакват да чуют всички новини на вечеря същата вечер. Добавиха колко прекрасна е била службата, но колко тъжно за Ан да преживее всичко това отново, питаха за Джейми и Дейзи...

Лусинда видя как Фенела Харисън се сбогува с приятелките си и се готви да си тръгне. Трябваше да говори с нея преди това, иначе нямаше да може да я открие отново.

— Извинете ме — избъбри на свекър си и свекърва си. — Трябва да хвана една жена, преди да си отиде.

Забърза напред и точно когато щеше да настигне Фенела, пред нея мина Ан. До нея крачеше Хари, а Сара ги следваше с тревожен вид.

— Тъкмо тръгнахме, скъпа — каза майка ѝ. — Ще дойдеш ли с нас? Трябва да стигнем там преди всички други — говорът ѝ бе неясен, а очите — избледнели до цвета на мокър пясък.

— Добре ли си, мамо?

— Да — отвърна тя внимателно.

— Идваш ли с нас, сестричке?

Хари имаше вид на човек, който причинява неприятности. Знаеше, че се опитва да хване старата дебела повлекана, а стискаше ръката на Ан и препречваше пътя на сестра си.

Изгледа го свирепо и се опита да го заобиколи. Един висок непознат ѝ се пречкаше. Докато се промъкваше край него, му се извини с висок глас и най-сетне успя да стигне до групата жени. Фенела вече не бе сред тях.

— По дяволите! — измърмори под нос тя в отчаянието и яда си. Като че ли всички се опитваха да я спрат да открие тази бивша любовница и за миг ѝ се прииска да заплаче от гняв. Оглеждаше се лудо наоколо, очите ѝ търсеха в стопяващата се тълпа опечалени, но видяха само кльощавата червеночоса, с която Фенела бе разговаряла.

В отчаянието си се втурна към нея.

— Къде отиде Фенела? — запита задъхано.

— Вкъщи, мисля — отвърна безизразно жената.

— Накъде тръгна?

— Натам, мисля — посочи неясно към площад „Трафалгар“.

Лусинда се напрегна да види следа от отдалечаващата се фигура на Фенела сред потока минавачи.

— Какво става, Зайче? Изглеждаш съсипана, търчиш из цялата църква — Джулиан я гледеше тревожно.

Обясни му накратко какво се бе случило.

— Отиде си и може никога да нямам шанс да я откроя отново. Хари ме задържа нарочно, като ми препречи пътя, докато тя си тръгваше. Знае, че става нещо, и се обзалагам, че ще направи беля и ще разкаже на мама за случилото се.

— Мамка му!

Кльощавата жена все още стоеше в горната част на стълбите и се взираше в площада с тъжни очи.

— Трябва да я попитам дали знае адреса на Фенела. Това е последната ми надежда — Лусинда се втурна нагоре към нея.

— Съжалявам, скъпа — каза ѝ непознатата, — но нямам представа. Запознах се с нея на излизане от църквата днес.

— Божичко, как ще се радвам, когато това приключи! — възкликна Лусинда, докато Джулиан паркираше колата до парапета на една градина на площад „Белгрейв“.

Бяха взели със себе си Джейн и Уилям и по пътя бе решила да посвети свекър си и свекърва си в тайната до известна степен. Разказа им, че две от любовниците на баща ѝ се бяха появили неочаквано в църквата, като никоя не бе подозирала за съществуването на другата, а Ан — и на двете.

— А сега Хари отгатна ситуацията и се боя, че ще разкаже на мама — довери безнадеждно тя.

— Но защо? С каква цел? — попита ужасена Джейн.

— Обича усещането за власт между другото — обясни сухо снаха ѝ. — Ще се почувства важен, като му е известно нещо, което мама не знае.

Джейн и Уилям си размениха погледи. Никога не бяха харесвали Хари и им бе трудно да повярват, че мила жена като снаха им може да има такъв неприятен брат.

Вътрешно Лусинда отчаяно ругаеше, че е оставила Фенела Харисън да ѝ се изплъзне. Откриването на петте любовници с надеждата да наследи цяло състояние впоследствие бе нещо, което не бе споделила с Джейн и Уилям. И така, докато вървяха от колата към голямата викторианска къща, където щеше да се състои приемът, тя бе мълчалива и само Джулиан разбираше защо.

— Да можех да се ритна! — мърмореше тя, докато се движеха един до друг. — Толкова се мъчех да бъда дискретна, а хората продължаваха да идват и да ме заговарят, а трябваше да съм учтива... — не добави, че и неговите родители бяха в това число.

Стиснала устни и готова да изкрещи на всеки, който сега ѝ се изпречеше на пътя, тя влезе в бялата сграда и се изкачи по елегантното стълбище към големите зали за приеми на първия етаж, с изглед към вътрешните градини. Ан, Сара и Хари вече бяха пристигнали, а също и Том със Сюзан. Няколко сервитьори разнасяха шампанско и хапки и в стаята цареше странна атмосфера на еуфория.

Целуна майка си.

— Добре ли си? — попита я нежно.

Ан изглеждаше зачервена, сякаш има треска.

— Чувствам се чу... бъ... чуд... бъ...

— Чудесно, мамо — подсказа ѝ Хари.

— Даа — ухили се тя.

Том се наведе към нея, тревожно намръщен.

— Мамо, да не си пила?

Тя премигна и го изгледа, сякаш никога досега не го бе виждала.

— Нужно ѝ бе да се подкрепи, преди да тръгнем — обясни брат му.

Застаналите наблизко Лусинда и Сара се спогледаха. Старата жена изглеждаше поразена и пребледняла.

— Размина се на косъм, скъпа — каза меко тя.

— И още как! Представи си да се появят две от тях... и после да научат една за друга! За момент всъщност си мислех, че ще се сбият.

— Не думай! — баба ѝ притвори очи при тази мисъл.

— Най-отвратителното обаче е, че едната се измъкна, преди да успее да взема адреса ѝ или да си уговоря среща. Сега не зная как ще я издиря.

Гостите започваха да изпълват стаята. Лусинда бе поканила хора, фигуриращи в бележника на Майлс, които наброяваха около стотина, но с времето ставаше ясно, че много от присъствалите в църквата бяха чули за приема и бяха решили да дойдат и на него. Младите сервитьори изглеждаха изплашени от скоростта, с която пристигаха все нови гости, докато отваряха бутилките с шампанско с трескава бързина и се надяваха, че няма да им свършат чашите, докато колегите им допълваха платата с храната колкото можеха по-бързо.

— Адски много народ! — отбеляза грубо една от възрастните сервитьорки.

Том и Сюзан седяха близо един до друг, тъй като не познаваха никого, освен неговото семейство, но се интересуваха повече един от друг, отколкото от останалите.

— Лусинда ми харесва — обяви тя. — Мислиш ли, че с Джулиан биха дошли на вечеря у нас? Обзалагам се, че никога не е влизала в общинска къща през живота си — добави през смях, без следа от злост.

— Сигурен съм, че ще дойдат — потвърди успокоително той. — Тя е много земна, точно като теб.

Уилям и Джейн седяха до отворените френски прозорци, които отвеждаха към балкона, и разговаряха със Сара, на която ѝ се бе приискало да поседне още при пристигането. Сърцето ѝ замалко да спре, когато бе чула онези две жени — избухливата италианка и

Майката природа, да се джафкат за връзките си с Майлс. И то на панихидата му! Слава Богу, че Ан бе твърде пияна, за да го осъзнае.

— Тези събирания са много неприятни, нали? — отбеляза Уилям.
— Предпочитам партита в чест на живите. Определено са по-забавни.

— Напълно съм съгласна — усмихна се уморено Сара. — Дълго ли ще останете в Лондон?

— Дошли сме за една седмица — Джейн не добави, че целта им е да си намерят къща. Вярваше, че ако не споменава напускането на Франция, то може да не се случи наистина.

— Тогава трябва да дойдете на вечеря — настоя Сара. — Свободни ли сте в понеделник? Ще се обадя на Лусинда и Джулиан, а съм предвидила и една абсолютно очарователна двойка, семейство Девънпорт. Съгласни ли сте?

— С удоволствие — отвърна Джейн. — Твоите партита винаги са паметни събития.

Лусинда бе впримчена вече петнадесет минути от един възрастен професор, който бърбореше за глобалното затопляне, което отначало я бе заинтригувало, като ѝ напомни спора с Женевиев, според която печалбата е по-важна от опазването на околната среда, но колкото по-дълго бърбореше той, толкова повече ѝ се струваше, че губи нишката, и отчаяно ѝ се искаше да се измъкне.

Точно когато се готвеше да се извини, почувства някой да я потупва по гърба. Доволна, че има причина да се откъсне, тя се завъртя и като видя майка си, заговори с облекчение и удоволствие:

— Здравсти, мамо. Всичко наред ли е?

Усети как кръвта изтича от мозъка ѝ в замайващ леден поток, когато осъзна кой стои до нея. Беше Фенела Харисън.

Ан се олюляваше опасно, вкопчена в ръката на жената, която я подкрепяше.

— Това е Фенела Харисън. Колежка на татко ти от старото време — изговори завалено тя. — Чула за... за този прием и дошла. Нне е ли мило?

— Да — отвърна тихо Лусинда. Шокът от повторната поява на бащината ѝ любовница ѝ навлече мигновено главоболие и ѝ призля. — Как сте? — изрече машинално, като се взираше в тъмните цигански очи.

Червендалестото лице и буйната сива коса за един призрачен миг ѝ напомниха за Гризабела от мюзикъла „Котките“ на Андрю Лойд-Уебър. Опита се да диша нормално, докато умът ѝ се справяше с този нов ужасен обрат. Каква част от историята бе известна на майка ѝ? После забеляза Хари да кръжи точно зад Ан и Фенела и се запита дали не е режисирал всичко.

— Искан да разговарям с вас извън църквата, но вие си тръгнахте, преди да имам тази възможност — чу се да изговаря, като се надяваше да не звучи така, както се чувства.

— За... за какво искаше да разговаряте? — измърмори майка ѝ.

О, Господи, къде бе Джулиан? Къде бе Том? Нямаше ли някой, който да отведе Ан в някой тих ъгъл и да налее кафе в устата ѝ? В този момент се появи Уилям. Даде му знак настойчиво.

— Уилям, мама е наистина уморена. Можеш ли да я отведеш някъде, където да поседне?

Свекър ѝ прецени ситуацията.

— С удоволствие — хвана Ан за другата ръка. — Кажи, мила — започна той, докато я отвеждаше към прозореца, — как се справяш? Имаш ли планове...

Като ги видя да се отдалечават, Лусинда се обърна с облекчение към Фенела.

— Не можем да говорим тук. Да отидем в някоя от съседните стаи — поведе я навън от залата за приеми, през площадката на стълбите, в малкия празен вестибюл.

— Коя бе тази истерична италианка, която твърдеше, че имала връзка с Майлс? — попита войнствено Фенела.

— Да не се тревожим за нея, тя няма значение — каза забързано Лусинда, като осъзна, че тази жена не е от кротките.

Беше корава. Непримирима. Ако узнаеше, че Майлс е имал цели пет любовници, изглеждаше способна на саморазправа.

Обясни ѝ накратко, че баща ѝ е пожелал да ѝ бъдат върнати писмата и е оставил едно бижу за нея, което понастоящем се съхранява при адвокатата му.

— Какво бижу? — попита рязко жената. — Обичам кристалите. Използвам ги за лечебни цели. Не искам нищо друго. С това се занимавам. Отначало лекувах и Майлс, когато никой друг не познаваше силата им. Ако не е кристал, не ме интересува.

Лусинда се стъписа. Тази жена бе смесица от Майката природа и майката на Хитлер. Пое си дълбоко дъх и реши да рискува.

— Става дума за гривна с аквамарин и диаманти.

— Предполагам, че става — отвърна неблагодарно лечителката, след като се намръщи. — Изпратете ми я.

— Желанието на баща ми бе лично да ви връча писмата и украсението. В Лондон ли живеете?

— Разбира се, че не. Той съсипва чакрите ми. И вашите също, да знаете. Изглеждате ми доста нестабилна.

Лусинда трябваше да се съгласи вътрешно, че жената е права, но каза:

— Добре съм. Та къде живеете?

— В Бристол.

— Бристол! — повтори удивено. — А случайно да оставате в Лондон тази вечер?

— В никакъв случай — сръза я жената. — Хващам обратния влак след час.

— Мога ли да получа адреса и телефонния ви номер тогава? Ще ви се обадя в началото на следващата седмица, за да си уговорим среща.

След като бръкна в голяма чанта, предназначена за плетиво, Фенела извади визитка, която я обявяваше за лечителка.

— Ще ме намерите на този адрес. Трябва да си уговорите час и за сеанс, защото сте натрупали доста отрицателна енергия, знаете ли? Нужно ви е заземяване, закотвяне към енергийното поле на планетата. Така ще престанете да се лутате. Съвсем просто е. Трябва да се настроите към вибрациите на по-висша светлина, за да поддържате духовната честота. Ще ви обкръжа с кристали и ще поставя заземяващ кристал под стола ви, за да излекувам основната ви чакра.

— Добре — премигна Лусинда.

Фенела бръкна в дълбокото си като клисура деколте и извади бледожълт кристал на верижка.

— Нося го непрекъснато — обяви тя. — Предотвратява поглъщането на отрицателното излъчване от други хора. Енергиен предпазител.

— Ясно.

— Научих Майлс как да се самолекува — жената поклати глава тъжно. — Пътищата в енергийното му поле трябва да са били блокирани в онзи фатален ден, за да падне. Знаете ли дали са открили някакви кристали по него?

Лусинда имаше чувството, че стремително губи връзка с реалността.

— Не зная — отвърна безучастно. — Трябвало ли е да има?

Фенела кимна енергично.

— Казах му да носи кристал до слабините си, за да възстанови обичайната си сила. Много по-ефективно е от „Виагра“ — след кратка пауза добави печално: — Сигурно го е забравил онзи ден.

— Наистина ли сте били колежка на баща ми? Тоест и колежка, освен... — попита Лусинда, докато вървяха към вратата.

Жената я погледна, сякаш е кръгла глупачка.

— Какво си мислите? Разбира се, че не съм била. Казах го само за да пощадя чувствата на бедната ви стара майка.

— Благодаря ви. Много мило от ваша страна.

— Е, не би искала да знае, че ме е обичал повече от всички други на света, нали?

Най-сетне хората започваха да се разотиват. Ан седеше покорно до прозореца, замаяна и сънлива. До нея бе Сара, скована, наблюдаваща всички внимателно, без да изпуска нищо от очи. Щом се увери, че бившата любовница на баща ѝ си е тръгнала, Лусинда се върна бавно в главната зала с абсолютно изцедени сили. Главата я болеше от напрежението през последните няколко часа и все още преживяваше шока да види майка си и Фенела ръка за ръка.

Джулиан се приближи и нежно сложи ръка върху раменете ѝ, като се вгледа в лицето ѝ.

— Добре ли си, Зайче? Дойде и Хари.

— Какво беше всичко това, сестричке? Предполагам, че жената е спала с татко някога и се опитва да те изнудва, прав ли съм? Заплашва да каже на мама ли?

— Не зная какво си мислиш, че си видял, Хари, но не би могъл да си по-далеч от истината — изгледа го хладно тя.

— О, я стига! Ами онази чужденка, която направи сцена пред църквата — и тя е била част от кръшканията на татко, нали? Откъде я познаваш? Защо я отпрати с Карина? Нещо става, Лусинда, и искам да зная какво!

— За Бога, Хари, цял живот ли ще си останеш такова лайно! — нахвърли се изведнъж върху него Джулиан. — Поне днес недей!

Хари присви очи и вдигна брадичка, сякаш душеше като куче, усетило нещо интересно.

— Не можете да ме спрете и ще открия какво става! — отвърна той. — Все съм имал подозрения към тъй наречените „книжа“, които татко ти остави. Защо не ми ги покажа? Какво криеш?

Лусинда реши да смени тактиката.

— Хари, единствената причина да са поверителни е, че не искам мама да бъде наранена. Моля те, не й казвай за онези жени днес. Ще бъде подло и жестоко, а и абсолютно безсмислено. Ако й кажеш нещо, никога вече няма да ти проговоря!

— Но какво общо има всичко това с теб? — упорстваше брат й.

— Може би някой ден ще ти кажа, но само ако сега ми се махнеш от главата и си гледаш своята работа.

— Това определено бе най-лошият ден в живота ми — възкликна Лусинда, като се тръшна на дивана и изрита високите си обувки, когато се прибраха у дома. — Около дузина пъти ми се струваше, че ще умра.

— Поне откри Фенела Харисън, така че ти остават още две, нали? — попита Джулиан, потънал в отсрещното кресло.

— Рене Хартман и разбира се, Пъмкин — кимна тя.

— Видя ли Пола в църквата? Май между нея и Хари всичко е свършено.

— Да, мисля, че вече е разбрала що за стока е. Чудя се защо ли й отне толкова време. Господи, иска ми се да не беше такъв мошеник. Удивлявам се на множеството жени, които си падат по него. Знаех, че преследва парите на Пола, но защо интелигентна жена като нея изобщо се е вързала? Или е ужасно зажадняла за мъж, или е пълно куку.

— Светът е пълен със сексапилни мъже, тръгнали на лов за самотни богати дами.

— Зная. Просто ми се ще брат ми да не беше от тях.

Заглавието в дворцовия бюлетин на „Телеграф“ гласеше:

„В ПАМЕТ НА...“

Седнала на масата за закуска, с чаша кафе в ръка, Лусинда зачете нататък:

„Хвалебствена служба в памет на професор Майлс Скот-Форбс бе изнесена в «Сейнт Мартин ин дъ Фийлдс» в сряда, деветнадесети юли...“

Прескочи подробностите, изброяващи официалните гости и произнесените слова, и отиде на реда, където се казваше:

„Сред множеството присъстващи бяха госпожа Скот-Форбс (вдовица), г-н Том Скот-Форбс, г-н Хари Скот-Форбс (синове), г-жа и г-н Джулиан Котърел (дъщеря и зет)...“

Следваше дълга девет инча колона с имената на присъстващите, записани на влизане в църквата от представители на вестника. Докато четеше нататък, видя името на баба си, на Уилям и Джейн, на Карина, на Сюзан Мъри, после сър Хъмфри Ходсън и г-жа Пола Максвел... Списъкът продължаваше име след име, повечето професори, няколко носители на ордени, няколко съдии...

— О, не! Не! Не мога да повярвам! — завайка се ужасено тя.

— Какво има? — попита Дейзи, като вдигна очи от филийката, която си мажеше с мед.

Момченцето стана от мястото си и заобиколи тичешком масата, за да надникне над рамото на майка си.

— Джейми! — гласът на Джулиан бе строг. — Седни, ако обичаш.

— Но искам да видя — възнегодува той.

— Може ли и аз? — запита момиченцето, като се смъкна от стола си.

— Сядайте веднага и двамата! Станали сте ужасно разглезени.

С огромно нежелание те се върнаха на местата си, като мърмореха: „Не е честно“, и хвърляха дълги копнеещи погледи към вестника, който Лусинда държеше. Ръцете ѝ трепереха, а лицето ѝ гореше.

— Няма да повярваш! — възкликна безпомощно тя.

— Трябва ли да го обсъждаме точно сега? — попита внимателно Джулиан.

Не му обърна внимание.

— Не само че изброяват Изабел и Фенела Харисън сред присъстващите на панихидата, но и Рене Хартман! И тя е била там, а съм я изпуснала!

— Коя е Рене Хартман? — настоя да знае синът им и врявата започна отново.

Позвъни на Карина веднага след като се прибра от работа.

— Можеш ли да повярваш? — попита раздражено Лусинда. — Три от тях бяха там. А ако Пола наистина е Пъмпкин, значи стават четири от всичките пет! Бих могла да разбера къде живеят и да приключа с този кошмар за нула време!... Но поне се свързах с Фенела Харисън.

— Предполагам, че не е изненадващо — разсъждаваше приятелката ѝ. — В края на краищата, обявихте панихидата в „Таймс“ и „Телеграф“ преди няколко седмици и службата беше достъпна за обществеността. Всеки бе свободен да дойде. Изабел определено не остана незабелязана, нали?

— О, Карина! Не съм ти благодарила, задето я смъкна от плещите ми, направо съм ти задължена. Баба разбра какво става, но мама не, слава Богу, а това е най-важно. Как мина?

— Черпих я шампанско и тя се справи — отвърна сухо приятелката ѝ. — Такава кошмарна жена! Не мога да си представя какво изобщо е намерил у нея Майлс.

— Какво ти каза за него?

— Ами нали знаеш, че бил любовта на живота ѝ... и че изпитвал същите чувства към нея... — звучеше отегчена.

— Всички така разправят.

— И че Фенела Харисън била лъжлива курва. Категорично отказа да повярва, че е била любовница на баща ти.

— Да бъдем благодарни, че не знае за останалите! Какво друго каза?

— Нищо особено. Иска да се срещнем на обяд. Как не!

— Карина, задължена съм ти. Спаси живота ми.

— Няма нищо. И какво ще правиш сега?

— Ще отида до Бристол да предам на Фенела нещата ѝ и след това ще я отметна от списъка си.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи съчувствено приятелката ѝ.

— Вече направи повече от достатъчно, като се погрижи за Изабел — увери я Лусинда. — Ще се справя.

Трогната от загрижеността на Карина, тя ѝ благодари и се сбогува. Понякога се чудеше каква неведома сила ги свързва. Определено начинът им на живот не бе еднакъв. Всъщност имаха много малко общи неща, и все пак Карина бе лоялна и следеше отблизо делата ѝ, особено напоследък. „Колко приятели, питаше се тя, щяха да предложат да я придружат до Бристол, за да посети бившата любовница на баща си?“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още щом пристигна в офиса на следващия ден, Лусинда усети, че нещо не е наред. Всички от отдела за проучвания на пазара изглеждаха напрегнати, а във въздуха цареше атмосфера на несигурност.

— Какво има? — попита нервно.

Носеше се слух, че ще бъдат погълнати от гигантска американска козметична компания, ход, който никой от тях не би приветствал. Мнозина се бояха, че ще има съкращения.

— Нямам представа — отвърна нажалено Женевиер.

Бяха погълнати от работа — готвеха се да пускат „Муселин дьо Соје“ и цялата им енергия през последните няколко седмици бе вложена в осигуряването на гладко и безпроблемно лансиране. От успеха на всеки нов продукт зависеха милиони лири и с приближаването на определената дата бе нормално всички да са на нокти. От месеци различните отдели — за лабораторни изследвания, маркетингова стратегия, дизайнерска концепция, дистрибуция, търговия, реклама, промоции и връзки с обществеността, се трепеха да се подготвят за големия ден, когато кремът за лице щеше да залее най-важните магазини по света. От Лондон до Ню Делхи, от Париж до Токио, от Ню Йорк до Сидни „Муселин дьо Соје“ трябваше да е голямата козметична новост, единственият овлажняващ крем, който всяка жена, без значение от цвета на кожата или възрастта си, трябваше да се втурне да купува.

Всички работещи чувстваха и огромна отговорност. Репутацията на „Д’Асоар“ щеше да пострада, ако не бъдат достигнати прогнозните продажби. Журналистите от изданията за красота трябваше да бъдат черпени с вино и вечери, да им бъдат раздадени мостри, за да ги окуражат да пишат суперлативи за този сензационен крем, който обещаваше „да изглади всякакви бръчки, да подмлади и възстанови естествените мазнини на кожата“.

Лусинда вече бе изиграла своята роля, като бе обобщила данните от агенцията за проучване на пазара, чиито услуги бяха ползвали. Имаше моменти, когато се бе притеснявала, да не би да ги е разтълкувала неправилно. Дали всички жени наистина искаха деликатно парфюмиран крем, който да не се смесва със собствената им миризма? Наистина ли предпочитаха да бъде по-скоро пухкав на докосване, отколкото копринен... след като „сойе“ на френски означава „коприна“?

Със свито сърце осъзнаваше, че ако е анализирала неправилно данните, преди да ги представи на директорите, хиляди красиви кутийки „Муселин дьо Сойе“ щяха да залежат в магазините.

На бюрото си откри бележка, която я викаше на спешно съвещание в стаята на борда. Не вещаеше нищо добро.

Джулиан бе заел колата на родителите си, за да могат да разгледат къщите в Съри, областта, която си бяха избрали, тъй като Уилям бе роден близо до Гилфорд през 1940 година.

Горещата вълна бе заменена от пълната си противоположност и денят бе бурен, сив и влажен, с почти непрестанен ръмеж.

— Толкова е мокро — оплакваше се Джейн, стиснала чадъра си.

Плътната сивота я потискаше най-много. Висеше над красивата провинция като мрачна плащеница и не пропускаше и най-тънкия лъч светлина. След лазура на Дордон, където слънцето те замайва и самият въздух сияе и ухае, намусеното небе на Съри сякаш притискаше главата ѝ, смразяваше костите ѝ и вкочаняваше пръстите на ръцете и краката ѝ, въпреки че бе юли.

— Хайде да видим първо къщата в Епсъм, понеже е най-близо до Лондон — предложи мъжът ѝ, когато излязоха на магистралата.

— Епсъм... — повтори отчаяно Джейн. — Но това е в предградията. Нали искаме да е в същинската провинция. Или иначе в центъра на Лондон. Но не и по средата.

Съпругът ѝ кимна.

— Съгласен съм, скъпа, но изглежда приятна къща, с доста голяма градина и е по джоба ни, така че нищо не пречи да я видим — добиваше ужасното чувство, че жена му ще намира недостатъци на всеки имот, който огледат.

— Може ли да прочета описанията от агенцията за недвижими имоти? — попита тя.

— Разбира се. В куфарчето на задната седалка са.

Докато Уилям караше с постоянна скорост, тя прелисти списъка с имоти, които се бяха уговорили да разгледат. Не бяха си търсили дом отпреди шестнадесет години, когато бяха шофирали полека из Дордон и се влюбваха във всяко имение, което виждаха. Но това бе различно. Напомняше ѝ за времето, когато като младоженци искаха къща, но имаха пари едва за малък апартамент. Описанията, съчинявани от агентите, не се бяха променили от четиридесет години.

„Нуждаещо се от модернизация“ можеше да се преведе така: „Къщата е пълна развалина и трябва да бъде срутена и построена отново“. „Наскоро префасонирана“ бе също опасен термин. Можеше да означава всичко — от кръчмарски бар заедно с бирените помпи и високите столове, щръкнали в ъгъла на трапезарията, до облицовка на външните стени. „Очарователно бижу“ със сигурност означаваше, че стаите са толкова малки, че не можеш да се завъртиш из тях. А „изключителен пример за викторианска архитектура“ лесно можеше да се окаже голяма, грозна, претрупана, кървавочервена тухлена постройка с потискаща атмосфера.

— Определено има голям избор — заяви сухо Джейн. — Но мразя представата за онова, на което казват кухня с бокс. Искам истинска трапезария.

— Харесва ми описанието на къщата в Шиър — отбеляза Уилям. — Селото беше изключително красиво. Като дете ходехме там у едни приятели на родителите ми.

— Дълбоко се съмнявам да е все още красиво малко селце — отвърна Джейн. — Вероятно е шумно място в края на жилищен квартал с гигантски супермаркет и паркинги — прелистваше страниците с описанията и се опитваше да открие търсения имот в Епсъм. — А, ето:

„Приятна, запазена къща, датираща от осемнадесети век“.

Дотук добре — продължи обнадеждено тя. После очите ѝ попаднаха на последния ред: „ЦПД“.

— О, Господи, Уилям, тук пише цена по договаряне! Знаеш какво означава това. Толкова е скъпа, че не смеят да поместят сумата, иначе никой няма даже да си направи труда да иде да я види.

— Аз пък го тълкувам като желание да се отърват от нея бързо.

Съобщението бе почти толкова съкрушително, колкото потвърждаването на сливането на компанията. Шефовете на различните отдели седяха и гледаха стъписано Марк Льоблан, заместник-директор на фирмата в Обединеното кралство. Първата мисъл на Лусинда бе: „Как може да е станало?“.

„Ксанте“, гигантска американска козметична компания, известна със серията си продукти „Голдън Блонд“ и основен техен конкурент, бе откраднала формулата за „Муселин дьо Соје“ въпреки тайната, с която бе обградена продукцията им, и се готвеше да го пусне в цял свят под името „Шифони дьо Роз“.

Дори и опаковката бе подобна — флаконче от заскрежено стъкло, със сребърна капачка в кутийка в пастелен цвят, вързана със сребриста панделка. Единствената съществена разлика бе, че американският крем бе оцветен в розово, нещо, което Лусинда бе вписала в доклада като предпочитание на определена възрастова група, но директорите бяха решили, че изглежда евтино в сравнение с бялото. След нескончаеми проучвания кой цвят ще допадне най-много на клиентите, „Д’Асоар“ най-после се бяха спрели на студено, успокояващо бледозелено и отново обявиха розовото за сладникаво.

Но и двата крема излизаха със сребърна панделка, така че ако конкурентните марки случайно бяха изложени заедно, щяха да приличат на алтернативни нюанси на един и същи продукт. Най-ужасното от всичко обаче бе, че изглежда, „Шифони дьо Роз“ щеше да се появи в магазините няколко седмици преди „Муселин дьо Соје“.

— Това ще ни струва милиони — обяви тежко Марк Льоблан, като ги гледаше обвинително.

Положението бе катастрофално.

— Знаем ли кой е отговорен? — попита Лусинда. — Изтичането на информация от Париж ли е?

— От тук — отвърна незабавно заместник-директорът. — Известно ни е само това, но не и дали при нас е проникнало наето от „Ксанте“ лице.

Около масата за съвещания последва нервно размърдане и после всички заговориха в един глас.

— Кой би сторил подобно нещо?

— Ами сега, какво ще стане?

— Mon dieu! Такова нещастие!

— Сред нас има предател!

Лусинда се наведе напред в търсене на факти, а не на предположения.

— Ще спрем ли пускането на „Муселин дьо Соје“?

Би било възможно, мислеше си тя, да запазят формулата, да сменят опаковката и името и да го пуснат като друг продукт след няколко месеца. Щеше да намали щетите, макар и да не бе идеалното решение.

— Твърде много сме инвестирали, а освен това сме подминали точката на връщане — отговори Марк. — Рекламните полета във всички лъскави списания са резервирани за следващите шест месеца. Купили сме и ефирно време в телевизиите два пъти на вечер за първия месец от кампанията.

Тя знаеше, че е така. Трябваше да се действа предварително.

— Сигурно е някой завистник — Ален изглеждаше сериозно разтревожен.

— Или някой, на когото „Ксанте“ са предложили доста пари — изтъкна Лусинда.

Марк обхвана глава с ръце за миг и после вдигна поглед, а очите му горяха от гняв.

— Трябва да е бил човек, който има достъп до всяка фаза на производството, от първия прототип на крема до завършения артикул и всичко останало между тях. Искам всеки от вас да разпита всички работници в отдела си. C'est l'espionnage!^[1] — добави с драматизъм той. — Mon dieu... c'est tres serieux!^[2] Трябва да хванем онзи, който ни е предал, и да го предадем на съда!

С чувство на ужас Лусинда осъзна какво точно ще последва. Цялата атмосфера в „Д'Асоар“ щеше да се промени в момента, в който тази вест се разчуеше, не само в стаята на борда, но и в офисите, в

ресторанта, асансьорите, коридорите и тоалетните. Щяха да се ширят подозрения дори към стари колеги и да се разпространяват като неприятна миризма. Цялата фирма щеше да бъде разтърсена от акта на предателството, който бе очевидно дело на вътрешен човек — заради строгата тайна, която винаги обграждаше някой нов продукт.

Когато срещата приключи, Лусинда взе асансьора надолу до ресторанта за персонала на седмия етаж. Нуждаеше се от кафе, горещо и силно, и нещо за хапване, защото не бе имала време за закуска тази сутрин. Отнесе кафето и топъл хрупкав кроасан на една свободна маса до прозореца и поседя няколко минути в дълбок размисъл. Представата за разпита в отдела ѝ бе кошмарна. Щяха да се обидят. Хората щяха да бъдат засегнати, че изобщо може да допусне, че са виновни.

Последните нареждания на Марк за разследването им бяха: „Винаги изненадвайте врага“.

„Доста вероятно бе, разсъждаваше тя, врагът да ги изненада, като се окаже някой от приятелите им, колега, на когото са се доверявали и са харесвали.“

Когато Джейн и Уилям дойдоха на вечеря, Лусинда забеляза, че са доста мълчаливи.

— Как мина денят? — попита тя. — Харесахте ли си нещо?

— Може ли да ви дойдем на гости в новата къща? — намеси се Джейми, като прекъсна играта с количката си. — Ще има ли басейн и детска площадка?

Баба му поклати глава и после погледна съпруга си в очакване да заговори.

— Коя вест искаш да чуеш по-напред, скъпа? — запита снаха си той. — Добрата или лошата?

— О, Господи, какво се е случило?

— Каква е лошата новина? — попита момченцето. Бе спряло да играе, седеше съвсем неподвижно и тревожно гледаше дядо си.

— Джейми, престани да се месиш — смъмри го раздражено майка му, уморена след ужасния ден в „Д’Асоар“.

Тайно погледна часовника си, за да види кога ще може да прати децата в леглото. Вечерята още не бе готова, а Джулиан, който бе

обещал да ѝ помогне, не се бе прибрал от търг в Хемел Хемпстед.

— Всичко е наред — отговори меко Уилям, като се усмихваше на внука си. — Боя се, че е страшно досадно, юначе, но разбира се, че можеш да дойдеш на гости в новата ни къща.

— Намерили сте си къща? — изправи се Лусинда.

— Много е очарователна — обади се лоялно Джейн. — В покрайнините на Шиър е, в Съри, където Уилям е ходел като момче, има пет спални, така че всички трябва да ни посетите.

— Къщата е прекрасна — съгласи се мъжът ѝ. — Построена е през осемнадесети век, с бяла мазилка, която я прави лека и светла на вид, с множество големи прозорци и хубава градина, не много просторна, но е достатъчна. Лесна за поддържане, нали разбирате, което е важно, тъй като скъпият ни стар Жак няма да дойде с нас.

— Това ли е лошата новина? — попита Дейзи с комично печално лице.

Уилям и Джейн погледнаха снаха си за помощ. Колко разбираха децата на шест и осем години?

— Вероятно — отговори весело тя, като се изправи на крака. — Хайде, милички. Време е за лягане. Като се върне татко, ще го изпратя горе да ви прочете приказка.

— Защо не може ти да ни почетеш? — поинтересува се синът ѝ почти разплакан.

— Трябва да приготвя вечеря за баба и дядо — отвърна твърдо.

— Ще ти помогнем... ще ти помогнем — заговориха ентузиазирано и хорово.

— Мога да направя салата — добави Джейми. — Делия ми позволява.

— А на мен ми дава да точа тестото — обади се гордо Дейзи.

— Зная. И двамата сте много умни, но точно сега е време за лягане. Целунете баба и дядо за лека нощ, а някой ден ще ни сготвите обяд, съгласни ли сте?

— Може ли да направя пай с тесто? — попита дъщеря ѝ, като влачеше куклата си по пода.

— Какъвто искаш, скъпа.

— Ще приготвя най-голямата салата на света — обяви наперено Джейми. — С маруля и домати, и краставици, и... и... какво друго се слага в нея, мамо? Мамо? Репички слагат ли се?

— Понякога нямам търпение да пораснат — призна Лусинда през смях, когато децата се качиха горе. Бяха все още будни, но поне легнаха в креватчетата си. — После си казвам, че времето и без друго лети твърде бързо, а пропускам такава част от детството им, и изобщо не ми се иска да порастват.

Беше забавила яденето, за да отвори бутилка вино, която сега пиеха в дневната. Вътрешно нещо ѝ подсказваше, че вечерта ще е напрегната. Не се наложи да чака дълго, за да чуе какво се бе случило.

— Става дума за Ай Си Си — призна свекър ѝ. — Затънали са окончателно, правителството няма да ги дотира, а на хоризонта не се задават спасителни капитали, така че се боя, че в материално отношение ще имаме само парите от продажбата на шатото.

— О, много съжалявам! — изрази съчувствие Лусинда, като знаеше какво значи това за тях. — Съвсем никаква надежда ли няма?

Той отпи глътка вино и поклати глава, затруднен да говори за момент.

— Чухме това, когато се върнахме от провинцията днес следобед — обясни Джейн. — Току-що бяхме направили предложение за „Уайт Уилоус“ и то бе прието. Възнамерявахме да забавим размяната на договори, докогато е възможно, както правим и с шатото, но сега ще трябва да действаме, иначе няма да сме в състояние да си купим друга къща. Единствената ми тревога е, че онази двойка американци ще се отметне. Доста ги накарахме да чакат.

— Наистина си е за тревога — съгласи се Уилям, като си издуха носа и отпи още бяло вино. — Може да са си намерили друг имот вече, така че ще позвъня на адвоката ни във Франция още утре сутринта и ще му кажа, че сме готови да си разменим договорите. После ще си отидем у дома — погледна тъжно жена си. — Страхувам се, че ще трябва да продадем доста от мебелите си, скъпа. Просто няма да се поместят в „Уайт Уилоус“.

— Вече го обмислях — отговори храбро тя. „Може би, разсъждаваше наум, семейство Кърнан щяха да пожелаят да купят някои от по-едрите неща, като старинната маса в трапезарията, която събираше осемнадесет души, освен, разбира се, ако не смятаха, че е твърде стара.“

Когато Джулиан най-после се прибра, ги завари в кухнята. Джейн седеше на централната маса и пиеше вино, Уилям се бе

облегнал на скрина с чаша уиски в ръка, докато Лусинда приготвяше риба треска, оваляна в магданоз, лук и двойна сметана, завита във фолио. За гарнитура правеше картофено пюре, френски фасул, а за десерт — охладено манго със сладолед.

— Вече сте се понапили? — ухили се закачливо той, като подаде глава през вратата.

Лусинда се обърна, за да го целуне, и устните ѝ нежно докоснаха неговите.

— Здравсти. Изказваме си съчувствия взаимно. Налей си питие.

— Какво има? — хвърли неспокоен поглед към родителите си.

Уилям му разказа накратко случилото се.

— Поне ще ви виждаме много по-често — заяви майка му, когато мъжът ѝ завърши.

Джулиан се наведе да я целуне по бузата.

— На това му викам много добра новина — изрече нежно.

— Можеш ли да сложиш масата? О! Обещах на децата да им прочетеш приказка, когато се върнеш.

— Няма проблеми — забеляза винената ѝ чаша до печката. — А твоята новина каква е, Зайче, та те кара да обръщаш бутилката като алкохоличка?

— Не питай изобщо — отправи му предупредителен поглед. — Не ти трябва да знаеш. Иди да видиш децата, а като се върнеш, вечерята ще е готова.

— Имаш ли някаква идея кой е отговорен? — попита я той, когато се легнаха и Лусинда го осведоми за ситуацията в „Д’Асоар“.

— Може да е всеки от петстотин души. Изтичането на информация очевидно е от тук, а не от Париж, и нямам ни най-малка представа кой стои зад него. Междувременно аз и всички началници на отдели трябва да вдъхнем отвратителни чувства с душенето си наоколо и разпита на персонала.

— Но въпреки това ще лансирате „Муселин дьо Соје“?

— Предполагам, че ще го пуснем по магазините дори по-рано от заплануваното. Твърде късно е да ускорим рекламната кампания, но отделът за връзки с обществеността цял следобед действаше упорито да накара журналистите да напишат за него възможно най-скоро. Слава

Богу, че съм в проучванията на пазара, а не в някой от другите отдели, където в момента е ад — намести възглавницата си, така че да приляга по-удобно под врата ѝ. — Между другото, в събота ще ходя в Бристол да занеса писмата и гривната на Фенела Харисън. Не мога да си вземам повече отпуска, така че трябва да го направя през почивните дни, което е адски неприятно, но искам да го свърша. Тази работа със завещанието на татко е надвиснала над мен като черен облак.

Джулиан я гушна по-близо, обгърна я с ръце, докато нежно я целуваше по шията под ухото, което винаги я подлудяваше.

— Колкото по-бързо приключи, толкова по-добре — прошепна той. — И да се надяваме, че никога вече няма да ти се налага да работиш.

— Тогава ще мога да остана у дома и ще те заключа в къщата, за да не излизаш, и ще се любим цял ден — изкиска се игриво тя.

— Нямам търпение — простена той, като я придърпа към себе си.

За няколко секунди Лусинда си помисли, че сънува, докато дрямката се разсея от непрестанния звън на телефона. После почувства Джулиан да се раздвижва в леглото до нея и се събуди напълно.

— Кой, по дяволите, звъни в този час? — измърмори невярващо той, като посегна към слушалката.

Лусинда погледна будилника на нощното си шкафче. Беше четири и четиридесет сутринта. Отпусна се отново на възглавницата, проклинайки. После чу мъжа си да говори с някого с нарастваща тревога в гласа.

— О, Боже мой! Не! Това е ужасно! Каква трагедия! Господи, не мога да повярвам!

Седна. Какво се бе случило? Да не би Сара да е претърпяла злополука? Или Ан се е опитала да се самоубие?

— О, татко... — казваше той. — Толкова съжалявам!...

Значи трябва да беше Джейн.

— Какво се е случило? — прошепна Лусинда изплашено.

— Татко е — закри слушалката с ръка. — Шатото е било опожарено.

— Какво?!

Лежеше до него поразена и се опитваше да осмисли казаното. От само себе си се разбираше, че свекър ѝ и свекърва ѝ са разстроени.

Цялата им собственост бе в тази къща. Цялото им имущество — материално и нематериално — спомените от четиридесетгодишния брак на Уилям и Джейн, записките от бабата и дядото на Джулиан и прадедите му, всичко бе там. Сети се за албумите със снимки на мъжа си от раждането му до скорошните им семейни фотографии, Джейми и Дейзи на новата детска площадка, която дядо им бе построил. Вещи от цял един живот, изпълнен със смях, бяха изпепелени.

Усети, че по бузите ѝ се стичат сълзи. Шатото го нямате и се питаше какво щяха да правят родителите на Джулиан сега. Уилям бе казал тази вечер, че голяма част от мебелите трябва да се продадат... а сега вероятно нямаше нищо за продаване. И къща за семейство Кърнан също. Това бе трагичният край на една епоха, изпълнена с изискания стил на живот в едни отминали времена.

Дочу Джулиан да казва „довиждане“ на баща си и да добавя:

— Доскоро.

— Какво се е случило? — попита го, като се надигна на лакът.

Той потри лице с ръце, сякаш се миеше, преди да легне до нея.

— Татко току-що е разговарял с Жак, който му казал, че пожарът избухнал преди няколко часа и практически нищо не е останало, освен стените и комините. С мама ще летят утре натам и му казах, че ще отида с тях. О, Боже, какво нещастие! Татко разбрал, че покривът е паднал, и явно е срутил стълбището. Всичко е сринато, Зайче! Всичко... — гласът му се прекърши.

Лусинда го прегърна и го притисна към себе си.

— Толкова съжалявам, мили. Но нали няма ранени?

Поклати глава.

— Жак забелязал да излиза дим от един от горните прозорци точно когато довършвал вечерята си. Вдигнал тревога, но шатото е толкова изолирано, че когато пожарникарите пристигнали, огънят вече бил обхванал всичко. Горкият старец! Татко казва, че бил изпаднал направо в истерия, когато им се обадил.

— Но как е започнал? В момента никой не живее там, нали?

— Не, никой. Господи, какво ще правят родителите ми? Наистина загубиха всичко.

— Но са застраховани, нали?

— Вярно е, но има някои неща, които не могат да бъдат възстановени с всичките пари на света.

Лежаха един до друг в мълчалив тревожен размисъл.

Джулиан бе на деветнадесет години и се готвеше да заминава за университета в Нюкасъл, когато родителите му се бяха преместили от Хемпшир в Дордон. Оттогава нататък бе прекарал повечето си почивки в шатото, бе се наслаждавал на топлото слънце, на удобството и красотата на къщата и на спокойната атмосфера, която се носеше като ухание във всяка стая.

Когато се сгоди с Лусинда, веднага я заведе там, защото искаше да опознае и обикне мястото като него. Родителите му тактично бяха заминали за Париж през онзи първи уикенд и ги бяха оставили сами.

Сега и двамата го считаха за втори дом, както и Джейми и Дейзи. Ваканцията в Дордон бе централното събитие в годината.

„Това е по-болезнено от продажбата на шатото, размишляваше безмълвно Лусинда, като държеше ръката на мъжа си. Не можеше да понесе мисълта как ли се чувства Джейн в момента.“

— Делия, искам да те помоля за една изключителна услуга — каза тя на следващата сутрин.

Пригответяха закуската заедно, а децата все още бяха горе.

— Давай направо — спокойно отговори жената.

Лусинда сниши глас.

— Днес Джулиан трябва да замине за Франция с родителите си, защото къщата им е била опожарена, но не искам децата да научават все още, защото ще се разстроят.

— О, Господи! Как се е случило?

— Все още не знаем. Просто ще им кажа, че татко им отива в командировка за няколко дни, но всъщност... — пое си дълбоко дъх и се осмели да поиска услугата: — Трябва да отида в Бристол в събота и се питам дали би могла да смениш почивния си уикенд със следващия, за да можеш да останеш и да ги гледаш? Зная, че е обременяващо, но...

Делия се засмя.

— Няма нищо. Всъщност така ме устройва повече, защото Крис ще ходи на футболен мач, а нали знаеш как си падам по футбола — пошегува се тя. — Може би Джейми и Дейзи биха искали да отидат на театър „Литъл Ейнджъл“ в Айлингтън.

Лусинда се усмихна облекчено.

— Далия, ти си ангел! Истински ангел! Децата обичат куклен театър и ще ти дам пари, за да ги заведеш и на обяд.

— Благодаря! — помощницата засия. — Е, какво има в Бристол? „Д’Асоар“ имат фабрика там, нали?

— Да — отвърна небрежно тя.

Вярно беше — имаше опаковъчна фабрика на двадесет мили от Портишед. Но нямаше да ходи там.

— Всичко наред ли е, Том? — попита нежно Сюзан. Напоследък бе доста мълчалив и мрачен.

— Добре съм — седеше пред телевизора в малката ѝ всекидневна с уморено изражение и явно не му се говореше.

— Не изглеждаш добре — хвана ръката му. — За какво мислиш? Има нещо, виждам.

— Не, няма. Добре съм.

Сюзан го гледаше притеснено. Панихидата на баща му ли го бе разстроила? Напрягаше се да си спомни кога се бе променил, но не можеше да определи точното време. Изглежда, постепенно се бе отдръпнал през последната седмица, като че ли се извиняваше за съществуването си, но защо? За какво имаше да се извинява? Помагаше усилено в домакинството, плащаше повечето сметки, купуваше играчки на момчетата. Тя не го издържаше. И все пак ѝ се струваше, че е изпълнен със смирение.

Това ѝ причиняваше неудобство и за пръв път не се чувстваше отпусната с него.

— Да ти донеса ли нещо? — попита. — Чаша чай? Кафе?

— Не, благодаря. Май ще ида да си легна след малко — Том поклати глава и се усмихна вяло. Стана от стола си и коленичи в краката му, обгърна кръста му с ръце и вдигна лице със сериозни очи.

— Познавам те от достатъчно време, за да позная, че нещо не е наред. Ако не си разтревожен за нещо, значи си болен. А ако е така, ще те закарам на лекар.

— Не съм болен, Сюзан — очите му се разшириха от изненада. — Нищо ми няма.

— Сигурен ли си? Щеше да ми кажеш, ако има нещо, нали?

— Съвсем добре съм — изговори сковано той.

Отново се изправи и се извърна от него, за да скрие болката си.

— Тогава у мен ли е проблемът?

— Разбира се, че не!

Рязко се завъртя да надникне в очите му, за да види дали бе просто учтив или не, но не можа да прецени. Изглеждаше печален и далечен, както първия път, когато го срещна да купува мъничките порцийки за сам човек в „Уейтроуз“, със замъглен поглед, който не издаваше нищо. Сякаш се бе отчуждил, а съвсем доскоро изглеждаха така близки.

— Ще се изкъпя — обяви кратко тя.

Като се качи горе, огледа голото си тяло в огледалото в банята и потиснатостта ѝ се задълбочи. Том може и да не бе Том Круз, но имаше добро телосложение, когато не се прегърбваше, хубава тъмна коса, гладка смугла кожа и много мили сиви очи. Освен това бе само тридесет и седем годишен, и младолик при това. Тя бе на четиридесет и една и като се оглеждаше, установи, че всяка бръчица издава възрастта ѝ. Гърдите ѝ, някога високи, закръглени и пищни, бяха поувиснали. Плоският ѝ някога корем сега бе изпъстрен със стрии. Имаше целулит по бедрата, а горната част на ръцете ѝ бе отпусната. Извърна се отвратно от огледалото с омраза към тялото си и към себе си. Как, за Бога, би могла да се сравнява с подходящата за Том приятелка? Той сигурно тайно копнееше за гладката стегната плът на млада, двадесет и пет-шест годишна жена, без неудобно минало, без деца, без никаква обремененост. Жена, която може да предложи само собствената си прелест.

Нищо чудно, че бе отчужден и потиснат, помисли си с мъка. Бе се запознал с изисканата и бляскава дама, която Хари бе успял да привлече. Само трябваше да погледне сестра си, за да види съвършен образец на интелект, красота и чар.

В сравнение с тях ѝ липсваха хубост, образование, култура и елегантност. Беше дъщеря на строител, самотна майка със съвсем обикновена професия. Как изобщо можеше да се включи в състезанието?

Когато час по-късно Том се качи да си легне, тя се престори на заспала. Беше си припомнила как се бе отдръпнал и бе станал мълчалив още преди панихидата на Майлс, така че проблемът трябва

да беше у нея. И ако бе така, щеше да се наложи да го заличи от живота си, именно тя, защото бе прекалено мил, за да го стори сам.

— Зная, че според теб няма нужда, но ми се искаше да дойда с теб в Бристол — каза със съжаление Карина по телефона на следващата вечер. — Алекс обаче настоява да отидем в Шотландия за почивните дни, а с тези усложнени отношения помежду ни не искам да му давам извинение да бъде с нея.

— Сигурна ли си, че има връзка? — попита Лусинда и после се зачуди защо ли го направи. Разбира се, че имаше връзка, беше точно от този тип мъже. Спомни си как бе зяпал Пола онази вечер.

— И още как — отговори с горчивина приятелката ѝ. — Просто се надявам, че ако се стегна, ще отmine, ще се отегчи от нея. Седемнадесетгодишна кукличка от офиса му! Господи, колко изтъркано! Защо не бе някоя по-интересна, ако изобщо трябва да има любовница? Филмова звезда например. Или някоя от парламента. Защо мъжете винаги се забъркват със секретарките си, за Бога?

— Заради постоянната близост — отвърна Лусинда. — Също както жените често имат връзки с инструкторите по шофиране.

— Така ли? — Карина звучеше заинтригувана. — Моят беше ужасен стар козел. Трябваше съвсем да съм изпаднала за мъж, за да спя с него.

— Създава се някаква интимност в ограниченото пространство на колата, нали?

— Може би. Защо, да не би да е имало нещо между теб и твоя инструктор?

— Разбира се, че не. По времето, когато тръгнах на шофьорски курс, вече бях омъжена за Джулиан — засмя се тя.

— И какво от това? Омъжените жени имат връзки също както женените мъже.

— Може би някои от тях — да, но не и аз. Никога не бих могла да лъжа. Дори не умея да запазя в тайна от Джулиан цената на чифт обувки например — изкиска се Лусинда.

Смехът на Карина бе малко остър.

— Значи би била безнадежден случай, ако имаше любовник — заяви през смях.

По-късно същата вечер се обади Джулиан.

— Как сте? Какво се е случило? — попита нетърпеливо тя.

Цял ден се бе опитвала да го открие, но телефонът в шатото, естествено, вече го нямаше, а мобилният му бе изключен.

— Съжалявам, Зайче — извини се той. — Един Господ знае как съм си загубил телефона на „Хийтроу“. Звъня ти от местния хотел, където сме отседнали.

— Е... колко големи са щетите?

— Добрата новина е, че Жак и семейството му заедно с някои от местните жители са успели да спасят повечето от ценните вещи на първия етаж, преди огънят да го обхване. Когато пристигнахме, намерихме картини, среброто, някои старинни фигурки и огледалото на мама на ливадата. Слава Богу, че не валеше. Успяхме временно да приберем всичко в един от хамбарите, докато мама и татко решат какво да правят.

— А самата къща?

— Няма я. Опожарена е. Нищо не е оцеляло, освен стените. Това е най-сърцераздирателната гледка, която си виждала. Като си спомня какво беше!... Единствената утеха е, че никой не е ранен. Слава Богу, че родителите ми не са били тук. Пожарникарите казват, че са щели да умрат от задушаване, преди изобщо някой да е забелязал пожара.

— О, Джулиан! — прилошаваше ѝ от ужас. — И все пак как е избухнал?

— В момента смятат, че е започнал в шкафа със спално бельо на горния етаж, но не са сигурни.

— Боже, колко страшно! Как го прие майка ти?

— Странно — въздъхна леко той, — но изглежда някак си примирена. Особено след като най-хубавите вещи са извадени навреме. Толкова милееше за къщата, че може би ѝ се струва по-добре, че е унищожена от огъня, отколкото в нея да живее някой друг.

— Наистина ли? — свекърва ѝ трябва да я бе обичала много, за да бъде толкова ревнива, размишляваше Лусинда с внезапно разбиране. — Колко ще отсъстваш?

— Още няколко дни. Застрахователните агенти ще дойдат от Париж утре, а има доста неща за оправяне. Татко е скапан, а и двамата са дълбоко покрусени, така че трябва да остана да помогна.

— Разбира се — поговориха още няколко минути и Джулиан ѝ даде номера на хотелската стая.

— Обади се да кажеш как е минало пътуването ти до Бристол.

— Не се тревожи, ще го сторя. Стига да оцелея след срещата с Майката на Хитлер.

— Надявам се, че не очаквате да ви поканя на обяд — бяха първите думи, с които Фенела Харисън я посрещна в сивата си къщичка.

Добре че бе накарала шофьора на таксито да чака, за да я върне до летището... „Ще ви платя престоя“, беше му казала. Сега отговори с достойнство:

— Благодаря, но вече се нахраних във влака.

— Ами, влезте тогава — покани я нелюбезно жената и я отведе в мръсна приемна.

Лусинда си бе представяла жилището екзотично, украсено с национални тъкани, горящи свещи, кристали навсякъде и миризма на тамян. Очакванията ѝ се оказаха погрешни, когато откри, че всичко е съвсем обикновено в непретенциозната дневна — с кремави стени и картини, опърпан бежов диван, два стола и малка квадратна маса до прозореца. Имаше също толкова характер, колкото и стая в мотел. Бе лишена от всякакво лично присъствие.

— Донесох... донесох ви писмата и гривната — започна тя, като се питаше дали да седне на провисналия диван или на един от столовете.

— Е, щеше да е загуба на времето ви, а и на моето, ако не бяхте го сторили, нали? — контрира я сухо Фенела.

Носеше сивия шал, с който бе и на панихидата, а под него — огромен тъмносин кафтан. Обутите ѝ в сандали крака не бяха чисти, забеляза Лусинда. Изведнъж ѝ се прииска да бе прочела някои от писмата, преди да дойде тук днес. Причината да не го стори бе, че бе отвратена от мръсния живот на баща си и от сексуалната поквара, която бе започнала да среща навсякъде около себе си. Хари чукаше Пола заради парите ѝ. Алекс чукаше секретарката си от похот. Кой щеше да е следващият, който ще се отдаде на желанията си, в кръга от познатите ѝ? На моменти се чудеше дали изобщо има човек, който да

остане верен на партньора си. Щеше ли... беше ли възможно да се случи и на нея и Джулиан? После заключи бързо ума си, защото не искаше дори да си го помисля.

— Ето ги — каза тя, като подаде писмата. Единствената причина да ѝ се иска да бе прочела някое бе, за да разбере естеството на връзката на Майлс с тази неподходяща жена. Възможно ли е наистина да е било любов? Изненадващо бе, че обратно на авантюрата му с Миранда Уоруик, която се бе случила преди почти четиридесет години, докато е била млада и доста хубава, връзката му с Фенела бе възникнала само преди десет години, когато вече е била над петдесетте и не е ставала за състезателка в конкурса „Мис свят“. Разбира се, Майлс трябва да е бил на шестдесет и три и също не е приличал на Ромео.

Фенела прелистваше писмата си с интерес, спираше и се зачиташе в някои пасажии, ръмжеше пред други, а когато свърши, ги пусна на масата. Взря се в гостенката с пронизващи очи изпод тежката си сива коса.

— Вие, разбира се, сте ги чели?

— Не, не съм — отвърна Лусинда енергично, радостна, че това бе вярно.

— Спасих разсъдъка му, знаете ли? — заяви спокойно жената.

Изглежда я въпросително.

— С лечебните си сили, с кварц, който символизира любовта, и комбинация от други кристали му върнах мъжествеността.

— Мисля, че не е нужно...

— Виждате ли, важно е да се упоавате на божественото начало, било то Всеобщата любов, Господ, Светлината или Енергията. Майлс трябваше да открие духовната си истина. Чрез кристалната терапия възстанових баланса му — духовния и умствения, както и емоционалния и физическия — докато говореше, галеше бледожълтия кристал, окачен на верижка около врата ѝ, който бе носила на панихидата.

Гостенката кимна от учтивост. Фенела продължи почти без да си поема дъх.

— В неговия случай, когато идваше при мен, поставях червен камък, понякога рубин, понякога гранат, между краката му, в основната

чакра. Това много му помогна. Толкова е тъжно един мъж да загуби потентността си. За него сексът винаги е имал голямо значение.

Лусинда бръкна припряно в дамската си чанта.

— Не мога да остана, защото таксито ме чака, но ето я гривната с аквамарин — постави продълговатата тясна кутийка и разписката на масата между тях и се изправи да си върви.

Домакинята я изгледа строго.

— Седнете отново. И вие се нуждаете от помощ. Меридианите ви са страшно блокирани. Не сте ли постоянно уморена? Трябва да ви стимулираме с кристали, поставени на стратегически точки по тялото ви. Ин меридианите, които са женски, текат нагоре по пътя от Земята към небето, по който се движи чи. При Майлс, разбира се, трябваше да въздействаме на мъжкото начало, ян, където потокът е насочен надолу, от небето към Земята — стана бавно, като пренебрегна гривната, въпреки че подписа разписката. — Елате с мен.

— Наистина трябва да тръгвам — настоя Лусинда. — Таксито...

Чувстваше се в капан в тази малка мрачна къща, с обсебващата жена, която не спираше да приказва. Но Фенела бе стиснала лакътя ѝ и с неочаквано голяма за възрастта си сила я направляваше през прага към отсрещната стая.

— Искам да видите нещо — заяви властно тя.

Осъзна мигновено, че другото помещение е много различно от обикновената дневна. Завесите бяха спуснати и само от ъгъла идваше мъждива светлинка. Насред стаята бе разположена висока кушетка, на лавиците около стените бяха подредени стотици кристали. Някои блестяха, някои бяха матови, обагрени във всички възможни нюанси на дъгата.

— Колко интересно — изрече любезно Лусинда, като се боеше, че домакинята ще настоява да я лекува.

— Повече от интересно е — срязва я тя. — Вие, изглежда, работите само в материалната сфера. Майлс би бил силно разочарован от вас.

— Беше разочарован от всичките си деца — отговори кисело Лусинда.

— Защото никой от вас не поглеждаше отвъд. Разказвал ми е за вас, както за Том и Хари. Изглежда, не разбирате какъв човек бе баща ви. Имаше пъргав ум. Остър интелект. Но най-вече имаше отворен

разсъдък. Нещо, което не виждам у вас. Нека ви кажа нещо, Лусинда. Запознах се с него на една лекция за холистичния подход към здравето преди десет години. По онова време изучавах кристалната терапия и той се лепна за мен, защото бе очарован от новото. Бяхме любовници няколко години и Майлс се превърна в мое вдъхновение, а аз в негово. Бяхме две души, търсеци истината. Помогнах му да стане отново мъж, с тези... — разтвори масивните си ръце широко, сочейки кристалите, които светеха и блещукаха в безредно изобилие. — Майлс винаги ще бъде с мен — продължи тя. — Дори и след смъртта ще останем в атмосферата, обединени от хармонията, която създадохме с кристалите.

Лусинда не каза нищо, но си мислеше, че в края на краищата, тази жена е доста тъжна.

— Никой от вас не го разбираше — продължаваше ядосано тя. После се обърна и излезе от стаята, отиде в коридора и отвори входната врата. — Тръгвайте си вече. Таксито ви не се е превърнало в тиква.

— Защо казахте това? — вторачи се в нея гостенката.

— Кое?

— Тиква. Защо споменахте тиквата?

Фенела излезе на площадката и облакът от къдрава сива коса се надигна и развя от ветреца като огромен ореол около главата ѝ.

— Натрупали сте много отрицателна енергия и наистина бих настояла да ви лекувам, но очевидно не сте податлива — заяви строго. — Довиждане — после се обърна, влезе в къщичката си и тръшна входната врата зад себе си.

— А старата крава дори не ми благодари, задето изминах всичкия този път! — възнегодува Лусинда, когато Карина ѝ се обади от Шотландия същата вечер, за да провери как е.

— Каква кучка! Хареса ли гривната?

— Дори не я погледна. Боже мой, татко се е забърквал с такива странни жени! И съвсем различни една от друга.

— Предполагам, че всяка е въздействала на различна част от личността му — отвърна замислено приятелката ѝ. — Казваш, че го лекувала заради импотентност?

— Да. Малко странно за сериен прелъстител, не мислиш ли? Честно казано, не зная дали да вярвам и на дума от казаното от нея.

— И всичко това е станало преди десет години?

— Десет-единадесет, да — Лусинда звучеше уморено. Ако трябваше да градира нещата, които искаше да знае, сексуалните изпълнения на баща ѝ бяха в края на списъка. — Както и да е, слава Богу, че свърши и никога отново няма да се наложи да я виждам. Как върви твоята почивка?

Гласът на Карина се скова.

— Алекс и другите бяха на риболов цял ден. Не отидох, защото се събудих с отвратително главоболие.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Да. Мързелувах и ми прислужваше отличният иконом на домакинята ни, а сега се каня да си взема душ и да се преоблека за вечеря. Ще има домашно парти за осемнадесет души, така че не се налага да говоря с Алекс, което си е облекчение.

— О, Карина, звучи ужасно!

— Повярвай, като го полееш с много вино, се притъпява. Предполагам, че ако проявя търпение, той ще се отегчи от онази малка мръсница, защото всъщност не искам развод. Не бих била така материално осигурена, нали разбираш. Стандартът ми ще се понижи.

Беше потресена, Фенела я бе обвинила в материалистично отношение, но тя беше направо безобидна в сравнение с приятелката си.

— А и за децата ще е много лошо — изтъкна Лусинда.

— По-добре е децата да живеят така, отколкото в лоша атмосфера. Но както и да е — продължи по-весело Карина, — не вярвам да се стигне дотам. Понякога съпрузите кривват, моят лек срещу това е да отида на покупки.

Когато най-после затвори, Лусинда осъзна, че е видяла събеседницата си в напълно нова светлина. Парите и онова, което се купува с тях, очевидно значеха много повече за Карина, отколкото за нея самата. Освен ако не преиграваше, изглеждаше по-разтревожена за финансовите последствия от връзката на Алекс, отколкото от емоционалните.

На следващата сутрин, неделя, тя се превъплъти в другата си същност, като облече както през уикендите селска блуза, дълга до глезените памучна пола и ниски обувки и пусна косата си, с кичури, падащи покрай негримираното си лице. Контрастът с деловите костюми, високите обувки и безупречния грим, необходими за работата ѝ, бе толкова голям, че първата седмица, когато Делия бе с тях, едва я бе познала. Джулиан му казваше „хипарски вид“, като съзнаваше, че ѝ е нужно в сърцето си да се чувства домакиня и майка, макар през седмицата да е принудена да бъде делова жена с професия.

Дори и маниерите ѝ станаха сънливи и несигурни, докато се мотаеше из кухнята, слагаше подправки в различните ястия, които готвеше, слушаше Малеровите симфонии на компактдиск и непрекъснато се опитваше да гушка Джейми и Дейзи, които след няколко мига покорство се изтръгнаха от ръцете ѝ и се втурваха да играят.

Валеше проливен дъжд, затова им позволи да нарушат обичайните правила да се хранят само в кухнята или трапезарията, като им пригответи пикник на килима в средата на дневната, за да могат да гледат анимационни филми.

След доволните викове: „Страхотно!“ и „Супер!“, току-що се бяха заели с наденичките на шиш, миниатюрните пици и чипс с вкус на бекон, когато на входната врата се позвъни.

— По дяволите! — възкликна раздражено тя. — Кой може да е?

— По дяволите! — повтори Дейзи и скочи на крака.

Беше Хари, последният човек, когото искаше да вижда в единствения ден, когато можеше да си почине с децата.

— Здравсти, сестричке! Реших да се отбия на неделен обед, понеже бях в квартала — мина покрай нея и подуши с надежда въздуха. — Как са всички?

— Джулиан е във Франция с родителите си, защото къщата им е изгоряла до основи, Делия е горе, а децата и аз си направихме пикник и няма никакъв неделен обед. Освен това, какво правиш насам? Това е на мили разстояние от обичайния ти периметър.

— Брей, много сме кисели! — отбеляза той, влизайки в дневната. — Здравейте, дечица! Надявам се да се радвате да ме видите повече, отколкото майка ви.

— Здравей, вуйчо Хари — поздравиха учтиво в един глас те и заличиха доброто впечатление, като добавиха: — Нямаме обяд за теб. Мама пригответи храна само за нас.

Хари се постара да скрие посърналата си физиономия.

— Ами добре тогава, една хубава чаша бургундско вино няма да ми се отрази зле — заяви ведро той. — И може би един сандвич, Лус? — докато гледаше сестра си, на лицето му бе залепено изражението на загубено момченце.

Лусинда въздъхна, изчерпила търпението си.

— Сам си си виновен, Хари. Ако се бе обадил, че ще дойдеш, щях да сготвя нещо, но съм капнала след вчерашния ден и... въъ... — твърде късно си спомни, че не биваше да споменава пътуването до Бристол пред брат си.

Но той не пропусна внезапното ѝ колебание и инстинктивно разбра, че крие нещо.

— А какво стана вчера? — попита небрежно.

— Мама ходи в Бристол да се види с някого — обади се Джейми. — Когато Карина ѝ звънна снощи, каза, че жената била стара крава.

Имаше моменти, призна си Лусинда, когато с удоволствие би удушила децата си.

— Кого си ходила да видиш в Бристол? — изгледа я остро той.

— Нали знаеш, че „Д’Асоар“ има опаковъчна фабрика в Портишед — отвърна високомерно, без да го поглежда. — Трябваше да прескоча до там по работа.

— В събота? — усъмни се намръщено брат ѝ.

— Имаме проблем в резултат на индустриален шпионаж — заяви бързо тя. — Трябваше да проверя нещо.

Хари бе моментално очарован и отвлечен, както и очакваше, при споменаването, на какъвто и да е заговор. Разказа му накратко какво се бе случило. И без това до няколко дни щеше да е обществено достояние, затова не чувстваше нелоялност към фирмата. После му направи сандвич с шунка и салата, взе бутилка вино от избата на Джулиан и се върна при своята порция при децата на пода.

След малко Джейми и Дейзи поискаха да си играят горе и Лусинда ги пусна със свито сърце. Започнала бе да подозира защо Хари е дошъл да я види и не след дълго разбра, че е била права.

[1] Това е шпионаж (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Боже мой, това е много сериозно (фр.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ясно е — започна невъзмутимо той, — че татко е имал две любовници и че те имат нещо общо с книгата, които ти остави. Защо никога не ми позволи да ги видя? Тези приказки, че били договори за публикуване или записки за лекциите му са пълни глупости и ти го знаеш.

— Поверителни са — заяви Лусинда упорито. — Ако бе искал целият свят да узнае за тях, щеше да ги завещае на теб. Но тъй като ти е оставил петдесет хиляди лири, не виждам от какво се оплакваш.

Хари присви очи.

— Точно защото остави на двама ни с Том по петдесет хиляди, а на теб нищо, съм сигурен, че документите са достатъчно ценни, та да заместят истинските пари.

— Е, и от какво се оплакваш? Да предположим, че струват петдесет хиляди. Ти вече си получил същата сума... какъв ти е проблемът?

— Тайнствеността, с която са обградени, ме кара да мисля, че може би струват много повече от това.

Лусинда се изсмя кратко.

— Всъщност, Хари, по-вероятно е стойността им да е няколко хиляди, най-много — „и това е истината, каза си тя. Ако се окаже накрая с бижу с действителна стойност една-две хилядарки, което бе твърде възможно, тогава Хари печели, а аз губя.“

— Да проверим ли? — запита нагло той.

— За какво говориш? — намръщи се сестра му.

— Ако не ми покажеш или поне не ми кажеш какви са тези документи, ще кажа на мама за двете жени на татковата панихида, с които явно е имал връзки, съдейки по паниката, изписана на лицето ти, и по виковете, които си разменяха. Обзалагам се, че така наречените „книжа“ са свързани с тях, нали?

Лицето ѝ пребледня като платно.

— Не би посмял! Не би наранил мама така, след всичко, което тя преживя!

— Ако получа няколко хиляди сега, няма да го сторя — отвърна бързо той.

Беше вбесена.

— Защо с Джулиан да се претрепваме до смърт, за да си изкарваме прехраната, а ти зарязваш всичко и после имаш безочияето да ми искаш пари?

— Имам дългове.

— Така значи! Това не е мой проблем! Ако си бе намерил порядъчна работа и не се опитваше да се докарваш пред богати наследници като Пола, нямаше да си задлъжнял.

— Не ми говори за онази кучка. Благодарение на нея съм бездомен и трябва да живея при мама.

— Нали не си искал пари от мама? — запита ужасена тя.

— Не, разбира се — отвърна той, отбягвайки погледа ѝ. — Но ще ѝ разкажа за онези жени, ако не ми дадеш малко мангизи сега.

— Това е изнудване!

— Както искаш го наричай — скочи на крака и отиде до кутията за писма. Беше отключена и празна. Нахвърли се яростно върху сестра си и на Лусинда ѝ се прииска Джулиан да си беше у дома. — Губя търпение, Лу.

— Няма нищо за разказване.

— Лъжеш! Зная, че лъжеш! Защо накара Карина да разкара истеричната италианка след службата? Защо на приема отведе онази огромна циганка в съседната стая? Замислила си нещо, Лусинда. И ако не ми помогнеш сега, ще кажа на мама, че татко е имал любовници, а ти си в течение и са ти приятелки.

— Няма да посмееш! — но като надникна в очите му, разбра, че ще го стори.

— Опитай — предизвика я безразсъдно той. — Банката се готви да ме лиши от кредит, „Виза“ и „Американ експрес“ — да ме съдят, а вече измъкнах от мама всичките ѝ спестявания, докато излезе разрешението за наследството. Притиснат съм и съм отчаян — Хари се потеше, а въздухът между тях пращеше от враждебност.

Взираше се студено и безмълвно в него. Той стана, заровил ръце дълбоко в джобовете си, и закрачи нагоре-надолу из стаята.

— Животът ми е провален от самото начало — проговори сякаш на себе си. — Татко беше чудовище, а мама и до днес е мижитурка. Всички ме унижават, и най-вече Пола.

— А ти какво очакваше? Очевидно е разбрала, че се интересуваш само от парите ѝ — изтъкна сестра му.

— Нямахте причина да краде идеята ми! И то след като знаеше колко отчаяно исках замисълът ми да потръгне, а за нея щеше да е добра инвестиция, без майтап. А какво направи? — запита той, като се завъртя агресивно срещу нея.

— Какво?

— Сви ми идеята изцяло, промени името и основа своя фирма с офиси навсякъде. Сега компанията е нейна, а аз останах на сухо.

Долната му устна започна да играе и бегло ѝ напомни на Джейми. Така изглеждаше, когато някой счупи любимата му играчка. Но после си каза, че Хари не е осемгодишно дете, а тридесет и четири годишен мъж, който се опитва да я изнудва. Сърцето ѝ се вкорави. Нямахте място за сантименталности. Брат ѝ бе гадина до мозъка на костите си, но майка им трябваше да бъде защитена на всяка цена.

Посегна към чантата си и извади чековата си книжка.

— Ще ти дам хиляда лири, Хари, от личните ми пари, спечелени с пот на чело, които не заслужаваш. Правя го с омраза и против трезвия си разсъдък, но не искам мама да бъде наранена — започна да пише бързо с писалката си. После вдигна поглед към него и му подаде чека. — Ти си мошеник, Хари. Срамувам се, че имам брат, който може да падне толкова ниско. Вземи парите, но не смей да се връщаш за повече и да не си посмял да кажеш някога нещо на мама! Ако го направиш, ще уведомя полицията — изнудването е криминално деяние, в случай че не знаеш! — после стана, уморена и отвратена. — А сега се махай! — посочи му вратата Лусинда.

Както бе очаквала, на следващата сутрин всички в „Д’Асоар“ бяха напрегнати. Сериозността на случая бе осъзната през уикенда и сега хората си шепнеха по ъглите, гледаха се с взаимно подозрение и параноично се бояха, че може да бъдат обвинени.

Лусинда все още не бе измислила нищо относно членовете на своя екип, но беше сигурна деветдесет процента, че никой от тях не е

замесен. И без това отговаряха само за анализиране на информацията, събрана от агенциите за проучвания на общественото мнение. Онзи, който бе продал формулата на „Муселин дьо Соје“ на „Ксанте“, е трябвало да има достъп до всеки аспект на производството, а това означаваше някой на висок пост, най-вероятно един от директорите. Кой друг, размишляваше тя, докато разглеждаше данните за хората в отдела ѝ, би знаел подробности около формулата, дизайна, опаковката и рекламната кампания, за да може да продаде целия пакет на конкуренцията?

Това бе вътрешна работа и бе сигурна, че Марк Льоблан трябва да търси престъпника сред колегите си в борда. Въпреки това приятелската атмосфера се бе променила. По пътеките между бюрата дебнеше недоверието. Всеки бе сигурен, че някой наднича над рамото му.

На обед Джулиан ѝ се обади от Франция.

— В края на краищата, няма да мога да си тръгна днес — съобщи ѝ със съжаление. — Случи се нещо наистина ужасно.

— Какво? — първата ѝ мисъл бе, че неспособна да понесе мъката от загубата на шатото, Джейн е... О, Господи! — Какво се е случило?

— Полицията арестува баща ми и Жак.

— Какво! Как са могли? — зададе глупав въпрос.

Той звучеше разстроен.

— От застрахователната компания твърдят, че пожарът е бил предизвикан умишлено. Обвиняват ги в палеж. Разбрали са, че татко е загубил всичките си пари в Ай Си Си и затова продава шатото, и смятат, че е наел Жак да го подпали, докато е в Лондон и си осигурява съвършено алиби.

— О, Боже мой! Но Уилям може да докаже, че не е вярно, нали? Това е ужасно обвинение!

— Докато властите не открият как точно е започнал пожарът, няма доказателство, че Жак не го е сторил по нареждане на татко.

— О, горкият старец! Сигурно е страшно уплашен, а и бедният ти баща също! Какъв кошмар! Нали никой няма да повярва, че къщата е била умишлено унищожена?

— Застрахователната компания с радост ще повярва, стига това да им спести неколкостотин хиляди лири.

Изведнъж я споходи друга отчайваща мисъл.

— Тогава, значи освен всичко друго, ако те не платят, родителите ти остават без никакви средства. Абсолютно нищо. И са бездомни.

— Да.

— Значи ще трябва да дойдат да живеят у нас — предложи импулсивно тя. — Доведи ги със себе си, Джулиан.

— Къщата ни е твърде малка, Зайче. Но е много мило от твоя страна и ще им предам. Междувременно трябва да остана тук и да се опитам да разреша проблема. Още сме в хотела, така че ще ти се обадя довечера. Надявам се дотогава да са освободили татко и Жак, освен ако не ги подведат под отговорност. Лошото е, че нямам представа от френското законодателство и не съм сигурен каква е процедурата.

— Предай им искрената ми любов и съжалявам. И си ела скоро, ужасно ми липсваш.

— И ти на мен, Зайче. Предай обичта ми на Джейми и Дейзи.

— И площадката ли е изгоряла — попита Дейзи, седнала на коляното на майка си.

— Не, скъпа, невредима е.

— Но без къщата от нея няма полза — изтъкна Джейми прагматично. — Къде ще спиш?

— Значи и спалните ни ги няма? И всички играчки ли са изгорели? — очите на момиченцето се напълниха със сълзи.

Джейми я изгледа язвително.

— Разбира се, глупачко. Щом къщата е опожарена, значи и играчките ги няма — после се обърна към майка си с внезапно побледняло лице. — А влакчето на дядо също ли е изгоряло?

Лусинда ги обгърна с ръце и ги приласка към себе си. Денят, когато Уилям бе разрешил на момиченцето да си поиграе с красивия и запазен комплект влакчета от неговото детство, бе най-щастливият в живота на Джейми. Целия ден бе стоял покрай миниатюрните релси със семафори, малка гара и три обикалящи тракащи влакчета и бе отказал да си легне, докато не му обещаха да му го дадат и на следващия ден.

— Боя се, че почти със сигурност е унищожен, миличко — отговори му тъжно тя. — Жак и семейството му са успели да спасят

някои вещи, но вероятно не и него.

— Защо? — възкликна момченцето и избухна шумно в сълзи. — Аз го обичах — хълцаше то.

— О, милото ми!...

Взе го в прегръдките си и го приласка на дивана до себе си, а Дейзи, все още на скута ѝ, реши също да заплаче. Залюля ги и двамата със съзнанието, че загубата на любимите им играчки бе толкова съсипваща за тях, колкото и загубата на ценни произведения на изкуството за свекър ѝ и свекърва ѝ.

Делия дойде от кухнята.

— Вижте какво имам! — възкликна тя, като лекичко смигна на Лусинда. — Сладолед с шоколадова глазура. Любимият ви. Ако сте много послушни, може би мама ще ви разреши да си хапнете тук, вместо в кухнята. Какво ще кажеш, мамче?

— Ти си безценна, Делия! — усмихна ѝ се Лусинда. — Да, могат да се хранят тук при едно условие.

Децата я погледнаха, а сълзите им магически пресъхнаха.

— Какво е то? — подсмръкна Джейми и избърса носле в ръкава на халатчето си.

— И аз да си хапна. Става ли, Делия?

— О, мисля, че може да дадем на мама малко сладолед, нали? — съгласи се тя, широко усмихната, докато се връщаше забързано в кухнята.

Том осъзнаваше с болка, че напоследък Сюзан изглежда далечна, почти като че ли не го искаше до себе си повече. От това се бе страхувал още от деня, когато Джим се бе вмъкнал в къщата и го бе пребил. Веднага след това, когато тя го върна от болницата насинен, натъртен и силно покрусен, му се бе сторило, че най-естественото на света е да се пренесе при нея за постоянно. Беше настояла да се грижи за него и в пристъп на чувства с радост се бе съгласил, защото бе отчаяно решен да я защитава, в случай че бившият приятел на Сюзан се върне. Преди края на седмицата се изнесе от жалкия си апартамент и донесе всичките си принадлежности със себе си. Но после започна да му се изяснява, че ако Джим наистина се върне, няма да е по-

способен от първия път да защити любимата си. Беше самозалъгване да мисли, че е в състояние да се грижи за нея в случай на нещастие.

Истината бе, че я е разочаровал при сблъсъка с бившия ѝ приятел и я е накарал да осъзнае, че се е събрала със слабак, който не може дори да се отбранява.

Въпреки самоувереността му на панихидата на баща му, когато не искаше да разочарова семейството си, предишната му ниска самооценка отново изплува на повърхността като отломка, носена от река, и от този момент нататък се гледаше през очите на Сюзан и мразеше видяното. Беше слабохарактерно същество, провал, неудачник, също както баща му го бе наричал.

— Никога нищо няма да постигнеш — често му бе повтарял той, като го подиграваше за слабите му резултати на изпитите, за липсата на доблест в спорта или за неспособността му да поддържа интелектуален разговор.

А сега Сюзан също бе усетила това и несъмнено бе разочарована и отрезвена. Трябваше да я напусне, разбира се, вместо да виси като воденичен камък на шията ѝ, но точно сега нямаше сили. Е, щеше ли да чака, докато му каже да си върви, питаше се той, седнал на бюрото си в мрачния офис, със съзнанието, че баща му се е оказал прав. Не беше и нямаше да постигне нищо, а Сюзан заслужаваше повече. Много повече. Тя бе най-прекрасната жена, която бе срещал някога, но трябваше да я отстрани от живота си, да ѝ даде възможност да си намери истински мъж, силен и преуспяващ, който ще се грижи за нея... Въпросът бе... кога ще намери сили да я напусне.

Докато Джулиан отсъстваше, Лусинда реши да се заеме с опитите да издири Рене Хартман. Освен това искаше да прочете писмата на Пъмпкин. През последните няколко дни доста бе размишлявала над забележката на Фенела, че таксито ѝ няма да се превърне на тиква, и разбра, че е реагирала неоправдано, защото Фенела, разбира се, е имала предвид приказката за Пепеляшка. Но може би писмата на Пъмпкин щяха да ѝ разкрият подробности, като името на общ приятел, място, където са се срещали, или нещо, подсказващо коя може да е.

Щом децата си легнаха и Делия отиде на кино с приятеля си, Лусинда си направи кафе и се настани до телефона в дневната. Старият адрес на Рене, Авеню 67, Уейнсли, Йорк, бе напечатан в горния ъгъл на хартията за писма заедно с телефонен номер под него. Кодът на областта изглеждаше стар и несъмнено бе такъв, тъй като всички писма бяха писани през 1973 година. Без да губи време, позвъни на 192 и миг по-късно получи новия код на Йорк: 01904.

С треперещи ръце набра номера и мислено подготви думите, които щеше да каже, когато се свържеше. Вдигна някакъв мъж.

— Бих искала да разговарям с Рене Хартман, моля — изрече колкото можеше по-самоуверено.

— С кого?

— Рене Хартман.

— Тук няма такава — мъжът звучеше объркано.

— Не е ли Авеню 67, Уейнсли?

— Точно така.

— Тогава предполагам... Откога живеете там?

Човекът замънка за момент, преди да отговори.

— Преместихме се тук през 1973-а, но никога не съм чувал за Рене Хартман.

— Значи не може да сте купили къщата от нея — каза разочаровано Лусинда.

— Чакайте да видя, стойте така... Мюриъл?

В далечината гласовете разискваха оживено нещо, а после мъжът се обади:

— Там ли сте още? Жена ми казва, че сме я купили от семейство Дъруент.

— Разбирам. Съжалявам за безпокойството, но имате ли някаква представа къде са се преместили? — мислеше си, че може би Рене бе Дъруент по мъж и че съпругът ѝ е продал имота.

Той отново се отдалечи.

— Мюриъл? — изрева отново. — Спомняш ли си къде са се преместили Дъруентови? Не, не беше Колчестър. Но беше някъде на юг — последва нов оживен разговор от другата страна. — Съжалявам — заяви той, когато се върна, — но не сме сигурни. Жена ми мисли, че са отишли в Колчестър, но ми се струва, че по-вероятно беше Кент.

След като му благодари отново, затвори. Бе разбрала, че няма смисъл да търси госпожа Дърuent, понеже, ако Рене се бе омъжила след връзката си с Майлс, защо би съобщила фамилията Хартман на панихидата?

Ами сега? Какво друго ѝ оставаше, освен да помести нова обява във вестниците и да се надява, че майка ѝ никога не е чувала за тази жена? Не бе оповестено да е изчезнала, така че полицейските хроники бяха безполезни, а що се отнася до търсенето в електронен списък, то кой точно? Откъде щеше да започне?

Обезсърчена, Лусинда остави писмата на Рене настрана и миг по-късно се потопи в топлата и любяща проза на Пъмпкин.

„Любими мой, липсваш ми неописуемо и копнея за завръщането ти след пътуването. Ще бъде истинско блаженство да те прегърна отново! Как бих желала да можем да прекараме само една нощ заедно, вместо тези откраднати срещи...

Отчаяно искам да те видя, моя най-скъпа любов, моя душа, сърце на сърцето ми! Когато сме разделени, се чувствам половин човек. О, Боже, нямаш представа колко те обичам и как се нуждая от теб!...“

Лусинда остави писмата, прекалено смутена, за да продължи да чете. Получателят на тази огнена страст бе баща ѝ, за Бога, и ѝ се прииска да бе съдържала любопитството си и да ги бе оставила в чекмеджето под пуловерите. Или той бе пожелал да ги прочете? Що за човек би бил, ако е така? Спокойно би могъл да сложи всеки вързоп в отделен надписан плик и тя нямаше да знае съдържанието им.

Но после с ужасяваща яснота си припомни как ѝ бе опявал неприятно, когато бе четиригодишна: „Любопитството уби котката!“, защото я бе заварил да подслушва разговора на Том и Хари, че е твърде малка, за да ходи на пантомима с тях.

И така, това ли бе наказанието ѝ? Досетил ли се бе, че ще бъде изкушена да прочете писмата, които щяха да я отвратят и смутят? Нарочно ли ги бе оставил незапечатани, за да ѝ даде урок?

Без да чете в истинския смисъл на думата, тя прехвърли страниците в търсене на име или място, което да ѝ осигури следа, но нямаше такива. Цялостният тон на писмата се свеждаше до страстна любов с акцент върху секса. Която и да бе Пъмкин, разсъждаваше Лусинда, определено имаше високо либидо.

— В безизходица съм — каза тя на Карина по телефона по-късно същата вечер. — Нямам никаква представа как ще открия Рене Хартман или коя е Пъмкин, по дяволите!

— Значи не мислиш, че е Пола Максвел? — приятелката ѝ звучеше разочаровано.

— Не, сигурна съм, че не е. Просто се бях хванала за сламка. Но как да намеря тази Рене?

— Мога да ти предложа само да отидеш до Йорк и да се опиташ да я проследиш от там. Трябва да е имала приятели, които са поддържали връзка. Или банкова сметка в града. Или да е използвала услугите на агенция за недвижими имоти. Трябва да я помнят.

— Почакай малко, Карина...

Нещо не се връзваше, но не можеше да разбере какво. Посегна към вързопа с писма на Рене отново. За разлика от Пъмкин, бе поставила дати много точно и всички бяха писани през 1973-а. Въпреки това мъжът, с когото говори по телефона, бе казал, че с жена му са се преместили на Авеню 67 през същата година. Направи бързо изчисление.

Значи Рене може би е живяла със семейство Дърмент. И ако е било така, кои бяха те и къде бяха отишли?

— Какво правиш? — дочу гласа на приятелката си.

— Извинявай, мила. Ще издиря семейство Дърмент. Те ще ме отведат при Рене.

— Ще споделиш ли с мен основанията си? Или е личен въпрос? — пошегува се невинно тя.

Лусинда обясни накратко.

— Има само един проблем — добави раздражено.

— Какъв?

— Как ще намеря свободно време да направя всичките тези проучвания в Йорк. Господи, в момента се чувствам като затворник.

Има толкова много неща за вършене, а не мога да се измъкна от работа.

Последва миг тишина.

— Аз мога да проведа разследването вместо теб. Много ми се иска да си намеря някакво занимание. Това ще отвлече мислите ми от Алекс и проклетата му връзка.

— О, Карина! Взела съм да ти разправам за тези ужасни жени, когато и без това си имаш свои грижи! — извини се Лусинда. — Честно казано, не се притеснявам. Ще намеря време...

— Сериозно ти говоря, скъпа — прекъсна я Карина. — Наистина. Остави ме да ида в Йорк за два дни, за да подуша наоколо и да открия каквото мога.

— Наистина ли? Нямах нищо против? Боже, ще ти бъда толкова благодарна!

— Няма проблеми, Бог ми е свидетел. Тара и Чарлз са на лагер, така че остава само Майкъл. Имам достатъчно време.

— Благодаря ти, ти си истински ангел!

— Лусинда?

Ан така и не се бе научила, че дъщеря ѝ не обича лични разговори в офиса, освен в спешни случаи. Даваше лош пример на останалия персонал, а и по-висшестоящите се мръщеа.

— Здравей, мамо — отговори с тих глас и се завъртя в стола си, за да не я чуват другите.

— Какво е намислил Хари, скъпа? Имаш ли някаква представа?

Страх скова сърцето на Лусинда.

— Не, мамо. Защо? Какво прави?

— Непрекъснато ме пита дали зная какви книжа ти е оставил татко ти. Обясних му, че си ми казала, че са само стари документи и договори, но изглежда, смята, че криеш нещо.

Дъщерята почервения от гняв.

— Дребен пакостлив негодник! — прошепна разярено тя. — Толкова го е страх, че съм получила повече от него, че би наприказвал какво ли не.

— Не е нужно да ругаеш, скъпа — укори я майка ѝ. — Казах му, че не го засяга, но той заяви, че се държиш подозрително.

— Какво? Ще го убия! Просто е решил да създава неприятности. Не му обръщай внимание, мамо. И не се безпокой. Сега трябва да затварям, но ще се отбия да те видя след работа довечера.

— Всъщност ще вечерям с баба ти.

— Тогава ще ѝ се обадя и ще я попитам мога ли да отскоча да ви видя и двете.

— Би било много мило. Има и още нещо, скъпа. Хари сериозно се опитва да ме убеди да продам къщата веднага щом бъде дадено разрешението. Казва, че чрез един негов познат може да получи наистина добра цена, и че ако избегнем агенциите за недвижими имоти, ще вземем много повече пари.

„Можеше ли брат ѝ да падне по-ниско“, запита се Лусинда. На глас изрече:

— Мамо, продай я само ако ти го искаш. Обичаш къщата и зависи единствено от теб, но каквото и да решиш, не позволявай Хари да действа вместо теб. Много е важно да наемеш истинска агенция за недвижими имоти, иначе няма да имаш никаква застраховка, в случай че нещо се обърка.

— Сигурно си права, скъпа — отвърна отнесено Ан.

— Бабо? Аз съм.

— Лусинда, скъпа! Не съм те чувала от векове! Как си?

— Добре. Съжалявам, че не се обаждах, но животът ми е в страхотен хаос. Ще ти разкажа всичко, когато се видим. Слушай, мама каза, че ще вечеряте заедно довечера. Парти ли е, или сте само двете?

— О, само двете, скъпа. Знаеш как мрази всякакви празненства.

— Така си и мислех. Чудех се дали не мога да намина да ви видя, но може ли да дойда по-рано, за да си поговорим?

— Много добра идея. Тя ще е тук в седем и половина.

— Супер! Аз може ли да пристигна в шест и половина? Имам толкова много да ти разказвам!

— Чудесно, мила. И ще останеш за вечеря, нали? Джулиан ще се присъедини също, нали?

— Той е още във Франция с родителите си, така че съм сама.

— Значи ще поостанеш!

Лусинда осъзна, че макар и изречено по най-мил начин, това наподобяваше по-скоро кралска заповед, отколкото обикновена покана.

— Разбира се — отвърна твърдо. — Нямам търпение. Когато завъртя стола си обратно към бюрото, усети, че Ален Лубе стои и я гледа.

— Лусинда — заговори на разваления си английски, — май много си заета? Помагаш ли ни да открием онзи, който ни е продал на „Ксанте“? Или се занимаваш с частни неща в работно време? — очите му блестяха като стомана, увеличени от очилата, и разбра, че не се шегува.

— Съжалявам, Ален — изчерви се, но реши да изясни положението. — Откакто баща ми почина, имам много семейни проблеми. Майка ми се обади, разтревожена за нещо, но ще се погрижа да не се повтаря.

— Постарай се, Лусинда. Дошли сме в „Д’Асоар“ да работим, а в момента трябва да се справим с много сложна ситуация. Нужно ни е цялото внимание на всеки от вас.

— Да, разбира се.

Но той бе отминал, а малките му кръгли очички поглъщаха всичко, случващо се в открития офис на деветия етаж. Персоналът, забеляза тя, внимаваше да си придаде зает вид. Всички директори, както и Ален, дебнеха наоколо през последните дни, надничаха и шпионираха. Атмосферата ставаше все по-напрегната.

— Скъпа, колко е хубаво, че те виждам! — каза Сара и я посрещна, както винаги, с прегръдка, чаша шампанско и покана да седне на най-удобното кресло. Дневната ѝ ухаеше на гардении и ароматизирани свещи в стъклена чиния, пълна с полирани сиви камъчета. — А сега ми разкажи всички новости — подкани я възрастната жена веднага след като се настани на дивана срещу внучка си.

Изглеждаше много по-добре, отколкото на панихидата. Тази вечер бе в сиво-синя рокля с подходящи наниз перли около шията си.

Лусинда ѝ разказа какво се бе случило, включително и за пътуването си до Бристол и изнудването на Хари, но колкото се може

по-накратко, тъй като искаше да ѝ предаде всичко, преди да е дошла Ан.

— Ето защо ти се обадох, освен заради това, че обещах на мама да я видя тази вечер, ако мога. Какво да правя с Хари? Никога досега не е паднал чак толкова ниско.

— Лошото е — обясни мъдро баба ѝ, — че е опитал богаташкия живот с тази жена, Пола, а сега, след като тя го измами, е ядосан, възмутен, задлъжнял, а вероятно му липсва и положението на милионер.

— В това му е проблемът — отвърна Лусинда без съчувствие. — Ще го убия, ако каже на мама за Изабел и Фенела. Добре че не знае за останалите — добави, като вдигна очи към небето.

— Не е трябвало да му даваш никакви пари, скъпа. Не бива да се отстъпва пред изнудвачите. Ще се опита да ти изкопчи още и още.

— Но какво можех да сторя, бабо? Мама ще бъде съсипана, ако научи, че татко я е мамил през целия им брачен живот.

— Всъщност много жалко, че Пола не се оказа достатъчно глупава да инвестира в неговата идея — изрече Сара, усмихвайки се на тази мисъл. — Това щеше да го накара да замълчи, а нея — да научи това-онова за мошениците.

Чу, че се звъни. Ан бе пристигнала.

— Не забравяй, бабо, ако мама иска да продаде къщата, кажи ѝ, че трябва да се обърне към агенция за недвижими имоти, а не да оставя Хари да се заеме с това — каза настоятелно Лусинда.

— Разбира се — отвърна категорично Сара.

Винаги бе вярвала в телепатията и затова изобщо не се изненада, когато на следващия ден се натъкна на Пола Максвел на улицата.

— Здравей, Лусинда, приятно ми е, че те виждам — поздрави я жената. — Какво правиш в този район?

Стояха на ъгъла на „Оксфорд Съркъс“, а Лусинда отиваше да купи различни козметични продукти на „Ксанте“, за да провери дали не са пооткраднали и други идеи на „Д’Асоар“.

— Пазарувам — отговори кратко тя, защото не желаше да разговаря с нея.

— Как е Хари?

— Изненадана съм, че се интересуваш — отвърна лоялно. Хари може и да бе негодник, но все пак й беше брат.

— Разбира се, че се интересувам — погледът на Пола се смекчи, а в гласа й се долавяха нотки на извинение. — Той изгълкува всичко погрешно. Опитвам се да се свържа с него, но мобилният му телефон, изглежда, е изключен непрекъснато, а мисля, че номерът на майка ти не е вписан в указателя, нали? Дори не зная къде живее — Лусинда я изглежда хладно и безмълвно. — Затова може ли да му предадеш едно съобщение, като го видиш? Би ли го помолила да се свърже с мен?

— Ако го видя — отвърна рязко тя. — Сега трябва да побързам.

— Разбира се — Пола се усмихна любезно.

В модните си панталони, светлосиньо сако и велурени обувки, тя изглежда великолепно, призна си със завист Лусинда. Но какво казваше Сара в такива случаи? Красивите пера правят птицата красива. Ако я облечеш в обикновени дрешки, ще изглежда не по-добре от всяка друга.

Докато седеше в таксито на връщане към офиса с колекция от продукти на „Ксанте“ в хубава пазарска чантичка, опита да позвъни на Хари, но мобилният му телефон бе все още изключен. После избра номера на майка си, но никой не вдигна. Ан вероятно бе излязла на покупки, а кой знае къде се бе запилял брат й. Сигурно си бърбеше в някоя кръчма и замисляше нова далавера.

Импулсивно реши да се обади на Том. Може би той можеше да поговори с Хари, да му влее малко ум в главата и да му покаже колко е жестоко да създава неприятности на майка им.

„Гарсън и сие“ бяха доста по-спокойна фирма от „Д’Асоар“ и никой не възразяваше служителите да водят частни разговори. Дори ги насърчаваха да си правят почивки и да поклокарстват на чай, тъй като управителят бе взел присърце едно изследване, което твърдеше, че всъщност хората работят по-добре и постигат повече, ако им бъде разрешено да си почиват от време на време.

Веднага се свърза.

— Здравсти, Том, аз съм.

— Здравей, Лусинда. Как си?

Позна по тона му, че е потиснат.

— Добре съм, но ти не ми звучиш така — отвърна със сестринска откровеност.

— Добре съм — заяви той, — само съм малко уморен. Имам доста работа.

Знаеше, че лъже, но не искаше да го притиска. Винаги е бил потаен и щеше да ѝ разкрие проблемите си, когато сам прецени.

— Питам се дали си виждал Хари наскоро — попита го.

— Не. Не съм го срещал от панихидата. Защо?

За миг почувства неконтролируемо желание да му довери всичко, за любовниците, за писмата, за бижутата, дори за трите милиона лири награда, ако спечели играта, и също за това как Хари бе надушил какво става и заплашва да го разкрие пред майка им. После осъзна, че ще е нечестно спрямо него. Защо да го обременява със знанието за леконравното минало на баща им? А също и с необходимостта да го пази в тайна.

— Защото разстройва мама — после разбра, че ще трябва да му каже нещичко. — На панихидата имаше две жени, приятелки на татко, а той реши, че са му стари изгори. Освен това мисли, че документите, които татко ми остави, са ценни или нещо такова. Както и да е, заплаши, че ще каже на мама, ако не му дам пари.

— Какво?! — Том звучеше стъписано.

— Да. Беше готов да създава неприятности и му дадох хиляда лири, за да му запуща устата.

Последва дълго мълчание, преди да ѝ отвърне, и почти чуваше как в мозъка му скърцат зъбни колелца, докато осмисля информацията. После заговори с яд:

— Не може да бъде! Лусинда, не е трябвало да го правиш! Не можеш да позволиш да те изнудва. Ще продължи да ти иска пари.

— А какво можех да сторя, Том? Но ти си прав. На всичко отгоре е настоял мама да му каже какви са книгата на татко и сега тя се чуди какво става. Безсилна съм и се питам дали не може да поговориш с него.

— Каква полза би имало?

— А кой друг да го стори? Знаеш ли, че даже е взел назаем спестяванията ѝ, всичко, което има, докато бъде дадено разрешението, защото е задлъжнял?

— Ами онази негова приятелка? Мислех, че го издържа — въздъхна тежко той.

— Скъсали са — разказа му какво се бе случило. — Всъщност се натъкнах на нея на улицата тази сутрин и тя иска да се свърже с него отново.

— Тогава защо не го стори? — звучеше изключително уморен.

— Том, наистина ли си добре? Струваш ми се болен.

— Нищо ми няма.

— Ами Сюзан? Тя добре ли е? Изглежда ми толкова приятна. Щом Джулиан се върне от Франция, трябва двамата да дойдете на вечеря. Наистина ще се радвам да я опозная.

— Ами... ще видим. Трябва да затварям, Лусинда.

След като си казаха довиждане, през останалата част от пътуването се чудеше какво, за Бога, му има на Том. Винаги бе мрачен, но днес звучеше, сякаш вече не си струва да живее. Обзе я безпокойство, а сърцето я сви болезнено. Може би наистина му имаше нещо. Радваше се, че не бе споделила с него своето бреме. Просто при отсъствието на Джулиан отчаяно ѝ липсваше да си поговори с някого и да му се довери. Липсваха ѝ вечерните разговори на чаша вино, когато децата си бяха легнали, а още повече — успокоителната му топлина в леглото до нея.

Тази вечер щеше да се обади във Франция, за да види как вървят нещата. Пожарникарите вече трябва да бяха установили откъде бе започнал пожарът.

Служителите от отдела ѝ бяха възбудени от някакъв слух, който се бе разнесъл от стаята на борда на десетия етаж.

— И сега какво? — попита Лусинда, докато разопаковаше покупките си от „Ксанте“, които възнамеряваше да даде за анализ в лабораторията на „Д’Асоар“.

Питър Харис, прекият ѝ началник, бе осведомен.

— Почти сигурни са кой ни е продал на „Ксанте“. Мислят, че е някой от главния офис.

— В Париж ли?

— Не — поклати глава. — Някой от парижкия офис, който е бил прехвърлен тук — прошепна той, за да не го чуе друг от отдела.

— Знаят ли кой е?

— В момента разпитват заподозрените. Всъщност — наведе се по-близо, — смятат, че е замесен повече от един човек.

Лусинда кимна в знак на съгласие.

— Много е вероятно.

— Като начало, в този отдел са шестима.

— Шестима какво? — попита сепнато тя.

— Шест души, прехвърлени от Париж през последните две години.

Лусинда се взря в колегите си из стаята, все хора, на които вярваше безусловно. Но Питър бе прав. Шестима от тях бяха спуснати от централата през последните две години. Беше ли възможно да е извършено огромно предателство точно под носа ѝ, а тя да не го е забелязала?

Къщата бе съвсем тиха, когато вечерта се прибра малко по-рано от обичайното. Намери Делия в кухнята да довършва купчина дрехи за гладене.

— Къде са децата? — попита я, като стовари на масата плодовете, които бе купила за вечеря.

— Игрят си горе — усмихна се спокойно помощницата.

— Ще се кача да ги видя. Ще ги изненадам.

Промъкна се тихо по стълбите и се наслаждаваше на разговора им, докато бяха насаме. Гласчето на Дейзи звънтеше силно и ясно, но не от детската стая, както бе очаквала, а от нейната собствена.

— Бихте ли желали още един, господине?

Гласът на Джейми бе тих и дрезгав.

— Мисля, че жена ми би искала няколко.

— А в какви цветове, господине? — изписука момиченцето.

Заинтригувана, Лусинда се промъкна на пръсти по площадката и надникна през процепа на вратата, която бе леко открехната.

Тоалетката ѝ бе разчистена от дреболиите, които обикновено държеше на нея, и всичките ѝ гримове бяха изложени като на щанд. Със силно начервени устни и бузи и изписани с черна линия очи, Дейзи играеше ролята на продавачка, а Джейми имаше мустаци, брада и големи вежди, изрисувани с най-хубавата ѝ спирала.

— Какво, за Бога!... — възкликна тя, като ги видя.

— Мога ли да ви услужа, госпожо? — извика дъщеря ѝ. — Имаме много хубав парфюм, който може да ви хареса — взе шишенцето с „Джой“, най-скъпия аромат на света, който Лусинда пазеше за специални случаи, и щедро пръсна във въздуха наоколо.

— Дейзи! — грабна го ужасено. — Не го хаби!

— Играем си на магазин — обясни синът ѝ. — Ние сме част от „Д’Асоар“. Купувам червила за съпругата си.

Сведе поглед и видя всичките си червила отворени, а цветовете им бяха демонстрирани в надраскани петна върху стъклената повърхност на тоалетката.

— Това ни е каталогът — заяви гордо дъщеря ѝ. — Като онзи, който имате в офиса.

— Малките дяволчета, не знаех да плача ли, да се смея ли — казваше тя на Делия по-късно, когато децата бяха смърдени, измити, нахранени и пратени в леглата.

Помощницата се усмихна тъжно.

— Много съжалявам. Боя се, че аз съм виновна. Оставих ги да си играят горе като ангелчета. После се вгълбих в гладенето и загубих представа за времето. Много поразии ли са направили?

— Почистих бъркотията, но са съсипали повечето ми червила, очната линия и спиралата. Сигурно смятат, като повечето хора, че фирмата ми дава всички гримове, които си поискам, но тя, разбира се, не го прави. Като изключим някоя и друга мостра, трябва да си купувам всичко.

— Срамота! — Делия бе възмутена. — Мислех, че получаваш каквото си пожелаеш, след като работиш там.

— Де такъв късмет! И все пак е разбираемо. Само в лондонския офис има шестстотин служители, разпръснати в осем отделни фирми, така че само си помисли колко би струвало на „Д’Асоар“, ако хората от всички офиси по света си вземат каквото си поискат. Става дума за шест хиляди души. Милиони лири за сметка на компанията.

Делия зяпна.

— Толкова ли е мащабен бизнесът ви?

— Една от най-големите индустрии в света. Оборотът им е милиарди лири и е най-жестокият бизнес на земята. По-лош е дори от производството и търговията на дамско облекло.

В този момент телефонът звънна. Беше Джулиан. Лицето на Лусинда светна, като чу гласа му.

— Как си, скъпи? Какво става? — запита нетърпеливо.

— Все още чакаме да разберем как е възникнал пожарът. Съдебните експерти, или както и да ги наричат в тази страна, се включиха и очакваме доклада им в следващите двадесет и четири часа. Междувременно това висене е истински кошмар — звучеше разтревожен и уморен.

— Не се и съмнявам — изрази съчувствие тя.

— Татко не смее да купи къщата в Шиър, защото може да не получат парите от застраховката. Днес научиха, че има и други претенденти за нея, така че ситуацията стана още по-мрачна.

— О, Господи! — представяше си ги, затворени в хотела, в неведение за бъдещето. — Ами американците, които искаха да купят шатото?

— Върнали са се във Флорида крайно обидени и заплашвали, че ще ги съдят за депозита, ако не си го получат до седем дни.

— О, Джулиан! Колко неприятности си имате! Искане ми се да можех да съм до теб, мили! Родителите ти добре ли са?

— Щом се докаже, че пожарът не е бил умишлен, татко ще трябва да се бори за всяко пени, което може да измъкне от застрахователната компания. Наистина не горят от желание да платят. Мама и тате ще поостанат, но аз ще си дойда вдругиден.

— Така ли? О, чудесно!

— Зайче! Звучиш като тийнейджърка — присмя й се с обич той.

— Защото се чувствам като такава, сякаш ми предстои първа среща с гаджето. Ще бъде страхотно да си вкъщи отново! Нямах представа колко много ми липсваш!

— И ти ми липсваш адски, Зайче. Ще се видим в петък вечерта, нали?

— Нямам търпение.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лусинда седеше на една маса в ъгъла на „Куинтино“, моден малък ресторант близо до „Д’Асоар“, и чакаше Карина. Атмосферата бе уютна, масите бяха застлани с розови покривки, светлината бе приглушена, създаваше впечатление за припряността на скъпо, елитно заведение за хранене, за богати и преуспяващи хора. За нея то осигуряваше уединение настрани от колегите ѝ.

Прегледа менюто, докато чакаше. Малки палачинки с пушена съомга и хайвер от моруна привлякоха погледа ѝ. Е, какво пък! Догодина по това време можеше да е милионерка! С такова възхитително блюдо се пиеше шампанско, но тя се задоволи с „Перие“ с лед и лимон. Трябваше да запази разсъдъка си трезв, защото подозренията се задълбочаваха. Всеки момент се очакваше човекът, който ги бе предал, да бъде обвинен открито. Въпреки че това нямаше да я засегне, не изгаряше от нетърпение този миг да дойде.

Един Бог знае кой щеше да се окаже, но представата, че може да е някой, когото познава и на когото вярва, бе много неприятна и изнервяща.

В този момент видя Карина да се приближава плавно между масите, поразителна в карамеления си на цвят костюм, със smaragdovozelen копринен шал, обвит около врата ѝ, и множество златни бижута. Русата ѝ коса бе разделена на път по средата и падаше по небрежно-елегантен начин. Усмиваше се широко. След като поздрави Лусинда с целувка по двете бузи, тя се отпусна на отсрещния стол с триумфиращо изражение.

— Познай какво имам да ти разказвам!

— Не мога да повярвам!... — сърцето ѝ подскочи. — Открила си Рене Хартман?

— Наричай ме просто Шерлок Холмс — засмя се приятелката ѝ.

— Разправяй, разправяй! Какво се случи в Йорк?

— Издирих семейство Дъруент.

— Издирила си... и...

Край тях се въртеше красив млад сервитьор.

— Мога ли да взема поръчката ви, госпожи? — попита ги той.

— Ще взема същото като теб — отвърна спокойно Карина.

— А вино? — попита Лусинда.

— Естествено! Да, вино, моля.

След като уточниха поръчката, Лусинда се наведе напред и заговори забързано.

— Е? Познават ли Рене Хартман?

— Може да се каже.

— Какво имаш предвид?

— Тя е тяхна дъщеря. Хартман е фамилията ѝ по мъж, но се развела преди няколко години. Зная, че живее с майка си, която определено е на преклонна възраст вече, защото се обадох на номера, който ми бяха дали, и се престорих, че съм от „Бритиш Телеком“. Запитах дали Рене Хартман живее там и би ли желала отделна телефонна линия.

— И? — изхриптя Лусинда изненадано. Лицето ѝ бе дълбоко замислено.

— С пиянски глас самата тя ми каза къде да си завра предложението — засмя се приятелката ѝ. — Звучеше наистина груба и вулгарна. Какво ли е правил Майлс с нея?

Лусинда си спомни писмата на Рене.

— Това се очакваше — отбеляза сухо и изведнъж почувства пристъп на гадене. Отпи глътка вода. — Значи... Предполагам, че сега трябва да се свържа с нея — довърши с мисълта, че няма по-омразно задължение на света.

— Нали това беше целта, скъпа? Четири открити, остава една. Добре се справяш.

Извади сгънат лист от кремавата си чанта „Шанел“. На него бяха напечатани адресът и телефонният номер на бившата любовница.

— Хиляди благодарности, Карина! Наистина съм ти признателна. Мисля, че направи чудо, като я откри толкова бързо. Ще... — пое си дълбоко дъх. — Ще ѝ позвъня тази вечер.

Палачинките им пристигнаха и Лусинда тайничко погледна часовника си. Все още имаше тридесет и пет минути, преди да се върне в офиса.

— Кое бижу ще ѝ дадеш? — заговори Карина.

— Не зная.

— Задръж за себе си диамантената брошка. Трябва да си луда да я подариш.

— Тогава остават пръстенът и перлената огърлица.

— Защо не ѝ дадеш пръстена? Не си сигурна дори дали е сапфир или аметист, нали? Съмнявам се да има голяма стойност.

— Освен това е подходящ за по-възрастна жена — кимна приятелката ѝ. — Перлите са за някоя по-млада, тридесет-четиридесетгодишна. Да се надяваме, че Пъмпкин, ако изобщо я открия някога, е млада и бляскава.

— Нищо чудно. В края на краищата, Изабел е все още голяма красавица, нали? Обаждала ли ти се е пак?

Лусинда изви поглед към небето.

— Слава Богу — не! Не че имам нещо против нея самата, но ми идва малко множко, нали? Всички тези емоции са толкова изтощителни — изкиска се. — Божичко, ако знаеше, че е една от пет, мисля, че наистина би била способна на убийство, а ти?

— Несъмнено — кимна засмяна Карина.

— Днес изглеждаш много добре — отбеляза Лусинда. — Как вървят нещата?

— Алекс заряза онази кучка, секретарката — усмихна се тя. — За момента се е върнал в семейното гнездо. Следващия уикенд ще ме води в Рим.

— О, много се радвам, мила! — отвърна доволно Лусинда. — Сигурно си ужасно облекчена и щастлива.

— Всичко е наред. Тоест, до следващия път.

— Как така до следващия път?

— Слез на земята, Лусинда — с наставнически тон изрече приятелката ѝ. — Живеем в двадесет и първи век. Ако е кривнал веднъж, и то не за пръв път, значи ще го стори отново. Такива случаи са ад, но са част от сделката, щом си женена за привлекателен, сексапилен мъж. Не всички двойки са като вас с Джулиан.

— Но ти не би... нали?

Карина я изгледа безизразно.

— Ако го бях сторила, никой нямаше да знае, дори и ти.

На връщане към офиса Лусинда си прехвърляше наум какво ще каже, когато се обади на Рене Хартман. Не че за пръв път трябваше да мине през подобно изпитание, но всяка жена се бе оказала различна, а с вулгарните си писма тази изглеждаше най-особена от всички. Хвърли поглед към адреса и телефона, дадени ѝ от Карина. Ромфорд, Есекс. На по-малко от два часа път с кола, което си бе много по-добре от Бристол или Йорк.

Тъй като не искаше да отделя част от почивните дни, след като Джулиан щеше да си дойде, а Делия да почива, реши, че ако успее да се свърже по телефона, ще отиде някоя вечер през следващата седмица след работа. Ако тръгне от „Д’Асоар“ около шест, можеше да стигне до Ромфорд преди осем, стига движението да не е натоварено. Изпитваше някакво нетърпение да приключи с тази работа. Беше нещо като търсене на съкровище, само дето тя раздаваше скъпоценностите, а краят почти се виждаше. Все още нямаше представа как ще открие Пъмпкин. Може би нещо щеше да излезе от само себе си.

От офиса позвъни в любимия си цветарски магазин — „Градски и провинциални цветя“, и поръча на Карина да бъде изпратен фантастичен букет от лилиум и рози в знак на благодарност за усилията ѝ. Докато приключваше с разговора, забеляза Ален да влиза в офиса от асансьора в далечния край. Видя как дебне наоколо с остър и критичен поглед. Докато стигне до нея, тя вече изучаваше доклад върху продуктите за коса от статистическата агенция.

— Какъв процент от жените в страната използват оцветители за коса тази година? — попита той, без дори да я поздрави.

Лусинда вдигна очи към него и му отговори незабавно.

— Четиридесет и пет процента според проучванията, като долната възрастова граница е приблизително деветнадесет, но за жените над четиридесетте числото нараства рязко. Ние имаме най-голям дял от пазара. Освен това разполагам с докладите с данни за хиляда двеста и шестнадесет различни серии шампоани, балсами, пяна за коса, гелове и лакове на световния пазар, ако са ти нужни.

— Донеси ги на срещата на директорите утре следобед — отвърна небрежно той, докато се отдалечаваше и продължаваше инспекцията си.

При движението му от бюро на бюро присъствието му предизвикваше ефект, подобен на мексиканска вълна, тъй като всяваше

сред служителите нарастващи опасения, последвани от облекчение, когато ги отминеше.

Когато се прибра, я очакваше изненада. Като влизаше в антрето, чу движение в дневната вляво, а после се появи Джулиан и застана усмихнат на отворената врата.

— Джулиан! — зяпна тя, хвърли се в ръцете му и притисна буза до неговата. — Очаквах те едва утре вечер!

Целуна я топло.

— Не можех да сторя нищо повече. Мама и татко се установиха в хотела за момента, затова реших да се върна у дома.

Отвърна на целувката му.

— Радвам се да те видя! Нямах представа колко ми липсваше.

Очите му бяха сериозни, докато се вглеждаха в нейните.

— И ти ми липсваше адски, Зайче. Нямах търпение да се върна при теб — придърпа я по-близо и впи устни в нейните, като обхвана главата ѝ с една ръка.

— Как успявате да правите това и да дишате? — долетя едно тънко гласче от върха на стълбите. — Исках да опитам с Джейми, но той не даде. Каза, че щял да прихване всичките ми микроби.

Превивайки се от смях, Джулиан и Лусинда се отдръпнаха един от друг и погледнаха към Дейзи, която ги наблюдаваше по нощница.

— Нужна е тренировка, но не става с брат ти — отвърна бащата сериозно.

— Кое не става? — извика момчето. Чу се оглушителен тътен, докато дотърчи от спалнята. — Кое не става с брат?

— Целуването — отговори тъжно сестра му. — Значи никога няма да се науча, освен ако не се омъжа.

— Кой ли пък би взел теб? — извика Джейми и я заобиколи с подскок.

След като баща му си бе отново у дома, момченцето се наслаждаваше на присъствието на още един мъж в женското домакинство.

— Мамо, все някой ще се ожени за мен, нали? — от очите на момиченцето се затъркаляха едри сълзи, а устата ѝ се изкриви.

Лусинда забърза по стълбите и я притегли в обятията си.

— Не плачи, миличка. Доста мъже ще искат да се оженят за теб, когато пораснеш. Пред входната врата ще има дълга опашка от много хубави момчета, ще звънят до премала и отчаяно ще искат да им станеш жена.

Детето се засмя през сълзи.

— О, не! — подхвърли Джейми, докато ги подминаваше. — Значи ще е проститутка.

По-късно, когато останаха насаме, Джулиан зарадва на жена си всичко, което се бе случило. Как от красивото шато е останала почерняла празна черупка, а градината е изпотъпкана от пожарникарите с маркучите и колите. Как басейнът е пълен с мръсна вода и плаващи отломки. Как Жак и семейството му са травмирани, защото той не само бе обвинен в палеж по поръчка на работодателя си, но без Шато сен Лоран за тях нямаше да има работа занапред. Поколения наред семейството му се бе грижило за градините и маслиновите дръвчета на имението. Само за една ужасна нощ бяха загубили дома си, работата си и бъдещето си.

— Ами обвиненията в палеж? — попита нетърпеливо тя.

— Все още не знаем как е започнал пожарът. Ще заведат още експерти от Париж.

— А ти имаш ли представа как е възникнал?

Мъжът ѝ поклати глава.

— Изглежда, всъщност е избухнал на първия етаж и се е разпространил нагоре, срутил е покрива и всичко се е сринало до приземието. Очевидно пламъците са се виждали в небето чак от Тулуза.

— О, скъпи!... — положи глава на рамото му и обхвана ръката му с длани. — Горките ти родители.

— Къщата в Шиър също пропадна със сигурност.

— Тогава ще трябва да ги вземем да живеят при нас — отмести се, за да го погледне право в лицето. — Може би бихме могли да купим по-голяма къща, за да имат собствени стаи.

— Знаеш ли колко ще струва такава къща? Освен ако не се преместим в предградията или в провинцията. Тогава и двамата ще

трябва да пътуваме до центъра на града ежедневно, а пресметни какво означава това в пари — добави тревожно той.

Лусинда кимна.

— И все пак ще трябва да измислим нещо. Ти си им единствен син, а вече преживяха ужасния удар да загубят всичките си средства в Ай Си Си. Да останат без дом на всичко отгоре, ще им дойде много, особено на тяхната възраст.

— Права си.

— Бихме могли да си позволим по-голяма къща, ако наследя парите от татко... в случай че свърша правилно тази работа с бижутата.

— О, Зайче! — целуна я по главата. — Това ще бъдат твои пари.

Тя се обърна и го изгледа с престорено гневен поглед.

— Откога престанахме да бъдем „ние“? Отлично знаеш, че винаги споделяме всичко.

Едва по обед на следващия ден успя да се свърже с Рене Хартман, тъй като все чуваше сигнал заето. По някаква причина се плашеше от тази предстояща среща повече, отколкото от другите. Бе неспокойна, когато трябваше да се види с Изабел, напрегната преди посещението при Миранда, изпълнена с опасения заради втората си среща с Фенела, но този път стомахът я присвиваше от нерви. Притеснението, разбира се, се коренеше в писмата. Каква жена би сравнила любовника си с разгонен жребец, шибаци и мятащи се, без значение къде се намира?

„А става дума за баща ми“ — потръпна Лусинда, докато разсъждаваше.

Възрастна жена, вероятно госпожа Дърuent, вдигна телефона.

— Мога ли да разговарям с Рене Хартман, моля?

— Ча'й малко — отвърна грубо тя. Чу се тракане при оставянето на слушалката, а после и вик: „Реенее! Търсят те по тилифонъ“.

Стори й се, че измина доста време, прозвуча шумолене в далечината, преди женски глас да попита:

— Ало? Кой е?

Акцентът бе малко по-образован от този на госпожа Дърuent, но тонът бе просташки. Лусинда се стегна.

— Не ме познавате, но името ми е Лусинда Котърел, дъщеря съм на Майлс Скот-Форбс.

— Мамка му! Да се не надяваш!

За четвърти път през последните три месеца се впусна да разправя за писмата и бижутата.

— Бихме ли могли да се срещнем, за да ви ги предам? — завърши тя.

Рене, изглежда, внезапно бе изпълнена с благоговение.

— Не мога да повярвам! След всичкото това време! Представете си, баща ви да запази писмата ми! И да ми завещае бижу! Мислех, че ме е забравил преди двадесет години — после избухна в груб смях. — Божке, ама славно си прекарвахме с татко ви!

Възкликанието бе посрещнато с миг тишина от страна на Лусинда. По някаква причина гласът на тази бивша любовница ѝ се стори смътно познат и това я изнерви.

— Можете ли да дойдете в града да се срещнем? — попита я. — Аз работя, затова ми е трудно...

— Разбира се! Какво предлагате? — поинтересува се весело Рене.

Размишляваше трескаво. Обядът би бил кошмарен. За среща на чай не можеше и дума да става заради работата ѝ. Питие?

— Какво ще кажете да се срещнем на питие? Има една много приятна малка кръчма, „Плъх и сокол“ на Кингс Роуд в Челси. До „Уърлдс Енд“. Следващия вторник вечерта, в шест и половина?

— Добре, добре! Как ще ви разпозная? Може да заговорят друг човек по погрешка — засмя се непристойно. — Може даже да ми излезе късметът!

„Мили Боже!“, помисли си уморено Лусинда. На глас изрече забързано:

— Ще нося черно куфарче. Висока съм, с дълга тъмна коса на кок.

— Добре, добре! — повтори Рене с трогателно удивление. — Глас от отвъдното! Не мога да повярвам, че Майлс си е спомнял за мен.

— Да. Спомняше си ви — отбеляза неловко Лусинда. — Ще се видим във вторник, в шест и половина — след като затвори, се надяваше да е проявила съчувствие и разбиране.

Сюзан бе сготвила любимите ястия на Том — стек и пай със страхотна пухкава коричка и много гъст тъмен сос, който щеше да сервира с картофи, брюкселско зеле и мънички морковчета. Беше направила и целувки, пълнени с бита сметана, за десерт. Но лицето ѝ бе набраздено от тъга, докато слагаше масата в кухнята и отваряше бутилката червено вино, за да може да подиша — както Том ѝ бе обяснил, това е необходимо за постигане на най-добър вкус при червените вина.

Вечерята почти със сигурност бе нещо като прощална, защото, когато момчетата си легнеха, се готвеше да му каже, че не е необходимо да остава с нея, ако не желае. Все още имаше работата си. Бяха се справяли финансово и преди да го срещне, щеше да се справя отново. И най-важно — бе решена да не се моли, да не плаче и да не показва самосъжаление.

Щеше да има достатъчно време за това, след като той си отидеше. Междувременно нали имаше Дик и Стийв за компания... Нямаше да се окаже сама. В шест и половина Сюзан се качи, за да се преоблече в любимата си синя рокля, защото винаги се чувстваше уверена в нея. Освен това знаеше, че Том я харесва, и ако тя ѝ осигуряваше тъничък, прокрадващ се лъч надежда, че ще пожелае да остане... кой можеше да я вини?

Точен до секундата, Том спря пред къщата в шест и четиридесет и пет. От прозореца на спалнята им го видя — прегърбен, уморен и отпаднал, да се изкачва по стъпалата пред входната врата с тежки крачки. Сърцето я прободеше. Явно не му харесваше да живее тук с нея, в тази малка общинска къщичка. А нея самата намираще за тъпа, проста, необразована. Несъмнено беше отегчен.

Забърза надолу по тесните стълби, с ведра усмивка на лицето, а в гласа ѝ се долавяха весели нотки.

— Здравей! Как мина денят ти? — целуна го леко по сивата буза, преди да се втурне пред него в кухнята.

Последва я бавно.

— Чудесно — подуши въздуха. — Мирише на нещо хубаво.

— Надявам се.

— Имам ли време за душ преди вечеря?

Винаги ядяха рано, заради Дик и Стийв, а бе сигурна, че в неговото семейство никога не се хранеха в такъв час, както би се изразила баба му.

— Разбира се, че имаш. Защо не си вземеш и чаша вино с теб в банята. Ще ти помогне да се отпуснеш.

Том погледна почти подредената маса и отворената бутилка „Божоле“.

— Мисля, че ще почакам. Благодаря все пак — после хвърли поглед към нея. — Много си мила и грижовна.

Сюзан отвърна на погледа, но очите му бяха прикрити и не можа да разчете мислите му.

— Глупости! — каза тя по-забързано, отколкото бе възнамерявала, защото за миг почувства в ъгълчетата на очите ѝ да се надигат сълзи.

Надушили аромата на стек и пудинг, Стийв и Дик слязоха по стълбите с трополене и възклицания, че са умрели от глад, и с въпроси кога ще си получат вечерята.

— О, мамо! — мрънкаха те, когато им отговори, че трябва да почакаат Том. — Тогава какво можем да хапнем?

— Свършихте ли с домашните?

Последва ръмжене, за което не бе сигурна дали е признак на потвърждение или не, но сега не бе време да въвежда дисциплина.

— Можете да си вземете от ябълковия пай, ако сте гладни — предложи им вместо това. — Вечерята ще стане след около двадесет минути.

Когато Том се появи отново, порозовял и освежен, усети, че е престорено весел. Наля вино, побъбри с момчетата за деня им и ги попита дали искат да отидат до Ричмънд Парк през уикенда. Предложи да свърши голямото съботно пазаруване вместо Сюзан, за да може тя да си поспи до късно.

— Не е нужно, Том — отвърна му мило.

Изгледа я с недоумение.

— Е, щом не искаш...

Вечерята бе доста мълчалива, а Сюзан осъзна, че не може да хапне почти нищо, защото ѝ прилошаваше от нерви, като си помислеше за онова, което щеше да каже, щом останат насаме.

Ан се чувстваше толкова нервна и притеснена, останала сама в големия дом, че не можеше място да си намери. Вместо да пригответи наденичките, които бе купила за вечеря, си направи чаша „Боврил“. По телевизията нямаше нищо за гледане, а не бе в състояние да се концентрира върху биографията на Бетховен, която бе взела от библиотеката. Безпокойството я оплиташе в паяжината си, опъваше всеки нерв, стягаше я в хватката си. Започна да се щура от една празна стая в друга и да се чуди какво да прави.

Какво ѝ бе говорил агентът по недвижимите имоти, който ѝ се обади по обед? Какво бе имал предвид, като заяви, че бил уведомен за желанието ѝ да продаде къщата незабавно, колкото се може по-бързо, след което се поинтересува дали би искала да направи оценката следващата сутрин?

— От данъчното ли сте? — бе го запитала глупаво. — Вече идваха да я оценяват заради наследството.

Увери я весело, че не бил. Няма нищо общо с данъчната служба. Всъщност щял да ѝ съобщи добра новина. Имал клиент, готов да купи къщата, но, разбира се, първо трябвало да я огледа и да види кое как е, защото искал да ѝ осигури най-добрата цена.

— Но аз не искам да я продавам — повтаряше Ан, но агентът отхвърли възраженията ѝ, сякаш бе глух.

— Тогава удобно ли ви е утре сутринта? В десет?

После затвори, преди да успее да му откаже. Очевидно бе дело на Хари, но къде се бе дянал той? Преди седмица ѝ бе съобщил, че заминава на гости на стар съученик, Бил Хамилтън, но бе пропуснал да спомене адреса му. Не можеше да се свърже с него и по мобилния му телефон, защото при всеки опит автоматичен глас ѝ казваше, че в момента няма връзка с този номер. Питаше се дали това не означава, че не си е платил сметката. Докато отпиваше от питието си, няколко пъти посяга към телефона, за да поиска съвет от Лусинда, но се разколебаваше, защото не ѝ се щеше да я безпокои. Дъщеря ѝ си имаше достатъчно свои грижи. После си помисли да звънне на майка си, но тази вечер Сара имаше гости на вечеря.

Оставаше Том. Добрият стар Том можеше да ѝ каже какво да прави. Набра номера му и Сюзан вдигна.

— Ще го повикам — изрече тя забързано, сякаш не желаше да разговаря с Ан.

— Здравей, мамо. Как си?

— О, Том! — с нервно бърборене му разказа за случилото се. — Човекът ще дойде утре сутринта и не зная какво да сторя.

— Записа ли името и телефона му?

Тя се поколеба.

— В началото спомена от коя фирма е, но не обърнах внимание. Хари стои зад всичко, сигурна съм, но е заминал нанякъде.

— Типично за него — въздъхна синът ѝ. — Слушай, мамо, в девет и половина ще дойда, за да отпратя този натрапник. Ще се обадя и на Бърнард Кларк, за да проверя дали знае кога се очаква разрешението за наследството. След това единствено от теб зависи дали ще продадеш къщата или не. Не позволявай на Хари да взема решението вместо теб.

— Но какво да правя според теб, Том? — звучеше съвсем объркано.

— Наистина от теб зависи, мамо. Ако се чувстваш щастлива и сигурна там, тогава я задръж. Но от друга страна, виж колко е доволна баба с нейния апартамент. Обсъди го с Лусинда. Много я бива по тези въпроси.

— Все е заета и не искам да я безпокоя.

— Никой от нас не е прекалено зает, за да ти обърне внимание.

— Скъпото ми момче! — възкликна с обич тя. — Наистина ли можеш да дойдеш сутринта и да ми помогнеш с този човек?

— Със сигурност. А когато видиш Хари, предай му, че искам да поговорим.

След като приключиха, той се върна в кухнята. Сюзан миеше съдовете, а Дик и Стийв бяха горе. Изглеждаше по-ведър и тя му отправи въпросителен поглед.

— Добре ли е майка ти?

Том кимна.

— Утре сутринта ще отида да ѝ помогна да разкара един напорист агент по недвижими имоти, който я увещава да продаде къщата си. Всъщност зад всичко стои Хари, затова трябва да я измъкна от положението.

Забеляза, че тонът му бе по-уверен, отколкото в последно време.

— Сигурно ти е много благодарна, Том.

— Е, поне на нея мога да бъда полезен, ако не на друг.

— Какво значи това? — изгледа го остро.

Отвърна ѝ с тъжен поглед.

— Не съм ти от голяма полза, нали? Нищо чудно, че тайно ме презираш заради безнадеждността ми. Господи, не можах дори да се опълча срещу Джим! Трябваше да му смачкам фасона, задето те заплашваше, а какво стана? Озоваха се проснат на земята.

Сюзан се взираше в него и не можеше да повярва на ушите си.

— Том! Това ли те тормозеше? Мислил си, че си ме разочаровал? — добави невярващо.

— Е, не е ли така? Не му бях достоен противник — пристъпи от крак на крак и се вторачи в пода. — Никога не съм бил достоен противник на когото и да било и смятам, че не е честно спрямо теб да се мотая наоколо. Заслужаваш нещо много по-добро, Сюзан.

Последва миг тишина в уютната кухня, а Сюзан стоеше, опряла ръце на ръба на мивката. После се завъртя с блеснали очи и несигурен глас.

— Да не съм те чула да говориш така отново! Ти си най-прекрасният мъж, когото съм срещала или ще срещна. Обичам те безкрайно и ако ме изоставиш, защото си си въобразил, че не ми подхождаш, никога няма да ти го простя! Чуваш ли? — вече плачеше нескрито. — Мислех, че проблемът е у мен. Вече не съм млада, а и никога не съм била красавица. Не съм така образована като теб и имам обременяващо минало. Но те обичам и не искам никога да си отиваш...

Обгърна я с ръце и я залюля нежно, сякаш беше разстроено дете.

— Няма нищо — продължаваше да ѝ шепне. — Няма да те изоставя. Никога не съм искал да го сторя.

Постояха така няколко минути, разтърсени от емоционалната криза, която ги бе връхлетяла и бе отминала чудодейно. Сърцата им все още се свиваха болезнено от разсейващия се страх. Облекчението, че между тях всичко е наред, все още не беше се загнездило в съзнанието им.

По-късно, когато лежаха в леглото, Сюзан забеляза синята си рокля, смачкана на купчинка на пода. Усмихна се на себе си. Наистина ѝ носеше щастие.

— Току-що разговарях с брат ти — съобщи Бърнард на Лусинда следващата сутрин, когато му се обади у дома, за да се уговорят кога да вземе пръстена.

— Какво е намислил? — запита критично тя.

— Имах предвид Том, не Хари.

— О! — отношението ѝ се промени.

— Донякъде обаче е свързано с него. Случайно да знаеш къде се намира?

— Нямам и най-бегла представа, Бърнард. Защо, какво се е случило?

Описа ѝ страховете на Ан и ролята на Хари.

— О, за Бога! — избухна тя. — Какво му става? Не може ли да остави мама на мира и да не се бърка в работите ѝ?

— Боя се, че отговорът е известен и на двама ни — отговори сухо адвокатът. — Мисля, че когато получи наследството си, ще бъде доста по-удовлетворен.

— Съмнявам се. Както и да е, ще дойда при теб във вторник сутринта.

— Чакам те с нетърпение. Справяш се изключително добре, Лусинда, ако мога да се изразя така. Значи ти остава да издириш само една жена.

— Имам предчувствието, че ще се окажа в задънена улица с Пъмпкин. Няма за какво да се хвана.

— Все пак ти желая късмет — отвърна топло той.

Сър Хъмфри Ходсън пристигна в „Клариджис“ навреме, за да обядва с Пола. Докато чакаше във фойето, застанал близо до камината с истински огън, затоплящ ръцете му, кимна на няколко приятели, които се отправяха към ресторанта.

Обядваше в най-внушителния от старомодните хотели в сърцето на Мейфеър няколко пъти седмично. Винаги сядаше на една и съща маса, приветстван почтително от сервитьорите, които сякаш бяха излезли от картина от тридесетте. Повечето дами носеха шапки, точно като едно време, а сър Хъмфри обичаше традициите, характерен белег

на заведението, все още любимо на коронованите особи в Европа, които неизменно отсядаха тук при посещенията си в Лондон. Известно бе, че дори и британското кралско семейство се бе отпусकало на големи частни увеселения в балната зала.

Пола пристигна почти веднага, а баща ѝ се усмихна доволно, като я видя в изискания ѝ рубиненочервен костюм с черни аксесоари и подходяща шапка с формата на тюрбан в същия цвят, която подчертаваше обиците ѝ с рубини и диаманти.

— Мила моя... — поздрави я той, като я целуна по двете бузи. — Изглеждаш много добре. Би ли желала чаша шампанско, преди да обядваме?

— Порочно, но прекрасно! — засмя се тя.

Сър Хъмфри обичаше да я вижда засмяна. Напомняше му на майка ѝ, на която бе изцяло посветен до смъртта ѝ от рак още в детството на Пола.

— Как вървят нещата, тате? — попита тя, докато седяха на дивана в ъгъла на лобито, а струнен квартет свиреше откъси от „Моята прекрасна лейди“ в единия край на залата.

Баща ѝ кимна зарадван.

— Имам добри новини всъщност, но е поверително, затова не бива да издаваш думичка пред никого, докато не го обявят официално следващата седмица.

— Добре — обеща тя. — Какви са?

— Не исках да те тревожа, скъпа, но инвестирах доста в една компания на име Ай Си Си. Преди няколко месеца тя имаше сериозни неприятности и си помислих, че съм загубил всичко, но току-що е била погълната от „Хейлибъри, Грос и Поулинг“, които се опитват да възстановят платежоспособността на фирмата. Имат огромни активи, най-вече в недвижима собственост, така че ще успеят да покрият загубите на Ай Си Си без особени трудности. Не смятам, че акциите ми ще дават добри дивиденди известно време, но от друга страна, няма да съм и на загуба.

— Това е чудесно, тате! Много се радвам!

— А как върви новата ти работа, мила?

— Много добре. По-добре, отколкото съм се надявала, след като едва започваме. Хората наистина се интересуват от родословието си —

усмихна се щастливо. — С тази скорост ще отчетем печалба още през първата година.

— Поздравления, скъпа моя! — поднесе чашата си към нея. — Ти си много умно момиче!

Пола повдигна фините си вежди.

— Не съвсем. Идеята беше на Хари. Просто я приложих.

— Е, мисля, че си се справила блестящо. Пресеяла си зърното от плявата и си извлякла ползата. Ето на това му казвам хитрост. Така му се пада на онзи малък грубиян — сър Хъмфри изсумтя презрително. — Може и да му е хрумнала добра идея, но не е имал и никога няма да има представа как да я осъществи. Мижитурките като него винаги остават с пръст в уста и сами са си виновни.

— Много грубо се изразяваш, тате.

— Нищо подобно. Слава Богу, че се отърва от него.

— Сам си тръгна. Не съм го молила.

По някаква причина Пола откри, че винаги се чувства като тийнейджърка, когато разговаря с баща си. Фактът, че е вдовица и е на четиридесет и четири, изобщо не му минаваше през ума.

— Както и да е — отхвърли обясненията ѝ той. — Отишъл си е и това е важното, а аз съм изключително горд с теб, скъпа моя. Хайде да идем да хапнем нещо, а? Мечтая си за foie gras, след това може би и яребица. Какво ще кажеш?

Нищо не се бе променило кой знае колко от времето, когато беше ученичка, разсъждаваше развеселено тя, докато го следваше в пищния ресторант с висок таван. В същото време това ѝ даваше силно успокояващото усещане, че се грижат за нея. Обядът в „Клариджис“ винаги бе централно събитие през ваканциите, заедно с пазаруването на нови дрехи в „Хародс“, ложата за балет в „Ковънт Гардън“, пикникът в „Глайндбърн“, за да разгледат най-новата продукция, и билетите за „Сентър Корт“ в Уимбълдън.

Когато бе на четиринадесет, Пола осъзна, че до голяма степен е заела мястото на майка си в живота на сър Хъмфри. На шестнадесет изпълняваше ролята на домакиня на приемите, които той даваше. На двадесет бе несвойствено образована и културна за възрастта си. Това ѝ даваше превъзходство над връстниците ѝ, както ѝ големият попечителски фонд, който баща ѝ бе основал за нея. При навършване на пълнолетието си се бе изолирала от хората на нейните години и се

насочи към приятелство с по-възрастни. Започнаха да я привличат по-стари мъже, като Нийл, покойния ѝ съпруг. Грижеше се за нея. Вече бе преуспяващ и натрупал житейска мъдрост като баща ѝ. Вдъхваше ѝ усещането, че е обичана и е в безопасност, и когато почина, се бе почувствала като изгубено дете.

Но това бе преди четири години и вече бе приключила с по-възрастните. Копнееше за твърда плът, плосък корем, за чистата челюст и мъжествеността на младеж. И отчаяно желаше усещането за опасност.

Седеше съвсем неподвижно, докато баща ѝ поръчваше и за двамата, без да я пита какво иска. Този негов навик винаги я бе дразнил. Дори избираше червено вино според своя вкус, макар да знаеше, че тя предпочита бяло. Но Пола не възрази и се усмихваше в съгласие, докато разстилаше бялата салфетка върху скута си и оглеждаше околните маси. Бившият крал на Гърция, Константин, бе седнал дискретно в един ъгъл с група приятели, а до един от големите прозорци лейди Тачър бе погълната от разговора си с двама настоящи политици.

От самото начало бе решила обядът с баща ѝ да е мирен и общителен, защото онова, което смяташе да направи, щеше да го вбеси така силно, че вероятно би ги отчуждило за доста време. Всъщност бе подготвена за възможността и никога да не ѝ прости.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Плъх и сокол“ бе все още сравнително празна, когато Лусинда пристигна. Огледа се наоколо за самотна петдесетгодишна жена, седнала в очакване на някого, но барът бе пълен предимно с млади мъже и жени, които на чаша „Сий брийз“ крояха планове как да прекарат вечерта. За своя изненада не изпита завист към свободата им и липсата на отговорност. Преди дванадесет години и тя бе същата, срещаше се с приятели всяка вечер и харчеше заплатата си за хубави дрехи, решена единствено да се забавлява. А после се бе появил Джулиан и животът ѝ се бе променил завинаги. Дали би желала да се върне в моминството си? Да прави каквото си пожелае? Да угажда на прищевките си?

Усмихна се на себе си, докато си поръчваше джин с тоник. Отговорът ѝ бе прост. Не би искала да върне времето назад, за нищо на света. Представата за съществуване без Джулиан, Джейми и Дейзи бе немислима, дори и да се налагаше да работи по дванадесет часа на ден, за да поддържа баланса. Всъщност я изпълваха доста майчински чувства, като наблюдаваше кискаците се момичета в небрежно облекло на бара и младежите, които се опитваха да ги впечатлят. Никой от тях не притежаваше нейната сигурност и топлото успокояващо съзнание, че вече има всичко необходимо. Затова ги съжали.

Настани се на малка кръгла маса в далечния край на помещението, откъдето можеше да вижда входа, и реши любезно да съкрати срещата. Щеше да почерпи Рене с питие, да ѝ предаде писмата и пръстена, да ѝ се извини, че трябва да се прибира при децата си, и после да се сбогува. Беше непреклонна за едно — не желаше да чуе и една думичка за сексуалните подвизи на баща си.

Влезе възрастен мъж, следван от някаква двойка, и минута покъсно се появиха две двадесетинагодишни жени с полюшваща се походка, които бяха посрещнати с хорово „Здрасти“ и „Здравей“ от младежката група, запазила собствен периметър в единия край на бара.

Поръчаха си. Чуваше се шумно потропване на лед в чаши. Във въздуха се носеше „фшш“ от отваряне на бутилки и „гъл-гъл“ от наливане на напитки. Касовият апарат постоянно звънтеше, долавяше се и непрестанното шумолене при ваденето на пакети чипс от кашони.

Беше горещо, а синкавата мъгла от цигарения дим надвисваше като зловонна миазма точно над главата на Лусинда. Започваше да се поти и свали сакото си, като се чудеше защо ли бе избрала кръчмата за срещата с Рене, освен заради факта, че представлява неутрална територия близо до дома ѝ и в онзи момент ѝ се бе сторила подходящо място за бившата любовница на баща ѝ.

Долови раздвижване на вратата. Вдигна глава и сърцето ѝ замря за миг, когато мигновено разпозна Рене Хартман.

Тя бе високата, кльощава червенокоса жена, която бе разговаряла с Фенела Харисън след панихидата. Тогава бе облечена в строг траур, но сега носеше тъмночервена кадифена вечерна рокля с дантела, по преценка на Лусинда реликва от петдесетте, и дълго кадифено манто, обкантено с износени и проядени от молци кожи от норка.

— Вие трябва да сте дъщерята на Майлс — заяви новодошлата с пресипнал глас, докато отпускате костеливото си тяло на отсрещния стол.

Лусинда се опита да не се взира в нея, успя да се усмихне, после я попита какво иска за пиене.

— Ром и кока-кола — отвърна жената без колебание и извади пакет „Силк кът“ от черната си чанта от изкуствена кожа.

Обилно гримираното ѝ лице с изрисувани алени устни, пурпурен руж, зелени блестящи сенки на клепачите и изписани с антимон очи напомняше на застаряващ клоун, който много храбро се опитва да изнесе последното си представление.

— Заповядайте — изрече меко Лусинда, след като донесе питието и го сервира.

— Благодаря — Рене се закашля и посегна към чашата. Ръцете ѝ приличаха на бели дръжки за метла, а шията ѝ бе като хармоника. Отпи голяма глътка и отново дръпна от цигарата си.

— Ето писмата ви — продължи ведро младата жена, сякаш говореше на дете. Поставете ги на масата. — А това е накитът, който баща ми ви остави — добави предпазливо.

Рене отвори малката квадратна кутийка, но получи нов пристъп на кашлица и изтърси малко пепел върху нея, като наполовина покри пръстена. Издуха я и го извади. Тъмнопурпурният камък и обкръжаващите го диаманти в сребърния обков нямаха особено впечатляващ вид в сумрачната жълтеникава светлина на кръчмата. Лусинда някак си се смути. Не изглеждаше кой знае какво наследство.

— Не мога да повярвам, че ми е завещал това — изрече Рене и по кадифената ѝ рокля капнаха едри сълзи. — Беше толкова отдавна. Не съм го забравила, но не очаквах да се сети за мен.

— Е, определено ви помнеше — отговори ѝ любезно, тъй като не знаеше какво да каже.

После Рене взе писмата и ги задържа, сякаш за да ги стопли с двете си ръце.

— Никога не ми е писал, знаете ли. И на мен не бе разрешено да го правя. Накрая си нае пощенска кутия, за да мога да му пращам писмата си — поклати глава с буйна червена коса. Нещо в гърлото ѝ се раздвижи и отново се закашля. — Беше много порочен, абсолютен женкар и винаги съм знаела, че не съм единствената, но беше удивителен.

Лусинда се размърда от неудобство и отпи глътка от своя джин с тоник, но преди да успее да отклони разговора, бившата любовница продължи:

— Не зная как майка ви се е примирявала с всичко това и се чувствам виновна, знаете ли? Видях я отдалече на панихидата и разбрах, че не му е била достатъчна, но и коя ли би била? Може би аз и останалите сме ѝ направили услуга? Поне не я е зарязал, нали? Не ѝ се е налагало да се сблъска с унижението като мен, когато мъжът ми ме изостави — наведе се към събеседницата си, а очите ѝ наподобяваха преливащи от мъчителна болка езера върху изрисуваното ѝ лице. — Бях певица. В нощните клубове. По едно време я карах наистина добре. Тогава Лондон бе завладян от суинга, както казват, и... о, Боже, всички си прекарвахме така прекрасно! Съпругът ми бе Били Хартман, тромбонистът. Свиреше в един оркестър. Бях... доста хубава в онези дни — лицето ѝ се сгърчи за миг, отново бръкна в чантата си и извади напукана снимка с орфани краища. — Това съм аз, когато пеех в „Блу Ейнджъл“.

Лусинда се взря в стройната фигура на поразително красива млада жена, която приличаше на Рита Хейуърт. Трудно бе в това деликатно същество да разпознае карикатурата, седнала срещу нея в момента.

— Трябва да сте се забавлявали страхотно — съгласи се тя.

— О, така беше! Вие, младите, не знаете как да го правите, въпреки алкохола, наркотиците и дискотеките — обяви развеселено Рене. Сложи пръстена на четвъртия пръст на лявата си ръка, но той се въртеше. — Каква красота! Струва ми се, че ще си подхожда с едни обици, които си купих някога от „Улъртс“.

— Мисля, че камъните са истински — подхвърли предпазливо Лусинда.

Рене изглеждаше шокирана.

— О, сигурна съм, че са. Майлс никога не би купил някой евтин сладникав боклук. Смятате ли, че е сапфир?

— Не разбирам много от бижута, но мисля, че да. Ако не е, значи е аметист.

Сърце не й даваше да се извини, че бърза, както бе възнамерявала. Рене Хартман явно се бе погрижила старателно за вида си за тази среща, затова й предложи още едно питие.

Прибра се едва към девет часа и завари Джулиан да я очаква нетърпеливо.

— Това бе най-тъжната вечер, която някога съм прекарвала — каза му тя. — Рене се грижи за болната си стара майка, живеят от социални помощи и други такива, а самата тя изглежда зле. Пуши като комин и кашля ужасно. Но не бе само това. Пренесла се е в миналото, в славните дни, когато е била певица в нощните клубове и е водела бляскав живот — поклати глава. — Истински се възхищаваше на татко въпреки признанието, че е бил страшен женкар. Изненадах се, че не говореше вулгарно и грубо, както предположих по писмата й. Дори по телефона звучеше малко неприятна, но сега бе доста мека и не особено словоохотлива. Може би не се е чувствала добре. Определено така изглеждаше.

— И все пак не ми прилича на другите бивши любовници на баща ти — отбеляза мъжът й. — Онази Фенела с кристалите, Изабел

— богатата дама от хайлайфа, Миранда — интелектуалката, а сега Рене — някогашната певица. Майлс определено си е паднал по разнообразието, нали?

— Точно така.

— Обзалагам се, че тази Рене ще даде пръстена за оценка, а после ще го продаде за колкото успее да измъкне.

— Сигурно си прав — съгласи се замислено Лусинда.

— Между другото, докато те нямаше, се обадиха Йън и Рейчъл. Канят всички ни на гости по-следващия уикенд. Обещах да ѝ се обадиш.

Лицето ѝ се оживи. Не бе виждала тези свои приятели от кошмарната вечер, когато Карина се бе опитала да принуди Пола да признае, че е Пъмкин.

— Ще бъде забавно! Винаги си прекарваме добре у тях. Спомняш ли си барбекюто миналото лято? А великденското гостуване, когато Рейчъл организира търсене на съкровище в двора за всички деца?

Джулиан се засмя.

— Спомням си как Джейми намери над двадесет от онези мънички шоколадови яйчица и му прилоша ужасно, след като изяде повечето от тях.

Лусинда зарови лице в шепи при спомена.

— Такъв срам брахме! Особено като се има предвид, че Тоби и Арчи винаги се държат толкова прилично.

Момчетата на семейство Комптън бяха връстници на Джейми и Дейзи. Винаги бяха чисти и спретнати, много учтиви и определено превзети. Бяха възпитани да поделят играчките с приятелчетата си в детската стая, която бе три пъти по-голяма от дневната на Лусинда. На моменти ѝ се искаше и нейните отрочета да бяха така послушни, особено пред външни хора. От друга страна, Тоби и Арчи приличаха малко на работи. Джулиан се шегуваше, че били така репресирани, че със сигурност щели да станат серийни изнасилвачи и убийци.

— Елате навреме за вечеря в петък — каза Рейчъл, когато Лусинда ѝ се обади няколко минути по-късно. — Ще ни гостуват още няколко души, а в събота даваме парти за рождения ден на Йън. Приготвям обяд на шведска маса за около тридесет души, а смятам вечерта да направим официалното тържество.

— Господи, как успяваш?

При самата мисъл за толкова готвене и подготовка й идеше да легне на пода да издъхне от изтощение. Вечеря... обяд... вечеря... и несъмнено неколцина гости, отбили се на питие по някое време... наистина беше доста досадно. Но Рейчъл винаги му придаваше такава лекота, сякаш не й струваше никакво усилие. Също както и децата й, всичко бе свършено. Къщата, градината, храната, цветята... Дори двата им миниатюрни дакела никога не пикаеха на килима и не си вършеха работата наред моравата.

— Наистина имам отлична бавачка — увери я Рейчъл пред смях. — И две чудесни жени от селото, които чистят и гладят, и така нататък. Както и да е, нали знаеш, че повече от всичко обичам да готвя. Това ми е хоби. А и нямам високателна целодневна работа като теб.

Успокоена, Лусинда също се засмя.

— Рейчъл, дори и да си седях у дома по цял ден, пак не мисля, че бих могла да се забавлявам като теб. Цялата тази история с готвенето ме изпълва с напрежение.

— Въпрос на практика, Лусинда. Както и да е, радвам се, че можете да дойдете на осемнадесети. Познавате повечето хора на съботния обяд, така че ще ви е забавно. Надявах се Карина и мъжът й да успеят да се присъединят, но явно трябва да бъдат в Брюксел. Нещо, свързано с работата на Алекс.

— О, колко жалко!

— Зная, не е ли вбесяващо? Карина винаги е толкова активна на партита. Ще трябва да дойдете някой друг уикенд и двете — може би през есента.

Докато се готвеха да си лягат, Джулиан, протегнал ръце над главата си, отбеляза:

— Имаме нужда точно от луксозен уикенд в провинцията.

Усмихна му се, потънала в снежнобелите възглавници и пухения юрган.

— Ще бъде божествено, нали? Ще мина на диета предната седмица, за да окажа дължимото на кулинарните умения на домакинята, въпреки че и цял месец ще ми се отрази добре — намръщи се и докосна лицето си с върха на пръстите. — Мислиш ли, че ми стават торбички под очите?

— Това са бръчици от смях — отвърна той и се приближи до леглото. Наведе се и се вгледа отблизо в нея. — Но моите бръчки са от мръщение и наистина имам торбички, затова се считай за късметлийка.

Протегна се, обгърна врата му с ръце и се взря в очите му.

— Може би и двамата трябва да си направим пластични операции, ако получа наследството? — попита, пародирайки сериозност.

— И да заприличаме на Франкенщайн и жена му? Както би казала Дейзи: „Не мисля“.

— Търсят ви, мосю — обяви напрегнато собственикът на хотела, когато Уилям и Джейн се върнаха от сутрешната си разходка.

Спогледаха се уплашено. Какъв нов кошмар предвещаваше това? Лицето на Уилям преbledня, а Джейн се запита колко още може да понесе.

— Аз ще се обадя — каза мрачно той и закрочи към старомодната телефонна будка в далечния край на фойето.

Жена му се въртеше несигурно, докато гледаше отдалечаващата се фигура, а сърцето ѝ натежа от боязън. Ами ако наистина вярвах, че мъжът ѝ е поръчал опожаряването на шатото? Ами ако не можеше да се докаже невинността му? Отпусна се отмаляла на стола да го изчака. Минутите отминаваха, а през стъклото на будката виждаше, че още е погълнат от разговора. Кимаше от време на време. Накрая, след часове, както ѝ се стори, го видя да затваря.

Опита се да стане от мястото си, за да иде при него и да засвидетелства подкрепата и съчувствието си, но краката ѝ бяха парализирани от страх. Докато се приближаваше към нея, забеляза, че все още е блед. Изглеждаше дълбоко разтърсен.

— Какво има? — запита го с треперещ глас. Отпусна се на съседния стол и поклати глава.

— Не мога да повярвам! — промълви.

— Какво да повярваш?

Обърна поглед към нея, а очите му бяха безизразни и изцъклени от шок.

— Ай Си Си е била погълната от компания на име „Хейлибъри, Грос и Поулинг“. Това означава, че не сме загубили всичко, в края на

краищата.

— О, Уилям!... — прикри уста с ръка, тъй като в гърлото ѝ се надигнаха сухи ридания.

— Не мога да повярвам — повтори слисан той. — След всички тревоги и кошмарната мисъл, че сме загубили всичките си пари... е, бяхме ги загубили, но това е спасителният ход, за който се молехме.

— Значи сега можем да си купим къща, нали?

Посегна към ръката ѝ.

— Да, скъпа, но едно по едно. Все още съм заподозрян в подпалването на шатото. Доста неща трябва да се оправят, преди да си градим планове.

Започваше да я обзема възбуда — на малки вълни и с водовъртежи като при прилив. „Слава тебе, Господи! — повтаряше си тя. — Благодаря ти, благодаря ти!“ На глас възкликна:

— Скъпи, обади се на Джулиан, моля те!

— Да, ще го сторя — погледна часовника си объркано. Този неочакван обрат на съдбата го бе дезориентирал толкова, че не можеше да мисли, нямаше представа кое време е, а още по-малко кой ден. Напрежението от изминалите няколко седмици бе толкова ужасно, че сега, когато почти се бе разсеяло, му прилошаваше. — Ще го сторя — изрече отново с усилие. — Как му беше номерът?

Джейн го изрецитира наизуст и го изгледа нетърпеливо. Лицето на съпруга ѝ бе съвсем посивяло и се запита дали да не повика хотелския лекар. Шокът си бе шок, независимо приятен или не, а Уилям вече не бе първа младост.

— Къде е Женевиер? — попита Лусинда на обяд.

Не беше я виждала цяла сутрин, а чакаше да подреди демографските данни за ефекта на нови слънцепредпазни кремове от светла до абаносова кожа.

— Не се е обадила да предупреди, че е болна — отбеляза Магали. — Опа! Ето го Ален. И той ще поиска да знае къде е.

Мъжът идеше от стъклените асансьори, които се издигаха и слизаха в зловеща тишина от партера до единадесетия етаж, и започна да се озърта развълнувано.

— Къде е Женевиев? — извика той и изгледа подозрително Квенел, Солита и Лусинда, сякаш можеше да са я скрили под бюрата си. Очите му пометоха с яд останалата част от стаята. — Къде е тя? — изкрещя остро.

Изведнъж във въздуха се почувства ужасно напрежение. Нещо се бе случило и всички се досещаха, че споменатата служителка е в основата му. Големият отдел замлъкна. Дори обикновено заетите телефони престанаха да звънят. Нямаше потропване по клавиатурите, нито прошумоляване на хартия. Всички седяха неподвижно, сякаш бяха забравили да дишат.

Ален крачеше тежко нагоре-надолу по пътеката между редиците бюра и все повече се палеше.

— Кога я видяхте последно? — питаше всеки, който можеше да му отговори. — Каза ли нещо? — обърна се към Лусинда. — Разпитвали ли сте я? Държахте ли я под око? Казах ви да наблюдавате всички в отдела! Ако се е измъкнала!...

Лусинда се изправи смело срещу него.

— Женевиев е извън подозрение — отвърна му студено. — Познавам я добре, работим заедно почти три години.

— Никой не е извън подозрение, щом става въпрос за финансови облаги — изруга той. — Имате ли представа колко би платила „Ксанте“ на информатора си за всички данни? Имате ли някаква представа колко ще ни струва да подготвим за пускане „Муселин дьо Соје“? Като началник на отдела трябва знаете, че харчим шест милиона лири на година само за проучване на пазара.

— Но разпределени между различни продукти, а не само за „Муселин“ — прекъсна го енергично тя. — Отлично зная, че лансирането на свършено нова серия може да струва милиони, но не за това става въпрос. Женевиев никога не би направила подобно нещо. Напълно лоялна е към компанията, да не говорим, че не е чак толкова високо в йерархията, за да събере достатъчно полезна информация за „Ксанте“.

— Искам да зная къде е — настоя Ален, като пренебрегна забележката ѝ. — Щом се появи, незабавно я изпратете в кабинета ми.

На масата в антрето имаше бележка, адресирана: „До мама“. Заинтригувана, Лусинда я отвори и разпозна почерка на Дейзи в разноцветните главни букви.

„Скъпа мамо, тате се убади и каза, че дядо си е
върнал пърите! О, госпуди! Какво валнение! На танци сме.
С обич, Дейзи“

Няколко минути по-късно, тъкмо когато набираше Джулиан, той се върна. Един поглед към лицето му доказваше, че бележката на малката съобщава истината.

— Звъних ти в офиса, но вече си беше тръгнала — обясни той, след като я целуна кратко. — А какъв е смисълът да имаш мобилен телефон, когато го държиш изключен, Зайче?

— Съжалявам — извини се тя. — Застрахователите ли са се съгласили да платят?

— Още по-добре — разказа ѝ за поглъщането на Ай Си Си. — Това е най-прекрасното нещо, Зайче, защото връща самоувереността на татко.

— Значи ще си възстанови инвестициите?

— Да! И ако има и капка разум, ще продадат акциите си във фирмата незабавно и ще внесат проклетите си пари в банката.

— Значи в края на краищата, ще могат да си купят къща. Боже, какво облекчение!

Като прибирац се гълъб, тя се отправи автоматично към кухнята, стовари чантата си на масата и сложи чайника.

— Разкрили ли са причината за пожара?

— Не още — гледаше я как сваля две чаши от скрина и вади млякото от хладилника. — Зайче, не би ли предпочела чаша вино? Наистина ли ти се пие чай? Почти е време за вечеря.

Изглеждаше смътно изненадана.

— Май да. Загубила съм представа за времето. Преживях такъв адски ден, че не зная какво ще ядем. Какво ще кажеш за бъркани яйца с препечени филийки? Или макарони? Някъде в шкафа има буркан със сос.

Джулиан взе ръката ѝ и заговори нежно.

— Успокой се, Зайче. Претоварваш се и си изтощена. Ще отворя бутилка и ще си пийнем, ще те заведа на вечеря в новия италиански ресторант зад ъгъла.

— Ами децата?

— Нали Делия ги е завела у приятели? Вече ще са хапнали нещо и ще са готови за лягане, когато се върнат — с усмивка хвърли поглед към бележката на Дейзи, която Лусинда бе залепила на вратата на хладилника. — Обичам правописа ѝ.

— Мисля, че трябва да я сложим в рамка — засмя се тя.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма за какво да се тревожиш, мамо — каза Том на Ан. — Агентът по недвижимите имоти няма да те безпокои повече, а говорих и с Бърнард. Урежда ти средства, за да те подпомогне до издаването на разрешението. Мисля, че е личен заем, защото парите на татко още не са освободени, но не би искал да знаеш тази тайна.

— О, благодаря ти, мили! Колко мило от негова страна. Благодаря ти много, задето говори с адвоката от мое име.

— Няма защо да ми благодариш. Не мога да се свържа с Хари обаче. Мисля, че мобилният му телефон е отрязан. Предполагам, че не си се чувала с него?

Ан не можа да скрие облекчението в гласа си:

— Нито думичка. Нямам представа къде е.

— Добре. И каквото и да се случи, мамо, не му давай нито пени. Знаеш го какъв е.

Въпреки че премълча от лоялност, Ан наистина знаеше що за стока е Хари. Не беше ли му дала три хиляди лири, които бе спестила през годините за черни дни? Беше твърде горда, за да издаде дори и пред семейството си колко глупаво бе постъпила и как през последните няколко седмици бе принудена да живее на хляб и чай.

На глас изрече на сина си:

— Не се тревожи, скъпи. Той ще си получи петдесетте хиляди, завещани му от татко ти, така че скоро няма да има финансови затруднения. А и ти ще вземеш своите, нали?

— Точно така.

Том възнамеряваше да заведе Сюзан и момчетата на почивка, но те още не знаеха. Щеше да ги изненада. При все още крехката му самоувереност и почти несъществуващо чувство на себеуважение, желанието му да се докаже като достоен за любимата си все още владееше съзнанието му. Трябваше да направи нещо необикновено, което да ѝ разкрие колко много я обича, а добрата почивка бе най-подходящият начин, който можеше да измисли. Фактът, че никой от

тях няма вести от Хари, изобщо не го притесняваше. Брат му винаги е бил способен да се грижи за себе си, все замисляше нови далавери, забъркваше се с мошеници или се присламчваше към богати и влиятелни личности. Ако във всичко това имаше нещо трагично, размишляваше Том, то беше, че за каквото и да ставаше дума, Хари винаги успяваше да го съсипе.

Ан премигна със сълзи на очи, но сега бе различно. Не плачеше заради загубата на Майлс, а защото бе толкова развълнувана от предназначенията за нея думи в писмата.

Най-сетне бе събрала кураж да прочете всички съболезнователни послания, получени след смъртта на мъжа ѝ, и се натъкна на следното:

„Без вас Майлс би бил загубен и винаги сме се възхищавали на верността ви! Какво щастие бе за него да е ваш съпруг.“

Друго гласеше:

„Вие бяхте източникът на силата му и единственият човек, от когото зависеше.“

А следващото:

„Вашата любов и привързаност са пример за всички ни.“

Останалите продължаваха в същия дух и Ан започваше да се чувства залята от обичта и приятелството, насочени към нея. Не можеше да повярва. Възхваляваха я като героиня, а тя през цялото време се бе възприемала като предана робиня, недостойна за любовта на мъжа си. Това хвърляше съвсем нова светлина, бе съвсем нова

гледна точка към брака им. Може би бе достойна за него, поне като съпруга, ако не като интелектуален партньор. Може би бе заслужила любовта и верността му? Нима някой би писал:

„Скъпа Ан, какъв светъл пример за себеотрицателна любов сте вие! Колко дълго се възхищавахме на грижите ви към Майлс, ако не е била добра съпруга?“

Когато прочете всичките стотици послания, вече бе пет сутринта. При все това не се чувстваше уморена, а изпълнена със сили. Сякаш бе получила награда... нещо като медал за вярна служба в брака си с Майлс. Чувстваше се преродена след високото мнение на хората за нея.

След като провери запасите от синя хартия за писма, която Майлс винаги поръчваше да му отпечата в „Смитсънс“, припомняйки си, че все купуваше по хиляда листа с подходящи пликосе, видя, че има достатъчно количество за целите ѝ. Пригответи си кана топъл чай, настани се на бюрото на съпруга си в кабинета му и започна да отговаря на всички. Можеше да ѝ отнеме седмици, но това бе най-малкото, което можеше да направи, след като подателите бяха така щедри в похвалите си към нея.

Няколко дни по-късно викът на Лусинда на масата за закуска накара децата да подскочат, стресна Делия и предизвика Джулиан, който никога не беше в особено добро настроение сутрин, да попита сърдито:

— За Бога, какво е станало?

Тя бе отворила „Телеграф“ на светската хроника и се взираше като хипнотизирана.

— Какво има, мамо? — запита Джейми.

— Сигурно някой е починал, като дядо — обясни му уверено Дейзи.

— Чуй това — изрече поразена Лусинда. Зачете на глас:

„Обявен е годежът на Пола Максвел (Ходсън)...“

Направи пауза, преглътна, пое си дълбоко дъх и продължи:

„... и Хари Скот-Форбс, втори син на покойния професор Майлс Скот-Форбс и госпожа Скот-Форбс“.

Последва миг тишина, породена от сливането, нарушена от Джулиан, който, забравил, че децата са там, възкликна:

— Как е успял да я върже, мамка му?

Лусинда го изгледа предупредително.

— Коя да върже? — обади се момченцето.

— Какво за мамка му? — любопитства момиченцето.

Дълбоко шокирана, Делия скочи на крака.

— Татко ви иска да каже дали майка му знае как му е провървяло на вуйчо ви Хари да се обвърже с такава хубава невеста като госпожа Максвел — хвърли строг поглед на работодателя си, преди да се обърне към децата отново. — Елате да си измиете зъбите, Джейми, Дейзи — после ги изведе от кухнята, а неодобрението ѝ личеше в напрегнатата ѝ стойка.

— Опа! — ухили се глуповато Джулиан.

Но жена му не го слушаше. Четеше и препрочиташе съобщението, а очите ѝ се взираха невярващо във вестника.

— Как го е постигнал? Да не би да е полудяла?

— Какво ще правиш, Зайче?

— Какво имаш предвид? — вдигна очи тя.

— Ще му се обадиш ли да го поздравиш?

— Аз дори не говоря с него след начина, по който се държа. Питам се дали някой друг от семейството е в течение на това.

Сара, която закусваше в леглото, както винаги, обърна най-напред на светската хроника на „Телеграф“, за да види дали някой от кръга ѝ познати не е починал през изминалите двадесет и четири часа.

Възрастта на покойните можеше да засегне чувствата ѝ за няколко часа. Понякога мнозинството от хората, за които се съобщаваше, бяха между седемдесет и осемдесетгодишни, което ѝ внушаваше усещането, че е пресрочила гостоприемството на този свят и скоро ще стане бреме за близките си. Друг път повечето починали бяха над деветдесет, дори и столетници, а това я правеше много наперена и я караше да се замисли дали да не иде да си купи нови обувки или дори рокля.

Днешният ден бе такъв. Деветдесет и две... деветдесет и седем... деветдесет и девет... Имаше още много време пред себе си. После погледна какво възнамеряват да правят в кралското семейство, видя, че кралицата работи все така усилено и дори принц Филип, почти осемдесетгодишен, е зает, и това я вдъхнови допълнително. Щом те все още бяха в състояние да водят активен живот, значи и тя можеше.

Най-после обърна на колоната с предстоящи сватби. Премигна, помислила за миг, че очите я лъжат или преживява първите симптоми на старческо слабоумие. Но после прочете съобщението отново. Значи бе истина. Хари се бе сгодил за жената, която бе откраднала идеята му и я осъществяваше като своя.

Сара се бе сблъсквала с много чудати неща в живота си, но това ѝ се стори странно. Защо, за Бога, красива, богата четиридесетинагодишна вдовица, за която светът бе в краката ѝ, искаше да се омъжи за безпаричен тридесет и четири годишен нехранимайко? Избута настрани закуската си и посегна към телефона на нощното шкафче. Знаеше ли Ан какво е замислил синът ѝ?

— Разбрах, че брат ти се е сгодил, Том — отбеляза един от колегите му сутринта.

Той се намръщи смутен.

— Сгоден? — попита глупаво.

— Сгоден и ще се жени, разбира се — подхвърли вестника на бюрото му.

Том прочете съобщението два пъти. Хари да се жени! Прободе го завист — не защото знаеше, че Пола Максвел е богата, красива и живее в чудесен мезонет, не дори заради Хари, а защото сигурно е

прекрасно да си сгоден, фантастично бе да осигуриш бъдещото си щастие. Любимата ти да приеме предложението ти. Да знаеш, че ще прекараш остатъка от живота си с нея... Въздъхна със съзнанието, че се е размечтал. Страхуваше се, че Сюзан не е от жените, които се омъжват. Беше отгледала Дик и Стийв съвсем сама, без да ѝ е необходимо да ги издържа мъж. Бе силна и независима. Любеща, да. Топла, о, да. Страстна, грижовна и с вродена способност да създава домашно гнездо. Но в действителност не се нуждаеше от никого. Ако утре той умреше, тя щеше да продължи живота си, щеше да отгледа момчетата, да припечелва хляба си и метафорично казано, да поддържа домашния огън.

Хвърли още един поглед на съобщението, знаейки, че на мястото на брат си би изпаднал в еуфория, докато Хари вероятно се наслаждава на мисълта, че никога повече няма да му се налага да работи.

Стоте червени рози бяха свършили работата, разбира се, колкото и отвратително клиширан да бе този жест. А също и фактът, че Хари толкова ѝ липсваше в леглото, че не можеше да мигне. Никога през живота си не се бе чувствала толкова възбудена от някого. Само един поглед към него я подлудяваше. Беше се прирастила към секса така, както наркоманите към хероина, а ако той не изпитваше същото, както подозираше, то поне можеше да откликва по нейно желание.

Когато бе напуснал разпалено апартамента ѝ след признанието ѝ за присвояването на идеята му, бе предположила, че като се поохлади и превъзмogne яда си, ще се върне. Но не бе го направил.

Пола наистина бе вярвала Хари впоследствие да разбере, че онова, което му бе причинила, бе точно същото, което самият той се бе готвил да ѝ стори. Не виждаше ли, че са лика-прилика? И че това ги прави другари по душа? Че си подхождат идеално? Не съзнаваше ли, че постъпката ѝ бе много лоша, но хитрите бизнесмени вършеха същото ежедневно? Това бе основният закон на търговията и се случваше непрестанно в Сити, с тайно наддаване при поглъщане на предприятия и манипулиране на акциите тук-там. Тъй че защо Хари позволяваше това да засегне чудесните им лични взаимоотношения? Той просто не мислеше с главата си, каза си тя. Все пак можеше да му

осигури желанието от него начин на живот, без да му се налага някога да работи. Освен в леглото.

Три седмици бе агонизирала, питайки се къде е той, какво прави и как може да се добере до него. После се бе натъкнала на Лусинда на улицата, но и тя нямаше връзка с него и Пола започна да се тревожи. Ами ако бе заминал за чужбина и не го видеше никога повече? Започнаха да я завладяват паника и съжаление. Нуждаеше се от този мъж повече, отколкото от когото и да било друг.

После една сутрин бяха пристигнали розите и бележката:

„Може ли да поговорим?“

С обич, Хари“

Заля я вълна от желание още щом разбра, че са от него. Спомените за нетрадиционното им любене подкосиха краката ѝ. Щеше да ѝ струва много пари, но какво от това? Мъжете непрекъснато купуваха жени, по един или друг начин. Какво лошо имаше да поразменят ролите?

Набра номера на мобилния му телефон, изведнъж той вдигна и при звука на гласа му се предаде напълно.

Час по-късно вече бе в апартамента ѝ, в леглото, и остана там няколко дни, а след като каза на прислужницата си, че е болен от грип и не бива да го безпокоят, Пола му прислужваше, като същинска робиня на похотта си.

Остави го само веднъж, за да обядва с баща си. Знаеше какво ги очаква в бъдеще, но Хари не.

Седмица по-късно, осъзнал успеха си, той прие предложението ѝ за брак — как би могъл да откаже? Тя дори показваше годежен пръстен с диамант и разправяше на всички, че ѝ го е подарил. А като малка компенсация за наранените му чувства заради „Семейни връзки“ Пола го назначи за президент на компанията с добра заплата плюс десет процента от печалбите.

Не беше чак толкова глупав, та да не осъзнае, че това е синекурна длъжност, но щеше да изглежда добре на хартията за писма.

Сър Хъмфри Ходсън побесня, като отвори „Телеграф“ същата сутрин. Дали обявата бе дело на онова малко лайно, Хари Скот-Форбс? Дали не бе публикувал това съобщение, за да zlepостави Пола? Грабна телефона и се вбеси още повече, когато линията се оказа заета. Мобилният телефон на дъщеря му също даваше сигнал заето. По дяволите! Какво ставаше? Ако Пола си мислеше, че ще се омъжи за онзи нехранимайко и златотърсач... После спря, като си спомни, че беше четиридесет и четири годишна, а не някое отстъпчиво момиченце. Имаше си собствени пари. Можеше да прави каквото си иска. А и беше тъжна и самотна, откакто овдовя.

Но Хари Скот-Форбс! За Бога, определено можеше да си намери и по-добра партия, някой с поне две мозъчни клетки!

На третия опит тя вдигна и му се стори резервирана.

— Ще ми кажеш ли какво става? — попита рязко.

— С Хари ще се женим, тате.

— Това го разбрах, но защо, за Бога? Той е развейпрах, Пола. Ще те изцеди до дупка. Не искам да те наранявам, но защо, мислиш, се жени за теб?

— Нуждаем се един от друг — отвърна тихо тя. — Много е просто.

— И слепец би прозрял защо си му нужна. Но ти защо се нуждаеш от него, по дяволите? Би могла да имаш всекиго! Сериозно ти говоря, Пола. Дълбоко съм разтревожен за теб.

Дъщеря му заговори внимателно, сякаш обясняваше на дете.

— Зная какво правя, тате. Блокирала съм всичките си финанси, за да не може друг да има достъп до тях. „Семейни връзки“ е моя и плаща на Хари заплата в съответствие с поста му.

— Купуваш го — заяви поразен баща ѝ. — Пола, как можеш?

— Тате, богатите мъже постоянно си купуват жени, защо и аз да не сторя същото? Обичам този мъж. Искам го в живота си. Отчаяно се нуждая от него и ми се ще да бях подходила по-дипломатично към присвояването на идеята му. Ужасно го нараних и едва не го загубих. Но съм му липсвала достатъчно, за да пожелае да ме види отново, а сега ключихме сделка и двамата сме щастливи. И двамата получаваме каквото искаме.

Последва тишина, докато сър Хъмфри се опитваше да си събере мислите. После проговори:

— Но наистина ли мислиш, че ще е трайно, скъпа? Хора като нас не се впускат в подобни холивудски афери.

По гласа ѝ отгатна, че се усмихва.

— Тате, не съм деветнадесетгодишна богата наследница. Действително зная какво правя. Затова публикувахме съобщението във вестника днес. Искахме да представим връзката си като свършен факт, за да избегнем обсъждания и спорове. Очаквам и семейството на Хари да е шокирано.

Мисълта, че дъщеря му винаги можеше да получи развод, ако стане най-лошото, проблесна философски в главата му.

— Тогава, щом си истински щастлива, скъпа, и аз се радвам за теб — чу се да изрича за своя собствена изненада.

— Благодаря ти, тате — вече се смееше доволно и сър Хъмфри знаеше, че е казал правилните думи, щом иска да си запази близостта ѝ. — Ще направим много тиха сватба, а през пролетта — голямо парти за всички. Надявам се да дойдеш и на двете.

— Опитай се да ме спреш — отвърна възрастният човек с пресилена веселост.

Докладът бе на френски, но с годините Уилям и Джейн бяха усвоили добре езика, така че това не беше проблем. И все пак думите танцуваха замайващо пред очите им и изминаха няколко минути, преди да се осмелят да извлекат заключения спрямо съдържанието.

— Правилно ли разбирам? — повтаряше Джейн. — Нагревателят в сушилнята ли е предизвикал пожара?

Мъжът ѝ кимна намръщено.

— Да. Да, сигурно това имат предвид, като пишат:

„I’etait un thermostat defectueux du chauffage electrique dans la commode qui etait a Vorigine du feu.“

Изглежда, термостатът в загреващата решетка е отказал, а част от спалното бельо е опирало в нея. Тук се казва, че трябва да е нагряло тъканта, докато се е възпламенила.

— О, Боже мой! — Джейн скри лице в ръцете си. — Винаги съм мразела този нагревател. Спомняш ли си, че веднъж си изгорих ръката, когато се протягах за едни калъфки?

— И все пак беше много ефективен. Всичко беше винаги отлично изсушено и проветрено.

— Но това означава, че подозренията спрямо теб отпадат, нали? Застрахователите може да решат, че е небрежност от наша страна, че не сме знаели за повредата, но не могат да заключат, че е палеж, нали?

— Не мисля.

Прочете доклада отново, ужасен, че го е разбрал погрешно, но не, огънят определено е започнал случайно. Не смееше да си помисли за бъдещето, защото не искаше да дава фалшиви надежди на съпругата си, но ако застрахователната компания платеше и се прибавеха възстановените инвестиции в Ай Си Си, тогава. Но не, не биваше дори да си го помисля, камо ли да мечтае. Изтърпяха такъв тежък период и бяха твърде крехки, за да понесат нови разочарования.

— Мисля, че никога няма да открия Пъмпкин — оплака се Лусинда на Карина. Предишната седмица смело бе поместила още едно съобщение в колоната за лични обяви във вестниците, със същия текст като онова за Миранда Уоруик, но този път не получи отговор.

— Може би трябва да публикуваш нов апел — предложи приятелката ѝ.

Бе ги поканила с Джулиан на вечеря с думите: „Само ние, скъпа, неофициално“, и докато мъжете бяха потънали в разисквания около правителството, двете си разменяха последните клюки.

— Предполагам, че бих могла, но имам предчувствие, че ефектът ще е нулев — отговори гостенката и отпи от леденото си шампанско. — Може би е омъжена и не иска да се разкрива. А може пък да е заминала в чужбина, да е мъртва или просто да не чете вестници. Не мога да направя нищо повече. Писмата ѝ не подсказват нито мястото, нито дори времето на връзката ѝ с баща ми.

Карина се взираше замислено в чашата си. После се оживи.

— Да ти кажа ли как да постъпиш?

— Как?

— Защо не се престориш пред адвоката, че си я издирила?

— О, не бих могла! — изглеждаше шокирана.

— Защо не? — заговори невъзмутимо Карина. — Защо не? — повтори. — Откъде може да е сигурен, че действително си се свързала с Изабел, Фенела, Рене и как се казваше другата...

— Миранда.

— Да. Откъде да знае дали не си изгорила писмата им и не си си присвоила бижутата? Защо да не му кажеш, че ти е провървяло и си открила коя е Пъмпкин, а после да приключиш с всичко? Задръж за себе си брошката, която, сигурна съм, е най-ценният накит, и си вземи наградата. Нали няма да те разпитва?

Лусинда поклати глава.

— Никога не бих могла да постъпя така с Бърнард, а и няма да стане. Всеки път, когато вземам някое украшение, той ми дава легален документ, посочващ, че предавам еди-кое си бижу на тази и тази, а жената трябва да се подпише, че го е получила. После трябва да му върна разписката. Старецът ми вярва, Карина. Не бих желала да разруша това доверие.

Последва дълга пауза, докато приятелката ѝ се вглеждаше в чашата си и наблюдаваше мехурчетата, които изскачаха на повърхността на питието.

— Би могла да подправиш подписа, нали? Дай на Пъмпкин някое име, да речем Пени Райт или Памела Джоунс, и после се разпиши сама с променен почерк.

Лусинда зяпна.

— Карина! Как можеш да ми предлагаш подобно нещо? — възкликна, покъртена дълбоко.

— Защото искам да наследявам състоянието, а и кой би разбрал? И кого ще нараниш? — аргументира се приятелката ѝ. — Дала си на тази жена възможността да се появи, а тя не го е направила. Не ми разправяй, че ще се откажеш и ще оставиш някакво си скапано животинско светилище да се облагодетелства от парите на Майлс, защото изведнъж си станала свръхморална!

Лусинда се изчерви.

— Но не виждаш ли, че аз ще се чувствам зле, ако го измамя? Винаги ще зная, че съм спечелила татковата странна игра, защото не съм спазила правилата.

Карина се взираше в нея, а очите ѝ внезапно станаха строги.

— Ти си полудяла! — заяви категорично. — До момента се съобразяваше с този налудничав замисъл, а сега просто трябва да излъжеш... само веднъж, за да осъществиш най-смелите си мечти! Как изобщо можеш да го наречеш измама?

— Но то ще е измама! — отговори нещастно Лусинда — В края на деня ще оставам сама и никога няма да се примиря със себе си, ако успея да се сдобия с парите само чрез фалшив подпис и лъжата към Бърнард.

— Едно ще ти кажа — изтъкна Карина, — ако не излъжеш, че си я открила, ще измамиш... ще измамиш самата себе си, като се простиш с три милиона лири и ценен накит.

Лусинда я гледаше безмълвно.

— Не мога, Карина. Ако загубя — ще загубя. Но няма начин да излъжа Бърнард.

В стаята настана тишина. Джулиан и Алекс също бяха прекъснали разговора си при повишения тон на съпругите си.

— Бих изтъкнал само едно — започна меко Джулиан, като срещна погледа на жена си. — Майлс беше такъв непочтен тип... Какво доказателство имаме, че тази Пъмпкин действително е съществувала? Може би е част от въображението му, може да е измислена само за да види дали Лусинда ще попадне в капана, като се престори, че я е открила. И ако е така, баща ѝ може да е оставил още някой кодицил^[1], анулиращ задачата, защото не е играла по правилата.

— Но тя трябва да съществува. Имам писмата ѝ — възпротиви се Лусинда разтревожено. — Нали не искаш да кажеш...

— Може да е подправил почерка си и сам да написал посланията — отбеляза Алекс, като се присъедини към разговора. — Или пък ги е диктувал на някого.

— Имаш ли истинско доказателство, че е притежавал три милиона лири изобщо? — запита изведнъж Карина.

— Исусе! Може ли всичко да било шега? — обади се мъжът ѝ.

— Стига! Стига! — завайка се Лусинда, заровила лице в шепи. — Мислех си, че просто трябва да издиря тази последна любовница, но вие всички предполагате... Не! — добави внезапно тя и се изправи. — Ако татко беше лунатик, Бърнард Кларк не е. Той е достоен човек и се кълна в живота си, че е такъв. Сигурна съм, че Пъмпкин

съществува. А и адвокатът ми обясни как баща ми е успял да натрупа толкова пари през годините, затова да не се отплесваме.

— Тогава да се надяваме, че ще я откриеш — отвърна примирително Карина.

— И че Майлс не ти е заложил някакъв капан — предупреди я Алекс.

Тази вечер не можа да заспи. Продължаваше да се върти неспокойно, а мозъкът ѝ бучеше от мислите за онази проклета жена, която се бе подписала с прякор. Коя можеше да е? Всяка, изникна отговорът. Къде можеше да се намира? Навсякъде, прошепна нощта.

До нея Джулиан спеше тихо. Завиждаше на способността му да се изключи от всичко веднага щом главата му докосне възглавницата. Накрая, разстроена от лежането и бездействието, тя стана от леглото и в тъмнината безшумно отвори чекмеджето с писмата на Пъмпкин. После слезе долу в дневната, настани се до лампата за четене и започна да ги преглежда отново в търсене на някаква следа, издаваща личността на авторката.

„Миналата нощ те сънувах, видях лицето ти, чух гласа ти... Знаеш ли, че когато стигаш до оргазъм, тъмните ти очи стават черни? Като черен кехлибар. Бездънни като дълбоки езера. За какво си мислиш, любов моя, в момента, когато се изливаш в мен? О, как искам да си при мен сега, как копнея за докосването ти...“

Лусинда взе друго послание.

„Любими мой, започваше то, нищо няма да е същото, след като зная колко се обичаме и как сме свързани...“

Като прехвърляше останалите, а те бяха общо двадесет, видя, че са в същия дух. От тях наистина нямаше какво да научи. Връзката им е

била особено страстна, както бе разбрала преди. Дори повече от романа му с пламенната Изабел. Това ѝ се стори интересно, защото Пъмпкин очевидно бе англичанка и би очаквала писмата ѝ да са поддържани. Но може би това се дължеше на закостенялото схващане, че всички англичани са резервирани.

Но онова, което действително отличаваше тези писма от останалите, бе особенният почерк, с дълги, закръглени, правилни извивки, които го доближаваха повече до византийския рисунък, отколкото до обикновен ръкопис.

Бе захладяло и Лусинда изведнъж почувства, че ѝ прилошава от нежеланото познание, придобито след смъртта на баща ѝ. Защо не бе оставил миналото да умре с него? И защо, за Бога, бе избрал нея да го възкреси?

Стийв и Дик бяха така развълнувани, че не знаеха къде да се даянат. Никога преди не бяха ходили на истинска почивка, затова станаха още в шест сутринта и се втурнаха из малката къща, за да се уверят, че банските им са опаковани, въдиците, които Том им бе донесъл, са в багажника на колата му, а плажните им кърпи са в куфарите. Колкото и често да ги успокояваше Сюзан, двамата си оставаха превъзбудени от бъдещото заминаване.

Том щеше да ги води в Бюд, Корнуол, за две седмици. Беше резервирал две двойни стаи в „Бърн Вю Хотел“, на няколко минути път пеша от обширния плаж, и им бе обещал екскурзии до Хартланд Пойнт, за да видят фара, и до Падстоу, Кловъли и Тинтейджъл. Последното развълнува момчетата особено много, защото в училище учеха легендата за крал Артур, за замъка, който построил за Гуинъвър и рицарите на кръглата маса, и за преданието, че Мерлин магьосникът живеел в една пещера под замъка.

— Ще видим ли кръглата маса? — питаше нетърпеливо Дик.

— Съжалявам, юнаци, но по-голямата част от замъка е била погълната от морето преди стотици години. Вече е просто развалина, но много вълнуваща, с прекрасен изглед към Атлантика — отвърна Том.

— Явно познаваш този край? — поинтересува се Сюзан, когато потеглиха след закуската в събота сутринта.

Той кимна.

— Там прекарах две много хубави ваканции с един приятел от училище и семейството му. Не съм ходил, откакто бях на дванадесет, но си спомням, че мястото е страхотно. Стийв и Дик могат да се катерят по скалите или да ловят риба в канала. Някога хващах дребни рибки и малки рачета в скалистите вирове на брега. После карахме сърф. Страхно удоволствие е!

Звучеше ѝ толкова младежки и ентузиазирано, че се обърна и го погледна усмихнато.

— Това ще е най-хубавата почивка, която сме имали — промълви Сюзан и добави с копнеж: — Истинска семейна почивка.

Нямаше да е точно така, разбира се. Щеше да е, ако ѝ бе намекнал за брак, но неизвестно защо той сякаш пренебрегваше съществуването на тази институция. Бяха по-близки и влюбени отвсякога. Обичаше Стийв и Дик и не спираше да ѝ угажда, но... брак? Като че ли дори не му бе минавало през ума. Това я тревожеше и натъжаваше. Мислеше, че бяха постигнали разбирателство и никой от тях не се чувстваше недостоен или незаслужил другия, бе се зарадвала на сближаването им, защото смяташе, че е начало на стабилна връзка. Но не се бе случило нищо повече. Том изглеждаше щастлив с настоящото положение и тя се боеше, че просто не иска да се обвързва в брак.

— Ще си прекараме прекрасно — казваше той на момчетата, а сърфирането на Самърлийз Бийч е най-доброто на западното крайбрежие. Вълните от Атлантическия океан се обръщат направо на брега и е страхотно.

— Трябва ли да стоиш прав на сърфа? — попита със съмнение Стийв.

Том поклати глава.

— Тези, които ще вземем, са като тънки дъски с извити краища отпред. Просто си лежете по корем и се качвате на вълната.

— Супер!

— Върхът! Мислех си, че трябва да сме прави, като на рекламите по телевизията. Ухааа!

Залюляха се наляво-надясно на задната седалка, размахвайки ръце и се преструваха, че лъкатушат по надигащата се вода.

Майка им се смееше, въодушевена като тях.

— Няма да можем да ги изкараме от водата, знаеш ли? — обърна се към Том тя.

— Добре че съм купил неопренови костюми за всички ни, нали?

— О, Том!

— Върхът! — викаха момчетата, като се люлееха и подскачаха още по-силно. — Пръв ще вляза в морето!

Децата имаха температура и ги болеше гърло.

— Днес трябва да останете в леглата — каза им Лусинда, като гледаше тревожно зачервените им бузки.

Дишането им бе малко хрипкаво и изглежда, им харесваше да се излежават, вместо да лудуват из цялата къща.

Делия я бе събудила в седем сутринта, за да ѝ каже, че децата не са добре.

— Мисля, че трябва да се обадим на лекаря да дойде да ги види — предложи неспокойно майката.

Помощницата кимна.

— Няма да е лошо. Има доста случаи на менингит.

На Лусинда ѝ идеше да я убие, задето изрече собствените ѝ страхове.

— И много случаи на грип също — отвърна оживено. — Ще звънна на доктор Хасуел веднага. Ще се справиш ли сама днес? — продължи тя скована от вина и мъка. Не трябваше ли една майка да остане с децата си, когато са болни? „Можеш да си дойдеш до половин час, ако възникне нещо“, нашепваше ѝ вътрешният глас.

— Обади ми се, ако има някаква промяна — обърна се към Делия. „Не бива да ѝ товаря с тази отговорност. Трябва да съм тук, с Джейми и Дейзи“.

— Не се тревожи, ще се оправим — отвърна твърдо жената. — Ще ги държа на топло, ще им давам много течности и ще видя какво ще каже лекарят.

— Да. Точно така. Благодаря ти — тръгна забързано обратно към спалнята. Чувстваше се обърквана — ами ако страдаха от сериозна болест?

Джулиан беше още под душа.

— Наред ли е всичко? — надвика тихото шумолене на водата.

— Ще се обадя на доктор Хасуел.

Докато приключваше разговора с любезния им семеен лекар, мъжът ѝ застана до нея с хавлия, обвита около кръста, а от тялото му се издигаше пара.

— Какво им е? — по гласа му познаваше, че и той е притеснен.

— Треска. Болно гърло...

— Сигурно са настинали — отвърна облекчен. — Нали знаеш колко лесно вдигат температура децата — избърса косата си енергично. — Разтревожена си, защото трябва да ги оставиш и да отиваш на работа, нали?

— А ти не си ли?

— Иска ми се и двамата да можехме да си останем у дома, въпреки че ми се струва ненужно. Делия е много опитна и при спешност може да се свърже с нас незабавно.

Лусинда не отговори, но бе стиснала устни, докато влизаше в банята, а очите ѝ издаваха дълбока тревога, като на ранено животно.

След като се облече, тя се втурна обратно в детската стая, но Джейми и Дейзи бяха заспали отново, с полускрити под юрганите зачервени личица и залепнали по слепоочията коси.

Делия се появи на вратата.

— Пийнаха по нещо, но реших, че е най-добре да ги оставя да се наспят — прошепна тя. — Мама винаги казва, че сънят е най-доброто лекарство.

Лусинда кимна.

— Лекарят ще дойде преди обед. Не му се стори нещо сериозно, но ще ги погледне въпреки това. Ще ми се обадиш, ако...

— Разбира се. Ще се оправят като едното нищо. Ти върви на работа и не се безпокой. Ще ти звънна, когато си тръгне докторът.

— Благодаря, Делия — погледна отново към децата си и ѝ се стори най-трудното нещо на света да ги остави в такова състояние, но знаеше, че трябва, особено в момента, когато нещата в офиса бяха така изострени.

Джулиан влезе на пръсти. Надникна към всяко от децата, като внимаваше да не ги събуди.

— Ще се оправят — прошепна той. — Няма да си изключвам телефона през целия ден, в случай че съм ти необходим.

— И аз също — добави жена му глухо. Погледна часовника си. Щеше да закъснее. — Ще се върна колкото се може по-рано — обеща.

— Опитай се да не се тревожиш, Зайче — промълви ѝ той, докато бързаха заедно надолу по стълбите.

— Не мога да продължавам така повече — каза му тя. — Не е честно спрямо децата и спрямо нас също — всеки момент би заплакала.

— Бих пробвал да си намеря по-високо платена работа и тогава ще можеш да напуснеш своята.

— Не започвай изобщо — прошепна тя и се обърна да го целуне мимоходом по устните. — Обичаш работата си. По-разумно ще е да зарежа „Д’Асоар“ и да се заема с нещо не толкова взискателно. С по-гъвкаво работно време. Трябва да бързам, ще се видим довечера.

— Чу ли?

Фирмата беше в криза. Из всичките единадесет етажа се носеше шумът от трескава дейност, докато слухове и опровержения кръжаха като разярени оси наоколо и човек не знаеше на какво да вярва.

— Какво става? — Лусинда се огледа с въпросителен поглед, докато бързаше към бюрото си.

Хората се бяха скупчили на групички и си шепнеха нервно, потресени.

В огромното пространство на офиса се възцари внезапна тишина, сякаш някой бе изключил радиото. Колегите изглеждаха смутени, пристъпваха от крак на крак, но всички избягваха очите ѝ. После забеляза, че Женевиер я няма.

— Не мога да повярвам — изрече бавно тя.

— Не е била сама — изграчи Питър замаяно.

Лусинда се обърна към него.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е била сама?

— И Ален е бил вътре.

— Ален?! — повтори невярващо тя.

Останалите кимнаха. После всички заговориха едновременно, изливайки информацията на части, като разбъркани парченца от мозайка.

— Имали са връзка...

— ... заговорничели.
— Заедно са можели да събират...
— ... информация от двете страни на Ламанша.
— Ален беше изнервен онзи ден, защото мислеше, че е заминала без него...
— ... да живее в Мексико.
— Изоставил е жена си заради Женевиев...
— ... „Ксанте“ са му платили дванадесет милиона за информацията.

Лусинда седеше неподвижно, докато бърборенето тракаше и се въртеше край нея като чекрък. Седна и се опита да осъзнае огромното значение на случилото се. Изглеждаше ѝ невъзможно. Ален — да. Никога не го бе харесвала, не му бе вярвала и не я изненадваше, че е измамил компанията, в която бе директор от дванадесет години. Но Женевиев!...

Поклати глава и се запита как е могла да се заблуди така дълбоко в младата жена, на която бе вярвала безрезервно. Дали Женевиев не бе попаднала под магията на Ален? Може би се е влюбила лудо в него? Чувството, че е предадена, надделяваше над останалите. Тези хора бяха нейни колеги, Ален я бе пришпорвал да открие виновника, а момичето се бе преструвало, че ѝ е приятелка.

Приближи се Питър. Опря се на бюрото ѝ, наведе се и заговори тихо.

— Не си виновна ти — каза, отгатнал мислите ѝ. — Беше много добра към Женевиев и се правеше на ударена, когато се извиняваше, че е болна, или пък я подкрепяше, когато заслужаваше критика. Винаги си била лоялна.

— Харесвах я — изтъкна тя объркано. — Как съм могла да сгреша така? Чувствам се ужасно. Трябваше да се досетя какво става. Или, поне да заподозра нещо.

— Мисля, че не си имала представа какво е ставало — отговори Питър твърдо. — Не си могла да знаеш. Смятам, че Ален винаги е душил наоколо просто за да ни отклони от следата, а ти? Вероятно е искал да се увери също, че Женевиев няма да издаде нещо.

— Мили Боже! — простена Лусинда и се облегна в стола си. — Гадна работа, а? Такава продажност! Трябваше да ходя да купувам козметика на друга компания, като че ли съм обикновена домакиня, а

после да я пращам в лабораторията, за да видим дали не можем да откраднем някоя от техните идеи, както те правят с нас. Всичко това ми е противно! Конкуренцията, съперничеството, начинът, по който се шпионираме взаимно. Наистина е отвратително, нали?

— Не позволявай това да те сломи, Лусинда. Хора като теб са нужни на индустрията.

— Честно казано, Питър, не мисля, че мога да го понасям повече. Тази история с Женевиев преля чашата. Сприятелих се с нея, когато пристигна от Париж. Погрижих се да се настани някъде. А тя да вземе да стори това, и то без дори да забележа!

„Защото в момента ме занимават други неща — разсъждаваше тя. — Джейми и Дейзи са болни и би трябвало да съм си у дома при тях. И Джулиан заслужава да му посветя по-голяма част от времето си. А също и мама. И баба. А и проклетото завещание на татко. Сега пък разгромът в Д’Асоар...“ Усещаше как я заболява глава от напрежение и ѝ се искаше да има време да се захване с йога или нещо такова.

По-късно същия ден, след като разбра от лекаря, че според него децата боледуват от варицела и трябва да останат в леглата, тя се обади на Джулиан.

— Явно има някаква епидемия — каза му, — затова вероятно е прав.

Джулиан гледаше философски на нещата.

— По-добре да прекарат детските болести колкото се може по-рано. Аз пипнах шарка на двадесет и една и беше ужасно.

После му разказа за Женевиев, която бе срещал един-два пъти, когато бе взимал жена си от работа.

— Гади ми се от цялата история — оплака се тя. — Дължи се на небрежност от моя страна да не зная, че момиче от отдела ми е дупе и гащи с директор, и че заедно са продавали подробности около продуктите ни на един от основните ни конкуренти. Пропуснала съм да го забележа, защото я смятах за своя приятелка. Винаги съм мислела, че Ален е гадняр, но поне смятах, че е честен. Абсолютно съм отвратена, илюзиите ми са разбити. Ще напусна, Джулиан. Този бизнес е така продажен, че вече не искам да имам нищо общо с него.

— Горкото ми Зайче! Хайде да го обсъдим довечера, а? Мисля, че ще мога да се измъкна рано, тъй че ще се прибера към четири и половина. Така ще отменя Делия.

— Чудесно! И аз ще си дойда възможно най-скоро — отвърна тя.
— Хрумна ми нещо друго, Джулиан. Може да се наложи да отложим гостуването у Рейчъл и Йън, ако децата наистина имат варицела.

— Права си. Да видим как ще са утре — простена той.

Ал прекъсна писането само, за да се изкъпе и да хапне нещо, преди да се върне на бюрото на Майлс и да се заеме отново със задачата си. Странно обаче, работата не ѝ тежеше. Не бе досадно задължение, продиктувано от доброто възпитание. Доставяше ѝ огромно удоволствие да докосва листа с писалката, да оформя думите, фразите, да удължава някой абзац или да подбира друго прилагателно... Напомняше ѝ за нещо, което обичаше да прави много отдавна. Понякога това ѝ даваше убежище от реалността, в което въображението ѝ политаше и ѝ носеше неочаквана физическа наслада и усещане за свобода, каквато не бе чувствала от юношеството си.

За миг изпита съжаление, че бе престанала да пише детски истории заради язвителните забележки на Майлс. Може би трябваше да ги извади отново и да ги прегледа? Може би, като ги променеше леко, нямаше да са такъв боклук, какъвто мъжът ѝ твърдеше, че са?

Кръвта се втурна малко по-бързо във вените ѝ докато довършваше поредното писмо. Не беше ли казала майка ѝ, че възрастните жени понякога започват нова кариера, и то когато си мислят, че животът им е изтекъл? Ами ако... Отърси се от възбудата. Не биваше да се размечтава. Първо трябваше да довърши писмата.

— Страхотно! Вижте вълните!

Стийв стоеше на тясната алея пред редицата бунгала край плажа и сочеше сиво-зеленикавото море, което се покачваше към брега с приближаващия прилив.

— Супер! — съгласи се Дик, който се опитваше да не издава вълнение с гласа си.

Сюзан пхна ръка под лакътя на Том.

— Изглежда доста бурно — отбеляза тя, докато наблюдаваше яростните вълни, блъскащи се в пясъка, преди да се втурнат напред в бучаща пенеща се маса.

— Днес е малко бурничко — кимна мъжът. — Затова на онзи пилон в средата на плажа има флагчета с кръст. Освен това от Атлантика духа силен западен вятър.

— Опасно ли е? — Стийв изглеждаше впечатлен.

— Може и да е — призна Том. — Затова използват флагчета, за да предупреждават хората да не плуват. Разбира се, винаги има дежурен спасител, просто в случай че някой попадне в беда.

Момчетата се взираха в брега с безмълвно страхопочитание. Вляво от тях, върху дига, построена преди повече от сто години от големи плоски камъни, се виеше шосе, което им приличаше на застрашена подводница, която вълните блъскаха, а сребристите пръски пяна закриваха за момент, но после се подаваше отново, когато водата се оттегляше тежко.

— Утре времето ще е хубаво — отбеляза той с тон на познавач. — Какво ще кажете междуременно да половим риба в канала?

— Не може ли да се покатерим ей там? — попита Дик, като сочеше дясната страна на плажа, където скалите се издигаха назъбени и могъщи, а повърхността им бе осеяна с дебели твърди черупки.

— Не и при приближаващ прилив — предупреди ги Том. — Лесно можете да се окажете откъснати от брега и наистина да загазите. Утре ще ги обходим, когато приливът се оттегли, и ще половим малки рибки. Ей там има някои красиви вирчета.

Сюзан го погледна с обич.

— Изглежда, си спомняш всичко — каза тя. — Преди колко време си идвал тук?

Пресметна набързо.

— Преди около двадесет и пет години, предполагам, но това място е от онези, които никога не се променят, слава Богу. Като шофирах към хотела преди малко, разпознах повечето от магазините. Онзи, от който си купувахме корда, топка за плажа, мрежа за лов на скариди... а магазинът на ъгъла продаваше хотдог и сладолед... — гласът му заглъхна и той се усмихна при спомена за единствената си щастлива ваканция.

Сюзан го придърпа към себе си.

— Ще направим и тази ваканция щастлива — прошепна му тя, прочела мислите му. — Със сигурност ще е най-хубавата почивка, която аз и момчетата сме прекарвали.

Той я погледна с благодарност.

— И за мен също.

На следващата сутрин се събудиха и видяха ясно небе, спокойно море и плажна ивица, която накара Дик и Стийв да изтичат до края на водата с доволни писъци и да пожелаят да правят всичко едновременно — да плуват, да сърфират, да се катерят по скалите, да ловят риба, да се разхождат по кея край възвишенията с изглед към океана, да се повозят на кану нагоре по канала, където Том им бе казал, че ще видят онова, което някога наричал „Къщата на сладкишите“, да хапнат сладолед, да поиграят с топката, да се пекат на слънце, да си направят пикник...

— Може ли, мамо? Може ли, Том? — настояваха те.

— Всичко ще направим, но едно по едно — смееше се той. — Не забравяйте, че ще останем две седмици. Имаме предостатъчно време. А може да дойдем пак и догодина, ако искате.

Момчетата бяха дълбоко впечатлени от последната му забележка. Сюзан също.

— Не са ли необикновени децата? — възкликна Лусинда невярващо.

Джейми и Дейзи напълно се бяха възстановили след два дни, прекарани в леглото. Температурата им бе нормална от двадесет и четири часа, обривът им бе изчезнал, а доктор Хасуел ги бе обявил за абсолютно здрави тази сутрин.

Джулиан бе прав — децата можеше да вдигнат температура, да имат лека инфекция в един миг, а в следващия да са съвсем добре.

— Радвам се, че не отменихме гостуването у Рейчъл и Йън този уикенд — продължи тя.

Семейство Комптън бяха превърнали гостоприемството в изкуство и когато стигнаха до входа на „Стейпли Менър“ в петък вечерта, сякаш изведнъж потънаха в лукс. Беше изключително успокояващо и отпускащо да отседнеш в красива къща, където всичко е организирано до съвършенство, а една бавачка грабна малките и ги заведе да си играят с Тоби и Арчи в детската стая, която приличаше на магазина за играчки „Хамлис“. Сякаш самите те се бяха върнали в

детството си, освободени от отговорност и от нуждата да вземат решения. Лусинда особено изпитваше необичайно облекчение.

— Елате да пийнем по нещо в градината, докато бавачката сервира вечерята на децата — предложи домакинята, след като с Йън ги бяха поздравили възторжено.

Поведе ги през великолепната, издържана изцяло в бяло дневна на сенчеста тераса с изглед към три акра окосена ливада с цветни лехи. На меката вечерна светлина сенките се бяха удължили, подухваше лек ветрец, а въздухът бе изпълнен с аромата на тютюн, жасмин и рози.

Лусинда се огледа с възхищение, наслаждавайки се на подредеността и съвършенството на всичко, докато Джулиан се отпусна на мек градински стол с въздишка на удоволствие. След няколко мига домакинята постави на ниска масичка кана охладено „Нимс“, преливащо от плодове и стръкчета пореч, и разбраха, че уикендът на истинско угаждане и лукс бе започнал.

— Това се казва живот — изрече Джулиан, протегнал крака с глупава усмивка.

— Тук е рай — съгласи се жена му, отпусната за пръв път от седмици и внезапно зарадвана, че бе решила да вземе най-хубавите си дрехи, защото знаеше, че няма да я пуснат да припари до кухнята.

Пристигнаха още гости — Хейзъл и Мелвин Анструтър, младоженци, които се кискаха и стеснително се държаха за ръце, Джъмайма и Едуард Парсънс с шестгодишната им дъщеря Калиста, която бе отведена в детската при другите деца още щом стъпи на алеята. Накрая дойдоха Карън и Оуен Рандъл. Бяха весели и буйни и влетяха въоръжени с тенис ракети и стикове за голф, като заявиха шумно:

— Луди сме по спорта и си спомнихме, че имате тенис корт и сте близо до терена за голф.

Рейчъл обаче скоро овладя положението, включително и гостите си. След като приключиха с напитките, тактично ги отпратиха към стаите им, всяка от които имаше прилежаща баня, и им казаха, че трябва да се съберат в дневната на пиене в осем часа, а за вечеря — в осем и половина.

Докато киснеше в горещата вана, парфюмирана с масло за баня „Джо Мълоун“, Лусинда затвори очи с пълно доволство. Джейми и Дейзи сега гледаха видео в детската стая с останалите, след като ги нагостиха с вкусна вечеря, докато в съседното, помещение Джулиан лежеше на леглото с балдахин и сънливо прелистваше новия брой на „Провинциален живот“. Беше решила да забрави тревогите си този уикенд. Щеше да прекара няколко дни в задоволяване на личните си желания. По дяволите „Д’Асоар“. Колкото по-скоро напуснеше, толкова по-добре. Майната ѝ на извратената идея на баща ѝ да превърне наследството ѝ в игра на преследване на съкровища. И без това бе приключила. Нямаше надежда да открие Пъмпкин. Но диамантената брошка беше нейна, а също и перлената огърлица. Поне така си мислеше... освен ако нямаше някакво дяволско малко допълнение, което Бърнард не беше споменал, гласящо, че няма да получи абсолютно нищо, ако не е изпълнила всичко както трябва.

Ако предположението на Карина беше правилно, брошката струваше хиляди лири, а и перлите сигурно не бяха евтини. Щеше да ги продаде и да си осигури финансово спокойствие, докато си търсеше друга, по-невзискателна работа. Беше разочароващо, но нали и без това не бе вярвала истински в джакпота от три милиона. Богатства като това не попадаха в ръцете на хора като нея.

— Добре ли си, Зайче? — попита Джулиан, като влезе в топлата, уханна баня.

Надигна се от водата и загърна стройното си тяло в пухкава бяла хавлия. Очите ѝ бяха светли и ясни и сякаш току-що бе свалила товар от плещите си.

— Напълно — отвърна му усмихнато.

И наистина бе така. Облекчението от решението да напусне „Д’Асоар“, да сложи край на преследването на Пъмпкин и да се ориентира към по-реалистично бъдеще я караше да се чувства страхотно. Лека, свободна, позитивно настроена. А и бяха в навечерието на наистина приятен уикенд.

— Колко е часът? — попита тя.

Докато се събличаше бавно, Джулиан погледна часовника си.

— Седем и половина. Имаме много време, преди да слезем отново долу.

— Така си и мислех — усмихна се пакостливо и пусна хавлията на пода. Хвана го за ръката. — Ела. Онова огромно легло не е предназначено само за сън.

Тифи и Оли, миниатюрните дакели с лъскава кафява козина, лежаха на килимчето пред камината, а лапичките им помръдваха от време на време, докато дремеха на пресекулки на фона на бърбенето след вечеря. Всички се бяха събрали в дневната, развеселени от внимателно подбраните вина от избата на Йън.

— Вечерята беше фантастична, Рейчъл — отбеляза Лусинда докато отпиваше от кафето си. Бяха започнали с *creme cendennaise*, крем супа от цикория, картофи и праз с кротони, последвана от *delice defletan aida*, което представляваше филенца от риба камбала с аспержи в бял винен сос. За основното ястие Рейчъл бе избрала пържени пъдпъдъци с ризото, орехи и трюфели, сервирано с *rommes nouvelles*^[2] и *endives meuniere*^[3]. За десерт имаше сладоледено суфле, подправено с „Коинтрьо“. Всичко бе така превъзходно приготвено, а порциите — толкова малки и изискани, че никой не се чувстваше преял.

— Това се казва вечеря — заяви високо в дует веселото семейство Рандъл.

— Наистина прекрасна — съгласи се Едуард Парсънс, докато Джъмайма потупваше корема си и се хилеше, че цяла седмица няма да може да хапне друго.

Всички останали се съгласиха ентузиазирани. Рейчъл бе прочут майстор кулинар сред приятелите си и независимо от приготвянето на четири блюда за десет души изглеждаше прекрасна в синята си рокля без нито една гънка. Смееше се весело и предлагаше наоколо чиния с домашни сладкиши.

— Съвсем лесно е — отвърщаше безгрижно. — Боя се, че не съм много оригинална. Записвам си рецепти от всеки и отвсякъде. Кухненската работа ми е хоби.

Чуха се стенания от другите жени.

— Хоби? Наистина ли ти харесва?

— Мразя готвенето!

— Толкова е досадно!

— Слава Богу, че има „Маркс и Спенсър“!

А младоженката Хейзъл избъбри мило:

— Не обичам много да се въртя над тенджерите, но ми е приятно да приготвям любимото ядене на Мелвин.

— Скоро ще ти мине — каза ѝ живо Карън Рандъл. — Посочвам на Оуен микровълновата и оставям всичко на него.

— Да си призная — изрече замислено Лусинда, — бих се радвала да имам малко повече време за готвене. Камбалата беше божествена, Рейчъл. Трудно ли се приготвя?

— С белия винен сос и аспержите ли? — засия Рейчъл. — Хареса ли ти? Колкото и да ти е странно, взела съм рецептата от Карина.

— Карина? — полюбопитства шеговито Джулиан. — Кога е получила диплома за готвач?

— Май каза, че я е взела от майка си. Както и да е, тя ми я даде — довери им домакинята, сякаш издаваше държавна тайна. Скочи енергично на крака. — Ще ти я донеса, Лусинда.

— О, не е спешно — опита се да я спре събеседницата ѝ, но Рейчъл бе хукнала към кухнята, а светлосините ѝ сандали с високи токчета потропваха по паркета.

Минута по-късно се появи отново с рецептата, пъхната грижливо в найлонов плик за документи.

— Заповядай — подаде ѝ я весело. — Можеш да си я препишеш и да ми я върнеш утре.

Лусинда я взе и сякаш Земята се отскубна от оста си и се завъртя в празното пространство. Разтрепери се потресена, като че ли бе докоснала жив огън. Истината я заля на вълни. Вкочани се, призля ѝ и за миг ѝ се стори, че ще припадне.

— Какво има, Зайче? — дочу тихия глас на Джулиан. Лицето ѝ бе преbledняло, а ръцете ѝ трепереха, докато продължаваше да се вира невярващо в рецептата.

— Почеркът — прошепна. — Но не може да бъде!...

— Какво?

Погледна към Рейчъл, която се въртеше наоколо с подноса с домашни сладкиши. Сякаш я виждаше за пръв път. И все пак трябваше да повярва на очите си. Рецептата бе написана с необикновен почерк, едър, правилен и закръглен, като византийски рисунък.

Мъжът ѝ я наблюдаваше загрижено, без да знае, че е стигнала до края на търсенето на съкровището и е отворена от откритието си.

— Добре ли си? — шепнеше той.

Едва позна собствения си глас, толкова бе пресипнал.

— Това е почеркът на Пъмкин!

Вече бе много късно и всички останали гости се бяха оттеглили в стаите си, заситени от храна и напитки. Рейчъл продължаваше да гледа Лусинда въпросително, твърде възпитана, за да ѝ напомни, че е време за лягане, но очевидно подразнена, че се застояват.

— Можеш ли да настаниш кучетата за през нощта, Йън? — попита настойчиво съпруга си, докато се въртеше около вратата на дневната.

Джулиан се надигна и изгледа Лусинда с разбиране.

— Ще ти помогна, Йън — каза той и последва домакина си в антрето.

— Струва ми се, че... — суетеше се Рейчъл и гледаше гостенката си в очакване, а ръката ѝ беше върху ключа на лампата.

Лусинда вдигна рецептата, все още в найлоновия плик.

— Значи ти си Пъмкин? — изрече бавно.

— Моля? — жената я изгледа объркано.

— Разпознах почерка ти, Рейчъл, така че не отричай. Опитвам се да те открия от месеци. Всъщност се бях отказала, но когато ми даде това... Предполагам, че Йън е бил в неведение? Връзката ви преди срещата ти с него ли беше? В писмата ти няма дата.

Изненадващо, Рейчъл се намръщи, а после се спусна към Лусинда и я дръпна леко да седне на дивана, преди сама да се отпусне до нея и да я хване за ръка.

— Стори ми се, че не изглеждаш добре преди малко. Мога ли да ти дам нещо? — попита обезпокоено.

Лусинда се взираше в нея поразена.

— Защо отричаш? — прошепна тя. — Знам, че си имала връзка с баща ми. Всичките ти писма до него са у мен. Разпознах почерка в момента, в който го видях. Винаги сме разговаряли по телефона и

предполагам, че всъщност заради това никога не го бях виждала. Но, за Бога... толкова е характерен! Не би могъл да бъде сбъркан с друг.

Рейчъл изглеждаше стъписана.

— Правиш ужасна грешка — зяпна тя. — Аз дори не го познавах. Беше старец, нали? Как можа да си помислиш...

— Но това е твоят почерк, нали?! — запита обвинително гостенката.

— Не! — ръцете на домакинята стискаха конвулсивно перлите около шията ѝ, сякаш я задушаваша. Бе пребледняла и според Лусинда изглеждаше наистина виновна.

— Не се тревожи, Рейчъл. Не съм ядосана. Всъщност съм облекчена и благодарна, че най-после открих коя е Пъмкин — успокои я тя. — Просто беше голям шок.

— Лусинда, ще ме изслушаш ли? Не аз съм писала тази рецепта!

Последва миг тишина, в който двете жени се гледаха.

— Тогава кой, по дяволите, я е писал? — запита подозрително гостенката.

Рейчъл прехапа устната си, силно смутена.

— Мисля, че не трябва да се замесвам — отвърна нервно.

— Не зная за какво става дума, но мога само да те уверя, че дори не съм срещала баща ти.

В този момент в стаята се върнаха Йън и Джулиан.

— Какво става? — попита домакинята, като погледна двете жени.

— Просто искам да знам чий е този почерк — отвърна му Лусинда.

— Боя се, че не мога да ти помогна — сви рамене той. — Има ли значение?

— Да.

— Е, чий е този почерк, скъпа? — обърна се към съпругата си.

— Поставете ме в ужасно положение, мисля, че не мога... — изхленчи трескаво Рейчъл, като напомни на Лусинда нощна пеперуда, която се блъска в прозореца в опит да избяга.

— Защо не, по дяволите? — намръщи се Йън. — Не разбирам.

Джулиан пристъпи напред.

— Това е много дълга история и по-късно Лусинда може би ще ви я разкаже, но междуременно е жизненоважно за нея да разбере чий е почеркът. Бъдещето ѝ зависи от това.

Рейчъл го изгледа доста строго.

— Но Карина ми е добра приятелка. Дължа ѝ лоялност и...
Със закъснение осъзна какво бе казала.

Когато се върнаха в Лондон в неделя вечерта, Лусинда осъзна, че не помни голяма част от уикенда с Рейчъл и Йън. Смътно се сещаше как многократно се бе извинила на приятелката си и ѝ бе разказала цялата история, но след това сякаш бе дремала на пресекулки по времето на дълъг филм и бе зървала откъслечни сцени, в които хората се събираха, за да разговарят и да се смеят, да се хранят и пият, докато познанието, което бе придобила, растеше като гъба в главата ѝ: Карина... най-добрата ѝ приятелка, Карина... любовницата на баща ѝ, Карина, съвършената лъжкиня, Карина... която бе обещала да ѝ помогне в издирването на петте любовници на Майлс и накрая я бе увещавала да се престори, че е открила Пъмпкин, за да получи наследството си. И през цялото това време... Измамата причиняваше ужасна болка. Лусинда се обърна за утеха към Джулиан, който бе също толкова потресен.

— Не мога да повярвам! — повтаряше тя, но Рейчъл я бе уверила, че е видяла как Карина внимателно преписва рецептата и дори се пошегувала с едрия си и странен почерк: „Толкова е глупав — смеела се тя, — ако пиша благодарствено писмо, то заема четири страници. Затова контактувам само по телефон, но в наши дни всички правят така“.

Но бе писала на Майлс, разсъждаваше Лусинда. Страница след страница, описващи страстните ѝ чувства, сякаш бе изляла душата си и огнените дълбини на емоциите си, сякаш единствено словата върху хартия, горещи и импулсивни, можеха да изразят огромната ѝ любов към него.

— Но кога... кога е била връзката им? — бе задала въпроса на Рейчъл, но тя не бе могла да отговори, защото никога не бе знаела, че Карина изобщо е имала любовник.

След като се върнаха в Лондон, Лусинда продължаваше да размишлява над това.

— Познавам я от дванадесет-тринадесет години — обясняваше на мъжа си. — Дали вече е била срещнала татко? Или се е запознала с

него чрез мен? Сега схващам защо бе толкова разстроена на панихидата му. За пръв път я видях да плаче.

— Може би връзката им е била, преди да се омъжи?

— Така бих сметнала, въпреки че трябва да е била много млада — вероятно точно преди татко да срещне Изабел... — пое си рязко въздух. — О, Боже мой, а аз я помолих да се погрижи за италианката, когато излизахме от църквата! Мислиш ли, че са се досетили, че... Сравнили са спомените си?...

Джулиан я изгледа въпросително.

— Считам, че Изабел щеше да ти се обади, ако бе станало така.

— Прав си. Пфу! Ако бе осъзнала, че Карина, Фенела и Рене са имали връзки с баща ми и са на панихидата!...

— Не си го и помисляй. Кога ще й кажеш?

На път бе да постави последното парченце от пъзела на мястото му. Последното предателство — и то двойно предателство: Майлс, който бе мамил Ан, и Карина, която бе лъгала нея — щеше да бъде разбудено, а Лусинда скоро щеше да е в състояние да съобщи на Бърnard, че е изпълнила странното предизвикателство на баща си.

Устните ѝ се свиха.

— Тя се позабавлява с мен — проговори меко. — Сега е мой ред.

Сюзан лежеше на плажната кърпа със съзнанието, че никога през живота си не е била по-щастлива. Бученето на приближаващите вълни и съскането им обратно надолу по пясъка и камъчетата се бяха превърнали в успокояващ звуков фон на щастливите викове на децата, които играеха с топката и строяха замъци, съпровождани от време на време от меланхоличния крясък на чайка.

Безоблачното синьо небе висеше отгоре като балдахин, замайващо с чистата си, ясна и неизмерима дълбочина, докато се вираше в него и си мислеше колко много обича Том.

Той лежеше по корем до нея и четеше книга. Всеки, който погледнеше към тях, щеше да ги вземе за семейна двойка с двама синове, които се наслаждават на годишната си отпуска край морето. Претърколи се на корем и протегна босите си крака зад себе си.

— Да те намажа ли с предпазното масло? — предложи Том, като остави книгата си. — Това е най-опасното място за слънчеви бани на

света, да знаеш — продължи той. — Човек дори не забелязва как изгаря, защото бризът е така хладен, но си спомням, че майката на приятеля ми изгоря страхотно, когато бяхме тук. Трябваше да иде на лекар и той й бе казал, че същия ефект щяла да постигне, ако се била поляла с кофа гореща вода. Наистина беше доста зле.

— Много внимавам — успокои го приятелката му. — Погрижила съм се и момчетата да са намазани със слънцепредпазно мляко.

Том лежеше, отпуснал лице на ръцете си, посипани със златист пясък. Сюзан го погледа още малко, преди да притвори очи и да си каже: само още пет минути почивка и ще извадя закуската — сандвичи с мармалад, маслени бисквити, термос с чай и няколко кутийки кока-кола. Каква прекрасна ваканция прекарваха момчетата! Дори не им липсваше телевизията.

Отначало си помисли, че повишените гласове, носещи се от прибоа, се дължат на свада около футболния мач на едно голямо шумно семейство от Мидландс, които от дни се наместваха в центъра на плажа. Но после долови острия тон на тревога в крясъците и нещо като паническо вайкане. Погледна въпросително към Том, но той бе кротко погълнат от книгата си. Значи не можеше да е нещо сериозно. Отново притвори очи.

Приближиха се тежко отекващи по мокрия пясък стъпки. „Родителите трябва наистина да упражняват повече контрол над децата си“, помисли си раздражено. Повдигна глава да се огледа наоколо. Но не някой от членовете на онова шумно семейство огласяше плажа — с трескаво движещи се ръце и крака, разширени от паника очи, зяпнала от задъхване уста и силни викове. Беше Дик.

— Мамо! Мамо! — пищеше той и ги засипваше с пясък, докато спря с подхлъзване. — Стийв не може да излезе от водата! Вълните го повличат обратно навътре!

Докато още говореше, Том вече бе на крака, тичаше по брега с дълги отчаяни крачки и крещеше: „Спасител! Спасител!“, преди да се хвърли сам в буйната вода, където подводното течение бе толкова яростно, че дузини плуващи бяха загинали през годините.

— О, Господи, моля те, не!... — от дробовете на майката се изтръгваха сухи стенания, докато залиташе към края на водата, а

краката ѝ заплашваха да се подкосят. — Моля те, Господи — мълвеше с отчаяние, твърде дълбоко, за да се изрази със сълзи или да се осмисли — безумна, сляпа паника, която граничеше с лудостта. — Моля те, Господи... моля!...

В морето, на растящо с всяка секунда разстояние, главата на момчето се показваше като коркова тапа, която се подмяташе към скалите със смъртоносните им назъбени ръбове. Събираше се тълпа, сгъстяваше се, а майките хващаха децата си и ги притискаха към себе си. Сюзан виждаше и главата на Том, който се бореше срещу течението и рискуваше също да бъде повлечен, въпреки че бе силен плувец.

Дик, който наблюдаваше със страх, тръгна отново към водата и навлезе до коляно в разбиващите се вълни, но с ужасен див вик майка му го издърпа обратно, падна на колене, разтреперана цялата, и го притисна силно, хълцайки:

— Не, не!

Усещаше трескавата дейност около себе си, дебелия въже, което развиваха от макарата горе на плажа, ужасната тишина, докато тълпата гледаше хипнотизирано малката главичка на Стийв, отнасяна все по-навътре във водата. И още една глава, силни ръце и рамене... Но щеше ли плувецът да стигне до детето навреме?

— Не видяха ли предупредителните флагове? — питаше един мъж жена си, която държеше децата си за ръцете. — Всеки знае, че е опасно да се плува при такъв знак.

Преди минути плажът бе великолепно игрище. Сега се бе превърнал в мрачно диво място, студена, ветровита обител на насилствената смърт. Хвърчилата, бухалките и топките лежаха изоставени. Летуващите се напрягаха да видят какво става и благодаряха на Бога, че не тяхното дете е във водата. Стаяваха дъх и се надяваха плувецът да се протегне и да сграбчи момченцето, преди да е станало твърде късно. Съзнаваха, че наблюдават надвиснала трагедия, и си припомняха, че това е истинският живот, а не някакъв филм по телевизията. После покрай тях се втурна спасителят, загорял и мускулест, с въже, вързано за буя, който носеше.

За миг се понесе вълна от шепот. Идеше помощ. Но в далечината за миг се появи тънка бяла ръка, сякаш за да помахва за сбогом, преди да изчезне. После нямаше и следа от детската главичка.

Надигнаха се стенания, след което брегът бързо замлъкна отново. Няколко жени избухнаха в сълзи. Сюзан, все още на колене, стискаше Дик и не отместваше очи от мястото, където бе изчезнал Стийв. Заклеваше го да оживее, заклеваше Том да го стигне навреме, обещаваше на Бог каквото пожелае от нея, само да спаси детето ѝ. Вече всичко се размазваше пред насълзените ѝ очи. И двете глави бяха изчезнали, а морето бе грозен смъртоносен капан, погълнало двамата, които ѝ бяха най-скъпи. Морето отнемаше остатъка от живота ѝ.

После чу Дик да говори дрезгаво и да се опитва да се измъкне от ръцете ѝ... и имаше чувството, че светът се разпада заедно с нея самата.

— Том го е хванал! Том го е хванал! — викаше момчето.

Вълната шепот се бе превърнала в бучене. Хората пляскаха и поздравяваха Том. Той беше героят. Плуваше с гръб към брега и влачеше Стийв със себе си, а спасителят се въртеше около тях в опит да му помогне, но това бе мигът на Том. Когато стигна до плитчината, той се изправи и вдигна детето в ръцете си, а то, със слаба усмивка на посинелите си устни, се бе вкопчило във врата му, сякаш не искаше да го пусне никога.

— Трябва да съм благодарен на баща си за това — гласно размишляваше с почуда Том, когато децата си бяха легнали спокойно вечерта. — Ако не ме бе хвърлил в онова проклето езеро, когато бях на три години, никога нямаше да стана наистина силен плувец.

Сюзан го погледна, а очите ѝ преливаха от нежност и възхищение.

— Заслугата беше само твоя — каза му, като го хвана за ръката. После си пое дълбоко дъх. — Ти си прекрасен мъж, Том, и го доказа! Много те обичам и ако сега не се ожениш за мен, повече няма да ти проговоря!

[1] Допълнение, прибавка към завещание. — Б.пр. ↑

[2] Пресни картофи (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Цикория по мелничарски (фр.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изржението на Бърнард Кларк беше непроницаемо.

— Значи ще дадеш перления наниз на последната в списъка любовница и ще задържиш диамантената брошка за себе си.

Лусинда кимна.

— Мисля, че е най-ценното бижу, въпреки че не е точно в мой стил. Но нали татко искаше да направя така? Да запазя най-ценното за себе си.

— Да, и трябва да те поздравя, че откри въпросните дами — до една! Още тогава му казах, че ти е възложил изключително трудна задача, но той беше сигурен, че ще се справиш — Бърнард сви ръце и я погледна със сериозен вид. — Не вярвам да е било най-приятното преживяване.

— Беше... курс на обучение, както казват в Америка — отбелязатя, като повдигна вежди. — Но все още ми остава да осмисля цялата картинка, да вникна в същината и да разбере защо татко е пожелал да премина през този глупав кошмар. Досега всичко изглеждаше безсмислено, сложна процедура, която няколко пъти без никаква видима причина ме отвеждаше до препятствия. Между другото, след като сега ще предам перлите, съгласен ли си, че вече съм законна наследница на парите? И че съм задържала най-ценното от бижутата?

— Не съвсем.

Лусинда се изправи.

— Как така „не съвсем“?

Адвокатът я погледна тъжно.

— Не зная стойността на нито едно от бижутата. В писмото с инструкциите, оставено от Майлс, пише, че трябва да занесеш накита, който си избрала за себе си, на произволен бижутер, за да бъде оценено. След това ще разбереш.

Изглеждаше объркана.

— Но как ще разбере, след като нямаме оценка на останалите бижута.

— Веднъж баща ти спомена, че едно от украшенията струва над тридесет хиляди лири и то е най-доброто. Знаеше, че всички останали струват много по-малко, така че не виждаше смисъл да им прави оценка.

— Значи, ако съм задържала не това, което е трябвало... никога няма да науча при коя е отишло най-ценното бижу? — попита ужасено тя.

Бърнард се усмихна раздражително.

— Не е ли по-добре така?

Облегна се стъписана в стола си.

— Предполагам — неохотно отвърна Лусинда. — Но не е ли влудяващо? От чисто любопитство искам да знам, че всичко си е струвало.

— Типично за Майлс, нали? Да те остави в неведение до края.

Лусинда грижливо сложи масата като за празненство. Постави няколко бледорозови рози в малка ваза в центъра и свещи със същия цвят в стъклени свещници, макар да знаеше, че на обед не се слагат свещи. И все пак баба ѝ би се гордяла с нея заради бялата покривка, салфетките в тон с нея и задето бе извадила най-хубавия си сервиз и кристални чаши. Би предпочела вечеря вместо обяд, но това би усложнило нещата. В началото Карина би се чудила защо са само двете, а не е поканила и Алекс.

Минути след един часа Лусинда чу, че пред къщата спира такси, после — почукването на високи токчета по стъпалата, а накрая — и звънеца. Пое си дълбоко дъх и отиде да отвори вратата.

— Скъпа! Радвам се да те видя! Какво удоволствие! Да не би да си си взела свободен ден! — Карина влезе в тесния коридор, засияла цялата, съвършена в белия си костюм.

— Може да се каже — Лусинда се усмихна, докато я водеше към гостната, която бе подредила по-рано сутринта. Детските играчки бяха прибрани, списанията — подредени на две купчинки на масичката за кафе, а възглавниците — току-що нагласени.

— Искаш ли едно питие? Шампанско? — небрежно попита тя.

— Лусинда! О, Боже, да не би да имаш рожден ден? — попита гостенката ужасена.

— Не, защо трябва да имам рожден ден?

Карина присви очи.

— Ами какво тогава? Да не са те повишили? Това ли е? Или „Д'Асоар“ са увеличили заплатата ти?

Лусинда се засмя и ѝ подаде питие.

— Говориш, все едно съм секретарка от сдружение на машинописки. Понякога си взимам свободен ден, за да се присъединя към „Обядващите дами“.

— Bravo! — приятелката ѝ вдигна чаша, а Лусинда вътрешно се намуси на покровителствения ѝ тон. Винаги ли е била такава, или просто не бе обръщала внимание досега?

Карина се въртеше около камината и се заглеждаше в три-четири покани, подпрени зад китайските фигурки.

— Виждам, че няма да ходиш на танците у Кинкарди — отбелязатя. — Жалко, можехме да отидем заедно. Щях да те закарам.

— Не се движим в такива височайши кръгове — отвърна домакинята, леко развеселена.

Карина се изчерви от срам.

— Кинкарди не са толкова претенциозни, скъпа. Както и да е, как вървят нещата при теб? Не съм те виждала от онзи уикенд, когато беше с Рейчъл и Йън. Хубаво ли беше? Щеше ми се и ние да бяхме дошли. Но Алекс настояваше да отидем на онзи проклет семинар в Брюксел, беше много скучно. Сигурно сте си прекарали по-добре от всякога?

— Абсолютно. Всъщност не помня друг уикенд като този — отговори ѝ, като наблегна на думите си.

— О! Кой друг беше там? — изглеждаше разочарована, че е изпуснала нещо.

Лусинда сви рамене.

— Не помня — отвърна непринудено тя. — Семейства Анструтър, Парсънс с тяхната сладка дъщеричка и Рандъл.

— Аха!

— Това бяха. Рейчъл, разбира се, надмина себе си в ястията. Беше много вкусно.

— Да, тя готви много хубаво — весело кимна гостенката, въпреки че вече бе отегчена.

— Всъщност в петък вечер ни бе приготвила една от твоите рецепти.

— От моите? Та аз не се занимавам с готвене, скъпа!

— Знам, Карина, но си й дала една от рецептите на майка ти за камбала с връхчета от аспержи и беше наистина вкусно.

Приятелката й поклати глава с недоумение.

— Не си спомням. Сигурно е било преди цяла вечност, защото мама почина миналата година, а и известно време преди това не приготвяше такива угощения. Няма значение, сигурно сте си прекарвали добре.

— Малко е да се каже. Имам нещичко за теб — като последствие от този уикенд — стана и докато говореше, отиде до библиотеката, разположена вляво от камината, взе една гладка тъмна кутия и й я подаде. — Това е за теб — изрече меко.

— За мен ли, скъпа? — Карина се намръщи с подозрение. — Какво е това? — пое кутията така нервно, сякаш щеше да избухне в ръцете й.

— Отвори я и ще видиш.

Погледна я с тревога, а очите й бяха потъмнели.

— Какво е това?

— Мисля, че вече знаеш — отвърна Лусинда със спокойна и весела усмивка.

Приятелката й отвори кутията. Вътре, върху кремаво кадифе, лежеше бледа, но бляскава перлена огърлица. Диамантите искряха на слънчевата светлина, струяща в гостната.

— Но защо ми я даваш? — зяпна жената и се намръщи още повече.

— Това върви с нея — продължи Лусинда, като й подаде вързопа с любовни писма. Почеркът се виждаше — едър и овален и много, много характерен.

— Аз... аз — не можеше да продължи. Лицето й се бе наляло с кръв, а червенината се разливаше на грозни петна чак до шията й. После предизвикателно сви рамене. — Какво мога да кажа?

— Ами например „... съжалявам, че не ти признах по-рано“; или „... извинявай, че те излъгах“ или се опитай да обясниш защо предложи да ми помогнеш да се свържа с другите жени. И защо, когато се опитах да намеря Пъмпкин, ти настоя да кажа на Бърнард, че съм я открила. И защо се представяше за най-добрата ми приятелка, а през цялото време си крила такова важно нещо от мен.

Карина я гледаше студено и безсрамно.

— Всъщност въобще не беше твоя работа. Личният ми живот си е мой и не искам Алекс да научи. Ако ти бях казала, ти щеше да споделиш с Джулиан и преди да се усетиш, цял Лондон щеше да знае.

— Първо, Джулиан не клюкарства — започна Лусинда. — Няма значение, явно връзката ви е започнала, преди да се омъжиш за Алекс.

— Какво те кара да мислиш така?

Премигна от изненада.

— А не съм ли права?

— Тогава кой, мислиш, е бащата на Тара? — рязко попита другата.

След като Карина отказа да обядва и излетя като буря, но все пак прие перлите, Лусинда седна сама и отпиваше от виното си с мисълта, че тази изненада ѝ бе дошла в повече.

Направи няколко бързи изчисления. Тара беше на единадесет. Майка ѝ и баща ѝ трябва да са започнали връзката си преди поне дванадесет години. С Лусинда бяха най-добри приятелки от тринадесет години. Значи, докато се бе преструвала на вярна съпруга в един здрав и изпълнен с любов брак, Карина всъщност е носила детето на Майлс. Момиченцето, което поради някаква неизвестна причина законната му дъщеря така и не успя да приеме. Даже докато беше малка, имаше нещо странно в нея — лукавство и арогантност, които страшно я отличаваха от братята ѝ — Чарлз и Майкъл.

Къде и как баща ѝ се беше запознал с Карина — вече нямаше никакво значение, макар Лусинда да си спомняше, че сама я бе представила на родителите си на някаква сватба. Скоро след това приятелката ѝ бе родила Чарлз и беше станала бяла като мляко, със сияещи очи, свежа плът и сладно тяло. Всички мъже, които я видеха по онова време, биваха заплениени от вида ѝ на Мадона, облечена в дрехи на „Диор“. И най-вече Майлс.

Но най-интересен беше фактът, че след като беше скъсал с Карина, бе започнал връзка с Фенела Харисън.

„Крайности“ — помисли си Лусинда. От бляскавата дама, в чиито нозе падаше цялото лондонско общество, към една свадлива, агресивна възрастна жена с вид на циганка, която е връзвала кристали на слабините му.

Лусинда се намръщи, като си спомни, че отношенията му с Фенела са започнали преди десет години. Какво го е накарало да смени посоката толкова рязко? Защо се е прехвърлил от омайно бляскавата Карина към Фенела и лечебните ѝ сили?

— Има прекалено много въпросителни — изсумтя разочаровано.

— Фактът, че Тара ти е наполовина сестра, а не си го знаела, е най-шокиращото откритие — отбеляза Джулиан същата вечер, докато се приготвяха да си лягат. — За щастие никоя от другите жени няма дете от него.

— Раждането на Тара явно е било голям шок, щом е зарязал Карина почти веднага.

— За всеки женен мъж би било шок, ако любовницата му роди дете. А и тогава баща ти е бил на шейсет и две години.

— Как е могла! — избухна Лусинда. — Беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, а и тя бе омъжена за Алекс.

— Как мислиш, дали той е знаел?

— Не. Точно затова не ми призна, че тя е Пъмкин. Караше ме да мисля, че е Пола. Помниш ли онова смешно вечерно парти, което организирахме — с Рейчъл и Йън? Господи, ако тогава знаех!

Джулиан свъси вежди съсредоточено.

— Смяташ ли, че Тара прилича на баща ти?

Лусинда кимна.

— Горкото дете, мисля, че да! Особено по тена. Карина има късмет, че Алекс е леко мургав, иначе щеше да се натъкне на проблеми още след самото раждане.

— Двете едва ли ще останете приятелки и вероятно няма да възникнат неприятности, но по-добре ще бъде, ако внимаваме Джейми да не хареса Тара, когато пораснат.

Лусинда се обърна към него с широко отворени очи.

— Тара му е наполовина леля! Боже мой, никога не съм мислила за това.

— А дали Карина ще ѝ каже?

— В никакъв случай, и може би по-добре. Ще се почувства ничия, ако разбере, че Алекс не е истинският ѝ баща.

— Какъв кошмар! — изпъшка мъжът ѝ, като сложи ръце зад врата си. — Сексът обърква живота на хората повече от всичко друго под небето.

Лусинда се замисли за момент.

— Да, но е най-прекрасното нещо на света — нежно отговори тя и се наведе към него.

Сара, на която Лусинда имаше пълно доверие, се съгласи, че би било много жестоко, ако Карина някога признае истината на Тара.

— Не мисля, че има такава опасност — увери я внучката.

— Да, никаква. Каква полза от това? — каза Сара. — Само ще причини куп излишни неприятности. Предполагам, че повече няма да искаш да бъдете приятелки с Карина — добави тя.

— Не мисля, че ще мога. Всичко е свършено.

В думите ѝ прозвуча тъга, дори съжаление. В рамките на една седмица беше узнала за две предателства. Женевиев бе постъпила зле, но това беше друго. Бе се грижила за Карина като за по-малка сестра, макар да бе с шест години по-голяма. Мислеше, че винаги са били напълно искрени една с друга. А сега това!

— Постъпила е изключително лошо — заяви Сара, като потъна в размисли. — Да си омъжена и да имаш връзка с женен мъж, е достатъчно лошо, но да имаш и дете от него, си е направо лекомислено. Особено сега, при наличието на толкова противозачатъчни средства, които нашето поколение не познаваше.

Лусинда ѝ се усмихна. Понякога баба ѝ се държеше като нейна връстница, говореше за поп звезди, класирани в челната десетка, или пък за любовните похождения на някоя манекенка, но после се връщаше към твърдия морал и норми на поведение, които знаеше от дете, и изказваше някои блестящи викториански забележки.

— Боли ме, задето не ми се е доверила — обясни Лусинда. — Винаги съм споделяла с нея, дори неща, свързани с работата ми. Спокойно можеше да ми каже, че е Пъмпкин. Никога не бих я разкрила, дори само заради Тара и Алекс.

— Явно много се е страхувала, че истината ще излезе наяве — отбеляза Сара.

— Тогава защо прояви такъв интерес към цялата история около завещанието на татко? Защо предложи да ми помогне при откриването на другите жени и така нататък?

Баба ѝ се замисли, преди да отговори.

— Знаеш, че ако те боли зъб, не спираш да обхождаш с език болното място. По същия начин тя се е изкушавала да научи за другите му любовници... може пък да си е мислила, че е единствена, като Изабел. Разбира се, да ти предложи помощта си, е чист мазохизъм. Да бъркаш в раната и да знаеш, че все още не е зараснала... — последва кратка въздишка. — Хората сами си причиняват толкова болка, сякаш по някакъв странен начин това им доставя удоволствие.

— Просто не мога да разбера какво я е привлякло у татко. Нито беше сексапилен като Алекс, нито забавен, нито богат или общителен.

— Да, скъпа, но е притежавал нещо, което при продължителни връзки привлича жените повече от всичко друго.

— Имаш предвид ум?

— Да. Това е най-силният афродизиак, защото умните мъже имат власт. А най-ласкаещо за една жена е да се окаже привлекателна за умен и влиятелен мъж. Това я кара да се чувства много специална, а през повечето време не е, разбира се.

Лусинда кимна с разбиране. Нито една жена не би искала да се свърже с глупак.

— Какво ще правиш сега? — попита я баба й.

— Ще занеса за оценка последното бижу. Едва тогава ще узная дали ще ударя джакпота — пое въздух, сякаш се подготвяше за скок в ледени води.

— А последното бижу е...

— Една доста претрупана диамантена брошка с доста едри камъни.

— А защо реши, че ще е най-ценната?

— Когато ги описах на Карина, тя каза, че определено й се струва най-скъпа — нещо в погледа на Сара я накара да млъкне. — Какво има?

Веждите на старата жена се свиха разтревожено:

— Карина не се е доказала като най-честния ти съветник.

— Знаем, но... — Лусинда я погледна тъжно. — Със сигурност не би ме посъветвала да задържа бижу без стойност. Защо ще й е да го прави? Това се случи доста преди да разбера, че е имала връзка с татко.

— Сигурна съм, че всичко ще се нареди — успокоително каза Сара. — Да не бъдем черногледни. Ще ме уведомиш какво е станало, нали?

— Разбира се, бабо, и ще празнуваме. Само ти, аз и Джулиан. Защото, слава Богу, от цялото семейство само ние знаем за това.

— Слава Богу! — отвърна Сара, като вдигна поглед към небето.

Ан извади пожълтелите ръкописни листове от найлоновия плик, в който бяха останали непокътнати през последните трийсет години, и започна да чете историите, които беше написала за Том и Хари като деца.

С нарастващо удивление от факта, че са нейно творение, осъзна, че са едновременно забавни и поучителни. Всъщност това бяха няколко разказа за пет котки, които живееха в една ферма. Всичките герои бяха различни: от най-възрастния на име Роули — мъдрия водач на групата, който измисля храбри приключения, до смахнатия Бейбикинс, който непрекъснато се спъва в бутилки от мляко и се забърква в неприятности.

За пръв път от години Ан се смееше на глас. Трябваше да признае, че това бяха удивително хубави приказки, които биха се харесали и на възрастните, докато ги четат на децата си. Защо тогава Майлс ги бе захвърлил като боклук? Разбира се, не бяха трудове по висша математика като неговите, но все пак? Потънала в мислите си, Ан седна на бюрото му и осъзна, че за пръв път от много години насам мисли за себе си. Историите с котките не бяха достатъчно на брой, за да ги събере в книга. Ами ако напишеше продължение и ги напечаташе? Даже можеше да намери и добър художник за илюстрациите.

Сякаш лъч светлина се бе промъкнал през дебелиите тъмни облаци, обвили душата ѝ от толкова дълго време, че даже не можеше да си спомни откога. Майка ѝ беше права. Хората могат да започнат отначало дори да са подминали шейсетте, а даже и никога да не публикуваше историите си, това нямаше да е от значение. Писането щеше да ѝ бъде отдушник и щеше да запълва дните ѝ.

Посегна да вземе един от грижливо подострените моливи, които Майлс държеше в кутия на бюрото си, извади от чекмеджето няколко празни бели листа и се залови за работа.

— Искаш ли да дойда с теб, Зайче? — попита Джулиан същата вечер.

Беше се погрижила на следващия ден да вземе диамантената брошка от Бърнард по обед и да я занесе в „Аспри“ на Бонд Стрийт, за да ѝ направят оценка. Лицето ѝ се озари.

— Наистина ли би дошъл? Сигурно ще ми бъде нервно и ще я забравя в някое такси или пък ще я изхвърля някъде. О, Боже, страх ме е! Утре по това време може да се окажа наследничка на три милиона лири и ще мога да си стоя вкъщи.

— И да си имаме още едно дете?

— Джулиан! — вторачи се в него с блеснали очи и зачервено от въодушевление лице. — Наистина ли? Още едно дете? — не можеше да повярва.

— Ако наистина го искаш, бихме могли да си го позволим и ще си стоиш вкъщи при хората, които обичаш — увери я той и я целуна по върха на носа.

С двете си ръце сграбчи неговите.

— О, Джулиан, толкова те обичам! Ще бъдем много щастливи. Представи си, още едно дете! Дали Джейми и Дейзи ще се зарадват? Те винаги са искали да имат братче или сестриче. Можем да си вземем и кученце. Ако съм си у дома по цял ден, ще имам възможност да се грижа и за него.

— По-спокойно, скъпа. Не се увличай — засмя се той, — нека видим какво ще стане утре.

— Няма да мигна тази нощ. Сигурно сме най-щастливата двойка на света, Джулиан.

Седнал в новата си кола, „Ванкуиш Астън Мартин V 12“ за сто и седемдесет хиляди лири, Хари свери златния си часовник „Картие“, разкопча кашмиреното си сако марка „Савил Роу“, ръчна изработка, и се отправи към Лондон. По негово мнение това беше сполука, и то доста по-голяма, отколкото някога се бе надявал.

Два месеца поред Пола планираше сватбата им с организатора на тържества в „Клариджис“, „Смитсънс“ печатаха поканите, „Таун и Каунти“ правеха проекта за аранжирането на цветята, а Катрин Уолкър шиеше сватбената ѝ рокля. Бе предложила на Хари да обиколи из

провинцията, за да намери някоя приятна къща, където да прекарват уикендите.

— На около два часа път от Лондон, скъпи — инструктиреше го тя, — с басейн, тенис корт, градина от няколко акра, поне седем спални със самостоятелни бани, и разбира се, стаи за прислугата. Разчитам на теб, Хари, имаш много добър вкус, но да не струва повече от четири милиона. Нали всичко е окей, скъпи?

Доколкото въобще го интересуваше, шибаната работа си беше окей. Това се казваше живот. Сега имаше всяко шибано нещо, което някога бе искал. Апартамент в „Итън Плейс“, имение в провинцията, което предстоеше да купи, колата на мечтите му, ръчно изработени дрехи, обувки на „Лоб“, ризи с монограми от „Търнбул и Асър“, също ръчна изработка, копринени италиански вратовръзки от „Версаче“ по сто и петдесет лири едната, а в замяна просто трябваше да изглежда убедително за външния свят с начина си на живот. Това беше идеалната работа. Първоначалната идея беше негова, а сега и славата, без да е необходимо да работи ни един ден до края на живота си. От него се искаше само да продължава да прави Пола щастлива, което никак не беше трудно. За нея най-важното бе добрият секс, постоянно да получава комплименти за външния си вид и червени рози, които да ѝ напомнят, че е обичана, а където и да отидеше — да има до себе си представителен мъж и верен роб, който да съзнава късмета си.

Хари наистина съзнаваше късмета си. Никога не беше се чувствал по-добре, а животът му беше адски лесен.

Том обикаляше из града, за да купи годежен пръстен за Сюзан. След скорошния трагичен инцидент при Бюд, самоувереността му бе нараснала, което изумяваше и него самия. Всъщност за пръв път чувстваше, че е заслужил уважението на хората, и макар да беше доста объркан, когато по първите страници на вестниците го възхваляваха като спасител на Стийв с такива драматични заглавия като: „Герой спасява сина на приятелката си“.

Това до голяма степен потуши унижението, натрупвано от баща му толкова много години.

Предложението на Сюзан, породено от прилив на емоции в първите часове след спасяването на момчето, разбира се, го беше

стъписало, но макар и изненадан, с радост бе приел. Това беше искал през цялото време, но се страхуваше да не му откаже, а и никога не бе считал, че е достоен за нея. Във всеки случай не и като съпруг или втори баща за Стийв и Дик.

Но Сюзан бе променила това със своя порив, който ги зашемети и ги остави без дъх, и почти троснато бе отвърнал: „Не ставай смешна, разбира се, че ще се ожения за теб“.

Загледан във витрината на антикварния бижутерски магазин, погледът му бе прикован от един красив пръстен с рубини и диаманти. Камъните бяха доста малки, но въпреки това не можеше да си позволи нещо толкова скъпо, тъй като искаше да вложи парите от баща си в покупката на по-голяма къща. Дизайнът на пръстена обаче много му хареса, а и идеално би се съчетал със златната венчална халка.

Когато се прибра същата вечер, Сюзан метеше първите нападали есенни листа от градинската пътека, а сандъците с цветя изглеждаха раздърпани като красива жена, чиято хубост прецъфтява.

— Мислех, че ще вечеряме отвън. Наближава, нали? — каза тя, като вдигна очи към облачното небе, което сякаш притискаше върху главите им влагата, топла и лепнеща.

Преди известно време Том бе купил от „Хоумбейз“ градинска маса с четири стола, за да не изнасят кухненската всеки път, когато е достатъчно топло, за да вечерят навън. Бе взел и няколко възглавници, дори и шатра със стойки за по-горещите дни.

— Бихме могли да изпием по чаша вино тук — предложи той, като разопакова бутилката охладено „Шабли“, която бе купил.

Сюзан се засмя с въодушевление:

— Ще донеса чаши.

— Не, аз ще ги донеса, ти се отпусни и си почини.

Отиде в кухнята с виното. Когато се върна, вече беше налял две чаши. Остави подноса на масата и подаде едната на Сюзан.

— Благодаря, Том. Да прием за нас! — каза тя, като вдигна чашата си към него.

— За нас! — повтори той.

— Кога ще... — започна Сюзан, като се мръщеше и се взираше в дъното на чашата. — Какво по... О, Боже! О, Господи, Том! — извади пръстена, от ръцете ѝ капеше вино, а кожата около очите ѝ изведнъж порозовя. — О, Том! — несвързано повтаряше тя.

— Всичко наред ли е? Става ли ти? — попита той нетърпеливо.

— Ще ми стане, дори и да трябва да си счупя пръста — отвърна оживено.

Пръстенът се плъзна по пръста ѝ така гладко, сякаш беше направен за нея.

— Не мога да повярвам! — тя държеше ръката си така, че да може да види блясъка на рубините и диамантите от различен ъгъл. — Красив е, Том. Благодаря! Благодаря! Благодаря! — наведе към него и го възнагради с целувка по устата. — Ти си най-фантастичният мъж, когото съм срещала някога, макар че се наложи аз да ти направя предложение. Обичам те до полуда! — му каза, като се смееше.

Стийв и Дик вече знаеха, че планират сватба, но все още не бяха споделили с никого.

— Кога можем да кажем на семейството ти, Том? — попита Сюзан.

— Какво ще кажеш за утре?

Джулиан придружи жена си до офиса на Бърнард. Сега, когато бе настъпил моментът да вземе диамантената брошка, от която зависеше цялото ѝ бъдеще, Лусинда се чувстваше нервна и ѝ се гадеше. Стомахът ѝ се преобръщаше, сърцето ѝ биеше учестено, а ръцете ѝ трепереха.

— Къде ще направите оценката? — попита адвокатът, докато оставяше кутийката за бижута на бюрото.

— В „Асприс“ — отвърна младата жена с дрезгав глас, после прочисти гърлото си и повтори: — В „Асприс“ на Бонд Стрийт. Мислиш ли, че ще е необходимо да се консултирам и с друг бижутер?

Бърнард се замисли за момент.

— Не, не е нужно. Няма по-реномирана фирма, но не забравяйте, че искате обикновена оценка на брошката, но също така и остойностяване за застрахователни цели. Ако бъде открадната, тя би струвала много повече от онази, с която евентуално може да се замени, заради данъка при покупка.

— Разбирам.

Лусинда потрепери от вълнение. Говореше за украсението така, сякаш вече знаеше, че то е най-скъпото в колекцията на баща ѝ.

— Това ли е всичко? Значи Майлс не е приготвил повече гадни изненади?

Изглежда, Бърнард се поколеба за момент, сякаш се канеше да каже нещо, но се чудеше дали да го направи.

— Какво има? — предпазливо попита Лусинда.

— Наистина няма за какво да се тревожите — последва внезапният отговор на стареца. — Оставил ти е запечатано писмо, което следва да ти дам след един месец, считано от днес, когато... — потрепери. — ... жребият така или иначе ще е хвърлен.

— Той ще бъде хвърлен само след два часа — отбеляза тя. — Какво ли ужасяващо писъмце ми е приготвил, че да го чакам четири седмици?

— Всъщност баща ти ми довери — продължи Бърнард, — че ще е нужен месец, за да се поуталожат нещата. И едва тогава ще можеш да приемеш... как да го кажа... ъъ... ще си се примирила с цялата ситуация, каквато и да е тя, и следователно ще си в състояние да разбереш по-добре онова, което е искал да ти каже в писмото.

— Покровителствено копеле! — разгорещено избухна Джулиан. — Не му ли стига всичко, което ѝ причини? Наложил се да се свърже с всичките му бивши любовници, а повечето от тях са доста странни, беше принудена да страда и от това, че участва в жалката игра за наследство, измислена от него, въпреки че братята ѝ вече бяха получили по петдесет хиляди, а сега ще трябва да чака цял месец, за да прочете последното писмо на този зъл манипулатор, който обожаваше да си играе с живота на хората.

Адвокатът се усмихна студено.

— Няма смисъл да обвиняваш посредника, Джулиан, а и съм напълно съгласен с теб.

— Съжалявам, Бърнард, нямах такова намерение, наистина! Но той си беше чудовище. Почти през целия си живот пренебрегваше Лусинда, а откакто почина, превърна живота ѝ в същински ад.

— Може би писмото му ще даде някакво обяснение — сухо вметна Лусинда. — Въпреки че отново може да ме прати за зелен хайвер. Изглежда като онова преследване на съкровище, в което участвах като ученичка. Заедно с приятелите ми обиколихме цял Лондон в търсене на ключ към загадката и тъкмо когато си мислехме,

че сме достигнали края, се появи ново условие, което ни върна обратно.

— Мисля, че този път крайт наистина се вижда, Лусинда — увери я Бърнард.

— Ние тръгваме — обяви тя, като стана и взе кутията с бижутото. — Ще ти се обадя по-късно днес, когато получа оценката.

— Добре. Желая ти успех, скъпа.

— Благодаря.

Усети как увереността ѝ се възвръща с брошката в ръцете ѝ. Всичко щеше да се нареди. Сега вече бе сигурна. Стига само украшението да бъде оценено за около тридесет хиляди лири, щеше да спечели. Това беше сумата, определена от баща ѝ. Беше сигурна, гледайки бляскавите диаманти, някои по-малки, други по-едри, но всичките подредени в изящна композиция върху материал, който според Карина бе платина. Още повече че това бе най-голямото и впечатляващо от всичките шест бижута, които бе оставил. Медальонът с перидоти, подредени на златна подложка, гривната с аквамарин и диаманти, фино изработените златни обеци, пръстенът със синия камък, обграден с диаманти — сигурна беше, че ни едно от тях не е наистина ценно. Разбира се, перлите, които бе дала на Карина, са адски скъпи, ако бяха истински, а не изкуствени, но така ли щеше да стане и сега? Нима истински диаманти с такъв размер не биха получили царска цена?

Лусинда и Джулиан бяха въведени в декорирания в плюш приземен офис на „Асприс“, а скоро след това към тях се присъедини един забележително добре облечен мъж на средна възраст.

— Добър ден — каза той, докато се ръкуваха. — Мога ли да ви помогна?

— Наследих от баща си едно бижу и бих искала да го оцените — обясни лаконично Лусинда, като считаеше съкратената версия относно завещанието на баща ѝ за съвсем достатъчна, и с гордост подаде отворената кутия с диамантите — ослепително бляскави под пряката светлина на лампите. Той я взе и я разгледа няколко минути, а Лусинда и Джулиан го наблюдаваха в очакване. След това извади брошката от кутията, обърна я, за да я огледа, а после пак я завъртя, повдигна я по-близо до очите си и заговори:

— Предполагам, това е дубликат от оригинала, който ви е оставил вашият баща? — веждите му се сбърчиха от безпокойство.

— Дубликат?! — изглеждаше изненадана, сякаш студена ръка сграбчи сърцето ѝ. — Не, това е истинската брошка.

— Знаете ли как се е натъкнал на нея?

Лусинда поклати глава.

— Той остави доста украшения и това е едно от тях. Мисля, че е най-хубавото.

Мъжът рязко повдигна вежди и я изгледа, сякаш бе загубила ума си.

— Но това е евтино бижу, дрънкулка. Добър екземпляр, вероятно на „Кристиан Диор“, но според мен на дребно би струвало само около хиляда и петстотин лири. А цената му на аукцион би била тридесет или четиридесет лири — добави, сякаш за да я утеши.

— Не разбирам...

Всичките ѝ надежди, мечти, очаквания и останки от уважение към баща ѝ се сгромолясаха край нея, сякаш бе затрупана от неударимото чувство за несправедливост. Джулиан я хвана за ръка. Очарователният служител на „Асприс“ продължаваше да стои до тях с нацията в ръка и ги наблюдаваше с безкрайно безпокойство и съчувствие.

— Наистина съжалявам — виновно изрече той, — но всеки би могъл да се заблуди. Днешната евтина бижутерия е наистина превъзходна. Тя подлъгва... исках да кажа, очарова много хора, защото на вид е същата като оригиналите.

— Вижте, не разбирам нищо от украшения — обясни Лусинда с равен тон. — Баща ми не е твърдял, че е истинска. Аз така си помислих.

— О, Зайче! — съчувствено прошепна мъжът ѝ. — Откъде можеше да знаеш?

Докато излизаха от ателието, Лусинда се вгледа в изложените по витрините стъклени кутии с диаманти, сапфири, рубини и смарагди за хиляди лири. Каква глупачка беше! Защо не бе дошла тук още в началото, вместо да се рови из книгите? Сега, като се вгледа в една диамантена огърлица с гривна към нея, забеляза разликата между истинското бижу и имитацията. Диамантите имаха такава дълбочина в блясъка си, която при фалшивите никога не можеше да бъде

постигната. А и шлифовката им беше по-фина, по-изтънчена. Карина бе права, като я съветваше да гледа шлифовката, когато избира накитите, но не и по отношение на тези диаманти.

Прибраха се вкъщи умълчани. Лусинда беше прекалено потисната, за да води разговор, а Джулиан измисляше само банални думи и клишета, така че реши по-добре да не казва нищо.

Беше се освободила от работа следобеда, като предвиждаше, че ще е прекалено развълнувана, за да се върне в офиса, но сега малката им къща бе пристан, където можеше да се погрижи за разбитите си надежди. Ядосваше се на себе си за това, че сама се бе подвела. Да бе избрала най-малкото, но истинско бижу, например медальона с перидот или гривната с аквамарин и диаманти. Бе избрала фалшивото бляскаво стъкло, което не струваше нищо... Изведнъж без никаква връзка в съзнанието ѝ изплува сцена от детството ѝ, когато бе петшестгодишна. Всички се бяха събрали около масата във всекидневната, защото Майлс отказваше да се храни в кухнята, и тя бе посегнала към най-голямото парче шоколадов кейк.

— Много си лакома, Лусинда! — яростно бе изревал той. — Винаги искаш да вземеш най-голямото парче — след това ѝ бе отнел чинията. — Сега ще гледаш отстрани как ям, за да се научиш — изяде го бавно, с демонстративна наслада, като облизваше устни, а накрая обра с чаена лъжица и остатъците от глазурата. — Може би това ще те научи да не бъдеш толкова лакома — победоносно каза той в заключение.

Защо ли си го припомни именно сега? Та брошката беше най-голямата и ослепителната в цялата колекция и Майлс вероятно бе предположил, че ще се спре на нея, считайки, че това ще е най-добрият урок за нейната алчност.

Колкото повече размишляваше, толкова повече се убеждаваше, че именно така се бе случило. Точно в стила на баща ѝ.

— Защо татко ме мразеше толкова? — избухна в сълзи тя. — Знаел е, че ще постъпя точно по този начин и сега сигурно се обръща от смях в гроба. Постъпих така, както е предрекъл. Господи, иде ми да се сритам.

— Зайче, мила, нали Карина те убеди, че диамантената брошка е най-ценната? — възрази ѝ Джулиан, като я прегърна. — Не бъди

жестока със себе си. Това си беше чиста лотария. Обзалагам се, че нито едно от бижутата не е на стойност трийсет хиляди лири.

Лусинда беше толкова озадачена, че спря да плаче и се обърна към него.

— Искаш да кажеш, че което и украшение да бях избрала, нямаше да струва повече?

— Точно така! Защо не е дал на Бърнард всички оценки? Би могъл да ги сложи в някой от неговите запечатани пликове, който да бъде отворен в уречения момент. Точно в стила му е да въвлече всички, и най-вече теб, така че да превърне избора на бижу в състезание, което или печелиш, или губиш, но в крайна сметка наистина губиш просто защото е нямало как да спечелиш — бавно и внимателно добави той. — И трите милиона няма да бъдат наследени. А може и въобще да не съществуват.

Лусинда се сви на кълбо на дивана и се опитваше да осмисли думите на съпруга си.

— Но това е пълна, абсолютна лудост и безсмислица — най-накрая промълви тя. — За какво, по дяволите, беше всичко тогава?

Джулиан сви рамене.

— Ако баща ти все още беше жив, бих те посъветвал да питаш него. Но сега не би могъл да ти отговори, защото сам си получи заслуженото, задето си играеше с живота на хората — гневно добави той.

В това време Джейми и Дейзи, които следобед бяха излезли с Делия, се прибраха.

— Да се престорим, че нищо не се е случило — бързо предложи Джулиан.

— Съвсем нищо — рязко отвърна Лусинда, като издуха носа си.

Всички се събраха в кухнята и пиеха чай, Лусинда бе направила от любимите на децата сандвичи с фъстъчено масло, а Делия — препечени филийки с „Мармите“. Помощницата поддържаше весел разговор и караше малките да разкажат какво са правили през деня, сякаш усещаше, че майка им е притеснена за нещо.

Лусинда отчаяно се опитваше да скрие депресията си, докато слушаше как Джулиан обещава да заведе децата в Торп Парк през уикенда, но дълбоко в нея един глас непрекъснато ѝ повтаряше: „Глупачка! Имаше един-единствен шанс и ти го пропиля! Пропиля го,

защото си алчна! Посегна на най-голямото и според теб най-ценното. Баща ти е знаел, че точно така ще постъпиш. Глупачка! Глупачка!“

Звънецът на външната врата прекъсна разсъжденията ѝ.

— Аз ще отворя — каза Джулиан, като стана от масата.

Лусинда позна гласа на Том в коридора и сърцето ѝ се сви при мисълта за какво ли е дошъл. Брат ѝ винаги бе мрачен и потиснат заради тъжния си живот, въпреки че звучеше по-ведро от последния път, когато се видяха. Определено нямаше нужда от човек унил колкото и тя самата.

Но Том беше весел, поруменял и усмихнат, когато влезе в кухнята, хванал Сюзан за ръка.

— Здравей, Лусинда — поздрави я с целувка по бузата. — Със Сюзан искахме първи да научите — развълнувано продължи той.

Изглежда ги последователно, като се опитваше да си спомни кога за последен път ги бе виждала толкова щастливи.

— Ще се женим — съобщи брат ѝ с едва сдържано вълнение. Прегърна Сюзан и я притегли към себе си. — Ще направим скромна сватба след четири седмици и се чудех дали бихте се съгласили да ни станете кумове — обърна се той към Джулиан.

Джулиан засия:

— Разбира се, Том, честито! Това е страхотна новина — беше много мило, че го канят за кум, макар да знаеше, че шурейт му няма приятели и не би могъл да помоли друг.

— Том! — Лусинда се хвърли към него, като обгърна с ръце врата му и за момент забрави проблемите си, завладяна от щастието, което изпита за него.

Брат ѝ заслужаваше добра съпруга. Винаги се бе нуждаел от обич, приятелство и разбиране и от някого, който наистина да му принадлежи. А инстинктът ѝ подсказваше, че Сюзан е идеалната избраница. Беше мила и грижовна към него.

— Трябва да го полеем с шампанско — отбеляза Джулиан и се запъти към хладилника, където винаги държеше по една добре охладена бутилка за такива неочаквани случаи.

Джейми и Дейзи скачаха из кухнята и дори лицето на Делия сияеше от възхита.

Лусинда прегърна и Сюзан със същата неподправена радост.

— Наистина е прекрасно, че ще станеш член на семейството — искрено сподели тя. — Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи. Просто го чувствам.

Дейзи дръпна вуйчо си за ръката и вдигна поглед към него:

— Може ли да ви стана булка, когато се жените? — попита с надежда.

Том остана озадачен за миг, а Сюзан приклепна, така че да се изравни с нея:

— Шаферка! — поправи я тя. — Разбира се, че може, ако майка ти разреши.

— Това ще бъде просто една скромна сватба — паникьосан обясни Том. — Няма да има...

— Знам — усмихна му се Сюзан, — но Джейми и Дейзи, както Стийв и Дик трябва да участват, не мислиш ли? Няма да е нищо грандиозно. Просто една тиха семейна церемония, съгласен ли си? — успокои го тя.

Том въздъхна облекчен.

— Ще бъде идеално — потвърди той. После се наведе, за да целуне нежната бузка на племенницата си. — Ще се радваме да ни станеш шаферка, а може и Джейми, Стийв и Дик да бъдат шафери или нещо такова.

— Ще измислим нещо — весело отвърна Сюзан, като срещна погледа на Лусинда и се засмя.

Домакинята настоя да останат за вечеря. Чувстваше се въодушевена от щастието, което бе сполетяло брат й тъкмо когато си мислеше, че ще остане сам за цял живот.

Това показваше в какво окаяно състояние е изпаднала само защото се бе оставила Майлс да контролира живота й от отвъдното.

— Знам, че звучи банално — прошепна тя на Джулиан, докато приготвяха замразеното пилешко за вечеря, — но да обичаш някого, е по-важно от това да имаш пари, нали?

— Банално или не, любовта е най-важното нещо! — тихо отвърна Джулиан и бързо я целуна по устните.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Можем ли да се срещнем — неуверено попита Карина. Гласът ѝ звучеше вяло и уморено по телефона.

— Важно ли е? — каза Лусинда.

Беше събота сутрин и тъкмо се канеше да тръгва на пазар в „Уейтроуз“, а Джулиан щеше да води Джейми и Дейзи да поплуват в местния басейн. Мисълта, че трябва да се види с Карина и да чуе какво е направила, беше последното нещо, от което се нуждаеше.

Жената от другия край на линията говореше колебливо, сякаш усещаше, че Лусинда вече не желае да има нищо общо с нея.

— Аз... ами не, не е, мисля, че... но наистина искам да говоря с теб. Не ми се ще да се разделим по този начин след толкова години.

Изкушаваше се да ѝ отговори, че е трябвало да помисли за това, преди да я измами, но тъй като звучеше много тъжно, спокойно ѝ отвърна:

— Добре, но нямам много време.

— Можеш ли да дойдеш? По-добре да бъдем сами.

Качи се на колата и отиде право в Холанд Парк Хаус, където през последните тринадесет години беше хранена и поена от жена, на която безусловно вярваше. Когато стигна до къщата, усети странна празнота и за момент се почуди дали вътре изобщо има някой, но натисна медния звънец, след което чу стъпки и миг по-късно Карина отвори вратата. Беше облечена в джинси и тъмнокафяв широк пуловер. Трудно я позна.

Обичайно фризираната ѝ коса сега беше мазна и безформена, а по слабото и бледо като на удавник лице нямаше и следа от грим.

— Влизай, Лусинда — изрече тя без привичната си веселост и лъчезарност. — Благодаря ти, че дойде.

Поведе я по покрития с мрамор коридор към просторната и приятна гостна в тягостно мълчание, сякаш се намираха в погребална зала.

— Ще пиеш ли кафе? Чай? — попита с безразличие.

Лусинда се почувства неловко. Дали това беше израз на дълбока скръб и примирение? Акт на покаяние, така че да изглежда по-скоро жертва, отколкото грешница? Да не би да искаше да каже, че Майлс я е прелъстил? Че умишлено ѝ е направил дете? Че за всичко е виновен той?

— Не, благодаря — отговори хладно.

Това, което последва, беше същинска изненада.

— Само исках да ти кажа — продължи Карина, — преди да разбереш от някой друг, че Алекс ме напусна. Отведе Чарлз и Майкъл със себе си.

Втора си се в нея, без да може да продума.

— Защо? — бе единственото, което можа да попита, и едва след това осъзна, че всъщност въпросът е глупав.

Карина сведе поглед към ръцете си, с измъчено лице и свити от болка устни.

— Като кръгла глупачка оставих писмата до Майлс в дамската си чанта заедно с перлите. Бях толкова потисната, като разбрах, че си научила, че аз съм Пъмпкин, и толкова се ядосах на себе си, че изплюх камъчето за Тара... Когато се върнах тук... е... съвсем се предадох. Изпих няколко питиета, а след това още няколко. Изгубих представа за времето, после взех душ. За нещастие Алекс не могъл да си намери ключовете за колата, а закъснявал за среща, затова отворил чантата ми, за да вземе моите... и открил всичко.

— О, Господи!

— Да. Не знам защо постъпих толкова глупаво. Исках да изгоря писмата и да се преструвам, че сама съм си купила перлите, но всичко около мен изведнъж започна да се сгромолясва. Не знаех, че има такъв ужасен характер.

— Но... — понечи да възрази Лусинда.

Отгатнала какво се готви да каже, Карина повдигна глава и кимна.

— Знам. Знам. Лицемерно, нали! Типично по мъжки. Той можеше да си има връзки, но в мига, в който научи за една-единствена моя връзка, и то отпреди дванадесет години, направо побесня.

— И те напусна? — попита невярващо Лусинда. — Просто така? Може би си е тръгнал в яда си, но като се поуспокои, ще разбере, че е реагирал пресилено.

Усети, че има нещо повече, тъй като приятелката ѝ не отговори.

— Със сигурност ще се върне — продължи, за да я утеши. Карина заплака и големи, тихи сълзи се застинаха по страните ѝ.

— Загубих самообладание. А ти знаеш каква съм, като избухна, изпитала си го. Ужасно сбърках, като му казах, че Майлс е бащата на Тара.

Представи си как жизнерадостният, богат и преуспяващ Алекс Съмърсет изпада в ярост, осъзнавайки, че жена му е забременяла от друг мъж, и то достатъчно стар, за да ѝ бъде баща.

— Значи Тара е все още при теб?

— Да, горкото дете. Чуди се какво е сбъркала. Повтарям ѝ, че татко ѝ се сърди на мен, но тя не разбира защо не я е взел заедно с Чарлз и Майкъл.

Лусинда закри лице с ръцете си при мисълта за страданието и недоумението, което момиченцето сигурно изпитваше.

— Къде е тя сега? — попита, като внезапно сниши гласа си.

— Добре е, прекарва деня със съученичка — отвърна Карина, като извади носна кърпа от джоба на джинсите си и избърса очите си. — Това е най-ужасната бъркотия, Лусинда. Алекс настоява да се изнеса от къщата в срок от две седмици. Каза, че ще ми даде достатъчно пари, за да купя малък апартамент за мен и Тара. И най-лошото е, че сама си навлякох всички тези неприятности — продължи с трогателен глас.

— Наистина съжалявам — искрено каза Лусинда. Опитваше се да се сети за нещо успокояващо. — Със сигурност Алекс ще промени решението си, след като се замисли какво причинява на Тара. Очевидно е съкрушен, но съм сигурна, че ще осъзнае, че не си сторила нещо по-лошо от онова, което той самият е направил, и че просто не си имала късмет.

— Той не би нарекъл забременяването липса на късмет — горчиво изрече Карина. — По-скоро смята, че е адски безотговорно. Всъщност ме попита защо, по дяволите, не съм направила аборт. Заяви ми, че съм можела да го представя като „женски работи“ и той нямало да се усъмни. Страхувам се, че сега мрази горката Тара почти толкова, колкото мрази мен самата.

— Това не е честно. Господи, какви неприятности и главоболия е причинил баща ми!

— Питаш се защо изобщо съм се забъркала с него, нали? — каза Карина, като извади още една кърпичка от кутията и почисти носа си.

Лусинда поклати глава:

— Не. Сигурно си имаш оправдание.

— Майлс ме очароваше — бавно започна приятелката ѝ. — Действаше ми хипнотизиращо. Завладя ме напълно. Бях луда по него. Не можех да понеса да не го виждам. В едно отношение го обичах повече от всичко на света: имаше власт да ме накара да направя каквото и да е — замълча за миг, а после тихо продължи: — Дори против волята ми.

— Може ли да те питам нещо?

— Питай! Нямам повече тайни.

— Той ли сложи край на връзката ви или ти? — любопитства Лусинда.

— Той. Скоро след като му казах, че съм бременна, скъса с мен. Така свърши всичко. Казах му, че ще се постарая никой да не се усъмни, че бебето не е на Алекс, но не го интересуваше.

— Значи те изостави?

— Да — Карина се поколеба, сякаш се чудеше дали да продължи или не.

— Какво има?

— Зная, че няма да ти е приятно да го чуеш, но вече си научила достатъчно за баща си, така че това едва ли ще е от голямо значение — рязко пое дъх, а лицето ѝ изглеждаше преbledняло и разтреперано — каза ми, че се е оженил за майка ти само защото е била бременна и че това е съсипало живота му. Моята бременност му напомняла за това и не можел да го понесе.

— Знаех защо се е оженил за мама и че бебето е починало. Но е много нечестно да те опропасти и изобщо да не ти помогне. В крайна сметка, не си го молила да се ожени за теб.

Карина стана и започна да се разхожда по дебелия килим с тихи стъпки.

— Не мисля, че причината е тази. Просто бе ужасен, че въобще му се е случило такова нещо. Внезапно стана импотентен. Сякаш тялото му отказваше да функционира заради онова, което бе направил.

Нещо изплува в съзнанието на Лусинда. Всичко се връщаше. Станал е импотентен, нуждаел се е от помощ и тогава се е обърнал към

Фенела Харисън и нейните кристали. Нима лечителката не беше казала: „Аз спасих неговия разсъдък... а после с помощта на розовия кварц, който символизира любов... върнах мъжествеността му“. След това си спомни съвсем ясно, сякаш едва преди седмица бе говорила с Фенела: „Поставих рубин между краката му... много е тъжно за един мъж да бъде импотентен. Сексът винаги бе означавал много за него...“.

Въпреки че не беше много тактично да го признае сега, изглежда, Фенела беше извършила чудо, защото след връзката ѝ с него, а може би и по същото време Майлс се беше впуснал в страстна авантюра с Изабел.

— За какво мислиш? — попита Карина.

— За това, че баща ми е бил абсолютен негодник.

— Дойдох на погребението му... — тихо започна Карина.

— Имаш предвид на панихидата.

— Не, на погребението. Никой от вас не ме забеляза, защото не бях в параклиса и се скрих, когато всички си тръгнахте, но не можех да не дойда. Бях съкрушена от смъртта му. Трябваше да му кажа последно сбогом. В края на краищата, беше баща на Тара.

„Баща на Тара“. Тези думи проникнаха в съзнанието на Лусинда и тя разбра, че винаги ще възприема Майлс по този начин. Не като свой баща или на Том и Хари, а като бащата на Тара. На това малко и невинно момиченце, чийто живот в този момент беше разбит от злонамерената прищявка на човек, който Лусинда сега се срамуваше да нарече „татко“. Детето бе загубило своя дом, братята си и онзи, когото смяташе за свой баща. Вечно щяха да носят белезите, причинени от него, дори и Ан, която никога нямаше да научи, но какво щеше да стане с момиченцето?

— Смяташ ли да кажеш на Тара, че Алекс не е неин баща? — нетърпеливо попита Лусинда.

— Какво друго мога да сторя? — Карина потрепери, а очите ѝ просветнаха. — Ще стане по-лошо, ако я оставя да си мисли, че Алекс я е отритнал без причина, а е взел Чарлз и Майкъл със себе си, нали? Никога няма да го преживее.

Лусинда бавно кимна в знак на разбиране. Не можеше да сложи край на приятелството си с Карина точно сега, заради Тара. Детето щеше да се нуждае от чувство на принадлежност към някое семейство, дори те да бяха по-възрастни.

Карина беше отишла до красивото си писалище в ъгъла.

— Предполагам, че ще искаш да видиш това, въпреки че сега сигурно ще ти се стори незначително — изрече тя, като донесе един сгънат лист хартия и ѝ го подаде.

Разгръщайки го, Лусинда видя, че е от бижутер от „Хотън Гардън“. В него пишеше:

„ОЦЕНКА НА ПЕРЛЕНА ОГЪРЛИЦА

Едноредна огърлица от изкуствени перли, 33 градуирани перли с размери от около 12.20 до 15.60 мм. Диаманти, подредени един до друг в мозайка, и закопчалка от бяло злато. Дължина 18 инча. Оценена на шест хиляди и петстотин лири.“

— Много интересно — подхвърли тя, като подаде листа на Карина. — Ти беше права, това са просто изкуствени перли.

— И така, колко струва диамантената брошка? — за пръв път в гласа на приятелката ѝ се чувстваше нотка от предишната ѝ жизненост.

— Не ти трябва да знаеш.

— Защо?

Направи лека гримаса.

— Добре. Значи искаш да узнаеш реалната стойност?

Карина се намръщи.

— Около четиридесет или петдесет лири, ако някой въобще прояви интерес към употребявано евтино бижу на „Кристиан Диор“.

— О, не! — пребледня и плесна с ръце по бузите си. — О, Господи, това е ужасно! А аз те посъветвах да я задържиш. О, Исусе, сега се чувствам още по-зле!

— Не, не трябва. В интерес на истината, Карина, ти дори не си виждала украшението. А даже и да беше го видяла, нямаше и да предположиш, че ще го запазя за себе си. Сама съм си виновна, задето не съм се консултирала с множество бижутери за автентичността му. Не знам как съм могла да бъда толкова глупава да смятам, че мога да преценя кое колко струва само с познания от книгите.

Карина клатеше глава и прокарваше пръсти през косата си, сякаш с това чашата беше преляла. Само за няколко дни от стабилна красива жена, уверена в себе си и в своя чар, тя се беше превърнала в бледо, уязвимо създание, чиито очи постоянно се пълнеха със сълзи, а устните ѝ трепереха.

— Каква каша забърках! — проплака тя.

— Ако не беше Майлс, сега и двете щяхме да бъдем по-добре — прагматично заяви Лусинда. — Хайде! Трябва да се погрижим за Тара. Ще се справим с това заедно.

Карина повдигна подпухналото си и покрито с петна лице.

— Пак ли сме приятелки? — попита развълнувано.

— Пак сме приятелки. Не можем да допуснем Майлс да съсипе всичко — уверено отвърна Лусинда.

На следващата сутрин връчи молба за напускане на „Д’Асоар“. Това беше смело решение, но инстинктивно бе почувствала, че трябва да го вземе, макар сега да знаеше, че няма да получи наследството от баща си, с помощта, на което да запълни празнината в дохода ѝ на високопоставен служител с гъвкаво работно време в мултимилionна компания. Бе във фирмата цели единадесет години, но вече ѝ беше омръзнало. Часовете ставаха все по-дълги, работата все по-напрегната, отговорността все по-голяма, а накрая и корупцията я бе сломила.

В началото, когато бе постъпила в офиса като обикновен асистент на специалист по маркетинг, ѝ беше лесно. Тогава все още не бе омъжена, не бе вникнала в същността на нещата, дори мислеше, че е много вълнуващо да се промъква инкогнито в разни складове, за да купува продуктите на конкурентни фирми, така че „Д’Асоар“ да могат да видят с какво трябва да се справят. Но постепенно беше издигната до поста началник на отдел „Пазарни проучвания“ с годишен бюджет от шест милиона лири, които да гарантират, че всеки продукт е бил щателно изпробван сред масовия потребител за период от над дванадесет месеца, преди да влезе в производство. Нейната работа ставаше все по-политическа, непочтена и безскрупулна.

— Начинът ми на живот е напълно съсипан, а също и чувството ми за почтеност — обясни тя на Питър Харис по-късно същата сутрин, докато той се опитваше да я убеди да промени решението си. —

Съжалявам, Питър, но това е нещо, което от известно време насам исках да направя. Отчаяно ми липсва време, което да прекарвам с децата, а те растат толкова бързо. Освен това не желая повече да бъда част от огромна компания, която вечно ще се бори за господство в сферата на козметиката. Животът е прекалено кратък.

— Ами ако ти предложи по-висока заплата? По-добър пост? А може би и по-гъвкаво работно време? — отчаяно заизрежда Питър с надеждата да я задържи на борда. Чудеше се как, за Бога, ще замени толкова опитен и отговорен служител.

Лусинда се усмихна печално.

— Парите вече нямат значение. Току-що пропилях възможността да наследя три милиона лири и това изведнъж обезсмисли стойността им — сви рамене. — В първия момент си помислих, че ще стана много богата, а в следващия — пфу! — щракна с пръсти. — Всичките ми надежди се сгромолясаха и вече няма значение. Повече от всичко искам да съм добра съпруга и майка и да бъда щастлива. Кой знае, може би ще се заема отново с кариерата си, когато Джейми и Дейзи пораснат. А дотогава просто ми се ще да помързелувам и да се поотпусна.

Питър разбра, че твърдо е решила и не може да я разубеди.

— Поне ни позволи да ти организираме прощално парти — настоя той. — Все пак доста време прекара с нас.

Това бе последното нещо, което би желала, но се усмихна и му благодари любезно. Договориха се да напусне в срок от един месец.

— Значи го направи, Зайче? — попита я Джулиан същата вечер.

Тя кимна.

— Нали не ми се сърдиш? Няма да разполагаме с толкова много пари, но ще се постарая да спестявам оттук-оттам, така че да не се отрази на теб и децата. Например няма да е нужно вече да си купувам скъпи костюми и обувки, нали? Или пък да си вземам такси сутрин, когато закъснявам за работа. А и ще мога да готвя, което си е икономия.

Виждаше, че очите ѝ се пълнят със сълзи, и знаеше, че се терзае от мисълта, че постъпва егоистично, като не желае повече

високопоставената си работа, и в резултат семейството ѝ щеше да пострада финансово.

— Ела тук, Зайче! — прегърна я и я притегли към себе си, като притисна лице до нейното. — Всичко ще се нареди. Не се тревожи. Искаме ти да си с нас, а не проклетите пари. Изкарвам достатъчно, за да живеем, без да задлъжняваме.

Отдръпна се от нея и се взря в лицето ѝ с широка усмивка:

— Щях да забравя да ти кажа. Семейните ваканции пак са осигурени!

— Какво имаш предвид? — виждаше, че е въодушевен от нещо.

— Татко ми се обади по обяд със страхотни новини. Застрахователната компания ще плати, след като вече са отпаднали всички обвинения в умишлен палеж, и ще може да си възстанови всички пари, които е вложил в Ай Си Си. Ще реконструират шатото в предишния му вид. Мама казва, че ще стане още по-хубаво от преди. И двамата са толкова въодушевени от тази перспектива, че не можах да чуя нещо смислено от тях, но е хубаво, нали?

Лицето ѝ беше озарено от искрен възторг.

— Новините са страхотни. Толкова се радвам за тях, Джулиан! През последните няколко месеца изстрадаха толкова много, а и шокът е твърде тежък за възрастни хора като тях.

Джулиан извъртя глава и се засмя.

— Само да не те чуят, че ги наричаш възрастни. Мама все още си мисли, че може да мине за петдесетгодишна, а и татко се пъчи, че е горе-долу на толкова.

Лусинда се изсмя.

— Важното е, че годините не им личат. А и децата ще се радват да се върнат отново там.

— Не им казвай какво става. Когато шатото бъде готово, а това вероятно ще е следващото лято, мама и татко искат всички заедно да заминем за Франция, като кажем на Джейми и Дейзи, че ще отседнем в хотел. А после, като отидем там и видят къщата реставрирана, ще бъдат много изненадани.

— Чудесна идея.

Отново се сгуши в прегръдката му, като се възхищаваше на хубавите неща, които се случваха в семейството. Том и Сюзан щяха да се женят, домът на Уилям и Джейн щеше да бъде възстановен, Хари

щеше да се вкопчи в неговата милионерка, а Ан — да се колебае дали да си купи апартамент в един и същи блок със Сара.

Но Джулиан явно мислеше за друго.

— Какво ще кажеш за един душ? — попита я с нежна целувка.

— Децата още не са си легнали — възрази тя, но въпреки това отвърна на целувката му.

— Откога това ни пречи? — прошепна той, а целувките му ставаха все по-пламенни.

— Няма ли да вечеряш? — подразни го Лусинда.

— По-късно — въздъхна в устните ѝ, ръцете му стегнаха прегръдката, като я притискаха по-близо, така че прилепна към него.

Нямаше нужда от повече убеждаване и когато Джулиан я поведе нагоре по стълбите, благодари на Бога, че можеха да правят това колкото често пожелаеха, без да им струва ни едно пени.

Пощалъонът звънеше настоятелно. Беше нетърпелив и мразеше да го карат да чака, когато носеше пратка, която не може да пусне в пощенската кутия.

— Препоръчана поща — грубо подвикна той, когато Джулиан отвори вратата.

— Благодаря — разписа се и се взря в почерка на надписа.

— За теб е — каза той, като го показа на жена си, докато тя седнаше на кухненската маса, за да нареже яйцата с бекон за Дейзи.

— За мен? От кого ли е?

Обърна го. Името на подателя беше написано със същия почерк. Рене Хатрман. Намръщи се, а сърцето ѝ заби притеснено.

— Защо получаваш колет? — попита Джейми, който имаше бял мустак над горната устна.

— Това подарък ли е? — нетърпеливо се намеси Дейзи. — Но нали нямаш рожден ден?

— Не знам какво е — отвърна майка им, като разкъса опаковката. — Не мога да си обясня защо... — притаи дъх при вида на познатата кутия за бижута. Още преди да я отвори, знаеше, че това е пръстенът, който бе подарила на Рене.

Имаше и писмо, написано на евтина хартия. Зачете:

„Скъпа Лусинда,

Връщам ти пръстена, защото съм болна от рак и не ми остава още много. Така или иначе, не мога да го задържа, защото не съм в състояние да си позволя застраховката. Не мога и да го продам, защото означава много за мен. Затова искам да го получиш ти.

Всичко добро!

Рене“

Към писмото имаше прикачен още един лист. Това бе застрахователна оценка от някакъв бижутериен магазин в Ромфорд. В този момент стаята започна да се върти и Лусинда почувства, че не може да си поеме дъх.

„Фин кашмирски сапфир «Могоул», 5 карата, объл, прикачен на платинен пръстен сред мозайка от стари диаманти. Оценен на тридесет и две хиляди лири“.

— О... о! — подаде листа на Джулиан, а страните ѝ се обливаха в сълзи. — О, Господи! — проплака. — Не мога да повярвам! Горката Рене умира... — протегна се и взе една кухненска кърпа, избърса очите си и се опита да овладее емоциите си. — Горката жена... и не е искала да го продаде, защото... защото... — сети се, че децата я слушат, и направи пауза: — А не е имала никаква представа какво означава това за мен.

Джулиан препрочиташе писмото.

— Странно е — повтаряше той смаян, — наистина е странно, че от всички други бижута, които подари, точно това се оказва...

— Знам, знам — Лусинда се чувстваше съвсем съсипана. В този момент, който трябваше да бъде най-изумителният и вълнуващият в нейния живот, тя плачеше за една жена, която беше срещала едва два пъти, и то без да я хареса особено.

— По-добре се обади на Бърнард — посъветва я Джулиан.

Джейми ги погледна, после с гневно изражение се обърна към Дейзи.

— Аз не бих плакал, ако някой ми изпрати хубав подарък. Какво им става на големите? — после извърна поглед към майка си. — Това, което трябва да сториш, мамо, е да изпратиш любезно благодарствено писмо. Няма смисъл да се разстройваш.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше изминал един месец и Бърnard с най-голямо удоволствие бе уредил нещата, така че трите милиона лири да бъдат преведени по банковата сметка на Лусинда. Беше му останало само да изпълни и последното желание на Майлс.

— Лусинда, това е запечатаното писмо от баща ти, за което ти говорих — каза той при посещението ѝ в офиса му, с което трябваше да приключат цялата история.

Тя взе писмото и видя, че на гърба му има дори восъчен печат. Прималяла, го пъкна в дамската си чанта. Смяташе да го отвори насаме в спалнята, когато се прибере у дома. Със сигурност щеше да е потискащо. Всичко, свързано с баща ѝ, беше потискащо. Дори само споменаването на името му я ужасяваше.

— Той щеше да се гордее с теб — изрече Бърnard, като ѝ се усмихваше.

— Съмнявам се — отвърна му сухо. — Благодарение на щедростта и добрата воля на Рене Хартман в крайна сметка получих наследството си. Мисля, че баща ми би счел, че тази победа е служебна. Все още очаквам да бъде наказана за това, че не съм познала от самото начало — потупа чантата си. — Без съмнение ще открия наказанието в писмото му.

— Беше жесток. Не се съмнявам в това нито за миг, но съм убеден, че е било с добри намерения, но така и не е успял да покаже истинските си подбуди. Освен това смятам, че вече е знаел за тумора в мозъка си. Споменах ти, че изглеждаше болен, когато дойде при мен, за да организира всичко това. Може би болестта е засегнала и разсъдъка му. Както и да е, всичко свърши, и то в твоя полза, скъпа. Наистина се радвам, че се получи толкова добре.

— Това е краят, нали? Без неприятни изненади, за които да знаеш.

Адвокатът поклати глава с такова облекчение, каквото чувстваше и тя.

— Никакви!

— Знаеш ли откъде е взел всичките тези бижута? Не мога да си представя как е излизал да ги купува... може би, с изключение на брошката.

— По-старите неща са принадлежали на майка му, само не и медальонът. Не знам той откъде се е взел.

— Купил го е за Миранда Уоруик преди четиридесет години, но така и не ѝ го е дал — обясни Лусинда.

— Точно така. Купил е също златните обеци. Спомена, че ги е взел за подарък, но размислил, преди да ги подари — Бърнард продължи: — Предполагам, че е купил и брошката с изкуствените диаманти.

— Като утешителна награда — заключи Лусинда. — Типично в негов стил.

— Може би в писмото описва техния произход.

— Може би.

Дори след като бе изминал цял месец, все още не можеше да забрави, че е играла играта на баща си и бе спечелила. По правило никой, освен Майлс не печелеше, ако той самият беше замесен. „Сигурно е нещо първично“, помисли си тя. Сега най-трудно от всичко беше да свикне с мисълта, че е богата жена. Все забравяше и все си мислеше, че трябва да свие разходите си, след като бе напуснала „Д’Асоар“, да не бъде толкова екстравагантна по отношение на храна, дрехи, химическо чистене... а после изведнъж си спомняше, че никога повече няма да ѝ се наложи да пести. Струваше ѝ се нереално и знаеше, че ще ѝ трябва време, за да свикне с охолството.

Беше решила да довери на Том цялата история и да му направи сватбен подарък с част от парите. Хари беше свил свое гнездо, Ан беше добре осигурена, но Том бе пострадал най-много от въздействието на Майлс — той бе скършил духа и бе смачкал самочувствието му. Като се имаше предвид колко богат се бе оказал баща им, брат ѝ заслужаваше повече от петдесетте хиляди, които бе получил като наследство. Сега можеше да си позволи покупката на къща, на нова кола, а и да задели нещичко за в бъдеще.

Джулиан беше съгласен, че така е редно.

— Ще се радвам да видя как Том нарежда живота си, особено след като ще се жени — изрече той. — Кой знае, дано пък някой ден да

си има и свои деца.

— Може да се окаже, че двамата с теб даваме своя принос към прираста на населението — отбеляза Лусинда с усмивка.

Бяха решили да имат още едно дете и след като вече бе напуснала работа, нямаше търпение да забременее отново.

Когато се прибра у дома, не завари никого. Изведнъж се почувства нервна и реши веднага да се качи в спалнята и да прочете писмото от баща си. Нямаше смисъл да чака. Бърнард ѝ бе казал, че повече няма от какво да се страхува, но все още не бе съвсем сигурна. С треперещи ръце затвори вратата на стаята, седна на леглото и счупи восъчния печат на плика. Писмото започваше безлично: „Скъпа Лусинда...“.

„Така се обръщам към моя банков управител“ — помисли си тя.

Писмото беше писано на компютър, вероятно не го бе напечатал самият той, а го бе диктувал на секретарката си.

„Сигурно се чудиш защо ти поставих такава задача и защо реших ти да изпълниш желанията ми, а не Том или Хари. Истината е, че си по-възприемчива и интелигентна и от двамата, затова на теб би донесло повече познания и опит, отколкото на тях. Всъщност се съмнявам, че щяха да се справят. Ти винаги си била по-обещаваща, по-способна. Когато четеш това писмо, вече ще си изпълнила всичко, което съм искал, и ще си получила наследството. Моите поздравления! Не ме интересува какво мислиш в този момент за мен като човек. Искях да ти покажа всички видове любов, които съществуват, без да търся привързаност за себе си. Искях да научиш и за различните видове предателство, натъкнала си се на достатъчно примери, най-добрият, от които бях аз самият.“

Лусинда направи пауза, като пушна писмото на скута си за няколко минути, докато осмисляше прочетеното дотук. Баща ѝ никога не се беше разкривал така пред нея и сега същинската му изповед я караше да се чувства странно. Никога досега не бяха достигали такава

степен на интимност помежду си. Защо след тридесет и три години си позволяваше да нахълтва в нейното пространство?

Продължи да чете с неохота, като пое дълбоко въздух.

„Почитам майка ти за лоялността и сляпото ѝ доверие в мен. Не заслужавах такава любов, но това не попречи на нейното себеотрицание, за което ѝ се възхищавах. Друг човек, с когото трябва да си се запознала, е Бърнард Кларк. Винаги съм се възхищавал на способността му да бъде истински приятел. Той не одобряваше това, което исках от теб, нито методите, които избрах, за да се убедя, че заслужаваш такава голяма сума, но ми беше безкрайно предан. Трябва да му благодариш, защото сега четеш тези редове, защото това означава, че е изпълнил моите указания относно писмото.

Що се отнася до Том, надявам се да се научи да преодолява страховете си и да стане по-силен. Винаги съм се опитвал да му дам урок по увереност, но той ми отвърщаше със слабост и нервност, а това, че бях добронамерено жесток с него, съвсем не го накара да повярва в себе си. Може би ти ще успееш да го изправиш на крака. Страхувам се, че аз не успях.“

Свита на леглото, Лусинда четеше с нарастващо удивление. Със сигурност, Майлс не беше много деликатен и често се държеше грубо, но сега можеше да си обясни нещата от негова гледна точка.

„От друга страна, Хари...“

Тя знаеше, че рано или късно ще стигне до него, и се чудеше какво точно е казал за по-малкия си син.

„Ако съм бил груб с Хари, то е било, за да го науча на скромност. Винаги е бил толкова самоуверен и макар това да прикриваше неговия страх от провал, трябваше да се поучи, че работата е най-важното нещо на този свят и е грях лениво да мечтае всичко да му се сервира на тепсия.“

Лусинда се усмихна, сякаш го чуваше как изрича тези думи. Чудеше се какво ли би си помислил, ако знаеше колко бързо Хари беше достигнал до богатството. Без съмнение, би поспорил за това, че има много по-лесни начини да успееш и да забогатееш, без да е нужно да работиш.

„До този момент би трябвало да си срещнала пет съвсем различни жени, с които съм имал връзки. Всяка от тях има на какво да те научи, както научиха и мен, а и сигурно вече си видяла, че всяка от тях притежава някаква дарба, за което вечно ще съм им благодарен. Миранда, Рене, Фенела, Изабел, и, разбира се, Карина ми дадоха много.“

Лусинда се чудеше дали е споменал Тара и внезапно почувства пронизваща ревност дали пък малката нямаше да се окаже любимото му дете.

„Надявам се, че се си се отнесла към тях с цялото уважение, което заслужават, и от всяка от тях си научила по нещо за любовта, защото мисля, че винаги си поставяла амбициите си над нея.“

Подскочи като ужилена от думите му. Да поставя амбициите си над любовта? За какво, по дяволите, пишеше той? Как смееше да я обвинява в такова нещо? Та тя обичаше Джулиан и децата повече от всичко на света! През последните единайсет години беше работила

само за да печели пари. Нима не бе предприела изпълнението на ужасните му задачи с надеждата, че най-накрая ще може да си позволи да напусне работа? Захвърли писмото с болка и гняв. Това, което я вбеси най-много, беше предположението му, че може да научи нещо за любовта от разнородната му колекция любовници. Нима нямаше никакви чувства? Не е ли осъзнавал, че мисълта за всяка една от тях скверни майка й, която той предава отново и отново?

За миг да бе усетила, че се умилюва, долавяйки нотка на човечност в писмото му, то това чувство сега се превръщаше в ярост. Наистина се оказа чудовище, както впрочем винаги бе смятала. Лусинда изпълзя от леглото и слезе в кухнята, за да си направи кафе, решена да не чете повече. Всъщност искаше да скъса писмото и да унищожи злото послание, възплъщение на философията на един злонамерен човек.

В този момент извъня телефонът. За щастие беше Сара, която като че се явяваше от един друг свят, където господстваха любовта и добротата. Сякаш отваряше прозореца, за да пусне слънцето и свежият въздух да прочистят дома й.

— Как си, бабо? — попита я нежно.

— Много добре, мила. Как се чувстваш като свободна жена? Само Бог знае защо въобще на някого би му хрумнало да нарече една съпруга и майка „свободна жена“, но се чудя дали би дошла на обяд следващата сряда?

— Разбира се, че ще дойда. А след като напуснах работа, най-хубавото е, че ще мога да те виждам доста по-често.

— Чудесно — отвърна Сара. — Ела около обяд, за да си поприказваме, преди да дойдат и другите. Поканила съм една очарователна млада дама на име Силвия Арджент, начинаеща дизайнерка на облекло, стария ми приятел Ърнест Уорнър, знаеш, че сега той е председател на „Уонтиджис“, и Питър Синклер, който отглежда немски овчарки за шампиони.

Но Лусинда всъщност не слушаше. Възхищаваше се на ентузиазма в гласа на баба си и мислеше колко въодушевяващо действат на приятелите си и как одухотворява дома си, а и с какъв размах се забавлява, въпреки че беше почти на осемдесет и три години.

Всичко това правеше живота на Майлс по-жалък отвсякога, а обяснителното му писмо — още по-безсмислено.

— Добре ли си, скъпа?

— Извинявай, бабо! — отвърна Лусинда. — Добре съм, просто съм разстроена от едно писмо, което татко е оставил за мен запечатано — обясни накратко. — Чувствам се доста омърсена, след като започнах да го чета, и смятам да го унищожа.

— Да не би да те дразни това, че е искал да научиш по нещо от всичките му любовници? — проникателно запита Сара.

— Да — с облекчение призна внучката.

— Защото се чувстваш незначителна като жена?

— Точно така — отговори тя. — Имам щастлив брак с Джулиан, обичам него, Джейми и Дейзи. Какво бих могла да науча от цял куп жени, които са го въвлекли в прелюбодеяние? — звучеше дълбоко засегната дори за самата себе си.

— Може би — бавно проговори Сара — ще разбереш, че не е имало какво да научаваш. Че си най-щастливата жена на света, а те заслужават съжаление по една или друга причина. Вероятно техният живот е пример за това какво да не правиш, а и колко трудни, смяташ, са последствията за тях? — дипломатично подхвърли тя.

Шокирана, Лусинда се замисли за момент.

— Мислиш ли, че съм прекалено осъдителна, бабо? — изрече най-после.

— Защо не дочетеш писмото и после сама да прецениш?

— Бих могла.

— Звучиш доста ожесточена, а не ти е присъщо.

— Това писмо наистина ми припомни всичко лошо. Чувам критичния, поучителен и назидателен глас във всеки написан ред и това наистина ме връща в детството — въздъхна тежко. — Не можеш да изтриеш нещо вече научено и се страхувам, че съзнанието ми цял живот ще бъде пълно с ужасните ситуации, през които трябваше да мина.

— Само ако ти му позволиш да бъде такава — внимателно й каза Сара. — Но това зависи от теб, а аз съм насреща, в случай че искаш да обсъдим нещо.

— Благодаря ти, бабо!

Качи се горе, взе захвърленото писмо и продължи с четенето.

„Сигурно сега си ми много ядосана и очаквам да си погнусена от задачите, които ти възложих. Но исках да разбереш човешката природа, толерантността и разбирането — все качества, които знам, че не притежавах, особено спрямо Том и Хари. Надявам се всичко това да е допринесло и към знанията ти за човешката слабост и провал. В своето пътешествие из миналото ми би трябвало да си узнала, че имам и дъщеря от Карина. Това бе такъв шок за мен — последното нещо, което съм искал, — че едва не полудях. Поуката, Лусинда, е, че по-важно е да отчетеш резултатите от действията си, преди да се оставиш да те завладее един миг на лудост.“

Последва един изключително интересен пасаж:

„Точно както се надявах, ти избра най-ценното бижу, като запази за себе си сапфирения годежен пръстен на баба си. Що се касае до останалите, никога не ще узная как си ги разпределила, но се надявам интуицията да ти е подсказала. Медальона с перидот купих за Миранда преди много години и се надявам сега да е у нея. Мисля, че перлите трябваше да идат при Рене, защото светлият им блясък отразява нейната личност. Обикновената диамантена брошка купих от един лондонски магазин и сметнах, че добре ще подхожда на Карина, защото видът ѝ е толкова измамен, колкото и самата брошка — на пръв поглед брилянтна, но без истинска стойност. При срещата ти с Фенела би трябвало да си забелязала, че има дарба на лечителна, така че се надявам да си се досетила да ѝ дадеш аквамаринената гривна. Златните обеци купих като подарък за рождения ден на Изабел, но така и не ѝ ги дадох, тъй като се страхувах, че мъжът ѝ може да заподозре нещо.

И така, Лусинда, разрешихме загадката.

Много можеш да научиш от грешките ми и надявам се, си открила, че можеш добре да се поучиш от хората,

които са станали част от живота ми, особено от майка ти. Любовта е най-ценният дар, а аз не заслужавах нейната всеотдайност, защото чувствата ми бяха съвсем недостатъчни. Надявам се, че това, на което те подложих през последните няколко месеца, ти е посочило по-лесен път, отколкото онзи, който избрах аз, и си се поучила от моите грешки.

Татко“

— Плаках, когато дочетох писмото — призна Лусинда на Сара, когато пристигна за обяд в сряда.

— Разбирам, скъпа — отвърна старата жена. — Явно е бил доста труден човек.

Внучката кимна.

— Съмнявам се някога да мога да го разбера или пък да му простя това, че е мамел мама, както и за начина, по който се отнасяше с Том и Хари. Мисля, че неговата твърда философия за любовта го е довела до жестокост.

— Всеки човек, който се намира на границата между гениалността и лудостта, е умствено нестабилен, мила. Сигурна съм, че с течение на времето ще си изградиш по-реална представа за баща си и ще можеш, ако не да простиш, то поне да разбереш недостатъците му. А дотогава бъди благодарна, че всички в семейството не само изтърпяхте приумиците му, но и устройвате живота си добре — добави Сара.

Том прочете два пъти статията, поместена на трета страница на „Ивнинг Стандарт“. Имаше и снимка на бившия приятел на Сюзан, Джим Търнбул.

— Погледни това — отбеляза той, като й подаде вестника.

— Заслужава си го! — възкликна тя, когато прочете материала. — Ако бях на мястото на съдията, щях да го осъдя на повече от седем години за нападение, побой и обир на възрастна жена. Този човек е един пиян главорез.

— По-добре скрий вестника, преди момчетата да са го видели — посъветва я Том. — Ужасно е да научиш лоши неща за баща си — тихо добави той.

Можеше да ѝ се довери, затова ѝ беше разказал всичко, което Лусинда бе споделила с него.

— Прав си — съгласи се Сюзан. — Предпочиташ да не беше научавал ли?

Том поклати глава.

— За мен е различно. Сега вече знам, че не съм бил пълен неудачник. Само баща ми ме караше да се чувствам така.

— Съвсем не си неудачник — увери го Сюзан с усмивка, като се облегна на него и го целуна.

Хари се събуди в доста лошо настроение. Беше женен за Пола само от няколко седмици, но вече дълбоко съжаляваше, че го е сторил. Усецането беше като лош дъх в устата след пиянска нощ. Вече нямаше опасност от възбуда, уединен в луксозния ѝ апартамент, задушен от секса, на който подчиняваше всяко свое желание.

Всъщност бе едновременно отвратен от себе си и отегчен. Беше приел доживотна присъда в замяна на богатство и в резултат се чувстваше като проститутка. Мъж държанка във всеки един смисъл на думата. В гардероба му нямаше ни една носна кърпа или чифт чорапи, които да не му бяха купени от Пола, заедно с всичките му дрехи, колата, часовника, фотоапарата и останалите богаташки играчки. А най-накрая бе купила и него самия — тяло, сърце и душа.

Пола беше изкоренила неговото усецане за собствена личност, така че дори вече не бе сигурен кой е, а въображението му бе пресъхнало като пустиня, лишена от дъжд.

И никога нямаше да завали, ако не преоткриеше себе си. Искаше да зависи от себе си, да обостри ума си в опасности, да живее отшелнически, ако въобще оцелееше.

Бяха изминали три месеца и Сара реши да организира малко предколедно парти.

— Предимно роднини и няколко съседни — обясни тя на Лусинда, — за да отпразнуваме преместването на майка ти в апартамента над моя, и това, че намери издател за детската си книга.

— Не е ли чудесно, бабо? — възкликна ентузиазно внучка ѝ. — Това отвори пред нея цял един нов свят, нали? Прочетох на Джейми и Дейзи историите ѝ за котките и те ги обожават.

— Ще напише и продължение. След като започна, не може да спре — засмя се Сара. — Точно от това има нужда.

Беше поканила и Том със Сюзан, които дойдоха рано, но изглеждаха срамежливи и се държаха за ръце. Хари и Пола пристигнаха малко по-късно, но личеше, че нещо не върви между тях. Хари беше намръщен, а тя — с уморени очи.

— Как сте? — ведро попита Лусинда, докато обикаляше около гостите.

Пола отговори вместо него:

— Местим се във вилата за Нова година — съобщи с хладен и слаб глас. — Трябва и ти да дойдеш.

Лусинда се усмихна любезно и срещна погледа на брат си. Зад гърба на жена си той плъзна ръка покрай гърлото си, сякаш го срязва, и потръпна.

В този момент, широко усмихнати, се появиха Том и Сюзан.

— Трябва да ти кажем нещо, Лусинда — с треперещ от вълнение глас изрече Том.

Вгледана в брат си, тя се възхищаваше на промяната, настъпила у него, откакто познаваше Сюзан.

— Ще си имаме бебе.

Разпери ръце и ги прегърна.

— Това е чудесно! — възкликна тя. — Мама знае ли? Ами баба?

— Първо на теб казваме — призна Сюзан. — Надяваме се да му станеш кръстница.

— Ако и Том ми окаже тази чест — бързо отговори тя с усмивка.

И двамата я гледаха въпросително.

— И аз чакам бебе — заяви Лусинда с лице, озарено от щастие.

Джулиан, който стоеше до нея, кимна и им каза весело:

— Вчера Джейми ни обвини, че сме правили секс за трети път!

Пристигаха още гости. Лееше се шампанско. Говореха все по-високо. Щеше да се получи хубаво тържество и всички бяха весели.

В този момент до Лусинда и Джулиан се появи Ан, която от години не бе изглеждала по-добре, подмладена, облечена в хубава рокля и сако в малинов цвят, с червило в същия тон и наниз перли около шията.

— Чудесно е, че живея в един и същи блок с баба ви — възкликна тя — Доста по-близо е до магазините и... — поверително сниши гласа си: — Нали разбирате, мога да я наглеждам.

Сара я чу. Няколко минути по-късно се промуши покрай тълпата с чаша шампанско в ръка.

— По-скоро аз ще наглеждам нея — енергично прошепна старата Сара и посочи дъщеря си. — Като се има предвид социалния живот, който води, трябва да се погрижа да не умре от скука!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.